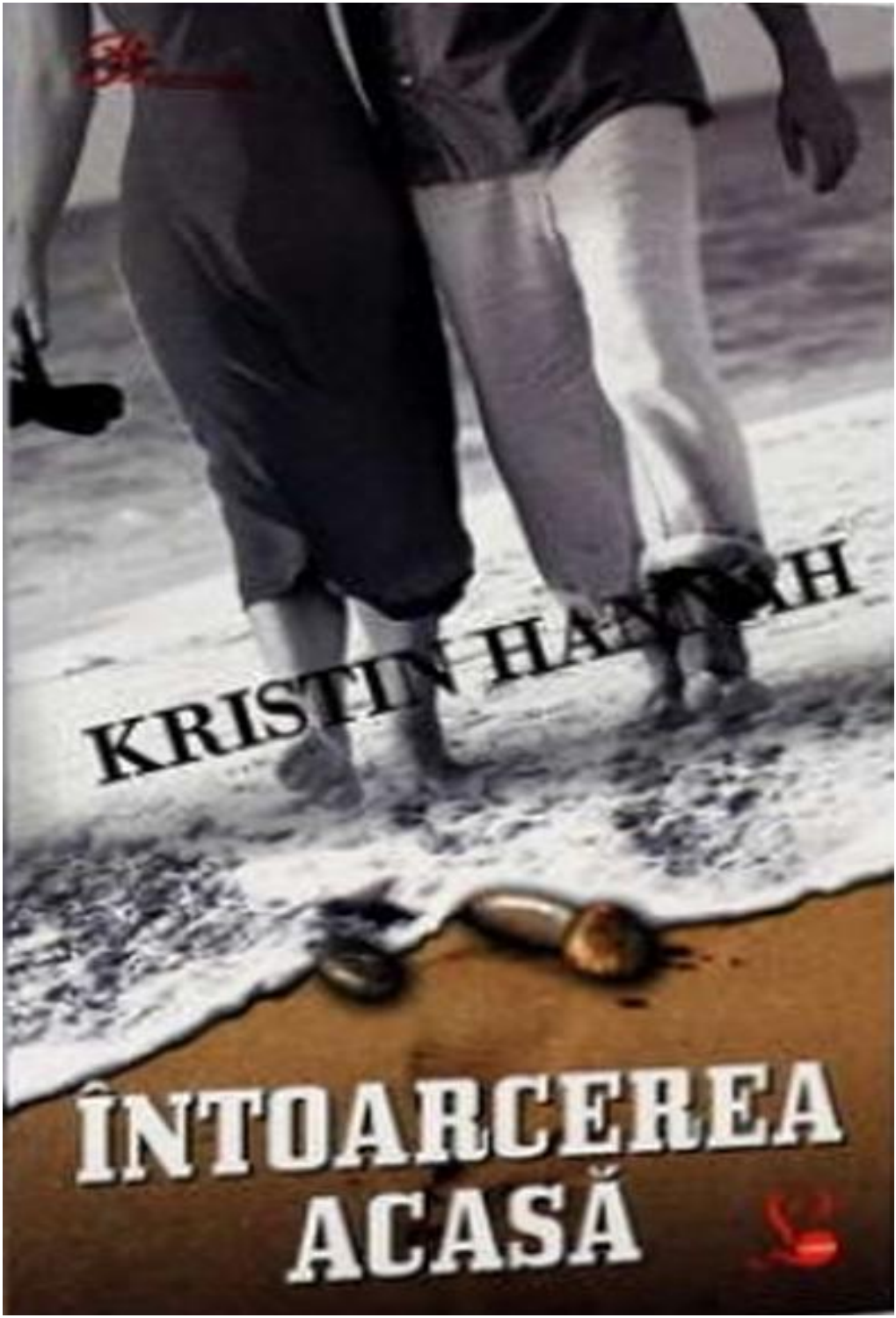
KRISTIN HANNAH
ÎNTOARCEREA ACASĂ

KRISTIN HANNAH

Întoarcerea acasă

Traducere: ILEANA DINU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNAH, KRISTIN
Întoarcerea acasă / Kristin Hannah; trad.: Dinu Ileana.
— Bucureşti: Lider, 2009
ISBN 978-973-629-227-9

I. Dinu, Ileana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: Eugenia Ionescu
Tehnoredactor: Florian Bulmez
Coperta: Claudia Costache
Bun de tipar: Emilia Leancă

HOME AGAIN
Copyright © 1996 by Kristin Hannah
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti Tel. /Fax: 0314.108.648 e-mail: lidere-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

1

Reporterii anunțaseră evenimentul de câteva zile. Titluri ostentative, scrise cu majuscule. Aluzii privind consumul de droguri şi o conduită reprobabilă, rostite la adresa celebrităților adunate în micul oraş Oregon. Era o petrecere ocazionată de lansarea unui film important, iar evenimente de genul acesta nu prea aveau loc în Lagrangeville. În ultimii ani, Elks Hall fusese folosit doar pentru întruniri decente, dar în seara aceasta răsuna de muzică discordantă, dată la maxim. Localnicii şi fotografii se înghesuiseră pe strada principală, oglindindu-se în ferestrele limuzinelor care treceau pe lângă ei, aşteptând să se petreacă ceva exploziv, gen Hollywood. Dar chiar şi aşa, cu toate articolele, interviurile şi paparazzi, nimeni nu bănuia cât de aproape de adevăr era titlul din *Enquirer:* „O petrecere pentru care merita să mori."

Angel DeMarco ieşi din interiorul limuzinei sale climatizate. Prin fumul de țigară şi ploaia măruntă zări lumea adunată pe partea cealaltă a străzii. Oameni cu chipuri necunoscute se strânseseră în spatele unei linii de demarcație lungi, galbene, păzite de polițişti.

— Este el, DeMarco!

Din aparatele de fotografiat izbucniră explozii de lumini. Ploaia părea ireală, fulgerări strălucitoare ca de argint, oaze de o lumină imposibilă pe strada întunecată.

— Angel… priveşte aici! Angel! Angel! Angel…

Exclamațiile lor de admirație ajunseră la el într-un

val antrenant. Dumnezeule, cât îi mai plăcea celebritatea! Trase prelung din țigară, apoi dădu fumul afară încet, aruncându-le celebrul său zâmbet caracterizat chiar săptămâna trecută de revista *People,* „de douăzeci de mii de megawați". Le făcu semne cu mâna. Fumul cenuşiu al țigării sale se ridică şerpuind în aer. Se dădu la o parte, ca să-i permită femeii care-l însoțea, al cărei nume nu şi-l amintea, să coboare din maşină.

Ea ieşi încet. Din întuneric se ivi mai întâi un pantof din piele neagră, cu vârful ascuțit, cu toc foarte înalt, gen stilet, apoi un picior subțire. Tocul lovi cu putere pavajul. Femeia se aplecă, aruncându-şi coama de păr blond decolorat cu peroxid, urmată de un decolteu magnific, şi ieşi din maşină. Instinctiv, se întoarse spre mulțime, aranjându-şi rochia roz, în timp ce zâmbea şi le făcea semne cu mâna.

Angel fu nevoit să recunoască: femeia ştia să-şi facă intrarea.

O luă de mână şi o trase spre fanii care-l adorau. Tocurile ei ridicole răsunau şi alunecau pe pavajul neted, dar zgomotul lor fu curând acoperit de cel al mulțimii, când realizară că se îndrepta spre ei.

Tinerele începură să țipe, întinzându-şi mâinile spre el. Pe câteva le recunoscu, erau aceleaşi tinere pistruiate din orăşel, care chiuliseră de la şcoală ca să urmărească filmările lui. Se aflau în fiecare zi în zona aceea, adunate în spatele baricadelor, țipând, chicotind şi plângând, când apărea el din rulotă să înregistreze vreo scenă.

Nu cerea nimic de la el această mulțime de admiratoare, cu excepția simplei lui prezențe. Chiar dacă era un sălbatic imatur şi egoist, lor nu le păsa,

apreciau doar faptul că se dedica trup şi suflet ecranului. Le oferi cel mai deschis, cel mai sexy zâmbet, în timp ce scruta mulțimea. Privirea lui zăbovi asupra fiecărei tinere prezente, fixând-o.

— Angel, ne dai un autograf? Ce părere ai de Lagrangeville? Când se va lansa filmul? Va fi lansat aici?

Întrebările curgeau ca săgeţile prin ploaie. Pe unele le auzea, pe altele nu, dar ştia că oricum nu conta. Ele nu aşteptau răspuns, voiau doar să fie în preajma lui, să vadă cum ceva din strălucirea lui hollywoodiană se împrăştie pentru o secundă asupra vieților lor banale.

— Angel, te fotografiezi cu mine?

Îşi ridică privirea de pe autograful pe care-l semna şi se uită la tânăra care-i adresase întrebarea. Era scundă şi plinuță, cu obrajii ca de porțelan şi părul castaniu, creț, căzut în valuri pe umeri. O recunoscu imediat, era genul de fată care nu este niciodată invitată la petrecerile mai. Bune şi încearcă din răsputeri să nu lase să se vadă că-i pasă. El cunoştea starea asta. Chiar şi acum, după atâția ani, îşi amintea cum se simțise ca un adolescent care privea de pe margini. Cât de nedreptățit se simțise. Îi zâmbi fetei şi ochii acesteia se măriră de uimire. Îl privea de parcă ar fi fost coborât din lună şi asta i-a fost de-ajuns, acea privire aruncată de o străină îi pătrunse în sânge ca un drog.

— Cum să nu, draga mea, aş fi onorat. Îşi lăsă în urmă însoțitoarea şi se strecură pe sub banderola fixată de poliție. Simți cum se întind multe mâini spre el, atingându-i jacheta, încurcându-i-se în păr. La început, această intimidare nedorită îl deranjase,

dar învățase să se obişnuiască, şi chiar să se bucure de ea, dacă nu se ajungea prea departe. Luă fata pe după umeri şi o trase aproape, înghesuindu-se sub marginea proeminentă a clădirii vechi de cărămidă. O altă fată înaltă din grup le făcu o fotografie.

— Arăți grozav în seara asta, îi spuse. Fata purta o rochie albă, din satin, lungă până la glezne.

— Este pentru *întoarcerea acasă,* murmură ea, aproape orbindu-l cu lucirea agrafelor ei argintii.

Întoarcerea acasă. „Acasă" era un cuvânt pe care nu-l mai auzise de mult, de-o viață, şi dintr-odată se simți foarte bătrân. Dacă ar fi fost tatăl acestei fete, ar fi urmărit cum se îmbracă în ceva cu mărgele, strălucitor, pentru balul şcolii. Se întrebă cum s-ar fi simțit…

Alungă acea umbră de regret.

— Unde-ți este însoțitorul?

Obrajii ei se colorară brusc.

— Nu am însoțitor. Eu şi… fetele am crezut că vom veni să urmărim doar… făceam parte din echipa care a decorat sala.

Pentru o secundă, n-a mai fost Angel DeMarco, steaua de cinema: a redevenit Angel DeMarco, puştiul dintr-o zonă rău famată.

— Unde se organizează dansul? o întrebă încet.

Ea arătă în josul străzii.

— La liceu… sala de gimnastică.

Înainte de a avea timp să se gândească, îi luă mâna şi porni cu fata de-a lungul străzii. Mulțimea tăcu brusc, apoi se dădu la o parte să le facă loc.

— Angel!

Îşi auzi numele, se opri şi se întoarse. Val Lightner, agentul şi amicul său se afla alături de Rochia Roz. Amândoi îi făceau semne.

— Unde pleci? strigă Val, aruncându-şi ţigara pe stradă. Eşti aşteptat înăuntru.

Angel zâmbi forţat. Ăsta reprezenta lucrul cel mai grozav legat de faimă, erai întotdeauna aşteptat.

— Mă întorc. Încă zâmbind, o conduse pe fata mută de uimire şi traversă strada. Intrară împreună în sala de gimnastică. Locul era decorat cu ceea ce fuseseră zece role de hârtie igienică. Sus pe scenă, orchestra interpreta o versiune oribilă a cântecului Madonnei „Crazy for You". Observă cum lumea rămâne fără grai, când o conduse pe fată pe ringul de dans. Degetele arătau spre ei, paharele cu băutură căzură din mâini, chicotelile încetară. Dar el nu se uita în jur. Se uita la fată, doar la ea.

— Îmi acorzi acest dans?

Ea vru să-i răspundă, dar nu reuşi să rostească nimic, cu excepţia unui scheunat pe un ton ridicat. O prinse în braţe şi dansă cu ea ultimele treizeci de secunde ale cântecului, iar când se termină, se retrase. Simţindu-se surprinzător de bine, se depărtă de cei prezenţi. Puştii roiau în jurul noii regine.

— Ce impresionant! se auzi o voce afectată.

Angel se forţă să zâmbească.

— Între unsprezece şi şaptesprezece ani, spuse el caustic. Acesta este publicul meu.

Val îl bătu pe Angel pe spate şi-l trase afară în noaptea ploioasă.

— Pentru Dumnezeu, femeile suspină după filmele tale, iar puştoaicele îţi trimit invitaţii la bal.

— Mda, ştiu. Acum să mergem la petrecerea aia blestemată. Am nevoie de o băutură.

Traversară strada înapoi, de unde veniseră, însoţitoarea lui Angel se afla acolo unde o lăsase, în

ploaie. Pentru o fracțiune de secundă, îşi dori să fi adus pe altcineva, cineva care să conteze, dar nu-şi imagina cine naibii ar putea fi aceea.

Iritat de acest gând, prinse femeia de mână şi o trase spre Elks Hall. Împreună, ferindu-se de ploaie, intrară în clădire şi urcară scările şubrede spre sala imensă de la etaj. Luminile din tavan licăreau slab în interiorul întunecat, creând zone de auriu printre umbre. Sus, o formație de heavy metal zguduia podeaua. Praful se infiltra prin crăpături. Undeva, pe cel mai îndepărtat perete, fusese improvizat un bar unde multe celebrități se amestecau cu admiratorii şi dădeau băuturile peste cap.

Angel se simți ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Trase aer în piept, satisfăcut, plăcându-i tot ce era legat de momentul acesta, muzica aspră, răguşită, mirosul dulce, bolnăvicios de marijuana, mirosul trupurilor jilave într-un spațiu prea mic.

Val murmură un rămas-bun repezit, ceva despre sexul cu o femeie şi dispăru în mulțime.

— Ți-e sete? îl întrebă însoțitoarea.

Angel vru să-i răspundă, dar înainte de a putea s-o facă, simți cum i se încordează ceva în piept. Clipi, apoi îşi roti umărul de câteva ori, ca să scape de durere.

Ea se încruntă.

— Eşti bine?

Durerea cedă, iar el îi zâmbi celei căreia nu-i ştia numele.

— Corpul meu reacționează la lipsa de alcool, îi spuse încet, trecându-şi palma de-a lungul curbelor rochiei roz, aşezând-o pe talia femeii cu o obişnuință pe care n-o avea, dar de care nici nu era nevoie cu o femeie ca ea.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, arătându-şi dinții ascuțiți:

— Tequila?

El rânji.

— Ai citit *Enquirer*. Obraznico. O trase spre el. Mirosul ei de gardenia îi gâdilă nările. Ai auzit ce le fac eu fetelor obraznice?

Ea îşi umezi buzele şi toarse provocator:

— Am auzit.

Se uită în ochii ei rimelați din greu, machiați cu albastru şi văzu propria sa imagine reflectată. Pentru o secundă, fu dezamăgit că era o femeie uşoară, atât de uşoară, apoi clipa aceea trecu. Era prea treaz, asta era problema lui. Când era prea treaz, se gândea prea mult, voia prea multe. Când era beat sau doar amețit, era *Angel DeMarco,* actorul nominalizat pentru Premiul Academiei. Era cineva şi avea nevoie de acest sentiment ca de aer.

— Adu-mi de băut, vrei, dragă?

Ea îl sărută repede pe obraz şi se strecură pe lângă el, prelingându-se prin încăpere spre bar. Trupul ei obținut prin chirurgie plastică era perfect, doar unduiri învelite în mătase roz. Inima începu să-i bată mai tare, gâtul i se uscă. Se rezemă de peretele de lemn cu crăpături şi începu să se gândească cum se va folosi de acel trup minunat, se văzu înlănțuit cu ea, goi, excitați şi gata să…

Brusc, simți o senzație de greață. La început, îşi spuse că nu era nimic, doar lipsă de alcool, apoi vederea i se întunecă, stomacul i se contractă şi ştiu ce se întâmplase.

— O, Doamne… se trase de lângă peretele de lemn şi simți acea gheară invizibilă, care-l strângea de piept.

În cap începură să-i sune clopote de avertizare, destul de tare ca să acopere muzica. Trase lacom în piept aerul îmbibat de tutun, simțind un nod în gât, respirând cu greu, încercând să-şi umple plămânii. Durerea îi sfârtecă pieptul, se lăsă de-a lungul brațului stâng, până când degetele îl furnicară şi se înfierbântară. Se apucă de balustrada de lemn alunecoasă, dar care avea un capăt liber şi era la fel de nesigură ca un dinte vechi. Aceasta se clătina sub strânsoarea lui.

— O, Dumnezeule… *Nu acum, nu aici…*

Sudoarea i se prelinse în şuvoaie reci pe frunte. Treptele de lemn, care duceau la ringul de dans, păreau să se lățească exagerat de mult sub ochii lui. Punctele negre păreau că se întind, căpătând contururi neclare, amestecându-se una cu alta, alungindu-se nefiresc, ca holul din *Poltergeist.* Pentru o secundă, o văzu pe JoBeth

Williams alergând spre spațiul acela deschis, fără uşi, țipând.

De ce țipa? încercă să se concentreze la acea singură întrebare fără sens. La orice putea să-i aline durerea din piept.

— Angel?

Îi trebui o secundă să-şi recunoască propriul numele. Când îl înțelese, încercă să-şi ridice privirea, dar abia se putea mişca. Inima îi bătea tare, lovea puternic, ca un angrenaj neuns, care aluneca de pe şină. Îşi umezi buzele pudrate şi se strădui să zâmbească, ridicându-şi uşor capul.

Femeia, Judy, îşi aminti subit numele ei, era în fața lui cu o sticlă de tequila şi două pahare. Un pahar pentru cocteil se afla în decolteul ei adânc. Chipul ei drăguț, bine machiat, se schimonosi într-o

grimasă.

— Angel?

— Nu… Cuvântul ieşi ca o respiraţie şuierătoare şi rămase acolo. Încercă să mai spună ceva, dar nu putea gândi raţional, nu mai vedea. *Dumnezeule, nu putea să respire şi-l durea atât de tare.* Nu mă simt bine. Adu-l pe Val aici.

Chipul ei fu cuprins de panică. Privi repede spre scări, spre mulţimea de petrecăreţi şi nesiguranţa o făcu să ridice din sprâncenele conturate cu creionul.

El dădu drumul barei de lemn şi se prinse de talia ei subţire. Ea scoase o exclamaţie uşoară şi încercă să se dea deoparte. El nu-i dădu drumul, ci se ţinu de ea cu toate puterile. Se uita la ea încercând să fie calm, să respire.

— Adu…

Apoi, îl lovi. O durere extrem de intensă, care-i explodă în piept, strivindu-i-l. Nu putea face nimic decât să stea acolo, clătinându-se, luptându-se să tragă aer în piept, cu mâna la inimă, îl durea teribil, o, Doamne.

— Te rog… suflă din greu, nu mă lăsa…

Să mor. Ar fi vrut să spună nu mă lăsa să mor, dar nu putu să rostească acele cuvinte şi totul se întunecă brusc.

Se trezi în impulsurile electronice scurte ale monitorului cardiac. Sunete produse de calculator, electrice, inumane.

Şi frumoase. Dumnezeule, atât de frumoase!

Era viu. Reuşise să trăiască, să învingă din nou moartea blestemată.

Sesiză că are în sânge medicamente, moliciunea ameţitoare a Demerolului, care-l făcea să simtă ca şi cum ar fi plutit pe o mare caldă, liniştitoare. Ştia că

în curând medicamentele vor slăbi în intensitate, că durerea se va întoarce strângându-l de piept, înfigându-şi pumnalul prin plămânii şi inima lui, dar acum nu-i păsa. Era viu.

Uşa se deschise cu un scârțâit jalnic. Auzi zgomotul unor pantofi cu talpă de cauciuc care păşeau pe linoleum, fără îndoială linoleum alb cu pete, şi se opriră lângă patul lui.»

— Ei, domnule DeMarco, văd că te-ai trezit.

Era o voce masculină, profundă.

Doctor. Cardiolog.

Angel deschise ochii încet. Un bărbat înalt, slab, cu un chip care părea gravat şi ochi negri, duri, îl privea. Părul încărunțit, greu de domolit, pornea într-o mie de direcții. Einstein pe Slimfast.

— Sunt doctorul Gerlaine. Cardiologul-şef de la spitalul Valley, de aici din Lagrangeville. Se aplecă şi-şi trase un scaun. Se aşeză şi începu să frunzărească foile de observație ale lui Angel.

Asta este, se gândi Angel. Rutina.

Gerlaine închise mapa cu un gest al naibii de simbolic.

— Eşti un tânăr foarte bolnav, domnule DeMarco.

Angel rânji. Era încă viu, încă respira, şi auzise astfel de observații din partea doctorilor de mulți ani. *Nu mai ai timp, domnule DeMarco. Trebuie să-ți schimbi stilul de viață, schimbă-ți viața, schimbă-ți viața.* Discuțiile erau vii în mintea lui, se derulau ca pe o casetă, apoi se înfăşurau, se derulau iarăşi de milioane de ori în întunericul nopții, dar el nu voia să-şi schimbe viața, nu voia să mănânce ce trebuia, să facă exerciții şi nici să joace după regulile impuse.

Avea treizeci şi patru de ani, şi cu mult timp în

urmă o apucase pe drumul răzvrătirii, de dragul de a se răzvrăti. Ştia că duce o existență lipsită de sens, fără folos, dar tocmai asta îi plăcea. Nimeni nu conta pe el, nimeni nu avea nevoie de el. Mergea din petrecere în petrecere ca un acrobat, pendulând între ele, bând cu convingere, făcând sex, apoi plecând mai departe.

— Da, da, da, răspunse el. Nu e de glumă.

Doctorul Gerlaine se încruntă.

— Am discutat cu doctorul tău din Nevada.

— Sunt sigur că aşa ați făcut!

— Mi-a spus că eşti coşmarul oricărui cardiolog!

— Tocmai de asta îmi place Kennedy. E mai cinstit decât majoritatea medicilor.

Doctorul Gerlaine strecură fişa înapoi în suport.

— Kennedy zice că ți-a spus cu şase luni în urmă că dacă mai ai un atac de cord, folosesc vorbele lui, „o să ajungi într-un mare rahat”. Iar dincolo de asta, fiule, nu ştiu dacă mai ai unde să ajungi…

Angel începu să râdă.

— S-o luăm mai încet, nu pot ține pasul cu limbajul prea specializat.

— Kennedy mi-a spus că o să te amuzi pe tema asta. Dar nu cred că este de glumit. Eşti tânăr. Eşti bogat şi celebru, asta dacă informațiile furnizate de asistente sunt corecte.

Angel se gândi la animozitatea creată de prezența sa şi simți cum i se ridică nivelul adrenalinei.

— Au dreptate, sunt bogat şi celebru.

O pauză lungă până când doctorul vorbi din nou:

— Cred că nu iei lucrurile în serios, domnule DeMarco. Eşti bolnav de mult timp. Infecția virală pe care ai avut-o în adolescență ți-a slăbit inima. Şi cu toate astea ai băut, ai fumat şi te-ai drogat. Adevărul

dur este că ți-ai uzat inima într-un ritm accelerat şi dacă nu vom face ceva foarte repede, s-ar putea să nu ți-o mai foloseşti deloc.

— Am mai auzit asta. Şi totuşi mă aflu aici, doctore. Ştiți de ce?

Gerlaine îl privi atent.

— În mod sigur nu pentru că ai ascultat sfaturile doctorilor.

— Sigur că nu. Vocea lui scăzu până ajunse ca o şoaptă conspirativă. Acesta este secretul meu, doctore: numai cei buni mor de tineri.

Gerlaine se rezemă de spătarul scaunului, studiindu-l. Minutele treceau, în ritmul înregistrat de monitor. În cele din urmă, doctorul îl întrebă:

— Ai soție, domnule DeMarco?

Angel îl privi dezgustat:

— Cred c-ar fi fost aici, dacă aveam.

— Copii?

El rânji.

— Nu ştiu să fi avut.

— Doctorul Kennedy mi-a mai spus că în toți anii în care te-a tratat, n-a văzut să te fi vizitat careva în afara agentului şi a echipelor de reporteri.

— Ce este asta, doctore, o glumă macabră gen: asta este viața ta? O să-mi chemați şi consilierul din colegiu ca să confirme că nu m-am purtat bine cu cei din jur?

— Nu, mă întrebam doar cine te va plânge, dacă vei muri?

Era o întrebare meschină, menită să-l rănească şi reuşi. Se gândi imediat la fratele său, Francis. Dintr-odată, îşi retrăi toată copilăria, iar nostalgia fu atât de profundă şi de dulce, încât simți chiar şi mirosul de iarbă, de ploaie şi de mare.

Gândindu-se la vremurile acelea se simți... deconectat. Ştia că amicii de la Hollywood erau doar amici. Nu-i erau prieteni, aşa cum îi fusese fratele său. Ei nu-l *vedeau,* acel grup de paraziți care trecea alături de el prin acea sărbătoare, care este realizarea unui film.

Pentru o fracțiune de secundă simți un regret puternic, de pierdere a tot ce părăsise, a fratelui rămas în urmă. Dădu aceste emoții la o parte fără milă şi-l privi lung pe doctor. Voia să-l trimită la naiba, dar avea nevoie de el. Trebuia să facă uz de farmecul său care-l ridicase atât de sus, atât de repede.

— Sigur că aveți dreptate. Probabil că de aia se spune „serios ca un atac de cord". Fiți sigur că de acum înainte o să am grijă de sănătate la modul serios. Fără droguri, mă rog... aproape fără. Şi fără băutură. Doar bere. E în ordine cu berea, nu?

Gerlaine îl privi cu evidentă disperare.

— Dacă nu faci ceva foarte repede, o să mori, domnule DeMarco. Repede. Visele şi speranțele pe care ți le-ai făcut mor odată cu tine. Nu ai alte şanse.

Angel zâmbi. Aceeaşi frază stereotipă.

— Definiți pentru spectatori acest „repede".

Gerlaine îi răspunse aşa cum se aştepta, ridicând din umeri.

Angel zâmbi triumfător. Asta se întâmpla întotdeauna, acel ridicat din umeri era limbajul trupului medicului pentru ceva ce se va petrece undeva între secunda respectivă şi anul 2010. Doctorii nu aveau răspunsuri valabile, doar sfaturi şi iarăşi sfaturi.

— Voi muri într-o zi, asta vrei să spui? Dar, amice,

asta se va întâmpla şi cu tine.

— Nu, nu asta am vrut să spun, răspunse Gerlaine calm. Dacă nu faci nimic, domnule DeMarco, cred că vei muri chiar anul acesta.

Lui Angel îi păli zâmbetul plin de sine.

— Anul acesta? Dar suntem aproape în octombrie.

— Exact.

Angel nu putea înțelege ce i se spunea. Era ceva de neînțeles sau nu auzise bine.

— Mă sperii?

Gerlaine îl privi cu superioritate.

— Nu fac asta cu pacienții mei, domnule DeMarco. Îi informez doar.

Anul acesta. Nimeni nu-i mai spusese asta vreodată. Fusese întotdeauna ceva, o bâlbâială amestecată cu zâmbete, ceva de genul „va veni şi ziua aceea", dar oricum, se făcuseră referiri la viitorul îndepărtat. I se ținuseră predici despre consumul excesiv de alcool şi despre efectul combinat al fumatului şi al grăsimilor din dietă.

Angel ar fi vrut să lovească ceva, să dea cu pumnul în ceva tare, un zid solid de cărămidă, să simtă cum durerea îi iradiază în tot brațul.

— Atunci, repară-mă, doctore, rosti sec. Taie-mă şi repară ce nu merge.

— Nu este chiar aşa de uşor, domnule DeMarco. Daunele provocate de ultimul episod sunt prea mari. Am discutat cu Chris Allenford de la St. Joe, care este de acord că operația nu e o opțiune viabilă.

Stricăciuni. Prea mari.

Cuvinte grele. Cu sens rău.

— Îmi spuneți că voi muri şi nu puteți face nimic să mă salvați?

— Nu. Îți spun că operația clasică de inimă nu

este o soluție. Este prea târziu pentru asta. Ai nevoie de o inimă nouă.

— Nu. Doar nu vrei să spui că…

— Transplantul este soluția.

Angel simți pentru o fracțiune de secundă că nu mai poate respira. O teamă rece se înfipse adânc în inima sa.

— Dumnezeule, spuse dintr-o suflare. Dumnezeule…

Transplant. O inimă nouă. Inima altcuiva în pieptul lui. Inima unui mort. Bătând… bătând…

Îl privi fix pe Gerlaine, încercând ca glasul lui să sune normal, să nu arate că se teme. Se forță să-i zâmbească şi spuse:

— Exclus. Nu cumpăr nici măcar maşini folosite.

— Nu-i de glumă, domnule DeMarco. Boala dumitale de inimă este în fază terminală şi asta este foarte grav, aşa cum spun şi cuvintele. Vei muri, fără o inimă nouă. Te punem pe lista de transplant şi sperăm că vom găsi un donator în timp util.

Un donator. Pentru o secundă, Angel avu senzația că va vomita.

— Şi-mi veți da o viață nouă, cine voi fi, proiectul de suflet al lui Frankenstein?

— Este un act chirurgical, domnule DeMarco, şi nu se deosebeşte de alte operații. Vor fi desigur recomandări, restricții de dietă, dar cu stilul de viață schimbat…

Angel nu-şi mai găsea cuvintele.

— Dumnezeule…

— Există nişte psihiatri excelenți, instruiți să ofere ajutorul în momente ca acestea…

— Adevărat? Angel ripostă vehement. Era conştient că în acest moment trebuia să se poarte

altfel, să fie plăcut, să încerce să obțină ce voia cu binele, nu cu furie, dar nu reuşea. Se simțea ca şi cum ar fi căzut de pe o stâncă într-o groapă adâncă, întunecată, iar neputința îl făcea să țipe de furie. Câte transplanturi ai făcut, domnule şef al secției de cardiologie de la spitalul din Lagrangeville?

— Niciunul, dar…

— Dar nimic… Nu mă bazez pe cuvântul tău pentru nimic. *Nimic.* M-ai înțeles? Fă toate aranjamentele să fiu transferat la cel mai bun centru de transplant din țară. Se uită fix la el. Acum.

Gerlaine se ridică încet în picioare.

— Kennedy m-a avertizat că n-o să reacționezi bine.

— N-o să reacționez bine? îl maimuțări Angel. N-o să reacționez bine? Ce este asta, vreo *glumă?*

Gerlaine împinse scaunul la o parte, oftă adânc şi clătină din cap.

— Voi face toate aranjamentele în vederea transferului. Cel mai potrivit ar fi spitalul St. Joseph din Seattle. Probabil că Allenford este cel mai bun chirurg cardiovascular din țară.

— Seattle? Inima începu să-i bată necontrolat, făcând ca acel idiot de monitor să clicăie şi să bipăie. Era atât de furios că abia mai respira. Dumnezeule, este o comedie a erorilor. Mă trimiteți acasă!

Gerlaine se însenină.

— Adevărat? N-am ştiut că eşti din Seattle. Păi…

— Dacă află cineva de tot ce s-a întâmplat – oricine – voi da în judecată acest spital blestemat, încât va trebui să goliți ploştile la vreo grădiniță, m-ai înțeles, doctore?

— Domnule DeMarco, fii rezonabil. Ai venit aici de la o petrecere gen Hollywood. Lumea te-a văzut sosind.

— *Nimeni* să nu afle că am nevoie de o inimă nouă. O să găseşti o modalitate de a ascunde adevărul, doctore.

Gerlaine se încruntă.

— Ai priorități ciudate…

— Ei da, muşcă-mă. Dar acum ieşi din camera mea.

Gerlaine clătină din cap târându-şi picioarele spre uşă, fără o vorbă. Apoi se întoarse şi-i aruncă lui Angel o privire lungă, tulburată şi ieşi. Uşa se închise cu un pocnet în urma lui.

Tăcerea coborî, aşezându-se inconfortabil pe pereții albi şi linoleumul cu picățele. Monitorul bipăia în continuare. Angel fixa uşa închisă, simțind cum sângele îi aleargă prin tot trupul, cum îi zvâcnesc tâmplele, solicitând, apoi eliberând valvele vechi şi bolnave ale bătrânei sale inimi. Avea degetele reci, atât de reci, şi nu putea respira măcar o dată ca lumea.

Un transplant. Ar fi vrut să se amuze de asta, spunându-şi că se afla într-un spital de mâna a doua, că nu primise un sfat bun; o parte din el chiar credea asta. Dar nu era convins că aşa era, nu acolo în adâncul inimii unde sălăşluia teama, acel loc întunecat din suflet, unde nu ajungeau nici drogurile, nici băutura.

Transplant.

Cuvântul izbucnea la suprafață, apoi se reîntorcea în întuneric.

Transplanttransplanttransplant. Voiau să-i scoată inima din piept.

Medicamentele se răspândiră prin corpul lui Angel, calmându-l. Nu-şi putea ține ochii deschişi, corpul îi era foarte greu şi simțea furnicături. Momentele de trezie veneau şi plecau odată cu ticăitul ceasului de pe perete.

Acasă. Îl trimiteau acasă.

Încercă să nu se gândească la asta, dar amintirile erau foarte persistente. Nu mai avea acum nici pastilele, nici băutura sau femeile, ca să le țină la distanță şi fără armura de narcotice era al naibii de vulnerabil. Închise ochii şi încet, încet mirosul de antiseptic al spitalului fu înlocuit de o dulce briză. Nu mai auzea monitorul, ci zgomotul unui motor…

Avea din nou şaptesprezece ani… era pe motocicletă, acea Harley Davidson, pentru care-şi vânduse sufletul. Motorul pulsa şi torcea sub el. Mergea, mergea fără să ştie unde, până când. Ajunse la stop. Semnul de deasupra era aplecat într-o parte: *Wagonwheel Estates Trailer Park.*

Ambala motorul trecând de o rulotă, apoi de a doua şi de încă una. Fiecare casă mobilă se afla pe o fâşie îngustă de asfalt, livingurile erau proptite cu stive de bucăți de beton, iar curțile din spate erau doar un pătrat de şase pe şase metri, acoperite cu pietriş.

Ajunsese, în sfârşit, acasă.

Rulota sa, de culoarea untului, devenită cenuşie cu timpul, era aşezată pe un petic de iarbă inundat de buruieni. Pubelele pline de gunoi erau aliniate la gardul care separa „domeniul" DeMarco de Wachtel, cel al vecinilor. Un Ford Impala dărăpănat era parcat într-un unghi suspect pe şosea.

Trase de-a lungul gardului legat cu lanțuri şi opri motorul. Rămase acolo o secundă, ezitând, apoi

foarte încet, rezemă motocicleta de suport şi coborî. Merse de-a lungul gardului pe breteaua asfaltată, care ducea la uşa de la intrare.

În treacăt, Angel se uită la pubela de gunoi, văzu sacoşele de hârtie rupte şi cutiile de bere îndoite, care priveau iscoditor peste margine. Fusese treaba lui, niciodată a lui Francis să construiască cu grijă un paravan. Adevăratul gunoi, sticlele de gin şi de votcă de pe o săptămână trebuiau ascunse cu orice preț.

De parcă vecinii n-ar fi ştiut. Ani întregi auziseră luptele înăbuşite dintre beţivi, care răzbăteau din rulota de culoarea urinei, uşile trântite şi sticlele sparte în fiecare sâmbătă noaptea.

Muzica tinereții lui Angel. Urcă treptele de metal care scârțâiau şi se opri pe cea de sus, uitându-se la uşa murdară. O secundă nu vru să între. Era o nebunie, ştia asta, să ai şaptesprezece ani şi să te temi să intri în propria casă, dar aşa fusese din ce-şi putea aminti.

Se auzi zgomot din interior. Rulota se lăsă şi scârțâi pe suporți când paşii se apropiară de uşă. Brusc, mânerul se răsuci şi uşa se deschise larg.

Mama era în cadrul uşii, cu o țigară în mână şi cu paharul de gin în cealaltă. Pielea ei căpătase un aspect gălbui-cenuşiu, bolnăvicios, semnul fumatului excesiv, iar riduri adânci ca nişte pliuri de acordeon îi brăzdau obrajii. Părul negru, de o culoare prea închisă pentru a fi naturală, îi încadra cu cârlionți răzleți fața buhăită. Avea cearcăne purpurii sub ochii căprui, injectați.

Privindu-l, mai trase o duşcă de gin, goli paharul şi-l aruncă în spate pe covorul maroniu, zdrențuit.

— Unde-ai fost?

— Ți-a păsat de mine?

Ea râgâi şi se şterse la gură.

— Nu te da mare, băiete!

Angel oftă. De ce era aici? La ce se aşteptase? Un zâmbet, un *bine ai venit,* un *poftim, intră?* Când n-o să mai vrea ceva de la mama lui?

— Am o problemă, mamă.

O sprânceană stufoasă se ridică brusc.

— Ai dat de necaz. Spuse asta fără nicio emoție, doar ca o constatare.

— Mda.

Ea trase tare din țigară, apoi îi suflă fumul în față.

— Ce vrei de la mine?

El se simți total dezamăgit. Apoi îi trecu.

— Nimic.

Ea aruncă pe jos mucul de țigară încă aprins.

— Francis mi-a adus ieri cârdul de salariu. A fost cel mai grozav dar pe care-l poate primi o mamă.

Angel luptă cu acel resentiment instantaneu şi refuză să se lase sub imperiul lui. Aşa fusese mama întotdeauna şi aşa va rămâne. Francis era băiatul ei de aur, copilul cu părul blond. Francis era bun şi pur. Francis era bun de pus la rană. Biletul ei spre rai. Iar Angel, cel cu probleme, era marea ei greşeală, mare până la cer. De câte ori îi spusese ea că ar fi trebuit să facă un chiuretaj?

— Vrei să bei? îl întrebă ea, continuând să-l privească.

— Sigur, mamă, zise el obosit. Vreau să beau.

— Martini?

El ştia în ce consta Martiniul ei – opt uncii de gin şi două cuburi de gheață.

— Grozav.

Fără o vorbă, ea se întoarse şi porni spre

bucătărie.

Cam fără chef, el o urmă în interiorul soios. O lumină slabă răzbătea de la un lampadar bej-murdar şi se reflecta pe covorul zdrenţuit. O canapea decolorată din velur, de culoarea bronzului, fusese împinsă până la peretele cu imitaţie de panel. Masa din carton presat era plină de reviste cu celebrităţi şi cu scrumiere. Pe podea, era un strat apreciabil de scrum.

Angel se aşeză pe canapeaua lăsată. În câteva secunde, mama se întoarse la el cu paharele pline de băutură în mâini, lovindu-le între ele. Încercă să nu-i pese că ea nu vorbea. Nu voia să discute cu Angel, nu voia să fie alături de el, dar avea întotdeauna timp să bea ceva cu el.

Când era copil, de zece, unsprezece ani, ea îl îndrumase matern pe calea alcoolismului. Avea nevoie să bea cu cineva şi nu-i ceruse asta niciodată piosului Francis. Angel era alegerea perfectă, atâta timp cât nu vorbea prea mult.

Era patetic cât de mult preţuise el clipele acelea petrecute cu ea. O vreme, avusese impresia că fusese ales, că ea voise să fie cu el, dar prin clasa a şaptea înţelesese adevărul. Ea era în stare să bea şi cu Adolf Hitler, dacă acesta trecea pe la ea la ora cocteilului. Oricine sau orice i-ar fi dovedit creierului ei îmbibat în alcool că ajunsese o beţivă din motive sociale.

Vreme îndelungată stătură bând în tăcere. Zgomotul cuburilor de gheaţă şi înghiţiturile se auzeau neobişnuit de tare în camera liniştită. Angel ar fi vrut să-i spună pentru ce venise, să-şi ia rămas-bun de la ea, dar nu se putu uita în ochii ei, când rosti cuvântul. Ea ar fi ştiut imediat că fugea

de necaz, iar zâmbetul ei triumfător ar fi confirmat tot ce spusese vreodată despre el.

După o vreme, se auzi o maşină. Motorul hurui, se înecă, apoi muri. Paşii se auziră pe treptele de metal.

Mama lăsă băutura jos şi zbură spre uşă, deschizând-o. Îşi desfăcu braţele şi exclamă încântată:

— Frankie!

Angel lăsă jos paharul şi se ridică. Neliniştea îi răsuci măruntaiele într-un nod. Rămase acolo aşteptând. Inima începuse să-i bată tare în piept. Nu era încă pregătit să-şi ia rămas-bun de la fratele său. Nu încă…

Mama se dădu la o parte, ca să treacă salvatorul ei.

Francis intră în rulotă şi-şi lăsă servieta pe canapea.

— Salut, Angel, spuse.

Mama îl bătu pe Francis atât de tare pe spate, încât el fu gata să cadă.

— Ai venit la timp la masă. Mă duc la bucătărie să văd dacă am ce-ţi place. Cârnaţi şi fasole pentru Frankie al meu. Cu o ultimă piţigăială, se grăbi pe hol şi dispăru în bucătărie.

Francis se uită la el.

— Este o Harley Davidson nou-nouţă în curte.

Angel se foi nervos.

— Am intrat în belea, Franco. Trebuie să plec din oraş. Tocmai voiam să… Se simţi şi mai umilit când lacrimile începură să-i ardă ochii. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

— Nu face asta, omule, zise Francis încet, scuturând din cap. Nu fugi. Orice ar fi, putem

discuta despre asta. Să găsim o cale. Nu pleca. Te rog…

— Trebuie s-o fac. Întoarse capul să nu mai vadă dezamăgirea din ochii lui Francis şi ieşi din rulotă. Sări pe motocicletă, porni motorul şi părăsi oraşul. Nu-şi permise să se uite înapoi. Se temea că dacă ar fi făcut-o, ar fi început să plângă… şi nu s-ar mai fi oprit.

Mirosul de antiseptic reveni ascuțit şi amărui. Lumina spitalului îi străpunse ochii plini de lacrimi. Stătuse departe de Seattle şaptesprezece ani lungi, de singurătate. Iar acum, după tot acest timp se întorcea. Revenea acasă.

2

Angel fixa tavanul crăpat. Era o tăcere mult prea apăsătoare, care îi solicita nervii şi aşa prea întinşi. Dintr-odată, ar fi vrut să umple această tăcere cu zgomote puternice, stridente, care să spună: *sunt aici, sunt încă viu.* Voia să-şi tragă puterea din acea simplă frază, din faptul că plămânii lui încă pompau aerul. Dar asta nu mai era de-ajuns, se pare. Acum simțea un flacon de azot lichid în piept, o pată întunecată, urâtă, care putea să explodeze în orice secundă. Orice secundă. Un singur sunet pe ecran şi se termina totul. Ar fi urmat o linie continuă.

Închise ochii, încercând să ignore durerea de cap, care-i pulsa în dosul ochilor. Nu mai voia să se gândească la fleacul ăsta. Ar fi vrut să treacă totul imediat.

– Arăți ca naiba.

Angel auzi acel accent sudic tărăgănat şi aproape că zâmbi. Ar fi zâmbit dacă nu s-ar fi simțit aşa rău.

Încercă să deschidă ochii şi clipi de mai multe ori, dureros, când lumina fluorescentă îi străfulgeră creierul.

— Mulțumesc. Angel vru să se ridice. Acele din vene îi provocau durere la fiecare mişcare. Când ajunse să stea în capul oaselor, gâfâia şi-l durea pieptul îngrozitor.

Era Val şi trupul lui subțire îmbrăcat în hainele concepute de un designer se profila în cadrul uşii, iar părul său blond era dat după o ureche. Pătrunse» în încăpere cu acel mers legănat, din şolduri, care atrăgea întotdeauna atenția presei. Întinse mâna, apucă scaunul cu degetele sale lungi, delicate, şi-l întoarse, aşezându-se degajat. Aplecându-se, îşi aşează bărbia pe spătarul scaunului şi-şi trecu brațele peste imitația de piele, de culoarea muştarului. Se încruntă uşor, uitându-se la Angel.

— Chiar că arăți ca naiba. Mai rău ca ultima oară.

Angel nu avu puterea să zâmbească.

— Te rog, dă-mi o țigară.

Val duse mâna la buzunar şi scoase un pachet de Marlboro. Ridicând capacul pachetului, îi verifică încet conținutul şi ridică din umeri.

— E gol. Păcat că nu m-am gândit. Scoase o sticluță de tequila din buzunarul hainei şi rânji. Dar nu sunt complet inutil. Aşează sticla pe masa de lângă pat. Am urmărit titlurile de astăzi. Scena ta cu moartea a fost incredibilă – nici n-am ştiut că eşti aşa de talentat. Autorul nu contează. Când ieşi de aici, pornim imediat promovarea pentru Oscar. Agentul crede că…

Bla, bla, bla. Val vorbea, dar Angel nu-l auzea. Îl privi pe cel care fusese prietenul şi apoi agentul său

timp de şaisprezece ani şi încercă să simuleze un zâmbet, să acționeze ca şi cum realizarea filmului ar fi contat în clipa aceea. Dar n-o putea face: nu era un actor atât de bun.

Brusc, îşi aminti noaptea în care-l cunoscuse pe Val. Se întâmplase la New York pe la mijlocul iernii, într-o tavernă ca vai de lume, când amândoi erau înfrigurați, înfometați şi singuri. Angel era doar un copil pe atunci, abia împlinise optsprezece ani şi trăia de unul singur de peste un an.

S-au împrietenit imediat şi anul următor au fu mers dintr-un oraş în altul, mereu pe fugă, până când n-a mai existat niciun fel de amuzament – doar un lanț de moteluri ieftine, în orașe mici, bând alcool şi mâncând de la Dumpsters. Uluitor, totul a început într-o singură zi… cu nişte ton vechi. Lui Val i se făcuse rău de la un sandvici cu ton, pe care-l furase de pe tejgheaua unui local din Arizona. Ajuns la spital, îşi sunase părinții. În câteva ore, cei doi băieți fuseseră cazați confortabil într-un apartament teribil newyorkez în Lightner's.

Mama lui Val era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Angel vreodată. Rece ca gheața, dură ca diamantul. Val avea o plăcere deosebită să-i povestească unde fuseseră şi ce făcuseră. Ea fusese îngrozită, desigur, iar Val o făcuse să le promită un apartament şi să-i întrețină în facultate.

— Dar n-ați terminat nici liceul, ripostase ea, pe un ton nazal, rafinat.

Val se rezumase la a râde.

— Te rog, mamă, doar eşti bogată.

Ea îl dojenise.

— Viața nu va merge aşa cum vrei tu, Valentine.

El îi zâmbise dezarmant.

— Poți spera întotdeauna, mamă.

Angel scutură din cap ca să alunge amintirile.

Apoi, îl privi pe Val.

— Vor să-mi scoată inima.

Val scotocea în alt buzunar după țigări.

— Va trebui s-o găsească mai întâi.

— Vorbesc serios, Val. Vor să-mi facă transplant.

Lui Val îi pieri zâmbetul.

— Adică să-ți scoată inima şi să-ți pună una de mort?

Angel simți că i se face rău.

— Cam aşa ceva.

— Dumnezeule! Val simți brusc că se prăbuşeşte.

Angel oftă. Într-un fel, aşteptase mai mult de la Val, dar nu ştia ce însemna acel mai mult.

— Am nevoie de un donator, zise el, forțându-se să zâmbească: un agent adevărat şi bun s-ar oferi.

— Eu ți-aş putea oferi creierul, amice.

Dumnezeu ştie că nu-l folosesc. Dar inima... clătină din cap. Iisuse...

— Asta dacă nu te rogi, sări Angel. Încearcă să spui ceva care să-mi fie de ajutor. Am nevoie de un sfat. La naiba, dacă aş fi ştiut că trebuie să mă aştept la un transplant, m-aş fi lăsat de fumat şi de băut cu mulți ani în urmă.

Asta era altă minciună, dintr-un lung şir. Ştia de mulți ani că are probleme cu inima, dar nu renunțase la băutură sau la fumat. Singura schimbare în stilul său de viață fusese să ia o pastilă înainte de a mai priza nişte cocaină.

De fapt, el nu-şi pierduse timpul niciodată gândindu-se la viitor. Viața sa fusese întotdeauna pe creasta valului, cu el aşezat de bunăvoie pe locul din față. Zilele şi nopțile i se derulaseră în forță, la viteză

ameţitoare, cu întorsături, căderi, pariuri fără număr. Nu o lăsase niciodată mai încet, nu se oprise niciodată.

Până acum, până ieri, când vaporul vieţii sale lovise zidul de cărămidă al propriei morţi.

Şi, ca şi cum moartea nu ar fi fost de-ajuns, medicii voiau să se ducă la *Seattle* pentru operaţie. Dumnezeule, ce încurcătură…

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva. Nu era cinstit. Nu merita asta. Da, fusese un nemernic toată viaţa, rănise oamenii şi-i minţise. Dar pentru asta urma să ajungă în iad. Fusese crescut în religia catolică, cunoştea regulile.

Iadul venea după moarte.

Nici iadul pe pământ, nici transplantul de inimă, nici viaţa trăită pe jumătate.

— Este o prostie, spuse Angel. Refuz să-mi mai fac probleme pentru asta. Ce ştie un biet doctor prost plătit, dintr-un spital de mâna a doua, pierdut pe cine ştie unde, despre tehnologia de ultimă generaţie? Probabil n-ar deosebi un pacient cu transplant, dacă ar da peste el cu maşina.

— O, dar tu ai face-o? Val îşi strivi pachetul de ţigări gol. Când faci operaţia?

— N-o fac.

Val se încruntă.

— Nu fi copil, Angel. Dacă ai nevoie de o inimă nouă, ia-ţi una. Se pare că e la modă acum. Acum se separă siamezii, iar bărbaţii sunt transformaţi în femei. Care este problema?

— Poate că nu sunt eu Albert Schweitzer, Val, dar cred că o inimă nouă îţi schimbă întru câtva viaţa.

— Moartea ar putea fi o chestie mai dură. Val încerca să spună asta pe un ton obişnuit, dar Angel

îi citi teama din priviri. Era înspăimântătoare acea privire, pentru că Val era un tip fără teamă, singurul care trăia periculos şi nesăbuit ca şi el.

Un băiat rău, care manevra carierele unora dintre cele mai cunoscute vedete de la Hollywood.

Angel vru să-i evite privirea, dar nu putu.

— Ai văzut filmul acela, *Mâna* cu Michael Caine? Acela în care el era pianist, cred, şi şi-a pierdut mâna. I-au cusut mâna unui donator la capătul ciotului rămas. A fost culmea! Mâna unui criminal în serie. Câine a început să ucidă pe cine-i ieşea în cale.

— Dumnezeule, Angel!

— Ei şi? Ar putea fi adevărat, s-ar putea întâmpla. Ce-ar fi să primesc inima vreunui fătălău şi după operație visul cel mai mare va fi să mă îmbrac ca Doris Day?

Val începu să râdă cu poftă.

— Nu ştiu. Ai nişte picioare lungi, grozave. Ți-aş putea face rost de un rol în *La Cage aux Folles,* la clubul de noapte. Ai putea fi Liza Minnelli. Imediat ce rosti cuvintele, lui Val îi pieri zâmbetul. Se aplecă şi-l sfredeli pe Angel cu privirea. Adevărul este că nu te mai ține inima. Asta este.

— E uşor să vorbeşti.

— Uşor? Val repetă cuvântul încruntându-se şi strângând din buze. Eşti cel mai bun prieten al meu. Nu este uşor.

— Şi cariera mea? *New York Times* spunea că joc din inimă.

Val nu-i evită privirea, deşi Angel era sigur c-ar fi vrut s-o facă.

— Actoria este cel mai mic motiv de îngrijorare pentru tine. Ți-am adus mai mulți bani decât

Dumnezeu pentru rahatul ăla de film de acțiune.

Angel fixa cu privirea pachetul gol de țigări din mâna lui Val. Voia o țigară, o gură de tequila. Orice ar fi putut să-i ia prin magie acest moment şi să-l transforme în altceva mai plăcut. Ar fi vrut ca această zi să fi fost ieri, luna trecută, anul trecut.

Ar fi vrut să nu fie pe moarte. Dar cu fiecare respirație, cu fiecare respirație plină de durere, simțea adevărul. Inima îi dădea o nouă provocare. Această revelație îi accentua sentimentul pierderii şi frustrării.

— Nu vreau să se afle, amice. M-aş simți ca un idiot.

— O să lansez varianta că eşti epuizat – vor crede că te-ai supradozat, dar nu e mare scofală. Val aşteptă o secundă gândindu-se la varianta propusă, apoi se aplecă spre el cu cel mai serios aer pe care îl văzuse Angel vreodată. Dar trebuie să te gândeşti bine, Angel. Imaginea nu este cea mai mare problemă a ta.

Se lăsă o tăcere incomodă între ei. Angel nu voia să spună nimic, nici nu ştia ce să spună, dar tăcerea îi devoră nervii, până nu mai putu să reziste.

— Aş vrea să mă supăr pe Dumnezeu, ştii? Dar dacă există Dumnezeu, există şi iadul. Iar dacă există iadul, toată viața mea a fost o cursă spre focul din iad.

Val clipi des.

— Hai să nu filosofăm. Am două femei şi cocaină în limuzina cu care am venit. Zâmbi, dar ochii îi erau trişti.

Şi brusc, Angel ştiu ce gândea Val. Amândoi folosiseră aceleaşi droguri, avuseseră aceleaşi femei, evoluaseră pe muchie de cuțit. Dacă Angel era pe

moarte, Val era pe undeva pe aproape.

Ce va însemna asta pentru prietenia lor?

Angel fu cuprins de teamă. Brusc, înțelese ce preț plătea pentru nesăbuință şi pentru o secundă îşi dori să dea totul înapoi, să trăiască altfel. Să facă orice ca să aibă prieteni adevărați acum, prieteni reali şi oneşti, cărora să le pese de el…

— Regret, amice, spuse Val cu o voce stinsă, dar s-a terminat. S-a terminat. Băutura, drogurile, petrecerile s-au dus. Nu-mi pasă dacă te operezi sau nu, zilele alea s-au dus. Sunt sigur că n-o să mai petrec cu tine. Dumnezeule, trăgeai pe nas şi căzeai lat pe măsuța de cafea. Se cutremură la acest gând, apoi veni mai aproape de pat. Ştiu că eşti speriat şi că atunci când te sperii eşti cu gura mare şi furios, dar trebuie să ai capul limpede în chestia asta, Angel. Vorbim de viața ta.

— Într-un fel. Şi n-ai auzit partea cea mai grozavă. Mă trimit la Seattle pentru operație. *Seattle.*

— Grozav.

Angel se încruntă.

— Ce dracului ți se pare grozav în asta?

— Îl ai pe fratele tău. Mi-a fost teamă că vei fi singur. Eu trebuie să mă duc la festivalul de film, apoi am închiriat o vilă la Aspen pentru două săptămâni.

— Orice ar fi, nu lăsa moartea mea să-ți strice planurile de vacanță.

Val îi aruncă o privire vinovată.

— Aş putea anula…

Angel nu se simțise niciodată atât de singur. Era celebru în lume şi asta nu era chiar un rahat. Viața îi era ca şi steaua de pe bulevardul Hollywood. O chestie frumoasă, strălucitoare, dar înghețată de pe

pavajul rece.

— Nu, nu-ți face probleme. O să mă descurc.

În cele din urmă, Val îi spuse:

— Eşti mai puternic decât crezi, Angel. Aşa ai fost întotdeauna. O să învingi moartea.

— Ştiu.

După asta, n-a mai fost nimic de spus.

Doctorița Madelaine Hillyard intră în viteză la Secția de Terapie Intensivă, când numele ei încă mai era rostit în sistemul de apel.

Era o cameră luminoasă, dar impersonală. Un singur pat în mijlocul salonului mic, privat. Lângă el o masă, a cărei suprafață era plină de ceşti şi pahare. Pacientul ei, Tom Grant, zăcea pe patul îngust, palid, nemişcat, cu ochii închişi, cu gâtul invadat de tuburile care-l conectau la instalația de ventilație care-l ținea în viață. Două tuburi uriaşe ieşeau de sub pielea de pe coaste, aspirând sângele. Din rana de la operație, purtându-l spre un cilindru care bolborosea şi şuiera.

Susan Grant şedea înghesuită pe pat, cu brațele trecute inconfortabil peste barele metalice, cu mâna strânsă pe degetele moi, fără viață, ale soțului ei. Când intră Madelaine, îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doctore Hillyard.

Madelaine îi zâmbi cu blândețe femeii şi se apropie de pat. Fără o vorbă, verifică tuburile, notă pe fişă că trebuia golit mai des recipientul şi verifică medicația. Medicamentele pentru ridicarea presiunii sângelui, imunosupresoare şi antibiotice, toate acestea lucrau din plin ca să oprească trupul tăiat şi distrus al lui Tom să respingă noua inimă.

— Totul este bine, Susan. Ar trebui să-şi revină dintr-un moment în altul.

Femeia strivi lacrimile între gene şi acestea i se scurseră pe obraji.

— Copiii întreabă mereu de el. Nu ştiu ce să le mai spun.

Madelaine ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine, ba chiar mai mult decât atât, că Tom se va trezi, îi va zâmbi, îşi va îmbrăţişa copiii şi viaţa va fi bună pentru ei.

Dar Tom era un pacient deosebit. Se afla la cel de-al doilea transplant. În cei doisprezece ani care trecuseră de la prima operaţie, el dovedise că transplantul poate să-i dea cu adevărat pacientului o nouă speranţă de viaţă, mai zămislise doi copii, alergase la maraton, fusese foarte activ în a răspândi în întreaga naţiune succesul tot mai mare al transplantului. Cu toate acestea, inima îi cedase iarăşi, iar acum era din nou supus operaţiei. Doar puţini dintre pacienţi mai aveau o a doua şansă.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse Susan încet.

Madelaine nu-i răspunse, nici nu era necesar. Trase un scaun şi se aşeză. Ştia că prezenţa ei era o alinare pentru Susan, că-i dădea femeii o ancoră în lumea tăcută, terifiantă, a recuperării postoperatorii. Privind spre ceasul de perete, îşi socoti timpul. Mai erau patruzeci şi cinci de minute până la următoarea programare. Va putea sta o vreme cu Tom.

Acesta tuşi uşor. Genele îi fluturară.

Susan se aplecă spre el.

— Tommy? Tom?

Madelaine atinse butonul prin care chema asistenta, se ridică în picioare şi se aplecă deasupra patului.

— Tom? Mă auzi?

El deschise ochii şi încercă să-i zâmbească prin tubul endo-traheal. Ridică mâna şi o duse spre obrazul soției sale.

Apoi se uită la Madelaine şi-i făcu semnul victoriei, ridicând degetul mare în sus.

Era genul de moment pentru care trăia Madelaine. Nu conta de câte ori stătuse pe un pat ca acesta, tot nu se obişnuise cu senzația provocată de creşterea nivelului adrenalinei, datorată succesului.

— Bine ai revenit!

— Oh, Tommy! Susan dăduse frâu liber lacrimilor.

Lacrimile îi curgeau pe față şi cădeau pe cuvertura albastră.

Madelaine îi făcu nişte teste rapide înainte de a ieşi din salonul lui, pentru a lăsa cuplul să discute în linişte. Pe hol, o opri pe sora-şefă de la transplant şi o puse la curent cu starea pacientului, apoi îşi luă repede haina din birou şi ieşi în viteză din clădire. Plecă din parcare, pe strada Madison, apoi intră pe autostradă. În primele momente, simțea că zboară, însuflețită de progresele făcute de Tom. Curând, el va putea să coboare din pat, să-şi sărute copiii, să-i țină în poală, să-i arunce în sus, într-o zi frumoasă de primăvară.

Ea, restul membrilor echipei de transplant şi familia donatorului făcuseră tot posibilul ca acest miracol să se înfăptuiască. Nu conta cât de des se întâmpla asta, ea niciodată nu înceta să se simtă copleşită. Când se trezea un pacient după operație, abia îşi mai încăpea în piele. O, ştia desigur că totul se putea sfârşi chiar a doua zi, ştia că acel trup putea respinge inima, ca un câine turbat. Dar ea credea întotdeauna în bine, se ruga pentru acest

bine, făcea totul ca el să se împlinească.

Îşi ridică privirea, văzu semnul de ieşire şi buna dispoziție îi dispăru la fel de repede precum sosise.

Urma să se întâlnească cu consiliera liceului în care învăța fiica sa. Nu se aştepta ca întâlnirea să decurgă bine.

Madelaine oftă, simțind că migrena începe să-i dea târcoale. Da, toți cei asemeni lui Tom Grant ai lumii erau motivul pentru care muncea, pentru care făcuse acei ani de facultate, ani de nesomn, fără viață socială, când muncise ca o apucată ca să devină cardiolog. Dar exista un preț şi pentru asta. Pe măsură ce îmbătrânea, era un adevăr pe care ajunsese să-l înțeleagă. Întotdeauna există un preț.

Îşi pierdea fiica, vedea cum Lina se îndepărta tot mai mult de ea. Madelaine încercase să fie mama perfectă, aşa cum încercase să fie şi medicul perfect. Dar a fi medic era un fleac pe lângă acela de a fi părinte unic. Nu conta cât de mult se străduise, relația ei cu Lina eşuase, mersese din rău în mai rău. În ultimul timp, relația lor atârnase de un fir de păr.

Madelaine îşi dorea din tot sufletul să facă ceea ce trebuia, să fie ce trebuia, dar ce ştia ea despre meseria de mamă? Rămăsese însărcinată în adolescență, mult prea devreme. Ştiuse că trebuie să aibă grijă de fiica ei, să-i ofere o viață bună, stabilitate. Facultatea de Medicină fusese un țel greu de atins, la început. Nu crezuse că va reuşi, dar o făcuse din tot sufletul, cheltuindu-şi banii lăsați moştenire de mama ei. Muncise din greu să fie cea mai bună, cea mai grozavă studentă şi absolvise mai devreme.

Dar undeva, în acest timp făcuse o greşeală. La

început, câteva lucruri mici: o onomastică la care nu reuşise să ajungă, fiind chemată de urgență la spital în timpul unei seri în familie, o plimbare de la care lipsise. Madelaine fusese atât de mânată de propria-i ambiție, încât nici nu observase când fiica ei n-o mai invitase nicăieri şi încetase să conteze pe prezența ei.

Iar acum plătea pentru asta. Trase maşina în parcarea şcolii, coborî şi se îndreptă spre biroul consilierilor. Se opri în fața uşii închise şi bătu.

I se răspunse cu un „intră" înfundat.

Expirând cu putere, Madelaine se calmă şi intră.

Consiliera, o brunetă nostimă pe nume Vicki Owen, îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Bună ziua, doamnă doctor Hillyard. Intrați. Luați loc.

Madelaine scutură mâna întinsă a femeii.

— Vă rog, spuneți-mi Madelaine.

Vicki se aşează la birou şi scoase un teanc de acte.

— Am solicitat această întâlnire pentru că Lina are serioase probleme comportamentale. Lipseşte de la ore, nu-şi face temele, vorbeşte prea mult. Sincer, profesorii nu mai ştiu ce să facă. Înainte era o elevă minunată.

Madelaine primi fiecare cuvânt ca pe o lovitură. Ştia că aşa este, ştia că fiica ei are probleme mari, dar nu ştia ce să facă.

Chipul lui Vicki se îmblânzi a înțelegere.

— Nu-ți face probleme, Madelaine, nu eşti singura. Toate mamele cu fiice de şaisprezece ani simt la fel.

Madelaine ar fi vrut să creadă cuvintele consilierei, dar nu-şi putea permite o astfel de explicație.

— Mulțumesc pentru înțelegere, bâigui ea.

— Ai vrea să discutăm despre asta?

Madelaine se uită în ochii negri ai consilierei.

Ar fi vrut să-i destăinuie greutățile ei acestei tinere, să pună cărțile pe masă şi să-i spună: *Ajută-mă, sunt pierdută,* dar nu se ştia atât de deschisă. Fusese învățată de mică să fie puternică, să se încurajeze singură. Nu ştia cum să-şi arate slăbiciunea.

— Nu cred că discuția ar rezolva problemele, spuse calm.

Vicki făcu o pauză mai lungă, aşteptând, apoi continuă:

— Profesorii Linei mi-au spus că răspunde bine la disciplină. La reguli.

Madelaine clipi des la reproşul acela subtil.

— Aşa este. Eu doar… O privi insistent pe Vicki. *Numai că eu nu ştiu cum să procedez.* Cred că trebuie să petreacă mai mult timp cu mine.

— Poate, răspunse Vicky nu prea convinsă.

— O să stau de vorbă cu ea.

Vicky îşi puse palmele pe masă.

— Ştii, Madelaine, unele lucruri nu pot fi discutate. Uneori, un adolescent vrea să simtă o mână forte… Poate tatăl ei…

— Nu, spuse Madelaine repede, mult prea repezit. Se forță să schițeze un zâmbet. Sunt părinte unic.

— Înțeleg.

Madelaine simți că nu mai poate rămâne acolo niciun minut, nu suporta ce citea în ochii consilierei. Ruşinea şi vina o copleşeau. Sări în picioare.

— O să mă descurc, Vicki. Ai cuvântul meu.

Vicki încuviință.

— Nu este nevoie să fii modelul supermamei, Madelaine. Există multe grupuri de sprijin care te pot ajuta.

— Mulțumesc. Îți apreciez grija. Încuviințând ultima oară din cap, Madelaine se întoarse şi ieşi din birou. Când închise uşa, reuşi să-şi închidă şi ochii o secundă.

Poate tatăl ei…

Madelaine gemu, frustrată. Dumnezeule, nici nu voia să se gândească la tatăl Linei. Ani întregi şi-l alungase din gânduri. Şi dacă uneori, noaptea târziu, amintirile o podideau, le alunga cu un duş rece sau cu o alergare în jurul cvartalului.

Şi mersese. După o vreme nu se mai gândise la el, nu mai avusese nevoie de el, nu-l mai dorise. Fusese o vreme când uitase şi cum arată.

Apoi, Lina începuse să se schimbe. Transformările fuseseră subtile la început. Mai multe piercinguri, blugii rupți, rimelul negru întins în jurul frumoşilor ei ochi albaştri.

Ca de obicei, Madelaine abia observase. Apoi, într-o zi îşi privise fiica şi-l văzuse pe el. Realizase atunci ce ar fi trebuit să vadă încă din copilărie. Lina era leită tatăl său, o adolescentă sălbatică, care voia să-şi trăiască viața periculos, fără martori, fără să ceară ceva. Ca şi tatăl ei, Lina vedea prin exteriorul fragil al lui Madelaine, femeia slabă din interior. O femeie incapabilă să facă reguli şi care nu le putea aplica nici pe cele mai simple. O femeie atât de disperată după dragoste, încât se lăsa călcată în picioare.

Lina Hillyard trase cu nesaț din țigară, apoi dădu fumul afară. Fumul se adună la parbriz şi rămase suspendat, amestecându-se cu norul masiv care se

afla deja acolo. Reuşea să nu tuşească, doar datorită voinței.

Foindu-se stânjenită pe scaunul îngust, îi aruncă o privire pe furiş băiatului de lângă ea. Jett conducea cu viteză, ca de obicei, cu mâna rămasă liberă, ținând o sticlă de Jack Daniel's, furată de la părinții săi. De cealaltă parte a ei, Brittany Levin sorbea din sucul de lămâie, ultimul înainte de doza puternică de tequila. Toți râdeau, vorbeau şi cântau odată cu radioul. Era un cântec de Butthole Surfers. Cântecul se termină şi începu altul mai blând. Jett înjură cu glas tare şi închise radioul, apoi făcu o mişcare laterală spre marginea drumului şi puse o frână atât de bruscă, încât toți fură aruncați înainte. Lina întinse mâna instinctiv, lovindu-se de parbriz. Țigara ei căzu pe bordul maşinii şi se rostogoli spre orificiul de ventilație. Uşile micului Datsun se deschiseră şi coborâră toți. Lina îşi căută țigara. Când o găsi, gaşca coborâse deja, adăpostindu-se sub un cedru uriaş din mijlocul unei poieni. Era locul unde țineau petrecerile lor de sâmbătă seara. Mucuri îngălbenite de țigări erau deja pe jos, împreună cu sticle goale de lichior, resturi de țigări cu droguri şi câteva pachete de țigări strivite. Cineva adusese un amplificator şi muzica tare vibra puternic în aer. Lina lăsă să-i cadă țigara pe care o strivi cu călcâiul, apoi se îndreptă spre grup. Jett stătea lângă copac, bând din sticla de Jack Daniel's, de parcă ar fi fost apă. Alcoolul gălbui i se scurgea pe bărbia butucănoasă şi-i picura pe tricou.

Ea ar fi vrut să ştie ce să-i spună acum, ceva care să-l facă să se uite la ea, s-o vadă. De când se ştia, fusese îndrăgostită de el: era un tip teribil. Şi aveau ceva în comun. Şi Jett crescuse fără tată. Lina era

sigură că asta însemna ceva – o chestiune legată de destin că viețile lor se asemănau. Dar el niciodată nu păruse s-o ia în seamă, niciunul n-o observa, de fapt. Era ca o nălucă, plutind în perimetrul prieteniei lor, încercând să găsească vorbele potrivite pentru a fi acceptată de ei.

— Ei, Hillyard, o strigă Jett, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Ai ceva bani? Ne mai trebuie ţigări.

Lina făcu o grimasă şi-şi dădu o buclă de păr negru după ureche. Nu era foarte mult, ştia asta, dar însemna că el voia ceva de la ea, îi trebuia ceva. Ea întotdeauna avea mai mulți bani decât restul copiilor. Era singura chestie bună pe care o făcea mama ei cea afurisită.

— Da, am destul pentru câteva pachete, răspunse ea, scotocindu-se în buzunarul blugilor.

Brittany îi aruncă o privire plină de venin. Apoi îşi deschise poşeta şi scoase din ea o sticlă de tequila.

— Uite, Lina, ia o duşcă.

Lina apucă gâtul cald al sticlei şi luă o înghițitură care-i arse gâtul. După ce simți arsuri pe gât, băutura practic îi explodă în stomac. Brittany îşi trecu o mână prin părul scurt şi se cuibări lângă Jett. Privind-o triumfător pe Lina, se întinse şi-i postă acestuia un sărut lung, umed, pe gură. Jett o prinse de mijloc şi o trase mai aproape.

— Ai gust de tequila, murmură el. Apoi se uită în jur. Cine are drogurile?

În câteva secunde, aerul nopții se încarcă de mirosul dulce de marijuana. Adolescenții se adunară în cerc, trecându-şi drogul de la unul la altul, râzând şi dansând.

Lina simți imediat efectele drogului în sânge. Lumea parcă încetini dintr-odată. Trupul parcă îi

era făcut dintr-un sirop dens şi căzu încet, încet în jos. Îşi închise ochii şi se clătină. Când era în starea aceasta, nu-i păsa de foarte multe lucruri. Brusc, nici nu-i mai păsă că mama ei cea perfectă se întâlnea cu consilierul şcolar. Nimic n-o mai afecta când era drogată. Chiar şi întrebările care o chinuiseră întreaga zi erau acum efemere, lipsite de substanță, ca şi fumul care se ridica din țigara ei.

Brittany se aşeză lângă ea.

— Am văzut-o astăzi pe celebra ta mamă în birou la domnişoara Owen.

Jett începu să râdă.

— Oh, o să ai probleme mari, Hillyard.

— Da, am văzut-o şi eu, interveni altcineva. Chiar dacă e o cățea, arată *teribil.*

— Ar putea fi model, zise Brittany, aplecându-se spre ea. Tu nu-i semeni. Cu cine din familie te asemeni?

Lina tresări şi întinse mâna după țigări. Uneori o ura pe Brittany mai mult decât putea suporta.

— Bănuiesc că semăn cu tata.

Brittany îi aruncă o privire rece, de evaluare.

— Sigur că doar bănuieşti asta. Luă o gură mare de tequila, râzând în timp ce-o înghițea. Apoi se ridică în picioare. Ei, am o idee. Se duse la Jett, îi şopti ceva la ureche şi începură să râdă amândoi.

Jett aruncă sticla goală de Jack Daniel's, apoi porni împleticindu-se spre maşină. Deschise torpedoul, scotoci prin lucrurile din portbagaj, luă câte ceva, apoi veni din nou în luminiş. Un zâmbet larg, îmbibat în alcool, îi înflori pe chip.

— Hillyard, o să vedem cine ar putea fi tatăl tău.

Lina nu-i răspunse. Ei nu înțelegeau, niciunul dintre ei nu înțelegea cât de mult o puteau răni cu

vorbele lor nesăbuite.

— Ce vrei să spui? îl întrebă încet.

El se lăsă pe vine până ajunse s-o privească în ochi.

— O să vedem cu cine semeni. O să fie grozav.

O să vezi.

Înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns, îi trânti pe cap o şapcă veche de baseball şi scoase o foarfecă.

— O să tai în jurul pălăriei, o să fie teribil, începu să sughiță şi să râdă.

Lina simți primejdia.

— Stai o secundă.

— Bătrâna mea e frizeriță. Ştiu ce fac, spuse el.

Brittany o privi lung.

— Doar nu eşti laşă, nu, Lina?

Ceilalți puşti se strânseră în jurul lor.

Lina îşi muşcă buza de jos ca să nu-i mai tremure, dar nu-şi luă privirea de pe chipul lui Brittany.

— Nu sunt laşă, spuse. Şi oricum, părul mai scurt e modern. Se întoarse spre Jett cu cel mai larg şi mai curajos zâmbet. Dă-i drumul.

Jett începu să-i taie părul. Bucăți mari din părul ei negru alunecară pe jacheta Levi's. Clipea des la fiecare țăcănit al foarfecii şi simțea cum bucăți din ea cădeau pe jos.

Brittany pescui o oglindă din poşetă şi i-o întinse. Ochii ei căprui străluceau victorioşi. Încet,

Lina ridică oglinda şi-şi privi chipul. O secundă nici nu respiră uitându-se la părul tăiat, zburlit, hăcuit. Se uita la propria-i imagine.

Întrebările i se aglomerară în minte şi de data asta băutura şi drogurile nu îi fură de ajutor. Brusc, se gândi la tatăl ei, acel tată misterios care îi dăduse

chipul său şi îi marcase sufletul. Ca întotdeauna, se întrebă ce făcea el acum? Se întorcea de la lucru? îşi săruta alt copil, pe care-l crescuse şi-i fusese alături?

Totul ar fi altfel dacă te-aş cunoaşte, se gândi pentru a milioana oară.

— Seamănă cu domnul Sears, spuse Brittany râzând strident. Ei, Hillyard, poate că îngrijitorul şcolii este tatăl tău.

Jett luă o țigară cu drog şi trase din ea. Fumul îi ieşi din gură când spuse:

— Nu ştiu de ce nu o întrebi pe bătrâna ta. Maică-mea mi-a dat adresa tatălui meu acum câțiva ani. Mi-a zis să mă duc la el şi călătorie sprâncenată.

Trebuie doar să întrebi.

Lina se înfioră la acest gând. Poate va trebui să întrebe de data asta. Se apropia cea de-a şaisprezecea sa aniversare…

Acest gând se materializă în mintea ei şi tot trupul începu să tremure. Anticiparea se transformă într-o prezență vie în interiorul ei. Brusc ştiu ce-şi dorea pentru aniversarea ei.

— Este timpul, îşi spuse, simțind cum se conturează un zâmbet.

— Ce părere ai, Lina? Timbrul nazal al lui Brittany îi pătrunse în gânduri.

Lina îşi ridică privirea. Pentru o secundă, nu putu înțelege ce aşteptau: apoi îşi aminti. Tunsoarea. Se uită mai întâi la Jett, apoi la Brittany care părea să nu aibă habar, închipuindu-şi că o tunsoare avea importanță.

— Arată grozav! Mulțumesc, Jett. Acum dă-mi tequila.

3

Madelaine lăsă sacoşele scumpe de cumpărături pe pontonul vechi care scârțâia şi se aşeză. Aerul sărat îi mângâia obrajii şi-i îndepărta şuvițele scurte, care-i încadrau fața. Apa stătută, de un verde-închis, îi reflecta chipul, unduindu-se încet, lovindu-se de pilonii de care se lipiseră scoicile şi producând spumă. Pontonul gemu sub paşii ei, mişcându-se cu fiecare înaintare a valurilor, de parcă ar fi încercat să-şi păstreze locul în lupta cu forța mării.

— Bine te-am găsit, mamă, spuse ea pe un ton blând şi scăzut, ca vântul care şoptea prin panoul şubrezit.

Marea o privi aşteptând, legănându-şi valurile.

Tânjea să fie alături de mama ei aici, singurul loc de pe pământ unde simțea că este posibil, dar îi era greu să refacă o legătură ruptă cu mulți ani în urmă. Cu toate acestea ea mai încerca încă: revenea aici în prima duminică din lună, ca să discute cu femeia care ar fi trebuit să-i modeleze viața.

Venise prima oară aici la şase ani. O copilă subțire ca o trestie, cu un chip obişnuit, îmbrăcată ca o păpuşă în miniatură, cu pantaloni negri Mary Janes strânşi la glezne, cu rochia neagră, de satin, umflată de vânt.

Închise ochii şi lăsă amintirile să curgă, revăzând tot ce lăsase în urmă. Tatăl ei stând pe marginea pontonului alături de ea, cu haina sa Burberry desfăcută şi obrajii înroşiți de ger. Părea atât de mare atunci, imens, indestructibil, cu o voce ca a unui corn de ceață, cu ochi care nu o priveau

niciodată.

Cenuşa mamei plutea pe suprafaţa apei…

Nu plânge, fetiţo. Asta n-o va aduce înapoi.

Madelaine făcuse aşa cum îi ceruse el, ştergându-şi lacrimile una câte una. Marea se tulburase în faţa ochilor ei, licărind în acea imensă întindere de albastru, care odinioară nu însemnase nimic pentru ea, iar acum purta cenuşa mamei.

Îi trebuiseră ani întregi ca să se întoarcă la locul acesta şi odată ce o făcu, nimic n-o mai putu ţine deoparte.

În spatele ei, pachetele fâşâiră din nou, amintindu-i de ce se află aici, de curajul, de încrederea pe care o voia de la mama ei.

— Mâine este ziua Linei, rosti încet.

Vorbele se pierdură, luate, purtate şi înghiţite de briză. După o zi istovitoare de muncă se dusese la cumpărături, se chinuise teribil, dorindu-şi ca fiecare dar să fie cel potrivit. Puntea care le va reuni pe ea şi pe Lina. Acel liant miraculos, care va reface cusătura fragilă a relaţiei lor. Voia ca petrecerea de a doua zi să fie un nou început pentru ea şi Lina, mama şi fiica care se depărtaseră. Dar cum?

Aceasta era întrebarea pe care i-o punea mamei ei moarte cu mult timp în urmă. Cum să-şi găsească drumul înapoi două fiinţe care ar fi trebuit să se iubească? Cum puteau fi îndreptate drumurile greşite?

Ajută-mă să găsesc calea, mamă.

Îşi ridică încet capul, privind marea strălucitoare. Ca de obicei, nu primi niciun răspuns, nimic în afară de ritmul neîncetat al valurilor care loveau pontonul. Vântul se întetea şi izbea tot mai puternic valurile de piloni. Deasupra, un pescăruş se roti,

țipă, apoi plonja în mare.

— Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici.

Vocea lui Francis DeMarco era ca un balsam cald, de bun-venit. Ar fi trebuit să ştie că va veni. Zâmbindu-i, se întoarse să-l privească.

El rămase la câțiva metri în spatele ei, înalt şi drept, cu brațele lungi atârnându-i pe lângă trup. Părea ca întotdeauna uşor stingherit şi nesigur pe sine în veşmintele sale preoțeşti, al căror negru-închis contrasta puternic cu pielea lui albă, palidă. O buclă de culoarea grâului îi cădea pe un ochi. Nerăbdător, o dădu la o parte, dar aceasta căzu la loc.

Inima lui Madelaine se dilată aproape dureros când îl văzu. Se uita la ea ca întotdeauna, cu ochi strălucitori şi intenşi, aproape zâmbitori.

— Bună, Francis, spuse ea.

El îi zâmbi în felul său copilăresc, întreaga sa figură antrenându-se în această mişcare. Părea uluitor de ingenuu pentru un adult.

— Ți-am simțit lipsa azi-dimineață, la biserică.

Ea zâmbi la acea glumă veche.

— M-am rugat la OR. Şi la raionul de cosmetice de la Nordstrom.

Veni spre ea cu călcâiele lovind lemnul vechi şi obosit al docului. Genunchii îi scârțâiră când se aşeză lângă ea. Privirea lui scruta marea.

— Ți-a răspuns de data asta?

Venită de la oricine altcineva, întrebarea ar fi fost usturătoare, provocatoare, dar nu şi de la

Francis, Francis al ei, care o cunoştea mai bine ca oricine. Oftând, se rezemă de el şi-şi strecură mâna în palma lui. Fusese ancora ei atâția ani. Cel mai apropiat prieten. Puterea pe care n-o găsea în

sufletul ei, o găsea la el.

— Nu, n-am primit răspuns.

— Te-ai pregătit pentru petrecerea de mâine? Văd c-ai cumpărat totul de la Nordy şi Tower Records.

Ea începu să râdă şi asta-i făcu bine. Nu prea râdea de obicei.

— Tipul clasic de părinte unic, cu sindromul adolescentului tulburat. Cumpără, cumpără şi iar cumpără.

O tăcere prietenoasă se instala între ei. Madelaine privea marea, ascultându-i respirația ritmică, simțind mişcările lemnului de sub ea. Când Francis începu să vorbească, vocea lui fu atât de calmă, încât pentru o secundă, Madelaine nici nu-l auzi.

— … Bătrâna doamnă Fiorelli. Nu se simte bine.

Madelaine îi strânse mâna cu înțelegere.

— Îmi pare rău să aud asta, Francis. Ştiu ce mult ții la ea.

— Da. A trebuit să mă duc s-o văd.

Madelaine se întoarse spre el şi observă cu uimire că era trist. Întinse mâna şi-l atinse uşor pe obraz.

— Ce este, Francis?

El îşi trecu o mână prin părul blond. Ea îl aşteptă să râdă, să spună că nu era nimic, dar el rămase neobişnuit de tăcut, privind-o cu o intensitate nedomolită.

— Francis?

El se aplecă. Privirile li se întâlniră. Momentul se consumă, prelungindu-se într-un fel ciudat care îi făcu inima să bată mai repede.

Dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, acel moment trecu.

— Nu este nimic, Maddy, fetițo. Nimic.

Ea simți – ce nebunie – că-l dezamăgise.

— Voi fi întotdeauna aici pentru tine, Francis. Dar tu ştii asta.

— Da, zise el cu un zâmbet trist, dar cald. Ştiu că vei fi.

Lina coborî de pe scaunul dur de plastic al bicicletei cu zece viteze şi puse piedica. Bicicleta uşoară alunecă la stânga şi se opri. Îşi scoase cascheta şi-şi scutură părul tuns băieţeşte, trecându-şi degetele prin claia umedă de transpiraţie, ca să-l facă să pară mai neîngrijit şi mai ţepos.

Desigur, mamei nu-i plăcuse tunsoarea ei. *Arăţi ca Billy Idol, Lina. Chiar vrei să arăţi ca el?*

Adevărul era că mama ei n-ar fi putut să-i facă un compliment mai mare, iar astăzi era ziua perfectă să arate ca Billy Idol.

Era cea de-a şaisprezecea ei aniversare şi se pregătea să creeze probleme. La naiba, abia aştepta! Pentru că voia să primească un singur dar, şi când îl va cere va fi ca şi cum ar fi cerut un camion cu balegă, dar asta va fi satisfacţia ei. Îşi duse mâna la buzunarul jachetei negre de biker şi scoase un pachet strivit de Marlboro Lights. Aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea. Plămânii îi ardeau şi începu să tuşească, dar merita.

Mama nu putea să suporte fumatul.

Zâmbind, o luă pe poteca pavată cu cărămidă prin curtea perfectă gen Martha Stewart, spre casa albă, cu o verandă imensă. Singura de la capătul străzii, această casă fusese cândva în mijlocul unei ferme de sute de acri. Acum era o casă de modă veche, pe o stradă cu case îngrijite. Ca întotdeauna, fiecare tufiş şi copac fusese curăţit cu grijă, iar iarba era ca un covor verde. Ghivece în culori tomnatice se aliniau

pe trepte până la verandă.

Singurul lucru care părea nelalocul lui în această ilustrată a suburbanului domestic era Wolkswagen-ul galben-murdar al părintelui Francis, parcat pe stradă. Pe verandă se opri trecându-şi din nou mâna prin păr. Ştia că arată foarte rău, astăzi în mod special avea un aer ieftin, uzat şi periculos, exact aşa cum voise să arate. Purta trei cercei în urechea dreaptă şi patru în stânga. Ruj negru-sângeriu şi fard albastru. Blugi Levis care pocneau pe ea, cu o mulțime de găuri franjurate şi o cămaşă bărbătească albă, pătată.

Ştia că era un gest lipsit de maturitate să se îmbrace aşa, doar pentru a-şi irita mama cea perfectă, dar nu-i păsa. Era un motiv destul de bun. Orice făcea avea menirea să-i atragă atenția mamei sale. Doctorița Hillyard, Fecioara Maria a medicinei, care arăta grozav după un schimb de zece ore la spital şi care niciodată nu greşea. De fiecare dată când îşi privea mama, Lina se simțea mică, proastă şi neînsemnată. Înainte, asta o supăra, o făcea să plângă până adormea, întrebându-se de ce nu semăna cu mama ei cea fără de cusur.

Dar se plictisise să plângă, să şi-o dorească, să aibă nevoie de ea. Anul acesta realizase că niciodată nu va fi ca mama ei, iar această înțelegere o eliberase. Lina încetase să mai ia note bune, să lege prietenii potrivite şi să facă totul bine. Înflorise în răzvrătirea ei, se scăldase în ea.

După o vreme însă, nici asta nu i-a mai fost de-ajuns. Şi, în cele din urmă, a început să înțeleagă că ceva nu era bine.

Tata.

Era ridicol că se gândea la el în astfel de termeni

copilăreşti, dar nu se putea abține. Îşi aminti prima zi când începuse să-i lipsească tatăl. Nu într-un mod vag, de genul „mi-aş dori să fi fost aici cu mine”, ci într-un fel dureros şi serios, pe care-l resimțea în adâncul ființei.

Era, pe atunci, în clasa a şasea, cu un an înainte de a-i veni ciclul. În cele din urmă găsise puterea să-şi întrebe mama de el, iar Madelaine se arătase uluită la început, apoi căpătase un aer trist şi absent şi-i spusese că le părăsise cu mult timp în urmă. Că nu fusese pregătit să devină tată. Dar asta nu avea nimic de-a face cu Lina, îi spusese Madelaine hotărâtă. Absolut nimic.

Lina îşi amintea şi acum ce simțise atunci, cât de singură se simțise.

Iar acum, de fiecare dată când se uita în oglindă, vedea ochii unui străin, zâmbetul lui. Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai singură şi mai pierdută.

În acel decembrie rece, pe când era în clasa a şasea, Lina realiza nu numai că-şi aştepta tatăl, dar se şi gândea că era ceva rău cu familia ei. Atunci începuseră să se schimbe lucrurile cu mama ei. Lina luase toate întrebările în camera ei, le ținuse în brațe, aşa cum făcea cândva cu ursulețul ei. Atunci se instalase o stare de circumspecție rece între ea şi mama ei, o distanță care părea să nască şi mai multe întrebări.

Nopți de-a rândul, Lina adormise plângând. Plânsese după el, acel tată misterios care nu venise niciodată la ea, nu se interesase de ea, n-o sunase niciodată de ziua ei.

Tânjise după el până când nu mai avusese niciun pic de tristețe, apoi, încet, începuse să se gândească.

Poate nici nu ştia de existența ei.

Odată ce gândul îi încolți în minte, prinse şi rădăcini. Lina îşi alimentă acest gând zilnic, până ce într-o zi ajunse să creadă în el. Credea cu toată convingerea. Tata nu ştia de existența ei. Dacă ar şti, ar fi aici cu ea, iubind-o, ducând-o peste tot, cumpărându-i lucrurile pe care mama nu i le-ar fi îngăduit.

El n-ar fi pretins atât de multe de la ea, n-ar fi clătinat dezaprobator din cap când i-ar fi cerut un tatuaj. El i-ar fi răspuns la întrebări şi ar fi alinat-o. Ar fi lăsat-o să stea peste noapte la prietenul ei. Poate chiar ar fi strâns-o în brațe când visa urât şi n-ar fi lăsat-o să plângă…

Strângând țigara între dinți, deschise uşa de perete şi intră. Îşi aruncă haina pe cuier şi porni pe holul aerisit spre bucătărie. Era goală.

Mai trase o dată din țigară şi se uită în jur, nesigură de ceea ce urma să facă. Masa din bucătărie era plină de pachete învelite în folie strălucitoare. În mijloc, un tort alb în formă de motocicletă Harley-Davidson Low Rider. Baloanele umpleau mica bucătărie, privind spre ea din mai multe locuri, din spatele scaunelor, de pe mânerul cromat al cuptorului, de pe uşa frigiderului. Erau baloane Big Mylar, pe care scria *La mulți ani.*

Pe tort erau şaisprezece lumânări, acele penibile lumânări roz, care se cumpărau treizeci la cutie de la Safeway. Lacrimile îi umplură ochii, transformând tortul şi fața de masă într-o mâzgâleală de pete albe şi roşii. Furioasă, îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi se întoarse cu spatele la masă.

Ce nu era bine cu ea? Cine începea să plângă când se uita la un tort obişnuit?

Dar ea ştia ce era. Mama încercase să găsească baloanele potrivite, să cumpere tortul potrivit. Nu se îndoia că se chinuise să găsească fiecare cadou. Mai ştia şi că indiferent ce ar fi cumpărat, darurile nu puteau fi potrivite: prea tânăr, prea bătrân, prea devreme, prea târziu. Aşa stăteau lucrurile între ea şi mama sa. Nimic nu mergea bine. Nu era ca altădată când *You and Me Against the World,* cântat de Helen Reddy fusese cântecul ei şi al mamei. ÎI cântau tot timpul, râzând, dansând, îmbrățişându-se.

Iar acum, privea acel tort penibil şi-i lipseau nopțile în care se ghemuia în patul mamei, diminețile în care făceau clătite împreună şi cântau tot felul de cântece. Dumnezeule, era jenant cât de mult îi lipseau astea…

— La mulți ani, iubito! auzi glasul gutural al mamei din bucătărie.

Lina ridică brusc capul şi îşi văzu mama care stătea sub bolta care separa bucătăria de living. Părintele Francis era cu ea. Amândoi râdeau.

Linei nu-i venea să creadă că plângea. *Plângea.*

Se îndreptă de spate, pufni tare, apoi se rezemă de perete. Simțea cum se cufundă în imaginea pe care o crease singură, rebela în jacheta neagră de piele. Se întorsese într-un loc unde nimeni nu se aştepta la nimic de la ea, doar la o limbă ascuțită şi la o privire de mucoasă. Un loc unde singurătatea şi lipsa mamei nu existau. Trase din țigară inhalând fumul, apoi le zâmbi în stilul lui Elvis, contractându-şi uşor buzele şi murmură:

— Mulțumesc, tipilor.

Madelaine se uită la țigară. Zâmbetul îi pieri şi dezamăgirea îi înnoură ochii de culoarea alunei.

— Te-am rugat să nu fumezi în casă.

Atunci, fă-mă să mă opresc. Lina se uită la ea, fără să clipească. Aproape zâmbind porni înainte, cizmele ei de motociclist făcând zgomot pe podeaua de lemn. Când ajunse în fața mamei sale mai trase un fum.

— Chiar aşa?

Timp de o secundă se gândi că mama ei chiar va face ceva, va spune ceva. Se aplecă spre ea, aşteptând.

Madelaine ridică din umeri neajutorată.

— E ziua ta. Să nu ne certăm.

— Lina, stinge țigara sau te fac să înghiți toți biscuiții de împărtăşanie, spuse părintele Francis.

— Crezi că mă sperii cu asta, nu? Întorcându-se brusc, se îndreptă spre chiuvetă şi ținu țigara sub jetul de apă.

Când se întoarse, niciunul nu se mişcase. Părintele Francis şi mama arătau ca o pereche din muzeul de ceară al lui Madame Tussaud. Stăteau unul lângă altul, ca întotdeauna. Foarte buni prieteni.

Astăzi, Francis era mai frumos ca de obicei. Era înalt şi slab, cu trup de dansator şi deşi întotdeauna părea uşor nelalocul său în hainele de preot, în cele civile arăta foarte bine. Ca acum, când purta blugi prespălați Levi's şi un tricou Gap, cu o măsură mai mare: erau multe fete de şaisprezece ani care ar fi leşinat văzându-i zâmbetul seducător.

Francis îşi trecu o mână prin părul blond, dezordonat şi zâmbi:

— Aşadar, Lina balerina, cum este să ai şaisprezece ani?

Lina ridică din umeri.

— Bine.

Mama îi zâmbi trist.

— Îmi amintesc şi eu cum era.

Francis se uită la mama ei şi Lina văzu aceeaşi tristeţe reflectată în ochii lui albaştri.

— Mda, zise el calm. Era cam pe vremea asta a anului.

Făceau din nou acelaşi lucru, o lăsau pe ea pe dinafară.

— Hei, îi întrerupse Lina, pufăind dispreţuitor. E ziua mea, nu momentul amintirilor pentru bătrâni.

Mama începu să râdă.

— E adevărat. Ce zici, deschidem darurile?

Privirea Linei alunecă spre maldărul de cutii de pe masă. Cutii mari, strălucitoare, frumos ambalate, care nu conţineau ce-şi dorea ea. Nu aveau cum să conţină ce voia ea.

Se uită din nou la mama ei şi brusc i se făcu teamă de ceea ce plănuise să facă. Mama muncise din greu… întotdeauna muncea din greu şi asta i-ar sfâşia inima…

Mama făcu un pas spre ea, cu mâinile întinse.

— Ce este, fetiţo?

Lina se crispă şi se trase înapoi, departe de tristeţea provocată de mângâierea mamei.

— Nu-mi mai spune „fetiţo”. Vocea i se opri îngrozită.

— Draga mea…

— Cum îl cheamă? întrebarea ţâşni de pe buzele ei înainte să-şi dea seama, sunând dur şi urât. Lina se dădu înapoi de teamă. Dar întrebarea era acolo, dăinuia între ele, nu mai exista cale de întoarcere.

Mama se opri. Sprâncenele ei negre, arcuite, se adunară a uimire.

— Pe cine?

Lina simți că-şi pierde controlul. Începu cu tremurul degetelor, pe care nu reuşi să-l stăvilească. Îşi dori să fi avut ceva, o țigară, un pahar cu apă. Ceva, orice, de care să se agațe, la care să se uite. Orice, în afară de ochii gri-cenuşii, dezorientați şi plini de confuzie ai mamei. Iar acel cântec blestemat îi revenea în minte. *You and Me Against the World.*

Întrebarea pe care intenționa s-o adreseze în continuare ar fi schimbat totul. Ar fi luat şi puținul pe care-l mai împărtăşea cu mama sa şi l-ar fi sfâşiat.

Nu ştie de tine. Te-ar fi iubit, dacă ar fi ştiut.

Lina păstră acest gând reconfortant până când degetele nu-i mai tremurară, iar nodul din gât se topi. Încet, după ce trase aer în piept, închise ochii, incapabilă să-şi privească mama când îi puse întrebarea:

— Cum îl cheamă, mamă? Asta este tot ce-mi doresc de ziua mea. Doar un nume.

Pentru o secundă, n-a mai fost decât tăcere.

— Al cui nume? întrebă mama în cele din urmă, cu vocea atât de blândă de parcă ar fi ştiut ce va urma şi se temea de asta.

Lina deschise ochii şi întâlni privirea mamei. Simți o mică strângere de inimă, ştiind cât o vor afecta pe mama sa următoarele ei cuvinte, dar lăsă la o parte ce simțea.

— Al tatălui meu.

— O, Dumnezeule, murmură Francis.

Lina nu-i aruncă nici măcar o privire, continuând să-şi fixeze mama, care părea că nici nu mai respiră. Părea înghețată acolo, în mijlocul camerei, cu părul ei de culoarea mierii încadrându-i uşor ovalul feței, cu pielea albă, uşor îmbujorată. Mătasea roşu-

deschis a bluzei părea doar o pată de culoare pe piept.

— Ei? insistă Lina.

Culoarea se urcă spre gâtul lung şi subțire al mamei. Îşi duse mâna tremurând la frunte, îndepărtându-şi o buclă inexistentă.

— Tatăl tău… se opri şi-i aruncă o privire nesigură părintelui Francis.

Brusc, Lina avu un gând oribil.

— Este cumva el? Părintele Francis şi Fecioara Maria a medicinei? izbucni într-un râs ascuțit, aproape isteric, dar nu lipsit de amuzament. Cum de nu se gândise la această posibilitate? Al doilea nume al ei era *Francesca.* O, Dumnezeule, era o adevărată isterie! Cine ar fi fost mai potrivit pentru mama ei decât acest bărbat în sutană? Câte Ave Marii ți-ar da pentru asta?

— Nu, spuse Francis. Aş fi vrut să fiu tatăl tău, Lina, dar nu sunt.

Lina răsuflă uşurată. Nu era tatăl ei, nu trăise toți aceşti ani alături de ea ca un mincinos ascuns. Totuşi era încă prietenul ei, unchiul pe care nu-l avusese niciodată, singura ei familie. *Îşi* aminti pe loc sute de momente din trecut când fusese alături de ea, curățându-i vreun genunchi julit, jucând Candy Land cu ea, ducând-o la masă, aşa cum tatăl îşi duce fiica. Se îndreptă crispată spre el, cu ochii fixați pe chipul lui. Ochii i se umplură de lacrimi de jenă, dar nu-i putea desprinde de chipul lui.

— Dar ştii cine este, nu? Ştii, desigur.

Francis păli. Îi aruncă mamei ei o privire confuză.

— Mad…

— N-o întreba pe ea. Lacrimile se rostogoliră pe obrazul Linei. Îl prinse pe Francis de mână şi-l

strânse.

— Te rog…

— Francis nu-ți va spune, zise Madelaine pe un ton obosit.

Lina citi adevărul în ochii albaştri-deschis ai lui Francis. Poate c-o iubea pe Lina, dar nu de ajuns pentru a se împotrivi dorinței mamei ei. Nimic nu era de ajuns pentru a se pune în calea măreței şi perfectei Madelaine.

Lina simți dintr-odată un val orbitor de mânie.

Cum îndrăznea mama să nu-i ofere această informație? Cum îndrăznea?

Se întoarse furioasă spre ea:

— Spune-mi tu.

Mama întinse o mână rece spre obrazul Linei.

— Să vorbim despre asta, fetițo. Deşi nu aşa se face, nu aşa…

Lina o lovi peste mână.

— Nu vreau să vorbim despre asta. Vreau un răspuns. Vocea i se întrerupse şi lacrimile începură să curgă. Tu vorbeşti mereu şi m-am săturat de asta. M-am săturat să fiu diferită şi stridentă. Continua să-şi fixeze mama orbită de lacrimi, confuză.

— Îmi pare rău, fetițo, n-am ştiut. Vocea mamei deveni o şoaptă. Ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă.

Lina o prinse de umeri. Era mânată de teamă, de panică, uitând orice altceva în afară de nevoia de a obține răspunsul.

— Spune-mi.

— Tatăl tău n-a vrut… Mama se uită la Francis care zâmbea încurcat. O, Dumnezeule, Francis, de ce mă mai doare şi acum atât de tare?

Lina simți brusc că-i este frig. Simțea cumva răspunsul învârtindu-se în jurul ei. Ar fi vrut să țipe tare, dar îşi simțea gura uscată şi gâtul umflat. Dar brusc lacrimile i se uscară.

— Nu m-a vrut.

— Nu, nu este asta. Madelaine făcu un pas înainte, cu privirea fixată pe chipul Linei. El… nu m-a vrut pe mine, fetițo. Pe mine. Încercă să zâmbească. Pe mine m-a părăsit.

Lina se retrase.

— Ce i-ai făcut? Ce? Se uită la Francis, apoi din nou la mama ei, simțind cum teama pune stăpânire pe ea, făcând-o să amețească, să se înfurie. Tu l-ai expediat, nu? L-ai plictisit cu perfecțiunea ta de doi lei! Vocea începu să-i tremure şi izbucni în plâns. Tu l-ai făcut să ne părăsească.

— Lina, ascultă-mă. Te rog, te iubesc atât de mult, draga mea… Te rog… să nu…

— Nu! Lina nici nu realizase că ridicase glasul. Se dădu înapoi şi îşi acoperi urechile cu palmele. Nu vreau să mai ascult. Se întoarse şi o luă la fugă spre uşă, deschizând-o. Când păşi afară, în lumina orbitoare a soarelui, la cea de-a

.ir şaisprezecea aniversare se simți cuprinsă de un calm ciudat. Lacrimile se transformară într-un ghem dur, rece în stomac. Se întoarse încet spre mama ei. T – Cu el semăn?

Pentru prima oară, Lina putea să jure asta, văzu lacrimi în ochii mamei. Nu-i venea să creadă. N-o văzuse plângând niciodată.

— Lina…

— Semăn cu el?

Madelaine o privi lung, apoi se întoarse uşor. Privirea i se înmuie.

— Semeni perfect cu el.

Aşadar, mama îşi amintea de el.

Amintiri care ar fi trebuit să aparțină familiei, să fie înmagazinate în inima Linei, în acel loc unde nu era nimic decât o gaură neagră, pe care scria: *tata.* Lina încercase din greu să umple acel gol din viața ei, să evoce imaginile bărbatului care plecase cu mult timp în urmă şi nu se uitase niciodată înapoi. Ea trebuia să pună doar o întrebare simplă, iar mama să-şi amintească un milion de lucruri despre el. Cum arăta, cum zâmbea, ce simțea când îți ținea mâna în palmele sale. Tot ce tânjea să afle Lina şi nu putea. Lina o privi pe Madelaine, urând-o în momentul acela mai mult ca pe oricine altcineva.

— Acum ştiu de ce te-a părăsit.

4

Francis înlemnise, incapabil de gânduri coerente. Respira repede, prea repede, ca un alergător la maraton, cu toate că nu făcuse niciun pas. Se uită la Madelaine care era țintuită locului cu pumnii strânşi, cu coloana rigidă. Nu-i vedea chipul, dar nici nu era nevoie să-l vadă. O cunoştea şi o iubea de aproape şaptesprezece ani. Ştia ce simte.

Veni stânjenit spre ea.

— Maddy?

Ea nu părea să-l audă.

— Madelaine?

Când, în cele din urmă, îi vorbi, vocea ei sună subțire şi îndepărtată.

— Ăsta a fost cu siguranță un eşec.

Lui i se rupse inima, auzind că ea încă mai pretindea că este intangibilă.

— Nu…

Ea oftă din greu.

— Ar fi trebuit să-i vorbesc cu mult timp în urmă despre el, Francis.

Purtaseră discuția asta de o sută de ori de-a lungul anilor şi ştiuse că ea se va zbuciuma pentru alegerile pe care le făcuse. Aşa era ea: întotdeauna lua vina asupra ei. Îşi asuma responsabilitatea pentru nefericirea întregii lumi.

Francis stătea lângă ea, ținând-o de mână. Voia să-i spună ceva, dar şovăia, aşa cum făcea întotdeauna în preajma ei. Ea era atât de puternică, de energică şi atât de… oarbă. Nu vedea că Lina o iubeşte, şi nu-şi imagina că şi el o iubea.

Era doar vina tatălui ei. Acolo, în conacul său mare de pe deal, Alexander Hillyard trebuie să se fi purtat oribil cu micuța sa fiică rămasă orfană de mamă, pentru că nici acum Madelaine nu credea că poate fi iubită. Nu credea cu adevărat.

— Lina te iubeşte, Maddy. Ți-am spus asta de un milion de ori. Este doar confuză.

Madelaine clătină din cap, aşa cum ştia el că va face.

— Nu, ar fi trebuit să-i spun.

— Mda, poate ar fi trebuit, dar dacă n-ai făcut-o…

— Pot să-mi repar greşeala. Îi pot spune acum.

El o privi şocat.

— Nu poți.

— Sigur că pot.

Fără să vrea, Francis se cutremură. Dacă Madelaine i-ar spune Linei despre adevăratul ei tată, totul s-ar prăbuşi, mai ales acea casă imaginară, pe care Francis o construise ca să adăpostească familia care şi-ar fi dorit cu disperare să fie a lui. Se gândise

întotdeauna la Lina ca la fiica sa. El fusese cel care-i bandajase genunchii zgâriați şi o ținuse în brațe când plânsese.

Şi se temuse, numai Dumnezeu ştia cât de tare, că ea nu-l va mai accepta dacă-şi va găsi adevăratul tată. Era greşit ceea ce voia să-i spună el, un păcat îngrozitor, oribil, dar nu se putea abține.

— Lasă câinii adormiți să doarmă, îi spusese cu hotărâre. Oricum, n-ar face decât să-i frângă inima.

— Mă tem c-o s-o pierd, Francis. Se pare că nu reuşesc să fac nimic bine. Îi evită privirea uitându-se la uşa deschisă. M-am gândit că… după propriul meu tată… mi-am promis să fiu un părinte bun.

Durerea ei răzbătu până în inima lui. Madelaine stătea lângă el, aproape şi totuşi atât de distinct despărțiți. Singur ca întotdeauna, intangibil, sfidând lumea ca să pună un deget pe ea, aşteptându-se să fie trădat şi luat prin surprindere. Veni mai aproape, îi luă fața în mâini şi-i ridică încet bărbia. I se păru foarte fragilă, atât de fragilă.

— Nu te compara cu Alex, Madelaine. Alex era crud, înverşunat şi fără sentimente.

— Lina consideră că nici eu nu am sentimente. Crede că sunt rece, perfecționistă şi detaşată.

— Nu este chiar atât de prostuță, Madelaine. Este o adolescentă complicată, sub imperiul hormonilor.

— Nu, nu este aşa. Este ca… el. Ştii asta.

Francis îşi dori să poată nega, dar Madelaine avea dreptate. Lina semăna mult cu tatăl ei. Rebelă, răzvrătită, un spirit liber, nesupus. Genul de persoană care ar trăi necumpătat şi uneori s-ar lovi de pereți duri. Genul de persoană care la şaptesprezece ani ar putea lăsa totul în urmă, fără a se mai uita înapoi.

— Nu. E mai isteață decât el, spuse Francis în final, dorindu-şi să-şi creadă propriile cuvinte. Şi chiar dacă e furioasă acum, te iubeşte. Altfel n-ar face orice ca să-ți atragă atenția. Se uită în ochii ei mari, marcați de durere şi simți că se sufocă de dorința de a o strânge în brațe. Dumnezeule, cât îşi mai dorea ca acesta să fi fost momentul lui, fiica lui, soția lui, viața lui. Fără a se mai gândi, se aplecă şi o trase spre el sărutând-o încet, încet, pe frunte. Senzațiile îl învăluiră, făcându-i sângele să-i pulseze şi ştiu c-a mers prea departe, c-a fost un sărut prelung…

Ea se retrase.

— Francis? Ce-a fost…?

— Te iubeşte, Madelaine, îi şopti el. Ca şi mine. Vorbele îi scăpaseră, vorbe pe care nu avusese curajul să le rostească niciodată, dar care acum i se păreau cel mai natural lucru din lume. Ea se îndepărtă şi-l privi cu ochii ei mari.

El se aplecă, dorind s-o sărute din nou, aşteptând ca ea să spună ceva.

Brusc, ea zâmbi.

— O, Francis, şi eu te iubesc. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără prietenia ta.

Vorbele ei îl loviră în plin. Îi mângâie părul mătăsos şi o strânse în brațe. Lacrimile îi împăienjeniră privirea. Era atât de laş, un bărbat cu două iubiri care nu puteau coexista şi între care nu putea alege. Un preot care iubea o femeie, un bărbat care-l iubea pe Dumnezeu.

Dar până acum, dragostea pentru Madelaine nu-i compromisese jurămintele: o iubise cu o puritate care nu-i întinase calitatea de preot. Sau cel puțin, acestea erau minciunile pe care şi le spunea când

stătea întins singur în patul său, gândindu-se la ea.

Până acum. Acum o sărutase şi nu ca preotul ei sau ca prietenul ei, ci ca bărbatul care o iubea. Lăsase cuvintele să-i scape în lumina zilei, Dumnezeu îl ajutase, iar el aştepta fără suflare răspunsul ei.

Şi ăsta nu era cel mai mare păcat al său. Îi spusese, o implorase să-i ascundă adevărul Linei. Lina cea care era şi nu era fiica sa, dar pe care o iubea mai mult decât viața. El adâncise minciuna care îi va frânge inima fetei.

Angel se întorsese la Seattle. Privea pe fereastra mică a camerei de spital, urmărind ploaia care se prelingea pe sticlă. Din toate locurile în care ar fi putut să fie, această cameră de spital din Seattle era locul cel mai rău. Cu o noapte în urmă, fusese adus cu elicopterul, la adăpostul întunericului, legat de targă ca o bucată de came, cu chipul acoperit, fără a i se face cunoscut numele.

Era un om obişnuit în acel elicopter, doar un alt om pe moarte care era adus la un spital bine dotat. Fusese transferat în cea mai strictă siguranță, pentru a i se ascunde identitatea. *Mark Jones,* aşa i se spunea. Un pacient cu risc ridicat, trimis într-o aripă privată la Secția de Terapie Intensivă. Aşa ceruse el, deşi nu suporta să fie un anonim. Ani întregi băuse, mâncase şi fusese fotografiat oriunde s-ar fi dus. Ani întregi fusese *cineva*, iar acum era doar un oarecare Mark Jones, un nimeni cu o inimă bolnavă.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi cineva i se adresă:

— Domnule Jones?

Încercă să se ridice, dar acele din venele sale opuseră rezistență, trimițându-i junghiuri dureroase

prin braț. Înjurând încet, ignoră durerea şi se ridică. Ajuns în capul oaselor, se simți ameţit şi se gândi timp de o secundă că s-ar putea să vomite. Încăperea plutea în fața ochilor săi. Inima îi făcea probleme şi se împotmolise precum vorbele rostite de un gângav.

Nu-l durea pieptul, dar ştia că acesta era un fals sentiment de siguranță. Era plin de medicamente şi când efectul lor trecea, îl durea totul.

— Intră, spuse cam fără vlagă.

Uşa se deschise şi intră un bărbat înalt, cărunt cu o jachetă albă. Uşa scârțâi şi se închise.

Noul vizitator se aşează şi, aplecându-se spre patul lui Angel, se uită pe analizele lui.

— Sunt Chris Allenford, şeful echipei de transplant de aici, de la Saint Joseph.

Angel se concentră să-şi păstreze un ritm normal al inimii, ceea ce nu era uşor din cauza fricii care-i pulsa prin sânge. Voia să pară relaxat,

— Degajat, *sănătos.*

Acesta era bărbatul pe care-l aşteptase, cel în care încercase să creadă de când începuse coşmarul său. Bărbatul care-i putea îndepărta teama ultimelor zile, făcând-o să dispară.

Angel se folosi de talentele sale actoriceşti şi arboră un zâmbet infatuat.

— Salut, doctore.

— Am discutat cu doctorii tăi, Kennedy şi Gerlaine, care mi-au spus că te-au informat în privința stării actuale. M-am consultat şi cu doctorul Jonson de la Loma Linda şi am căzut de acord în privința pronosticului.

— Gerlaine mi-a spus că operația corectivă nu este posibilă. În Lagrangeville probabil aşa este, dar

aici… Lăsă fraza în suspans, temându-se, de fapt, să pună întrebarea.

Allenford se încruntă.

Nu sunt pregătit, gândi Angel. *Nu sunt pregătit să discut despre asta.* Nu sunt pregătit nici măcar să mă încrunt.

Allenford puse rezultatele analizelor pe noptiera de lângă pat.

— Aş putea bate câmpii spunându-ți cât de slăbită şi de mărită este inima ta, dar ai mai auzit asta. În adolescență ai avut o miocardită virală primară, care ți-a deteriorat inima. Ai fost sfătuit să-ți schimbi stilul de viață. Sfat pe care se pare că l-ai ignorat. Clătină din cap. Termenul medical care exprimă starea ta prezentă este cardiomiopatie în stadiu terminal. Ceea ce înseamnă că te lasă inima. Este uzată. Dacă nu te operezi, mori. Curând.

Angel fu cuprins de furie, o furie puternică şi rapidă, care-l ameți.

— O operație! Dumnezeule, voi, doctorii, sunteți toți la fel. Spui că am nevoie de operație ca şi cum ai spune că-mi voi scoate măseaua de minte. Se forță să stea drept, dar nu putu. Neputința îi spori mânia. Ştii ce, doctore, lasă-i să-ți taie blestemata aia de inimă a ta, apoi spune-mi cum a fost. Dacă mai susții încă operația.

Allenford nu-şi luă privirea de la el, dar ridurile de pe obraji părură că se adâncesc.

— Nu ştiu… N-am fost niciodată prea curajos.

Rosti aceste cuvinte calm şi cu onestitate.

Angel se linişti. Teama luă locul furiei, sfâşiindu-i sufletul.

— Inima mea, şopti el, dorind să pară curajos şi sigur pe sine, dar ştiu din nou că a eşuat.

Allenford continua să-l privească.

— Nu pot pretinde că ştiu ce simți, domnule DeMarco, dar pot să-ți spun câte ceva despre operație. S-o demistific cumva. Cu ani în urmă, transplantul de inimă era o aventură riscantă, foarte nesigură şi majoritatea pacienților nu reuşeau să supraviețuiască. Dar în ultima decadă am făcut mari progrese. Medicamente antirespingere, refaceri de țesut şi imunosupresori, toate au avut un rol major în a face ca acest tip de operație să aibă succes. Şi tu eşti dintre cei norocoşi, pentru că numai inima ți-a fost afectată: toate celelalte organe funcționează surprinzător de bine, dată fiind viața pe care ai dus-o. Asta mă face să spun că ai perspective bune pe termen lung postoperatoriu. Aproximativ nouăzeci la sută dintre pacienți duc o viață aproape normală după operație.

— Aproape normală, spuse Angel, simțind că i se face rău numai la acest gând.

— Da, relativ. Vei lua medicamente tot restul vieții, va trebui să ai o dietă corespunzătoare, să faci exerciții. Fără droguri, băutură sau fumat. Se aplecă spre el, zâmbindu-i blând. Asta este partea de neajunsuri. Partea bună este că vei trăi.

— Sună ca o viață grozavă. Abia aştept s-o trăiesc.

Sprâncenele cenuşii ale lui Allenford se adunară încet la rădăcina nasului.

— Tot pe holul acesta este internat un sărman culegător de mere, de şaptezeci de ani, care nici măcar nu va fi luat în calcul pentru o inimă nouă. Mai este şi o fetiță de şase ani, care a fost sub interdicții permanente în ultima săptămână: nu doreşte decât să trăiască de-ajuns, ca să vadă şapte lumânări pe tortul de la aniversarea sa de şapte ani.

Oricare dintre ei ți-ar lua locul imediat.

Angel se simțea mizerabil.

— Uite ce este, doctore, îmi pare rău, eu doar…

Allenford nu renunță aşa de uşor.

— Ştiu că eşti o celebritate, dar te rog să mă crezi, asta nu înseamnă nimic aici. Nu voi accepta temperamentul tău exploziv, nici egoismul. Aici nu eşti decât un alt pacient care aşteaptă o inimă nouă. Tristul adevăr, domnule DeMarco, este că vei muri. Fără operație, vei fi din ce în ce mai epuizat. Nu vei mai putea să te mişti şi, când vei putea respira normal, o vei lua ca pe un dar de la Dumnezeu. Ştiu că e greu, dar trebuie să înțelegi ce-ți spun. Viața pe care ai dus-o până acum s-a terminat.

Angel ştia că ar fi trebuit să tacă şi să pretindă că este de acord cu ce i se spune. Dar era speriat, iar celebritatea îi dăduse ocazia să se poarte urât foarte mult timp, încât acum nu mai ştia să se poarte altfel.

— Aş putea să mă ridic, să ies de aici şi să văd ce şanse am.

— Sigur că ai putea. Tot aşa, s-ar putea să fii lovit de o maşină, înainte de a muri de un atac de cord.

— Aş putea muri făcând dragoste disperată cu o femeie.

— Da, ai putea şi asta.

— Poate că asta vreau să şi fac.

— Poate.

Angel se uită la doctor. Nu simțise niciodată un asemenea amestec de emoții. I se învârtea capul de gânduri, posibilități, temeri. Predominau temerile.

— Dacă mă hotărăsc pentru operație…

— Lasă-mă să-ți spun chiar acum, domnule DeMarco, decizia nu-ți va aparține în totalitate.

— Ce vrei să spui?

— Vorbim de un transplant aici, nu de plombarea unui dinte. Există prea puține inimi disponibile. Din nefericire, majoritatea familiilor decid să nu doneze organele persoanelor iubite. Mii de pacienți mor anual, aşteptând o inimă nouă.

— Vrei să-mi spui c-aş putea muri, aşteptând o inimă disponibilă?

— Exact.

— Doamne Dumnezeule, ce încurcătură!

— Starea ta este critică. Dacă Rețeaua Unică De Repartizare a Organelor te consideră un candidat potențial, te va înscrie pe lista de transplant. Prima inimă compatibilă va fi a ta. Dar nu-ți pot garanta nimic. Vorbele îl loviră ca un pumn.

— O! Acum îmi spui că aş putea să nu fiu nici măcar înscris pe acea listă?

— Pentru asta este nevoie de profilul tău psihologic. Toți trebuie să credem că-ți vei schimba viața şi că vei avea grijă de inimă.

Angel realiză că acesta era adevărul. Înțelese importanța cuvintelor medicului. Pentru prima oară, Angel nu putea să se dezlănțuie, nici să-l încânte pe acesta, nici să ocolească adevărul. Nu putea decât să pretindă că merită şansa acordată. Şi nu avea nicio garanție că este atât de bun actor.

— O, ar fi perfect! Voi muri pentru că am o personalitate de tot rahatul! începu să râdă sarcastic. Mama a avut dreptate.

— Presupunând că ajungi pe listă – asta depinde de psihiatrul şi cardiologul tău –, şansele de a căpăta o inimă nouă… în timp, sunt de cincizeci la sută.

Ar fi vrut să-i spună: *Mulțumesc pentru afirmațiile astea morbide, doctore. Mă voi asigura că-mi voi pune inima pe masa de operație...* dar reuşi să se controleze să nu fie sarcastic. Preferă să întrebe doar atât:

— Cum îmi veți asigura anonimatul cât voi sta aici?

— Vom acoperi totul – vei fi doar Mark Jones, internat pentru un transplant de inimă. Numai membrii vechi şi de încredere ai echipei mele vor şti cine eşti în realitate. Oftă. Sincer, nu ştiu cât va dura, dar vom face totul posibil ca să-ți protejăm intimitatea. Dacă apare vreo scurgere de informații, voi raporta foarte simplu că eşti aici pentru o operație pe cord. Din experiența sa, Angel ştia că mai curând sau mai târziu, vestea va răzbate. Spera doar ca asta să se întâmple cât mai târziu.

— Bine. O să mă comport cât mai bine. Îmi voi schimba viața – fără droguri şi băutură. Unde să aştept?

— Nu pleci nicăieri, domnule DeMarco. Eşti prea bolnav ca să mai părăseşti spitalul. Voi stabili o întâlnire cu medicul din echipa de cardiologi care se va ocupa de tine mâine, după ce vom face testele necesare. Ea îți va furniza detaliile.

— O, nu! exclamă el. Fără femei-doctor.

Allenford începu să râdă.

— Nu eşti o persoană cunoscută aici, domnule DeMarco. *Eu* aleg componenții echipei în locul tău.

— Echipei! repetă Angel dezgustat. Nicio echipă nu-mi va scoate inima din piept, ai auzit, doctore? Tu doar ajută-mă să trăiesc.

Doctorul Allenford închise dosarul şi-l puse deoparte.

— Nu, domnule DeMarco, nu ai posibilitatea de a alege între cuțit şi recuperarea extensivă. Se aplecă spre el. Dar noi vom găsi inima, o vom scoate, o vom aduce aici şi ți-o vom introduce în piept. Eu sunt cel care mânuieşte bisturiul. Îi apăru un zâmbet pe chip. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi să-mi revizuiesc atitudinea.

Se fixară o vreme şi Angel înțelese că niciunul nu era obişnuit să piardă. În cele din urmă, spuse:

— Consideră că am făcut deja acele corecții.

Allenford făcu o grimasă.

— Bine. Asistentul social îți va oferi toate detaliile. Mâine voi vorbi cu doctorița Hillyard şi vom verifica rezultatele testelor tale. După aceea, vom lua deciziile necesare.

Angel avu o senzație neplăcută la nivelul stomacului. Încercă s-o ignore, dar nu reuşi. Se afla în Seattle, scena vechii crime, iar bătrânul lui Madelaine voise întotdeauna ca ea să devină medic.

— Doctorița Hillyard?

— Madelaine Hillyard este cel mai bun cardiolog din echipă şi ştie să lucreze cu pacienții dificili.

Inima lui deteriorată uită să bată o secundă, poate chiar se opri. Era prima oară când auzea numele ei după atâția ani şi imagini din trecut reveniră cu putere. Imagini pasagere, momente de amintire. Madelaine cu părul lung, castaniu, încurcat, ud, cu genunchii strânşi la piept, cu degetele în nisip căutând o comoară ascunsă, râzând, întotdeauna râzând; noaptea înstelată în care se îmbrățişaseră sub un stejar bătrân imens, îngropând nişte fleacuri de la bâlci, într-o ploaie de vorbe rostite de obicei de adulți. *Te voi iubi întotdeauna, Angel… întotdeauna.*

Madelaine, prima lui dragoste, devenise cardiolog.

Amărăciunea îl făcu să schițeze un zâmbet chinuit. Exact aşa cum voise tatăl ei.

Se uită la doctorul Allenford care se ridicase, pregătindu-se să plece. Angel vru să-i spună ceva, dar parcă gâtul i se strânsese şi nu ieşea niciun sunet. Ajuns la uşă, doctorul Allenford înclină din cap, apoi ieşi.

Angel rămase nemişcat, abia respirând, simțind mişcările de du-te-vino ale inimii sale slăbite, ascultând bipăitul monitorului. Nu mai avea a doua şansă, dreptul la alte opinii. Viața lui era pe pantă descendentă acum, era terminat şi singur.

Ce putea să mai facă acum? Să stea în acest pat cu bare metalice aşteptând ca vreun biet nevinovat să moară? Să stea aici şi să-i lase să-i taie pieptul, să-i scoată inima din el şi s-o arunce la gunoi, ca pe orice alt rest?

Transplant de inimă. Cuvintele le simțea ca pe nişte cuțite care-i sfâşiau organele interne.

Ceea ce voiau să-i facă era o ticăloşie, o obscenitate. Iar Madelaine era cea care o va înfăptui. În niciun caz!

Aruncă la o parte aşternutul şi îşi scoase acele din brațe. Îşi coborî picioarele din pat şi se ridică. Cumva, va ieşi naibii din acest loc. Nu-i va lăsa să-i scoată inima şi să i-o coasă pe a altcuiva. Nu va putea, nu va trăi în felul acesta. Va muri aşa cum a trăit întotdeauna. Cu toată viteza, fără martori.

Făcu un singur pas, doar atât, şi durerea îi explodă în piept. Cu un strigăt, se prăbuşi pe podea. Întinse mâna cu un ultim efort, se prinse de o masă şi aceasta căzu. Apa se risipi pe podea. Paharele de plastic şi cana se loviră de linoleum.

Zăcu acolo incapabil să respire, cu gura căscată

ca o scrumbie. Şi ce durere avea! Dumnezeule, cu toate medicamentele, inima îl durea mai tare ca niciodată.

Brusc, înțelese. *Murea.* Poate nu astăzi, poate nu mâine, dar curând. Curând. Nu mai conta dacă voia să se opereze, nu mai conta că va fi un monstru după aceea. Nu avea de ales.

Reuşi să se întoarcă şi se târî înapoi spre pat. Se prinse de cadrul metalic, se ridică şi căzu pe cuvertură. Se strecură sub aşternut şi închise ochii, îl durea atât de tare încât simțea nevoia să plângă. Dacă ar fi avut cu cine să vorbească, cineva viu, căruia să-i pese de el. Cineva care să fie genul de prieten aşa cum fusese el cândva cu Francis şi Madelaine.

Madelaine.

Câte nopți stătuse în întuneric, întrebându-se ce făcea fratele său, ce se alesese de Madelaine? De câte ori nu ridicase receptorul să-i sune pe amândoi şi închisese înainte ca vreunul să răspundă?

Oftă din greu. *Madelaine.* Chiar şi acum îşi aducea aminte de ea, cu părul castaniu, lung şi bogat care-i ajungea până la mijloc, cu sprâncenele severe şi ochii oblici de țigancă, de rotunjimile trupului ei. Dar cel mai adesea îşi amintea râsul ei gutural şi blând.

Pe atunci, ea râdea tot timpul.

Pe atunci. Înainte ca el s-o părăsească.

Ultima oară când o văzuse, stătea cuibărită la un capăt al canapelei vechi, părând atât de nelalocul ei în rulota familiei lui, cu puloverul de caşmir care cădea trist pe un umăr, cu obrajii plini de lacrimi.

Îşi permitea să-şi amintească scena mereu şi, odată cu acea amintire, revenea şi ruşinea.

Minciunile pe care i le spusese el, cuvinte care se scurseseră precum otrava de pe buzele lui, cum simțise banii însângerați în mână, amintirea parfumului ei – pudră de copil şi săpun Ivory. Iar acum ea avea şansa răzbunării finale. *Viața* lui depindea de o femeie pe care o trădase.

5

Madelaine se aşează pe marginea patului Linei. Ici şi colo vedea petele de culoare ale tapetului bleu-deschis, pe care-l pusese cu ani în urmă, dar pereții erau acoperiți aproape complet cu postere, reprezentând grupuri rock de care nici nu auzise. Mii de mici orificii în acel tapet scump, fiecare purtând marca personalității în formare a Linei.

Madelaine se întinse pe pat şi închise ochii, gândindu-se la fiica ei. Pentru o secundă nu-şi putu readuce în minte decât imagini de demult, obrăjorii ei bucălați, ochii albaştri care râdeau tot timpul, o pereche de picioruşe dolofane care străbăteau podeaua livingului, un zâmbet de copil ştirb, din clasa întâi.

Oare toate mamele simt la fel? Toate păstrează portretul copilului lor în inimă, aşteptându-se ca fiica lor, acum adolescentă, să mai miroasă a pudră de talc şi a şampon de bebeluşi?

A, făcuse multe greşeli. Ar fi trebuit să-i spună adevărul Linei cu ani în urmă despre tatăl ei. Chiar şi anul trecut când o văzuse pe Lina alunecând pe o pantă greşită, ar fi trebuit să ghicească cauza şi să dea adevărul la iveală. Dar, la naiba, se temuse atât de mult că Lina n-o va mai iubi. Se temea că fetița ei va pleca de acasă…

Fusese minunat cât trăiseră amândouă, fetița şi mama, în acea casă liniştită, unde făceau prăjituri şi citeau poveşti înainte de culcare.

Amintiri de mult uitate se strecurară din nou în mintea ei, din acele zile când era o tânără care se ducea la facultate şi-şi creştea singură copilul. Imagini cu acel apartament oribil de pe University Avenue, cu acele ferestre care nu se deschideau şi cu radiatorul care nu funcționa niciodată… treptele şubrede până la uşa de culoarea purpurei… maşina parcată pe colțul dintre Fifteenth şi Universitate în fiecare dimineață… serile când mâncau amândouă Raisin Bran la cină şi ea spera că laptele mai era încă proaspăt. Dar chiar şi în momentele cele mai grele, în zilele în care lucra optsprezece ore şi învăța noaptea, Madelaine o ținuse permanent pe Lina cu ea. Un bebe curios atârnat de umărul unei rezidente epuizate. Pe atunci erau ele două împotriva restului lumii…

Dar lumea intervenise între ele cu degetele ei lipicioase şi i-o răpise pe Lina. Începutul sfârşitului fusese când Lina începuse să crească, să pună întrebări şi să vadă defectele lui Madelaine. Dacă Madelaine ar fi învățat la şcoli publice, poate că ar fi crescut înconjurată de prietene şi ar fi ştiut să rezolve traumele zilnice. Dar tatăl ei n-a permis niciodată un astfel de lucru. Nu i-ar fi îngăduit lui Madelaine să se amestece cu ceea ce numea el pleavă. Madelaine îşi petrecuse singură fiecare zi din copilărie, visase la prieteni care nu veneau niciodată în vizită, la excursii în care nu se ducea niciodată. Nu ştia nimic despre balurile de sfârşit de an sau despre persoanele sociabile şi cu atât mai puțin despre cele rebele.

Nu ştia nimic despre adolescenții care se temeau, erau revoltați şi confuzi.

Madelaine ştiuse doar să se ascundă, să se prefacă, să zâmbească atunci când durerea era atât de profundă şi puternică, încât uneori nici nu mai putea să respire. Şi nu voia ca fetița ei să deprindă astea de la ea.

Oftând, se ridică şi rămase lângă pat, nesigură. Ce urma să facă atunci când se întorcea Lina acasă?

Dacă se mai întorcea acasă.

Madelaine se înfioră. N-ar trebui să gândească astfel, să stea cu urechea ciulită la telefon sau la sonerie, aşteptând să se întâmple ce era mai rău. N-ar trebui să se îngrijoreze că Lina va face ce făcuse ea cu mulți ani în urmă.

Se îndreptă spre casetofonul aflat pe biroul Linei şi îşi trecu degetul încet peste casetele şi CD-urile aflate acolo. La mijlocul teancului era caseta cu Helen Reddy, pe care obişnuiau s-o asculte.

O luă, şterse de praf capacul de plastic şi-o deschise. Apoi o puse în casetofon şi apăsă pe Play. Muzica răzbătu în încăpere cu amintiri dulci-amărui.

— Nu este cinstit, mamă, auzi o voce nesigură.

Madelaine se întoarse brusc spre uşă. Lina arăta incredibil de tânără şi vulnerabilă, un copil îmbrăcat cu hainele unui matur, cu rimelul întins pe obrajii palizi. Era atât de minionă, cu oasele delicate ca ale unui pui de pasăre, cu fața mică în formă de inimioară. Coama de păr negru, în dezordine, contrasta cu pielea ei de un alb-crem. Piele care contrasta cu ochii ei de culoarea albăstrelei.

Madelaine încercă să-i zâmbească.

— Bună feti… Lina. Te aşteptam.

Lina îşi trecu o mână prin părul negru, greu de domolit.

— Mda, bine. Ai vrut să-mi mai urezi o dată la mulți ani?

Madelaine se îndreptă încet spre fiica ei, dar pe la jumătatea distanței se opri şi se aşeză pe canapea, privindu-şi fiica de şaisprezece ani.

— Am ceva să-ți explic, spuse în cele din urmă.

— Mda. Lina trase un scaun de sub birou şi se aşeză. Aplecându-se, îşi rezemă coatele de genunchi şi-i aruncă mamei o privire furioasă. Patru cercei de argint străluceau, aşezați sub formă de scară în urechea ei stângă. Explică-mi. Vorbeşte-mi despre tata.

Tata. Simți cuvântul ca pe o crestătură de lamă. Madelaine clipi des. El nu era un tată; un tată participă zi de zi la viața de familie, îşi protejează familia şi este de ajutor atunci când copilul are febră sau visează urât. Un tată nu părăseşte pe nimeni.

Lina oftă ostentativ.

— Uite ce este, Jett mă aşteaptă afară…

— Te întâlneşti cu un băiat pe nume Jett?

— Ai de gând să-mi spui sau nu? Altfel…

— L-am cunoscut pe… tatăl tău când eram de vârsta ta. Madelaine schiță un zâmbet. Este o poveste pe care ai mai auzit-o de un milion de ori. Am rămas însărcinată şi… el n-a ştiut cum să dispară mai repede din oraş.

Ochii albaştri ai Linei se îngustară.

— Ai mai auzit de el de atunci?

Madelaine încercă să nu-şi amintească cum aşteptase un semn de la el, un telefon, o scrisoare, orice. Încercă să uite cum plânsese ani întregi, de fiecare Crăciun.

— Cum îl cheamă?

Madelaine ştia că aceasta era întrebarea care va distruge totul. Indiferent cum îi răspundea, era o greşeală. Dacă mințea, Lina ar fi urât-o, iar dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi luat legătura cu tatăl ei. Numai că el nu era genul care să se bucure de un eventual telefon primit la miezul nopții: „Bună, ştii, eu sunt fiica ta". Iar dacă ar fi vrut să-şi cunoască copilul, n-ar fi părăsit-o.

Dacă Lina l-ar găsi, el i-ar frânge inima. Un cuvânt, un gest, un zâmbet, orice ar fi însemnat că nu-i pasă de ea i-ar frânge inima.

— Ei bine? insistă Lina.

Madelaine ştia că nu are de ales: era ceva ce ar fi trebuit să facă demult. Numai că nu-i putea rosti numele acum. Ea trebuia să-i vorbească, înainte ca Lina s-o facă. Numai gândul acesta, că trebuia să ridice receptorul şi să-l sune după atâția ani, o îngrozea. Asta va schimba totul. *Dumnezeu să ne ajute pe toți.*

— Nu-ți pot spune numele lui acum, dar…

— Bine, n-o face. Lina sări în picioare şi lovi scaunul cu piciorul.

— Lasă-mă să termin ce am de spus. Nu-ți pot spune numele în momentul acesta. Dar voi… Madelaine îşi adună toate puterile ca să rostească următoarele cuvinte. Voi lua legătura cu el şi-i voi spune despre tine.

Lina făcu ochii mari. Un zâmbet timid îi înflori pe buze.

— Adică nu ştie de existența mea?

Madelaine se gândi la toate posibilitățile prin care ar fi putut răspunde la întrebare: cu furie, cu amărăciune, cu tristețe. În cele din urmă, alese să

fie cinstită:

— Din câte ştiu, el n-a aflat că te-ai născut.

Lina îşi muşcă buza de jos ca să nu zâmbească.

Madelaine citi cât de entuziasmată era, după cum îi străluceau ochii albaştri. Lina voia cu disperare să creadă că tatăl ei era un om bun, un tată iubitor căruia îi fusese luată şansa de a fi părinte.

— Ştiam eu!

Madelaine o fixa cu privirea. Lina nu realizase ce însemnau vorbele ei şi Madelaine se bucură pentru asta.

— Promiți c-o să-i spui?

— Nu te-am mințit niciodată, Lina.

— Doar atunci când ai preferat să nu-i spui de mine!

Madelaine clipi des.

— Îi voi spune.

— O să vrea să mă vadă, spuse Lina şi Madelaine sesiză dorința din glasul fetei şi nevoia de a-şi vedea tatăl.

Madelaine se ridică în picioare şi se apropie cu precauție de ea. Când era destul de aproape ca s-o atingă, se opri şi cu toate că ar fi vrut să-i mângâie părul ciopârțit, nu se mişcă, nu ridică niciun deget.

— Te-ar putea dezamăgi, draga mea.

— N-o va face, murmură Lina.

Madelaine nu se putu abține. Întinse mâna spre ea.

— Fetițo, va trebui să înțelegi…

— Nu sunt fetița ta! Pe tine nu te vrea. Pe tine. Pe mine nu mă va dezamăgi. O să vezi.

Lina se întoarse şi dispăru din încăpere, trântind uşa în urma ei. Madelaine îi auzi paşii prin casă, apoi zgomotul îndepărtat al uşii de la intrare care se

închise. Rămase singură în încăpere ascultând-o pe Helen Reddy: *Eu şi tu împotriva lumii.*

Căminul de bătrâni Hillhaven se întindea pe acea stradă îngustă, periferică, exact ca o construcție ridicată de un copil dintr-un maldăr de cuburi. Grămada de iarbă cosită, devenită aproape maronie la schimbarea bruscă de temperatură din noaptea trecută, se rostogolise de-a lungul drumului pietruit. În spatele gardului din fier forjat de doi metri înălțime, câțiva bătrâni, bărbați şi femei, străbăteau grădina luată în stăpânire de toamnă şi vorbeau.

Francis încetini Volkswagen-ul său obosit şi parcă într-un unghi incomod. Aplecându-se peste scaunul pasagerului, îşi luă Biblia şi servieta neagră din piele şi coborî. Aerul rece, îndulcit puțin de ploaie, îi răvăşi părul şi-i aduse o şuviță pe ochi. Rămase acolo un moment, urmărind ce se întâmpla în curte. Auzea zgomotul cunoscut al cârjelor de metal pe pavaj şi scârțâitul unui scaun cu rotile. Asistentele în uniforme albe se aflau în mijlocul pacienților, oprindu-se ici şi colo să ofere ajutor.

Se îndreptă spre poartă şi intră în curte. Poarta se închise în urma lui cu un zgomot care întrerupse toate discuțiile în desfăşurare. O duzină de capete se întoarseră spre el şi văzu speranța licărind în fiecare pereche de ochi: toți trăgeau nădejde că venea să-i viziteze cineva, vreun membru al familiei.

— Părinte Francis! o auzi scâncind pe bătrâna doamnă Bertolucci, care-şi ridicase mâinile brăzdate, afectate de artrită.

El îi zâmbi. Era atât de frumoasă acum cu soarele care-şi încurca razele în părul ei alb, cu bucuria strălucind în ochii ei umezi. Partea stângă a feței îi era paralizată, dar asta n-o făcea mai puțin

frumoasă. O cunoştea de cincisprezece ani, ca pe mulți alții dintre cei aflați aici. Trăise şi muncise în cartierul lui Francis. Fusese la împărtăşanie cu ea mulți ani şi acum el era cel care o împărtăşea.

Unul câte unul, veniră spre el târându-şi picioarele. Zâmbi. Pentru asta trăia el.

Şi în acel moment se simți foarte liniştit, învăluit încă o dată de căldura reconfortantă a credinței. Era destinat să fie aici, întotdeauna asta fusese misiunea lui. Se afla acum aici, prin voința lui Dumnezeu. Se simțea întreg şi mulțumit.

Ştia că în acea seară, când va sta întins în patul său ascultând vântul care bătea prin streşini şi zăngănitul geamurilor, va fi din nou vulnerabil, îndoiala se va strecura prin draperiile jerpelite şi-i va roade sufletul, iar el se va întreba şi se va îngrijora…

Se va gândi la Madelaine şi la Lina şi la toate alegerile făcute în viața sa. Se va gândi cum o încurajase pe Madelaine să-i ascundă adevărul Linei şi ruşinea îl sufocă. Dar, mai presus de toate, singurătatea îl va sufoca, precum pereții unei fortărețe. Însă deocamdată era fericit. Tocmai de asta se grăbise să ajungă la acest cămin, cu o oră mai devreme. Aici şi acum, cu fularul alb la gât şi Biblia sub braț, se simțea în siguranță, îngenunche pe un covor de iarbă şi toți se adunară în jurul lui, vorbind în acelaşi timp.

Fred Tubbs îşi înăbuşi tuşea, apoi scoase un pachet uzat de cărți de joc din buzunarul de la piept, acelaşi pachet pe care-l folosea de ani întregi.

— Ai timp pentru un joc scurt, părinte?

Francis zâmbi.

— M-ai lăsat fără bani săptămâna trecută, Freddy.

Bătrânul îi făcu semn cu ochiul.

— Îmi place să joc cărți cu un bărbat care a jurat să rămână sărac.

— Bine, să facem un singur joc... zise Francis. Petrecuse ore întregi în sala de recreere jucând cărți, privind aceleaşi fotografii de familie, pe care le văzuse de un milion de ori, recitind felicitările de Crăciun şi scrisorile de la cei dragi, care niciodată nu aveau timp să vină în vizită.

Şi ei ştiau asta, le putea citi bucuria din priviri, plăcerea că îşi amintise de ei în această după-amiază însorită de toamnă.

El se ridică şi preluă scaunul cu rotile al doamnei Bertolucci. Ei îi mai vorbeau încă, pe rând, cu glasurile lor subțiri, care parcă hârâiau, în timp ce se îndreptau spre uşa din față. El declanşă rampa, apoi se opri uitându-se în jur:

— Unde e Selma?

Tăcere. Şi el ştiu numaidecât. Tristețea i se strânse ca o gheară în piept.

— Ieri, spuse Sally Macmahon, scuturându-şi coama de păr vopsit negru. Fiica ei era cu ea.

Se auzi un murmur de uşurare că Selma n-a murit singură.

— Ne-am gândit că poate vei rosti o rugăciune specială pentru ea, părinte, spuse Fred. Domnişoara Brine zicea că ar fi bine la ora patru, în sala de recreere.

Francis întinse mâna spre el şi-i atinse umărul slab. Privi chipurile adunate în jurul său. Se uită pe rând la pielea lor ridată, pătată de timp, la părul rărit, la ochelarii cu lentile groase, la aparatele auditive, la şiragurile de perle Kmart şi ştiu ce voiau acum de la el.

Credință. Speranță. Putere.

Şi el trebuia să le dea toate acestea. Le zâmbi calm, din adâncul sufletului.

— Acum a scăpat de durere, le spuse încet, crezând în cuvintele pe care le repetase de atâtea ori. Este cu Dumnezeu, cu îngerii şi cu soțul ei. Noi simțim durerea dispariției ei.

Doamna Costanza îşi aşează mâna mare, roşiatică, cu încheieturile umflate pe brațul lui Francis şi îl privi cu ochii ei apoşi.

— Îți mulțumim că ai venit, părinte, spuse cu o voce şovăitoare. Avem nevoie de tine cu toții.

El zâmbi chipului ei rămas frumos în pofida anilor, amintindu-şi brusc cum obişnuia să-i ofere flori de la florăria ei de pe strada Cleveland. Asta parcă era cu o sută de ani în urmă… sau poate ieri.

— Şi eu am nevoie de voi toți, le răspunse el simplu.

Ținând în mâini ceaşca de cafea, Madelaine le făcu semne asistentelor, continuându-şi drumul pe holul larg acoperit cu linoleum. Intră în micul ei birou sub formă de cutie, decorat în stil rustic englezesc. Draperii înflorate, de culoarea vinului roşu de Burgundia, încadrau fereastra mică. Rafturi grele de mahon, umplute până la refuz cu cărți cartonate şi necartonate, şi amintiri de la pacienți se aliniau pe un perete. Plantele se agățaseră de cerceveaua geamului. Fotografii ale lui Francis şi ale Linei erau grupate pe fondul unui tapet cu dungi verzi. O masă de sufragerie din secolul al nouăsprezecelea era biroul lui Madelaine.

Se aşeză la birou şi începu să răsfoiască stiva de hârtii care o aşteptau. Înainte să ajungă la jumătate, bătu cineva la uşă.

Ea nu-şi ridică privirea.

— Intră.

Doctorul Allenford, chirurgul echipei de transplant cardiovascular, deschise uşa şi intră în micul ei birou.

— Presupun că nu ai o ceaşcă de cafea pentru mine? o întrebă el şi se aşează pe scaunul pacientului.

Ea scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău…

El îşi trecu o mână prin părul de culoarea oţelului şi oftă.

— Ei bine, Rita mă supraveghează permanent să vadă dacă mai beau tot aşa de multă cafea.

Madelaine pufni în râs, aşteptând ca Allenford să-i spună pentru ce venise.

— Avem un pacient nou pentru transplant.

Madelaine nu obosea niciodată să audă vorbele astea. Brusc, nu se mai simți obosită sau deprimată, abia aştepta să audă mai mult.

— Adevărat?

— Nu fi aşa de entuziasmată. Riscul e mare. Un fost drogat, petrecăreț şi afemeiat, dacă este să credem ce se spune în presă – şi are o atitudine negativă.

— Oh. Madelaine se lăsă în scaun şi îl studie pe bărbatul care o învățase cam tot ce ştia despre transplantul de inimă. Allenford era unul dintre medicii cei mai buni în domeniu, motivat, ambițios şi înzestrat pentru ceea ce făcea. Dacă el spunea că pacientul era un risc, apoi ştia ce vorbeşte.

— Situația este critică.

— Analizele?

— Bărbat de treizeci şi patru de ani. Nu are SIDA sau cancer. Are cardiomiopatie în stadiu final. I-am

făcut testele de sânge de rutină ieri şi totul pare bine. Chris se aplecă spre ea şi întinse plicul subțire peste birou. Dar după cum ți-am mai spus, nu-mi place atitudinea lui. Unul dintre acei tipi bogați, celebri la Hollywood, care consideră că lumea întreagă îi este datoare.

Madelaine nu-l invidia pentru enorma responsabilitate a acestei slujbe. De fiecare dată când alegea pe cineva care să primească o inimă nouă, existau alți pacienți sortiți să moară din cauza acestei alegeri. Unul trăia, altul murea: era simplu. Nu-şi puteau permite să-i pună o inimă nouă cuiva care nu avea grijă de ea.

— O să discut cu el, Chris, spuse ea.

El o privi şi din acea singură privire se înțeleseră perfect. Amândoi ştiau că ea tocmai intrase în echipă, că va prelua una din sarcinile lui cele mai grele.

O să-ți spun dacă merită şansa asta.

Era o alegere pe care nicio ființă umană nu trebuia s-o facă în privința alteia, şi cu toate astea o făceau zilnic.

— Îi vom proteja anonimatul cu orice preț.

L-am înregistrat sub alt nume. Aşa că spune personalului tău că... rămân toți fără slujbe dacă adevărata lui identitate sau diagnosticul ajung la presă.

— Am înțeles.

— O să iau legătura cu echipa şi le voi spune să se grăbească. Hilda va trebui să facă restul testelor şi să-l informeze repede. Îi aruncă o privire rapidă, plină de semnificație. Dacă ăsta nu capătă o inimă în timp util, intră în mare bucluc.

Ea făcu semn că a înțeles.

— Vrei să ne întâlnim la cafea după-amiază, să discutăm detaliile?

— Sigur că da. La patru, dacă nu apare ceva până atunci.

— Bine. Zâmbindu-i, Madelaine deschise dosarul de pe birou şi citi numele pacientului: *Angelo Dominick DeMarco.*

ÎI închise imediat, dar se pare că nu destul de repede. Mintea îi fu inundată de amintiri atât de puternice, de parcă el s-ar fi aflat în faţa ei. Îşi aminti râsul lui puternic, sarcastic şi mersul lui ţanţoş, felul în care îşi trecea mâna prin părul lung, castaniu închis, aproape negru. Dar cel mai bine îşi amintea ochii lui, de un verde-malahit, îngropaţi sub sprâncenele negre, tăiate sever, care îl făceau să pară periculos chiar şi când zâmbea. După atâţia ani, îşi amintea puterea acelui zâmbet. Era ca un clişeu, ca soarele care răzbătea printre nori.

Francis. Se gândi imediat la el, ştiind că asta îi va frânge inima. Fratele lui mai mic era bolnav… pe moarte poate… Dumnezeule, cum îi va spune?

— Madelaine? auzi vocea lui Chris care-i întrerupse gândurile.

Se uită la el peste birou, încercând să-şi găsească cuvintele, dar tot ce avea erau doar amintirile, imaginile şi o teamă bruscă, puternică.

— Nu pot prelua acest pacient, Chris.

— Poftim?

— Angel este fratele părintelui Francis.

— Ah. Preotul tău. Îl cunoşti pe Angelo?

Lui Madelaine îi trebui o secundă să-şi adune gândurile.

— Da. Nu. Nu prea. Ridică din umeri. L-am cunoscut cu mult timp în urmă. Când eram copii.

Chris o privi printre gene.

— Când erați copii, da? Ai ținut legătura cu el?

— Nu.

— Îl urăşti?

Madelaine înghiți în sec, gândindu-se.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu-l urăsc.

El zâmbi.

— Îl iubeşti?

Întrebarea o prinse cu garda jos. Cu ochii minții revăzu zeci de imagini ale lui Angel, aşa cum fusese odată acel tânăr cu părul negru, cu vise mari, cel care-i furase inima şi o sărutase pentru prima oară. Urmară apoi imagini mai întunecate, amintiri care dureau.

— Nu. Nu-l iubesc.

— Bine. Chris se ridică în picioare şi-şi sprijini mâinile pe birou, privind-o cu înțeles.

— Are nevoie de tine, Madelaine.

— Nu-mi face asta, Chris. Dă-l altcuiva.

— La naiba, din păcate nu există altcineva mai bun ca tine şi ştii asta. Tânărul ăsta va muri, Madelaine. Tu eşti speranța lui. Cel puțin stai de vorbă cu el.

Ea se uită lung la Allenford ştiind că nu avea de ales. Nu-l putea lăsa pe Angel să moară.

— Bine, Chris.

El îi zâmbi.

— Grozav. Porni spre uşă. O deschise şi se întoarse spre ea. Am nevoie de raportul tău astăzi. Dacă va obține o inimă nouă, trebuie trecut imediat pe lista UNOS. Şi aminteşte-ți că trebuie să rezolvăm cazul cu mare precauție. Nu vreau să fie compromisă reputația spitalului.

— Bine.

Allenford părăsi biroul, închizând uşa în urma sa.

Madelaine rămase încă uluită, cu ochii sticloşi aţintiţi asupra uşii.

Angel DeMarco se întorsese.

6

Madelaine rămase în faţa uşii lui Angel, până când prezenţa ei fu observată. În cele din urmă, auzi paşi de undeva din spatele ei, şi o mână caldă, osoasă, i se aşeză pe umăr.

— Te simţi bine, Madelaine?

Ea se crispă, se forţă să ridice capul, şi-şi dezlipi privirea de pe numele aflat pe uşă.

— Sunt bine, Hilda, spuse întorcându-se încet spre asistenta cu faţa mică, extrem de serioasă, care se ocupa de echipa de transplant ca un sergent de instrucţie.

Hilda îşi înclină spre dreapta capul ei mic, ca de pasăre.

— Veneam să-l văd pe domnul Jones al nostru. Să aştept până terminaţi?

— Da. Trebuie să petrec puţin timp cu el.

Hilda îi făcu repede cu ochiul.

— Dacă personalul ar afla cine este, s-ar crea probleme. Doar Sarah, Karen şi eu avem voie înăuntru. Nu vom lăsa să se afle nimic.

Madelaine încercă să schiţeze un zâmbet şi chiar reuşi.

— Bine.

— Ca toţi cei de la Hollywood, spuse Hilda dezaprobator. Dacă ar fi să ne luăm după *Enquirer*

— Şi Dumnezeu ştie că este o revistă cu reputaţie individul bea ca un nebun şi face sex cu oricine are

țâțe mai mari ca ale lui. Cu o altă bătaie pe umăr, Hilda se întoarse şi se grăbi pe culoar, dispărând în biroul ei.

Madelaine trase adânc aer în piept şi intră în cuşca leului.

El dormea. *Slavă Domnului.*

Încet, închise uşa în urma ei. O rază palidă a soarelui de toamnă pătrundea prin fereastra mică, în contrast cu senzația rece, impersonală, creată de lumina fluorescentă. Patul îngust, din metal tăia încăperea în două.

El era nemişcat, părea mort, iar aşternutul de pat gri decolorat era îndoit la întâmplare peste pieptul lui. Părul castaniu-închis era răsfirat pe perna albă de bumbac. Era slab şi tras la față. Buzele îi erau livide. Barba neagră, țepoasă, crescută pe maxilar îi înnegrise buza de sus.

Chiar şi aşa, era atât de frumos încât i se tăie respirația.

Se aşeză nehotărâtă pe scaun. Pentru o secundă, nu se putu gândi la boala lui sau la problemele care existau. Nu se gândea decât la trecut şi la cât de mult îl iubise pe bărbatul acesta.

El o luase cu sine râzând, într-o lume nouă. O lume de lumini, de posibilități şi de speranțe, o lume unde regulile şi responsabilitatea nu existau. Se atârnase de gâtul lui chicotind, crezând în el, urmându-l oriunde, atât de mândră că doar pe ea voia el s-o țină de mână. Se îndrăgostise de el abandonându-se cu disperare, aşa cum numai adolescentele pot s-o facă. Găsea tot felul de scuze în timpul zilei ca să fie cu el, şi se furişa din casa austeră a tatălui ei în timpul nopții. Era prima oară când nu-şi asculta tatăl şi asta o făcea să se simtă

în mod nechibzuit încrezătoare în sine.

Chiar şi acum, după atâția ani, ştia că nu se îndrăgostise cu adevărat de el, oricum nu putea fi ceva care să dureze. Fusese mistuită de pasiunea pentru el, vrăjită, transformată de el. Aşa fusese în noaptea aceea, sub stejarul bătrân din Carrington Park…

Stăteau întinşi pe iarbă privind cerul nopții, punându-şi dorințe pe stelele căzătoare, împărtăşindu-şi visele, ținându-se în brațe. Dar ea ştiuse că era timpul să se ducă acasă. Tatăl ei se întorcea dintr-o călătorie de afaceri.

Se îndepărtase de el, privind de-a lungul străzii lungi, întunecate. Gândul că-l părăsea pentru a se întoarce în casa aceea rece, la tatăl ei şi mai rece, o făcea să se simtă disperată.

— Nu vreau să mă întorc acasă… Realiză imediat că spusese prea mult. Îşi ținu respirația, aşteptându-se ca Angel s-o facă proastă, copilăroasă sau imatură, toate acele cuvinte pe care tatăl ei i le adresa cu regularitate.

Dar el n-o făcu. Îi atinse uşor obrazul, întorcându-i încet fața spre el.

— Nu pleca. Rămâi cu mine. Am putea fugi… să formăm o familie… *să fim* o familie…

Madelaine nu ştiuse până în momentul acela cum este să iubeşti pe cineva. Se lăsă cuprinsă de o emoție care-i umplu sufletul de căldură, până când brusc începu să plângă, pentru ca în momentul următor să râdă.

— Te iubesc, Angel.

O, fusese atât de dureros de dulce…

El o prinsese în brațe şi o strânsese la piept atât de tare, încât i se tăiase respirația. Căzură aşa

îmbrățișați în iarba moale. Îi simți mâinile atingându-i părul, spatele, coapsele. Apoi el o sărută din nou, ştergându-i lacrimile, revendicând-o total, încât ea ameți.

În cele din urmă, el se retrase şi o privi lung. Intensitatea privirii lui o lăsă fără suflare, îi făcu inima să bată sălbatic.

— Te iubesc, Madelaine. Eu nu… adică… niciodată… Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să le şteargă.

Ea îi opri mâna.

— Nu te teme, îi şopti ea.

El îi zâmbi neliniştit. În momentul acela, ea înțelese atât de mult despre el, despre felul lui de a fi. Se purta ca un rebel, făcea pe grozavul, intimida, dar de fapt era ca şi ea. Temător, confuz şi singur. Nu avea încredere în sine, nu considera că are valoare, deşi avea, iar ea credea în el pentru amândoi. Iar el o iubea aşa cum n-o mai iubise cineva vreodată…

Vorbe atât de puternice, pline de semnificație: *Te iubesc…*

După aceea, ea îi spusese totul, îşi deschisese inima şi sufletul în fața lui şi-l lăsase să devină parte din ea. Fără el nu crezuse că va putea trăi în continuare.

Ce s-ar întâmpla dacă el ar putea să-i facă din nou acelaşi lucru?

Se forță să-şi amintească alte lucruri, alte clipe, să lase durerea să-i purifice sufletul ca un duş interior purificator.

Crezuse că l-a iertat pentru ceea ce i-a făcut, părăsind-o fără măcar să-şi ia rămas-bun. Cinstit vorbind, crezuse c-a reuşit să-l ierte. Din nou reluă

secvența evenimentelor în minte. Şi-a spus că nu-l învinuia pe Angel pentru c-a părăsit-o. Şi-a spus că la şaptesprezece ani eşti tânăr, atât de tânăr, şi cu fiecare an din viața ei simțise asta şi mai mult. Şi-a spus că a fost mai bine aşa, că niciodată n-ar fi trebuit să rămână împreună, pentru că şi-ar fi ruinat viețile reciproc.

Da, recunoscuse toate acestea, dar acum, în această secundă, privindu-l, recunoscuse adevărul în cele din urmă. Erau minciuni, toate. Hârtie frumoasă de ambalaj pe un dar urât, întunecat.

Ea nu-l iertase. Cum ar fi putut?

Ucisese o parte din ea în vara aceea, o parte pe care el o crease, o alimentase şi pretinsese c-o iubeşte. O parte pe care ea n-o va primi niciodată înapoi.

Angel se trezi încet. Pentru o singură clipă binecuvântată nu ştiu unde se află sau ce i s-a întâmplat. Apoi, sunetul înăbuşit al aparatelor îi aduse la urechi murmurul monitorului inimii.

După încercarea lui inutilă de a scăpa din această puşcărie, Hilda, femeia cu cap de pasăre, şi o alta, ca un soldat din infanteria marină, îi conectaseră din nou inima deteriorată. Aparatele continuau să înregistreze, scoțând râuri de hârtie.

Se simțea ca naiba. Îl durea pieptul, capul îi zvâcnea, iar acele înfipte în braț îl ardeau ca focul. Nu se putea mişca fără să-l doară undeva. Simțea mecanismul care îi pulsa medicamentele în sânge: folosise droguri prea des în viața sa ca să poată fi păcălit.

Gemu, lăsându-şi capul să cadă într-o parte. Mirosul de bumbac vechi, de gel verde şi de curcan fiert îi umplu nările.

Era ora mesei în iadul cardiacilor.

Tresări când lumina îi pătrunse în ochi. Clipind, încercă să-şi umezească buzele uscate şi întinse mâna care tremura spre paharul de plastic albastru pe care era scris 264-W.

— Ți-l dau eu.

Vocea îl izbi. La început îi înregistră timbrul calm, sec şi gutural, gen Debra Winger. Îi amintea de ceva, ceva din trecutul lui îndepărtat, când agățase o chelneriță din Tulsa, o luase acasă şi o…

O, Dumnezeule. Nu asta trebuia să-şi amintească.

Inima lui idioată se poticni, prizonieră în coşul pieptului şi începu să bată ca un motor vechi care funcționează cu benzină proastă. Monitorul de lângă el scoase un păcănit ca de revolver Gatling în toată încăperea. Nu putea să respire.

Trage aer adânc în piept, prostule. Calmează-te. Încet, îşi ridică bărbia. Şi o văzu lângă el.

Dumnezeule, după atâția ani…

Ea stătea perfect dreaptă, cu partea de sus a corpului ascunsă de halatul sub care se zărea doar un pulover verde. Chipul îi era calm, fără emoții, ochii mari, verzi-argintii nu exprimau nimic. Niciun zâmbet nu marca buzele ei pline, nerujate.

Pentru o secundă, i-a fulgerat prin minte o imagine – chipul unei fete de şaisprezece ani cu inima frântă, stând în fața unei ferestre zăbrelite, cu mâna mică, albă apăsată pe sticlă, cu obrajii vârstați de lacrimi, rostind numele lui.

El se îndrăgostise de o puştoaică frumoasă cu părul castaniu, lung, ochii verzi înnegurați, dar nimic din femeia aflată lângă el nu-i amintea de acea fată. Avea un aer de regină, cu părul ei castaniu-deschis, aranjat cu stil, încadrându-i

clasica perfecțiune a chipului. Era medicul perfect, stăpână pe situație.

În mod ciudat, nu-i convenea că ea se descurcase atât de bine de una singură. Ar fi trebuit să se simtă fericit, să fie mândru de ea, dar el se simțea păcălit şi era furios. De parcă toate amintirile despre ea ar fi fost o invenție. Această femeie nu putea fi distrusă de trădarea lui, nu avea cum să fie afectată prea mult timp. Era evident că banii tatălui ei îi oferiseră cea mai bună educație.

— Angel, spuse ea cu acea voce de barmaniță pe care el n-o uitase niciodată. Ce... interesant să te revăd.

— Te-ai descurcat foarte bine, Mad, spuse el cu amărăciune. Cu mai multă amărăciune decât intenționase.

— Nu-mi spune Mad. Ea îi zâmbi profesional şi-i deschise dosarul. Mi s-a spus că ai nevoie de o inimă nouă.

— N-ar trebui să te surprindă.

— Nu mă surprinde.

El simțea că Madelaine îl condamnă. Asta îi mai trebuia, o altă pereche de ochi acuzatori, altă persoană care să-l judece după nişte standarde invizibile, considerând că el nu le avea.

— Uite ce este, Mad, cred că suntem amândoi de acord că trebuie să am alt medic.

— Da, aşa este. Din nefericire, Allenford vrea să-l ai pe cel mai bun.

— Şi eu vreau asta, dar...

— Aici eu sunt cea mai bună, Angel. Eşti norocos să mă ai. Ea se însufleți brusc. Dar dacă nu mă vrei, te voi transfera altcuiva.

El se simți brusc iritat.

— Nu mă vrei ca pacient?

— Nu în mod special.

— Atunci eu te vreau, spuse pe un ton ascuțit, regretându-şi imediat vorbele. Voise s-o şocheze, s-o scuture bine pe această femeie, pe care ar fi trebuit s-o cunoască foarte bine şi pe care observă că n-o cunoştea deloc.

Ea îi studia analizele.

— Norocul meu.

Tonul dur al vocii ei părea absurd pentru femeia cu o imagine perfectă, stilată. Nu se putu abține şi începu să râdă.

— Bănuiesc că mica Mad a crescut.

Ea îl privi intens.

— Asta face Facultatea de Medicină dintr-o tânără. Îşi întoarse capul şi studie maldărul de analize din poală. Nu pari să te fi schimbat deloc, Angel.

— Nu este adevărat. Trebuie să mă bărbieresc în fiecare zi acum.

Ea nici măcar nu schiță un zâmbet.

— Analizele de sânge sunt bune. În ciuda abuzului de alcool, toate organele îți funcționează bine. Acum intrăm în jocul aşteptării. Să sperăm că vom găsi un donator la timp. După cum probabil ți s-a spus, mai puțin de unu la sută din morțile accidentale furnizează organe. Moartea clinică este extrem de rară.

— Aşadar, este jocul aşteptării, spuse el, simțind cum îşi pierde cumpătul. Apoi îşi spuse că ea era cardiologul lui, ea era cea care-i ținea inima în palme. Dar nu putea opri furia. Ea era ultima persoană din lume care-l putea face să se clatine.

— Dacă starea generală ți se îmbunătățeşte, ai

putea părăsi spitalul, desigur, dar deocamdată eşti prea bolnav pentru asta.

Lui nu-i venea să creadă. Ea era acolo vorbindu-i ca unui copil, privindu-l ca pe o insectă. Cu atitudine de medic. De parcă nu l-ar fi cunoscut niciodată şi nu i-ar fi păsat de el. El ştia că este irațional să se înfurie aşa, dar nu fusese niciodată un tip rațional, şi nu vedea de ce ar face-o acum.

— Nu.

Asta o surprinse. De fapt, îşi ridică privirea din analizele lui şi se întoarse spre el.

— Nu? Ce nu?

— Nu, *doctore Hillyard,* n-am de gând să stau aici şi să aştept ceea ce tu numeşti eufemistic un „donator".

Ea lăsă încet analizele jos.

— Angel…

— Te rog să-mi spui domnule DeMarco. Nu ştii nimic despre mine, doamnă. N-am de gând să stau aici sperând că vreun tip de treabă va fi lovit de vreun motociclist de optsprezece ani. Doar despre asta vorbim aici, nu? Unul moare, iar eu am şansa de a trăi, nu?

Ea nu-i răspunse imediat.

— Da. Despre asta vorbim, Angel. Organele donate provin de la persoane declarate în moarte clinică.

El se cutremură la gândul acesta. Unul întins pe o masă metalică din care doctorii scoteau organele.

Apoi, ea ridică din umeri.

— Atunci, mori.

Acel răspuns îl şocă. La început se înfurie, apoi teama îşi făcu loc lăsându-i un gust amar.

— Ce înțelegătoare eşti, doctore Hillyard.

— Uite ce este, Angel, nu-mi pot irosi timpul cu o

persoană care vrea să moară. Fumezi, bei şi aveai urme de marijuana în urină. Şi asta după două atacuri de cord. Se aplecă spre el, sfredelindu-l cu o privire de oțel. O să mori şi asta foarte repede, dacă nu faci nişte alegeri grele pentru tine.

— Consideri că merit asta.

Ea se dădu un pas înapoi. Pentru o secundă, îl privi cu ochii de care el îşi amintea prea bine.

— As spune că o meriți şi mai cred că…

— Ce?

— Nu am dreptul să spun nimic. Nu te cunosc deloc, nu?

— Mă cunoşteai cândva.

— Nu. Ea rosti cuvântul cu blândețe, dar acesta avu ecou în liniştea încăperii. Am crezut că te-am cunoscut cândva, dar băiatul de care m-am îndrăgostit îmi promisese să fie pentru totdeauna cu mine. Începu să râdă – un râs dur –, care nu semăna cu cel pe care şi-l amintea el.

— Bănuiesc că trebuie să-mi cer scuze.

Ea se încruntă.

— Nu am nevoie de scuzele tale, Angel. De mult timp am încetat să mai doresc ceva de la tine. Acum sunt doar medicul tău. Vreau să trăieşti, dar nu face nicio greşeală în privința asta, pentru că nu am de gând să irosesc ceva atât de prețios ca inima pe un iresponsabil care nu vrea să se schimbe.

— Ai învățat să fii dură, Mad.

— Este un joc dur, recunosc, Angel. Nu poți merge cu ascunzişuri, cu jumătăți de măsură. Va trebui să te hotărăşti cât de mult îți doreşti să trăieşti. Numai tu poți da acest răspuns.

El era furios că ea putea discuta cu detaşare despre aceste lucruri, supărat că nu părea să-i pese

ce făcea el şi foarte supărat că se simțea al naibii de singur. Pentru un minut disperat, de adevărată nebunie, îşi dori să n-o fi abandonat, să n-o fi trădat vreodată. Ea fusese singura persoană cu care putuse să discute cu adevărat, singura în fața căreia plânsese. Şi avea nevoie de acea intimitate chiar acum, avea nevoie de un prieten.

Angel înghiți pentru a scăpa de nodul din gât. Era prea târziu să-i mai ceară prietenia lui Madelaine, prea târziu pentru multe lucruri.

Avea nevoie de putere, de credință şi de speranță. Nu avusese niciuna din astea vreodată. O privi şi văzu un scurt moment de milă în ochii ei.

— O să mă transformi într-o bizarerie.

— Poate că asta vei simți, Angel, dar nu este aşa. Cu câteva schimbări, vei putea să duci o viață completă, adevărată. Am un pacient pe acelaşi culoar care a devenit tatăl a doi copii, ba chiar a alergat la maratonul de la Seattle după transplantul de inimă.

— Eu nu vreau să alerg în acel blestemat de maraton. Vocea i se întrerupse. Îmi vreau viața înapoi.

— Nu ştiu ce să-ți spun. Nu este uşor să trăieşti cu un transplant. Necesită multă angajare, observație curentă.

Ea îl privi şi el ştiu ce gândeşte; că era un ticălos care nu făcuse niciun angajament în viața sa pentru nimic sau pentru nimeni.

— N-ai dreptul să mă judeci.

— Ai dreptate, dar din nefericire trebuie s-o fac. Se aplecă spre el şi pentru o secundă, doar o secundă, se gândi că-l va atinge. O inimă nouă este un dar, Angel. Te rog să nu te aşezi la rând pentru una,

dacă nu vrei cu adevărat să-ți schimbi viața. Aici, undeva, se află un părinte pe moarte tot din cauza inimii, un bărbat pentru care o inimă nouă ar însemna o şansă de a-şi ține fiica în brațe, sau de a mai petrece o noapte cu soția pe care a iubit-o toată viața.

Adevărul cuvintelor ei îl făcu să se simtă rău. Era un ticălos egoist care nu merita o asemenea şansă.

— O altă petrecere la Cuibul Viperelor n-ar fi mai potrivită?

— Nu, după standardele mele.

El se forță să-i zâmbească.

— N-am avut niciodată aceleaşi standarde, nu, Mad?

El se gândi o secundă la cât de diferite erau mediile din care proveneau – ea crescuse în conacul acela din spatele porții de fier forjat, el într-o rulotă mică şi împuțită, parcată într-o zonă rău famată. Nu avuseseră niciodată aceleaşi standarde.

— Ce mai face marele Alexander Hillyard?

Ea se crispă.

— A murit cu mult timp în urmă.

El se simți imediat ca un idiot.

— Oh, îmi pare rău.

— O să mă uit la analizele tale şi o să cer mai multe teste. Se ridică brusc. Te rog nu mă umili, sinucigându-te înainte de a-ți putea salva viața, mai zise ea şi ieşi din rezervă.

7

Angel încercă să nu se mai gândească la Madelaine. Numai Dumnezeu ştia că avea multe alte lucruri la care să se gândească, dar imaginea ei nu-l

părăsea. Se forță să-şi țină ochii închişi, luptând cu amintirile. Problema era că, din păcate, avea sufletul pustiit. Asta fusese dintotdeauna problema lui. În adâncul ființei sale, în locul unde poeții, metafizicienii şi preoții considerau că trebuia să existe sufletul, Angel nu avea nimic, încă din copilărie ştiuse că-i lipsea ceva vital, un adevărat simț al onoarei, al binelui şi al răului, al bunătății. Era egoist în modul cel mai rece şi mai nemilos. Ani întregi încercase să se reconstruiască spunându-şi că era rezultatul unor părinți mizerabili, al casei uzate unde crescuse sau al hranei care-i lipsise.

Dar şi Francis crescuse în aceeaşi rulotă, nu? Mersese la aceeaşi şcoală, ascultase aceleaşi predici la beție ale părinților cărora, de fapt, nu le păsa de ei. Dar toată lumea ştia că Francis avea sufletul intact. Ba chiar avea mai mult suflet decât sfântul după numele căruia fusese botezat.

Existase totuşi un moment în viața lui Angel în care crezuse că se înşelase gândind astfel despre sine. Se amăgise că poate avea o şansă.

Acea vară. Amintirile din vremea aceea erau stocate separat în mintea sa, un Camelot strălucitor prin tavernele îmbâcsite şi găurile negre în care trăise de atunci. Dar, ca şi Camelot fusese alcătuit mai mult din mit decât din realitate.

Şi cu toate acestea, îşi amintea cum era să ai speranțe, indiferent cât de efemere. Când privea în ochii lui Madelaine, când simțea căldura mâinilor ei mici în palmele sale, când era strâns lipit de trupul ei în nisipul umed de sub chei, îşi spunea că descoperise în sfârşit o bucată de generozitate, ceva pentru care merita să lupte, să trăiască.

Dar apoi mersese în acea casă strălucitoare, dar

încremenită de pe deal şi se confruntase cu noaptea neagră a propriului său suflet. Privise în ochii fără profunzime ai lui Alexander Hillyard şi citise în ei adevărul destabilizator. Erau la fel, el şi Alex. Egoişti, nemiloşi, urâți până în măduva oaselor.

Bineînțeles că Francis ştiuse. *N-o face, omule.*

Nu fugi. Orice ar fi, putem discuta. Vom vedea ce se poate face.

Ah, se gândi Angel, fricționându-şi tâmplele şi răsuflând obosit. Francis avusese dreptate. Francis avea întotdeauna dreptate. Acesta era unul din lucrurile care rămăsese în sufletul lui Angel, unul din acele lucruri care-l făcuse tot timpul să alerge mai repede spre nicăieri, ca un hamster prins în iadul de la Habitrail. Încerca permanent să alunge fantoma bunului Francis.

Crezuse că succesul o va face, că în final el va fi câştigătorul, dar n-a fost aşa. Nici măcar asta n-o făcuse ca lumea. Era un actor celebru, bogat, dar şi beţiv, drogat, o scursură umană. Şi *îi plăcea* să fie aşa. Nu era nici măcar atât de bun încât să regrete că-şi irosise viața şi ştia că dacă ar fi avut ocazia, ar fi dat-o în bară din nou.

Iar Francis îl iubea… sau îl *iubise* oricum; probabil că acum încetase s-o mai facă. Din cauza predicilor de beţiv, a zeflemelei sau a glumelor pline de cruzime pe care Angel le făcea pe seama fratelui său. Francis ştiuse întotdeauna că era copilul preferat al familiei, biletul spre Paradis al mamei şi se ruşinase întotdeauna de afecțiunea ei preferențială, scuzând-o atât de des. Dar Angel nu voise niciodată să-l asculte. Îl duruse atât de mult să fie personajul negativ, cel adus acasă de poliție, ratatul. Încercase să braveze, să fie în

ofensivă, sperând că nimeni nu va observa frământarea lui interioară şi durerea, faptul că se simțea inutil, dar Francis observase, înțelesese şi iertase. Angel primise iertarea în repetate rânduri, îi simțise căldura liniştitoare. Cu toate acestea, nu se putuse întoarce la copilărie, nu ajunsese niciodată la mâna lui întinsă, la zâmbetul lui, nu putuse spune *fratele meu,* aşa cum ar fi dorit. Nu-şi putuse controla temperamentul îndeajuns încât să-şi ceară scuze.

De aceea, rămăsese singur.

Cineva bătu la uşă şi înainte ca el să răspundă, uşa se deschise.

Madelaine intră în încăpere cu un zâmbet fals, forțat, care făcu să-i apară riduri în colțul ochilor. El realiză pentru pentru prima oară că nu avea riduri de expresie în jurul gurii sau a ochilor şi se întrebă de ce era aşa.

Ea îl privi.

— Am mințit şi am raportat că nu prezinți risc psihologic, ca să fii trecut pe lista pentru transplant.

— Grozav! Acum o să stau aici şi o să sper că cineva va fi lovit de un autobuz. Hei, fă-mi rost de o inimă de atlet, îmi place sexul fără limite.

El spusese asta ca să vadă dacă putea citi, măcar pentru o secundă, emoții omeneşti în ochii ei, acei ochi care odinioară îl priviseră, de parcă venea din stele.

Acum îl privea dezamăgită. Dumnezeule, el văzuse privirea aceea de o mie de ori în viață. Nu era genul de emoție pe care şi-o dorea şi asta îl descumpănea.

— Nu mă privi aşa.

— Vei rămâne aici o vreme, Angel. Francis doreşte să te viziteze. Îi întinse o bucată de hârtie. Iată

numărul de telefon.

— Nu. Cuvântul îi țâşni de pe buze, uimindu-l cu duritatea sa. Ştiu imediat că greşise. Aruncase propria-i vulnerabilitate la podea, între ei. Nu vreau să mă viziteze nimeni. Sunt o celebritate, spuse el realizând prea târziu că ridicase glasul. Nu vreau să ştie nimeni că mă aflu aici.

— Este fratele tău, Angel. Nu vreun reporter. Ea se apropie. Nu-i face asta, Angel. Nu-i ca tine. Este foarte uşor să-l răneşti.

Nu-i ca tine, Angel. Dumnezeule, femeia asta nu-l cunoştea deloc. Sau mai bine-zis, nu ştia că Angel DeMarco este ființa omenească pe care o poți răni cel mai uşor.

— Nu, nici vorbă. Ce este cu tine, te-ai măritat cu el sau ce?

Ea oftă.

— Culcă-te acum, Angel.

II Buimăci felul în care ea îi evitase răspunsul. Nu-i răspunsese la întrebare şi tăcerea ei readuse îndoiala între ei. Ce dacă se măritase cu Francis? Sau că trăia cu el. Era marea şi adevărata lui dragoste?

Angel nici nu se gândise la posibilitatea asta. În toți anii care trecuseră, şi-l imaginase pe Francis ca fiind preotul perfect, iar pe Madelaine plângând după prima ei dragoste pierdută. Dar Mad nu plânsese, sau cel puțin nu arăta ca şi cum ar fi făcut-o. Poate că se înşelase în privința lui Francis, aşa cum se înşelase şi în privința ei. Poate că fratele său părăsise seminarul, se mutase în vreo suburbie, poate îşi vânduse Cadillacul la dealerul din colț…

Nici măcar o dată în toți aceşti ani nu-i trecuse prin cap că lăsase o uşă deschisă, că Francis – acel

bun şi perfect Francis – intrase probabil pe ea.

N-ar trebui să-i pese. Cu toate astea, într-un mod pe care nu-l înțelegea, îi păsa. Nu voia ca Madelaine să fie soția fratelui său, dragostea fratelui său. O voia aşa cum fusese întotdeauna.

O fotografie foarte colorată printre amintirile sepia ale vieții lui. Numai ale lui.

Ea îl privi lung, părând dezamăgită, apoi îi spuse foarte încet:

— Poți să fii la fel de renumit ca Dumnezeu, dar asta nu schimbă lucrurile. Se aplecă şi mai mult, venind atât de aproape, încât el îi simți parfumul. Vei fi întotdeauna fratele mai mic al lui Francis DeMarco.

— Îți interzic să-i spui că sunt aici.

— Oh, Angel.

În acel moment, prin felul în care îi rosti numele, făcu ca acesta să sune ca un blestem.

Madelaine porni crispată spre biroul ei. Se aşează cu spatele drept, apoi, foarte încet, se aplecă în față şi-şi sprijini coatele de birou, închizând ochii. Îi trebuise mult autocontrol să poată părea rece şi dezinteresată. Desigur, autodisciplina era singurul lucru pe care-l avusese din plin. O practicase de când îşi purta părul împletit, minținд, prefăcându-se. În casa aceea mare de pe deal, aparențele erau tot.

Da, tată. Desigur, tată. Sigur că aşa voi face.

Era o maestră în asemenea minciuni, dar nu fusese niciodată capabilă să treacă peste efectele colaterale negative: gura uscată, inima care bătea necontrolat, palmele asudate. Oricând era pusă în situația să-şi apere poziția, claca imediat după aceea.

Se aşteptase ca Angel să se fi schimbat mai mult. Celebru acum, bogat, chipeş şi plin de succes, ar fi trebuit să fie înconjurat de prieteni. Dar nu veniseră pe numele lui flori, cărți de vizită sau telefoane. Nicio femeie nu aştepta pe hol, niciun prieten nu stătea la patul lui. Acum, când venise momentul adevărului, era complet singur.

Dar ce avea el acum? se întrebă ea. De unde venea bucuria lui? De la droguri, sex liber, vreo beție în taverne sau o nominalizare la Oscar? Se întrebă dacă toate fotografiile pe care le văzuse cu el de-a lungul anilor fuseseră minciuni – zâmbete false în fața camerei.

Înainte, ea îi cunoscuse sufletul – sau aşa crezuse. Întotdeauna fusese furie şi fanfaronadă la exterior, dar în suflet era la fel de rănit ca şi ea. Ştiuse că el avea un loc secret interior care sângera. În cazul ei, acesta se născuse din singurătate şi fusese alimentat de faptul că tatăl ei o disprețuia. Pe parcursul anilor se acoperise cu un paravan diafan de sticlă subțire, care o făcea să se simtă fragilă şi uşor de lovit, dar constituia cel puțin o protecție.

Cu Angel, cine ştia?

Telefonul de pe biroul ei sună, întrerupându-i gândurile. Întinse mâna spre el şi auzi vocea Hildei.

— E Tom, Madelaine. Este codul lui.

— La naiba! Madelaine aruncă hârtiile pe birou şi fugi spre uşă. Când alerga pe hol, auzi alarma care suna prin sistemul de apel. *Cod albastru, Terapie intensivă… cod albastru, Terapie Intensivă…*

Ajunse în salonul lui în mare viteză. Oameni îmbrăcați în alb şi albastru erau adunați în jurul patului lui, strigând unii la alții, întinzându-se după diverse lucruri. Hilda se afla deja acolo, aplecată

peste Tom, apăsându-l pe piept cu mâinile strânse. Văzând-o pe Madelaine, îi aruncă o privire speriată.

— ÎI pierdem.

— Adu-mi căruciorul, strigă Madelaine, făcându-şi loc prin lumea adunată la patul lui. Căruciorul se opri chiar în dreptul ei.

— Intubați-l, spuse.

— Lidocaina a început să între, răspunse sora-şefă.

Madelaine aruncă o privire la monitor.

— Pe dracu'! şuieră din nou. N-a mers. *Pe dracu'!* Defibrilați!

Cineva îi întinse paletele de defibrilare, gata de folosit. Hilda îl desfăcu pe Tom la piept şi Madelaine îi apăsă paletele de cicatricea aceea urâtă, roşie, care-i împărțea pieptul.

— Dă-i!

Electricitatea biciui trupul ciopârțit al lui Tom. Spinarea i se arcui pe masă, apoi căzu la loc. Toți ochii se îndreptară spre monitor. Linie continuă.

— Din nou, zise Madelaine.

Încă o dată, Tom se arcui pe masă într-un spasm inuman. Madelaine uită să respire: fixa cutia neagră. Un *bip-bip* slab veni de la monitor:

o linie roz săltă, se undui, apoi lunecă pe ecran.

— Avem puls… tensiunea este optzeci cu cincizeci şi creşte…

Madelaine oftă uşurată – sunet pe care-l auzi repetat de la fiecare dintre cei prezenți.

— A fost prea aproape de Dumnezeu, zise Hilda cu un zâmbet obosit când îi scoase tubul lui Tom.

Madelaine nu-i răspunse. Unul câte unul, personalul părăsi salonul discutând. Deja urgența se consumase şi viața reintrase în normal.

Hilda mai zăbovi. Îi puse o mână pe umăr lui Madelaine.

— S-a descurcat bine până în momentul ăsta. Răspunde bine la tratamente. Biopsia este negativă.

Madelaine încuviință. Încercă să zâmbească, dar trebuia să facă un efort prea mare.

— Mulțumesc, Hilda. Mai stau puțin cu el. Hilda ieşi din salon şi închise uşa. Madelaine se aplecă şi-i murmură lui Tom la ureche:

— Continuă să lupți, Tom. Încearcă din răsputeri. O să fie bine. Ştia că majoritatea membrilor comunității medicale nu erau de acord cu asta, dar ea credea în puterea minții şi spiritului de a vindeca trupul. Cel puțin îşi dorea să fie adevărat.

Tom deschise ochii.

— Bună, doctore, zise pe un ton hârâit. Parcă mi-a trecut cineva cu camionul peste piept.

Ea îi zâmbi.

— Mă declar vinovată. Am atacat un om care nu era conştient în clipa aceea.

— Voi, femeile emancipate… sunteți toate la fel.

Ea începu să râdă.

— Femei emancipate. E ceva ce n-am mai auzit de mult timp. Trebuie să-ți modifici data de naştere, Tom.

— Crede-mă… El tuşi, începând să-şi fricționeze gâtul. În situația mea eşti mândru că îmbătrâneşti. Apoi îi atinse mâna atât de încet, încât pentru un moment ea nici nu-şi dădu seama ce se întâmplase. Mai stai puțin.

Observă teamă în ochii lui Tom, o emoție pe care el încerca din răsputeri s-o ascundă printr-un şir de glume, schimbând discuția.

— Când vine Susan?

— Imediat ce termină serviciul. Nu întârzie.

Madelaine ridică receptorul şi sună la casa parohială. Menajera îl chemă pe Francis la telefon.

— Bună, Francis, spuse ea calm. Ai putea s-o iei pe Lina de la şcoală?

— Sigur că da. Vrei s-o duc undeva la masă?

— Ar fi grozav, spuse ea. Eu voi fi acasă peste câteva ore.

Închise, apoi se întoarse şi trase un scaun.

Aşezându-se, se aplecă spre pat.

— Seara trecută îmi povesteai despre lecțiile de călărie ale fiicei tale…

Francis stătea sub stejarul bătrân de pe strada Pacific. Lumina palidă se filtra prin frunzele îngălbenite, creând un amestec de umbre aurii pe iarbă.

Sună clopoțelul. În câteva clipe, copiii apărură din clădirea de cărămidă, coborând pe treptele albe de ciment. Apoi se risipiră formând două rânduri şi dispărură spre şirul de autobuze parcate pe şosea. Aşa cum era de aşteptat, Lina ieşi printre ultimii. Era în acel grup de duri din care făcea parte – arătau ca un grup de refugiați dintr-o stație de salvare a Crucii Roşii.

El ieşi de sub stejar şi-i făcu semn:

— Lina! Sunt aici!

Ştiu că l-a văzut pentru că îi zâmbi instinctiv, apoi luă atitudine. După ce murmură un rămas-bun grupului de teribilişti, îşi ridică jeanşii supradimensionați şi veni spre el, părul ciorpârțit săltându-i la fiecare pas şi ghiozdanul atârnându-i din mâna stângă. Marginea pantalonilor se frecă de ciment când veni spre el.

El îi zâmbi.

— Tot cu gaşca de premianți, după cum văd…

— Şşt… nu este un comentariu prea creştinesc. Îl privi de sub sprâncenele arcuite. Unii dintre ei sunt aspiranți catolici… studiază poziția misionarului.

Francis simțea cum roşeşte. Văzu surâsul răutăcios al Linei şi ştiu că a observat că este stânjenit.

— Îmi lipsesc acele zile când puteam să te spăl cu săpun la gură.

— Dar n-ai făcut-o niciodată.

— Nu, am pierdut ocazia şi acum e prea târziu.

— O s-o clătesc cu tequila, ce zici?

El se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Nu mi se pare hazliu. Ştia că ar fi trebuit să-i spună mai mult, dar lucrurile mergeau bine. Ea nu părea supărată că el îi ținuse parte lui Madelaine de ziua ei. Nu voia să clatine barca prea tare. *Laşule,* îşi spuse, eşti la fel de speriat. Ce-ai zice să luăm ceva de mâncare şi să închiriem un film?

Lina oftă.

— Mama iar este încurcată în actele ei de sanctificare?

Francis o luă pe după umeri şi o trase spre el.

— Te comporți ca o adolescentă mucoasă.

— Dar *sunt* adolescentă.

— Ştiu, ştiu, dar lasă-mă să am şi eu micile mele fantezii. Îmi place să-mi amintesc cum erai… când nu purtai cizme de motociclist şi cuvântul tău preferat din patru litere era *mama.* El râse şi începu şi ea să râdă în timp ce mergeau pe stradă.

La maşină, Lina se opri şi îl privi.

— Cum eram atunci? Sunt atât de diferită acum?

Francis percepu durerea din vocea ei şi nesiguranța. O conduse spre o bancă de lemn dintr-

un colț al străzii şi se aşezară. Ea se strânse mai aproape de el şi brusc nu mai păru aşa de pusă pe harță. Era doar o tânără cu haine urâte, prea mari, un copil care voia să afle calea spre a deveni femeie.

El o trase mai aproape. Împreună se rezemară de speteaza băncii şi priviră cerul limpede de toamnă.

— Îmi amintesc ca ieri prima ta zi de şcoală. Tu şi mama locuiați în apartamentul acela mare din sectorul U. Era rezidentă la spitalul UW şi muncea aproape continuu. Tu te aflai în aripa de pediatrie cu copiii operați care aveau activități de recreere. Mama ta nu dormea niciodată. Muncea, învăța, şi-şi petrecea fiecare clipă liberă citindu-ți, jucându-se cu tine, iubindu-te, aşa cum n-am mai văzut pe altcineva.

— Basme, murmură Lina. Obişnuia să-mi citească basme.

— Chiar şi atunci erai o mică făptură înverşunată, independentă. În prima ta zi de grădiniță, mama şi-a luat o zi liberă. S-a îmbrăcat, te-a îmbrăcat şi dezbrăcat până arătai ca o păpuşă cu pantofiorii negri lustruiți, panglici roz şi ghiozdănelul Sesame Street lunch. Era stabilit că părinții îşi pot însoți copiii în autobuz în acea primă zi, iar Maddy era foarte emoționată. Nu mai mersese cu autobuzul şcolii vreodată, abia aştepta. Când am ajuns la uşă, te-ai întors spre ea şi i-ai spus că vrei să mergi singură.

Lina se încruntă.

— Nu-mi amintesc asta.

— Eu îmi amintesc. Mama ta aproape a izbucnit în lacrimi, dar n-a vrut să te lase să vezi cât era de rănită. Ți-a dat drumul la mână şi te-a lăsat să te urci singură în autobuz. Nici măcar nu ți-ai luat

rămas-bun, ci te-ai îndreptat spre scaunul liber şi te-ai aşezat. Când s-au închis uşile, Maddy a alergat spre casă, a sărit în maşina prăpădită pe care o avea şi a mers în urma autobuzului. A plâns tot drumul, atât la dus cât şi la întors. Îi atinse încet obrazul. Era atât de mândră de tine… şi atât de speriată…

— Ştiu că mă iubeşte, spuse Lina, privind în gol. Şi eu o iubesc. Numai că uneori e cam greu. Mi se pare că locul meu nu este alături de ea. Ca şi cum un extraterestru m-ar fi lăsat accidental în urmă.

El o strânse şi mai tare de mână.

— Asta face parte din procesul tău de maturizare. Niciunul dintre noi nu ştie unde-i este locul. Ne petrecem toată viața încercând să aflăm.

— Este uşor pentru tine să spui asta. Ne iubeşti pe mama şi pe mine, dar îi aparții lui Dumnezeu.

El se trezi că nu-i poate răspunde. Dar îşi dorea, Dumnezeule, cât îşi dorea să fie atât de simplu.

— Da, răspunse încet. Măcar asta este sigur în viața mea.

— Ştii că mama mi-a promis că ia legătura cu tata?

Pentru o secundă, Francis nu putu să respire normal. În final, îi răspunse:

— Nu, n-am ştiut.

Lina încercă un zâmbet.

— Mda. Sunt un pic cam nervoasă, dar aştept momentul cu nerăbdare. Curând îl voi cunoaşte.

Francis simți cum revine teama şi odată cu ea şi ruşinea. Dumnezeu să-l ierte, dar nu voia ca Lina să-şi cunoască tatăl.

— Ei bine, spuse în cele din urmă. Ce-ai zice de nişte pizza?

— Îi oferi *pizza* unei fiice de cardiolog?

El începu să râdă şi se simți mai bine. Pentru o secundă totul reveni la normal în lumea lui.

— N-o să-i spun, dacă nu-i spui nici tu.

La mult timp după ce ea îl lăsase singur, mult după ce asistentele terminaseră să-l împungă şi să-l înțepe, după ce Hilda îşi terminase litania cu reguli pentru cei care urmau să fie operați, Angel simți că nu poate dormi. Ceruse mai multe pastile pentru somn, dar îi fuseseră refuzate, aşa că zăcea cu fața în sus, cu ochii larg deschişi.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă acum, în acest loc uitat de Dumnezeu, era să gândească. Dar nu-şi putea alunga imaginile din. Minte. *Francis şi Madelaine făceau dragoste sălbatic într-un pat cu baldachin, iar doisprezece copii dormeau în camera alăturată. Un gard alb din țăruşi în jurul unei săli de gimnastică.*

Închise ochii şi ştiu imediat că era o greşeală. Amintirile reveneau dur şi clar, mult prea vii, lăsându-l fără suflare…

Fusese o zi însorită de vară, iar Angel era imobilizat pe un pat de spital. Francis se afla lângă el şi îi vorbea. Dar Angel avea şaptesprezece ani şi era prea furios să-l asculte, furios că era bolnav, furios pe prostia doctorilor care-i spuseseră că va trebui *să-şi schimbe viața,* că poate *muri* dacă nu are grijă de el. Nu ştia ce este miocardita şi nici nu-i păsa. Ştia doar că se simte prea bine ca să stea în spital. Nu voia să fie imobilizat pe un pat de spital, pe care mama îi tot repeta că nu şi-l permiteau.

Urma o vară lungă şi plictisitoare, iar diagnosticul de *infecție virală, care îi afecta inima* îl supăra teribil. Acei doctori proşti continuau să-i spună că ar putea muri dacă nu este atent, că trebuie să renunțe la

fumat şi la alcool, dar el se simțea perfect sănătos. Nu avea nimic rău la inimă.

Uşa spitalului se deschise, dar Angel nu se deranjă să se mişte. Era prea ocupat să-şi plângă de milă. Francis se aplecă spre el şi-i şopti temător un „salut”.

Pentru o secundă, Angel nu înțelese ce-i spunea fratele său. Apoi întoarse capul şi o văzu. Era un boboc de fată – voluntară la spital –, stătea în cadrul uşii, cu ochii mari, şi-şi muşca permanent buza de jos. Avea pielea albă ca fildeşul şi sprâncene negre care păreau conturate cu dermatograful. Ținea la piept câte un exemplar din revistele *Heartbeat* şi *Tiger Beat.*

Angel o considerase destul de drăguță, genul de şcolăriță din învățământul privat, dar apoi o văzuse reflectată în ochii albaştri-deschis ai fratelui său şi brusc ea deveni mai mult, mult mai mult. Era prima fată la care Francis se mai uitase şi a doua oară.

— Bună, murmură Francis din nou.

Angel preluă inițiativa fără ca măcar să se gândească la asta. Îi aruncă voluntarei acel zâmbet al lui care nu dădea greş niciodată, cel pe care-l folosea în relația cu fetele din mahalaua sa. Ştia că arată bine, un puşti italian-irlandez, cu părul negru, ochii verzi şi aer rebel.

Ea îi întoarse zâmbetul, mai timid la început, apoi cu mai multă convingere. Zâmbetul i-a transformat trăsăturile, i-a ridicat colțurile ochilor, făcând-o să aibă un aer exotic ca de țigancă. Valuri de păr castaniu-deschis, care pe alocuri căpătaseră culoarea nisipului, străluceau în lumina artificială.

— Nu m-ar deranja să mi se țină de urât, spuse Angel.

Ea făcu ochii mari şi el văzu pentru prima oară că erau verzi-cenuşii.

— Nu?

Francis oftă – un sunet obosit, de om înfrânt, apoi se ridică. Era un puşti blond, înalt, care o privea ca un cățeluş, implorând-o în tăcere să-l privească.

Angel simți imediat că regretă ce făcuse, dar era prea târziu să mai remedieze ceva şi oricum nu voia s-o facă. Era prima oară când lua ceva ce-şi dorea Francis şi se simțea bine.

Fata – mai târziu află c-o chema Madelaine Hillyard – ridică privirea spre Francis care părăsi încăperea, îi zâmbi frumos şi-i spuse la revedere. Nu-l mai privise pe Francis nici atunci şi nici în lunile magice care au urmat. Luni care le-au schimbat viețile.

La început, Angel o dorise pe Madelaine pentru că o voia şi Francis: era egoism pur, devenit mai păcătos şi mai dureros din cauza a ceea ce avea să urmeze.

Mai simplu spus, Angel s-a îndrăgostit de ea. Cu capul, inima, trupul şi sufletul s-a îndrăgostit pentru prima oară, poate pentru singura dată în viața sa. Adolescenta liniştită, timidă, cu acei ochi imenşi, obsedanți, deveni lumea lui în acea vară scurtă, care-i puse inima pe jar. Ea văzuse ceva la el, ceva ce nu mai văzuse nimeni – *crezuse* în el – şi când o ținuse în brațe, aproape învățase să aibă încredere în sine. Dar nu era de-ajuns: n-a crezut de-ajuns în sine…

Şi cu toate că a părăsit-o, n-a putut niciodată să şi-o scoată din suflet. Asta era tragedia. El o părăsise, inimile li se distruseseră, dar la ce bun? Pentru a-şi petrece viața rătăcind fără țintă din

baruri în camerele de hotel, spunând şi repetând aceleaşi poveşti răsuflate în faţa unor ochi prea strident machiaţi, murmurând aceleaşi versuri răsuflate pentru sute de perechi de buze. Dar nu fuseseră niciodată buzele pe care le dorea, nici cuvintele potrivite.

Iar acum, se afla din nou în spital.

Numai că probabil, de data asta, Francis ieşise învingător, poate că el făcea acum dragoste cu Madelaine, el îi săruta buzele pline şi sânii cu sfârcurile roz-deschis.

Se înfiora.

Gelozia puse stăpânire pe el, sfredelindu-i stomacul, înfuriindu-l.

Nu voia ca Francis s-o aibă pe Madelaine.

— Dumnezeule, şopti, dorindu-şi să fi fost doar o rugăciune, ştiind că era prea târziu pentru asta. Întotdeauna fusese prea târziu pentru el.

8

Madelaine stătea pe marginea canapelei, cu picioarele goale lipite unul de altul, cu mâinile reci adunate în poală. Era sâmbătă dimineaţa şi se trezise devreme să pregătească un mic dejun bun, sănătos. Se îmbrăcase cu grijă în pantaloni lălâi şi un tricou lăbărţat. Arăta degajat, aşa cum numai ea ştia să arate. Dar în suflet era temătoare şi tremura.

Promit că voi lua legătura cu tatăl tău…

Auzi zgomotul apei de la toaleta de pe hol şi sări în picioare, îndreptându-se spre bucătărie.

Scoase planşeta de tăiat şi începu să cureţe morcovii.

Numai după ce curăţă şi tăie trei dintre ei, realiză

că nu avea nevoie de morcovi pentru micul dejun. Dădu legumele la o parte şi se uită la uşa închisă. Neliniştea ajunse la cote maxime. Şi dacă nu se putea aduna, dacă nu putea să mintă destul de bine, ca să-şi protejeze fiica?

Se răsuci mânerul uşii de la baie şi aceasta se deschise. Lina se afla în cadrul uşii, îmbrăcată cu un pulover foarte strâmt şi o pereche de pantaloni pe care nu avea cu ce să-i umple în partea dorsală. Turul pantalonilor îi atârna între genunchi, iar marginile franj urate măturau podeaua.

— Bună, mamă, spuse, închizând uşa cu cizma cazonă, şi o luă pe hol spre living trăgând un sac după ea. Mă duc la mall.

Madelaine simți că i se usucă gâtul.

— Aşteaptă să mănânci ceva.

Lina se opri ca fulgerată.

— *Găteşti?*

— Da, se bâlbâi Madelaine. Omletă cu şuncă şi pâine prăjită.

— Din praf de ouă şi şuncă de curcan? Zum! zum!

— Parcă-ți plăcea şunca de curcan.

Lina îşi dădu ochii peste cap.

— Fii cu picioarele pe pământ, mamă. Eram prea mică să ştiu diferența.

— Păi… poți mânca pâinea prăjită.

Lina lăsă sacul pe canapea şi ridică din umeri.

— Cum doreşti. Vru să se întoarcă în dormitor.

Madelaine ar fi putut să răsufle uşurată şi s-o lase să plece, dar nu voia să renunțe aşa de uşor. Exact acest fel de laşitate stricase relația lor. Trebuia un pic de curaj ca s-o aducă înapoi.

Reguli. Reacționează la disciplină.

— Aş vrea să aşezi masa, strigă după fiica ei.

Lina se întoarse încet.

— Vrei să… *ce?*

Madelaine îşi umezi buzele.

— Să aşezi masa.

Cu mâinile în buzunarele mult prea largi, fata traversă încăperea.

— Mamă?

Madelaine se forță să stea dreaptă, să se lase privită.

— Da?

— Ne-am întors la Stepford?

Madelaine izbucni în râs.

— Du-te şi pune masa.

Lina nu se mişcă, ci rămase locului, privind-o. În cele din urmă, Madelaine nu se mai abținu şi începu să se simtă încurcată. Fusese o greşeală să încerce să pretindă că sunt o familie, să pretindă că un lucru atât de mic cum ar fi micul dejun sâmbăta dimineața ar putea repara ceea ce se rupsese între ea şi Lina.

— L-ai sunat ieri pe tăticul meu?

Madelaine clipi des. Latră că venise şi întrebarea pe care voise s-o evite şi-i fusese aruncată pe masă ca o mănuşă.

— *Tăticul?* sări ea. Îşi drese glasul şi încercă să dea un răspuns cât mai rațional. Este tatăl tău. Un tătic este… altceva.

— Mda, nu contează. L-ai sunat?

Madelaine se uită la morcovii tăiați bucăți mici, portocalii, de pe tejgheaua de culoarea jadului.

— Mamă?

Madelaine făcu un efort să privească în ochii suspicioşi ai fiicei sale. Încercă să-i zâmbească, dar eşuă. O mică durere de cap se întrevedea.

— Poftim?

— L-ai sunat?

— Dacă l-am *sunat?*

Lina îşi muşcă buza de jos, nervoasă.

— Nu-mi face asta, mamă. Vocea i se întrerupse şi, pentru o secundă, Madelaine văzu disperare şi durere în ochii fiicei sale.

Voia să afle mai mult decât *cine este el?* Sau *cine sunt eu?*

Puse cuțitul jos şi se duse spre marginea tejghelei. Fără să-şi ia privirea de la ea, se forță să întindă mâna spre fiica sa. Lina se holbă la mâna mamei, apoi ridică ochii şi privirile li se întâlniră.

Madelaine se simți imediat cuprinsă de emoții. Nu se mai priviseră de mult, nu se mai priviseră cu adevărat. Petrecuseră luni întregi uitându-se în urmă, în jur, dincolo de ele.

Din priviri îi ceru Linei o şansă. Încercă să-i răspundă, dar descoperi că nu putea.

— N-ai luat legătura cu el, spuse Lina plictisită. De ce?

Madelaine continuă să se uite în ochii ei cât putu de mult, până când vina deveni un fel de mână care se strângea în jurul gâtului ei.

— Am avut o zi foarte grea. Acest pacient nou este o…

Lina sări în picioare. Începu să râdă… sau să plângă? Madelaine nu ştiu până când Lina nu se întoarse şi văzu că fiica ei râdea printre lacrimi.

— N-are rost, mamă. Ai fost prea ocupată să-l suni pe tăticul meu. Îşi luă rucsacul şi şi-l aruncă pe umăr. Pufnind, alergă spre uşa de la intrare şi o deschise. În ultima secundă se opri şi se întoarse, aruncându-i lui Madelaine o privire înecată în

durere.

— Nu ştiu cum de te-am crezut.

Apoi dispăru.

Francis se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Mai târziu, se va duce s-o vadă pe llya Fiorelli, dar nu voia să se gândească la asta deocamdată. Rămase în linişte ascultând *Fantoma de la Operă.*

Muzica izbucni în liniştea casei parohiale, pulsă, crescu în intensitate şi se aşternu din nou tăcerea. Apoi începu cântecul următor – *Music of the Night.*

Oftă anticipând. Muzica începu lejer, apoi mai iute, învăluindu-l, ducându-l în lumea fantomelor. Un loc singuratic, acea lume plină de durere, de dragoste neîmpărtăşită, de năzuință.

Îşi aminti, ca întotdeauna, când ascultase muzica aceasta prima oară. El şi Madelaine merseseră împreună la teatru. Stătuse lângă ea, îi simțise prezența, văzuse scânteile de lumină reflectate în ochii ei, se simțise aproape de rai.

Lasă-ți fanteziile să se deruleze în întunericul cu care ştii că nu poți lupta…

Francis cântă cuvintele cu voce tare, pretinzând pentru moment că are şi talent. Că ar avea multe alte lucruri. Muzica se construi din nou, se undui, căpătă amploare. Note înalte pure, tremurate şi dulci precum cântecul unei păsări în înaltul cerului. Apoi din nou se îmblânzi se amestecă şi deveni melancolie.

Şi cu ea veni şi tristețea, ca întotdeauna, împletindu-se cu acorduri superbe, glorioase. Francis înțelegea durerea care răzbătea din cântecul fantomei, agonia traiului în umbra femeii iubite.

Ah, Madelaine, se gândi el oftând.

— Francis?

Tresări, clipind în lumina care pătrunsese brusc în casa parohială prin uşa deschisă.

Lina era în uşă, iar lumina dimineții îi venea din spate. Părea imposibil de tânără şi de fragilă, micşorată de pantalonii lălâi şi de jacheta de armată. Dar ochii ei îi atraseră atenția şi-l făcură să se încrunte preocupat.

Lovi cu piciorul suportul *La-Z-Boy* din velur şi sări în picioare.

— Lina, draga mea, ce este?

Lina nu-i răspunse.

— Lina? Veni mai aproape de ea şi abia atunci văzu acele mici lucruri pe care lumina soarelui le estompase. Felul în care stătea, aplecată într-o parte, jumătate înăuntru, jumătate în afara uşii, cu ochii roşii şi umflați, obrajii murdari de rimei şi de lacrimi.

Şi atunci el ştiu. Dumnezeu să-l ajute, ştia pentru ce se afla aici, pierdută şi îndurerată. Madelaine îi spusese adevărul.

O, Doamne… simți că stomacul îi va crea probleme… închise aparatul de radio şi veni spre ea.

Iar ea continua să stea nemişcată în cadrul uşii. Palidă, atât de palidă, cu ochii plini de tristețe şi injectați. Îşi aminti o sută de alte vizite ale ei. Când intra la el râzând, țopăind peste prag, aruncându-se în brațele lui întinse.

— N-am ştiut unde să mă duc în altă parte, îi spuse muşcându-şi arătătorul, urmărindu-l cu ochii ei trişti, foarte trişti.

El veni spre ea, îi luă mâna şi i-o strânse. Văzu lacrimi noi care-i împăienjeneau ochii.

Închise uşa şi o conduse spre sofaua lui maro cu auriu. Aşezându-se lângă ea, o luă pe după umeri şi

o trase mai aproape. Ea îşi apăsă obrazul de pieptul lui. Simți cum tremură, cum suspină.

— Sst, murmură el.

Ar fi vrut să facă în aşa fel încât totul să fie bine pentru ea, aşa cum procedase de mii de ori până atunci.

Ea se retrase brusc, îşi opri respirația zgomotoasă şi se uită la el.

— Mama nu l-a sunat pe tatăl meu. Mi-a promis, dar nu s-a ținut de cuvânt.

Pentru o secundă, Francis respiră uşurat.

Lacrimile trecură de gene, apoi căzură una câte una, udându-i obrajii palizi.

— Nu ştiu de ce am crezut c-o va face.

— El v-a părăsit. Poate este mai bine dacă nu te mai gândeşti la el.

— Spune-mi cine este, zise ea încet.

Nu mai exista cale de întoarcere: el ştia asta. Teama se strânse ca o bandă în jurul pieptului său. Se recunoscu învins şi umerii îi căzură. Un oftat adânc scăpă de pe buzele lui. Îi adună o lacrimă de pe obraji.

— Oh, Lina-balerina…

— Nu-mi face asta, Francis, nu şi tu…

El simți cum îl cuprinde ruşinea.

— Nu pot să-ți spun numele lui.

— Nu poți? rosti cuvântul dintr-o suflare. Sau nu vrei?

— Lina…

— Nu! îl privi fix şi el văzu în clipa aceea pe care o simți ca pe o eternitate că ea îl ura. Îl duru. Dumnezeule, Doamne cum îl mai duru!

— Când eram copil, urmăream reluările de la *Brady Bunch.* Îşi muşcă buzele şi privi dincolo de el.

Trecu mult timp până vorbi din nou. Mă făcea să plâng. Acel post prostesc, stupid mă făcea să plâng.

Francis înțelese. Copil fiind, ea îşi dorise o familie, să aparțină cuiva. Dar el şi Madelaine nu-i oferiseră acea familie. Au vrut s-o protejeze tăcând, dar au rănit-o şi mai adânc.

— Îmi pare rău, Lina.

Ea râse amar, tremurând.

— Mda, ei bine şi mie îmi pare. Se ridică şi-şi luă rucsacul. Trecându-şi-l pe umăr se îndreptă spre uşă.

El sări în picioare.

— Lina, aşteaptă… ştia că nu era cel mai bun lucru pe care i-l putea spune, că nu mai rămăsese nimic adecvat de spus. Cuvintele lui avură ecou în încăpere şi urmă o tăcere înspăimântătoare. Ea îl privi dur, rece.

— Pentru ce?

El veni spre ea. Ea nu se mişcă, rămase acolo, privindu-l cu ochii ei albaştri, îndurerați. Încet, îi luă fața în palme şi-i şterse lacrimile cu degetele.

— Eu te iubesc. Lina. Aminteşte-ți asta întotdeauna.

— Mda, sigur că mă iubeşti. Vocea i se frânse. Tu şi mama mă iubiți, dar niciunul nu-mi spuneți adevărul.

Lina se opri brusc în fața magazinului *Savemore Drugs.* Fațada mare, întinsă, bine luminată o invita. Îşi înghesui bicicleta în tufişuri.

Emoția şi încântarea alungară furia şi durerea. Avea nevoie de această plăcere acum, de o altă emoție care s-o ia pe sus, s-o prindă în mrejele ei. Încercă să şteargă şi ultima lacrimă fără rost. Cu această atingere, ştiu că nu mai avea nicio urmă de

mascara pe gene, că totul se afla pe obraji, o mâzgâleală albastră-neagră. Probabil tot ce mai rămăsese din fardul de obraz *Oregon Cherry* erau două dâre de vopsea de fiecare parte a rimelului întins.

Da, trebuia să arate grozav. Pufnind, Lina ridică bărbia şi privi printre gene. Numai să-i spună cineva ceva! De fapt, aşa cum se simțea acum, chiar îşi dorea să se întâmple asta.

Nici nu-i pasase într-atât încât să-i sune. Şapte numere nesuferite, cincisprezece minute dintr-o zi…

Iar Francis, care-i fusese aproape ca un tată, o trădase şi el. *Nu-ți pot spune numele lui.*

Lina simți iarăşi cum ochii i se umplură de lacrimi proaspete şi se întoarse cu spatele la magazin. Împleticindu-se, se strecură prin spatele unui stejar şi se aşeză pe un maldăr de palete de lemn. Aplecându-se, îşi puse fața umedă pe genunchi şi izbucni în plâns.

Mama ei ştia cât de important era pentru ea. Sau ar fi trebuit să ştie. Şi totuşi, fusese *prea ocupată* ca să dea un telefon.

Lina lăsase întotdeauna de la ea, ca să se potrivească programului încărcat al mamei sale. Era mândră de munca ei, mai importantă ca a oricărei mame. Se obişnuise cu toate întâlnirile la care aceasta nu mai ajunsese, cu nopțile în care era singură acasă, cu mesele luate în grabă în familie. Dar era de-ajuns; nu voia să accepte mai mult.

Vârî mâna în rucsac şi scoase o trusă de machiaj. Deschizând-o, se privi în oglindă. Ochi albaştri, sprâncene ascuțite, buze mici, arcuite.

— Cine eşti? îi şopti fetei din oglindă. Şi cine era el – tatăl care-şi lăsase amprenta pe chipul ei, pe

gândurile, pe personalitatea ei şi apoi dispăruse? El era răspunsul la toate acestea. Mânia, tăria, nemulțumirea erau toate trăsături de personalitate care veneau de la el, erau moştenirea lui vie.

Îşi amintea întrebarea ei: *Semăn cu el?*

Şi zâmbetul trist, care amintea de el, cel ce o privase de la naştere pe Lina de amintirile care ar fi trebuit să-i aparțină. *Eşti exact ca el.*

Imaginația o prinse din nou într-un vârtej de mătase. *Semănau* mult, ea şi tatăl ei, aşa spunea mama. Era ca tatăl ei. Ar fi trebuit să fie mai mult decât o relație obişnuită tată-fiică. Ar fi trebuit să fie cei mai buni prieteni. Tatăl ei n-ar minți-o, n-ar pune-o la punct. N-ar munci atât încât să vină acasă prea obosit, sau nu i-ar păsa că nu şi-a făcut temele la timp.

Nu-şi dădu seama cât a stat, visând la el. Destul de mult ca să se usuce lacrimile, iar amărăciunea fără seamăn să se transforme în mânie. Mama nu avea dreptul să-i ascundă aceste informații. Nu pe acestea.

Obosită, deprimată, se ridică şi ieşi din tufişuri.

Acolo se afla magazinul. Se gândi să se întoarcă, să se ducă acasă, ca să se gândească, dar magazinul era atât de aproape.

Avea nevoie de acel impuls al adrenalinei care vine din păcălirea celorlalți. Privi iute în ambele direcții, îşi puse din nou rucsacul pe un umăr şi se îndreptă spre magazin, pe aleea cimentată, străjuită de azalee.

Uşile de sticlă se deschiseră electronic. Se strecură în lumina strălucitoare a supermarketului, simțindu-se privită. O copilă punkistă, în haine jerpelite Heaven.

Făcu o grimasă, ştiindu-se urmărită, etichetată, supravegheată de detectivii lor. Îşi urmă drumul obişnuit. În primul rând trebuia să-şi cumpere un ziar – dădea bine să cheltuie bani imediat. Introduse două monede în fantă şi deschise placa din față, luând ultima ediție a unui ziar mic, comunitar. Îl puse sub braț şi porni spre coridorul principal, apoi se întoarse şi se îndreptă spre departamentul de cosmetice. Atinse tot ce o interesa, cântări totul, simțind cum i se potriveşte în palmă. Privi. Atinse multe articole punându-l pe fiecare la locul potrivit.

Apoi îl văzu, îl atinse şi inima începu să-i bată mai tare. Emoția îi atrase un zâmbet rapid, abia schițat. Un tub subțire de Lash Intensifier, în ambalaj de plastic.

Lina se uită în jur şi nu văzu pe nimeni. Inima îi bătu şi mai repede. Palmele i se umeziră de o sudoare rece, care-i provocă o senzație de mâncărime. Apăru şi prima senzație uşoară de teamă, îşi spuse că ea nu trebuie să facă asta, că nu este destul de bună pentru aşa ceva.

Apoi alte emoții – încrederea de sine exagerată pe care o putea găsi doar în departamentul supraluminat al unui magazin, impulsul conferit de creşterea nivelului adrenalinei.

O poți face, nu?

Se mai învârti o vreme pe acolo cu rimelul în mână. Degetele îi erau atât de ude de sudoare, încât trebui să schimbe mâinile de trei sau patru ori. O dată sau de două ori se prefăcu că pune la loc rimelul pe raft, odată cu deodorantele, odată cu aspirinele.

La raftul cu pasta de dinți acționă. Strecură produsul cosmetic în buzunar şi scoase rapid mâna.

Gata.

Respirând greu, cu inima bătându-i puternic, se forță să se miște normal prin magazin. Se opri la casetele video, răsfoi câteva cărți horror. Revistele îi captară atenția așa că rămase în locul acela frunzărind numărul curent din *Rolling Stones.*

Apoi cât se poate de calmă părăsi acel interval de trecere, trecu de casa de marcat şi porni spre ieşire. Cu o privire rapidă în jur, observă că era singură şi-i apăru un rânjet pe chip când uşile automate se deschiseră în fața ei.

În ultima secundă, o mână i se aşează pe umăr şi o strânse cu putere. O voce puternică, de bărbat, îi spuse:

— O secundă, domnişoară.

9

Francis păşi încet pe cărarea pietruită care ducea spre modesta casă a familiei Fiorelli. Nu putu să nu observe iarba înaltă, buruienile care acopereau cărarea şi se strecurau cu încăpățânare printre florile de toamnă.

Cu o vară în urmă, grădina fusese elegantă şi îngrijită; acum era sălbatică, tufele de trandafiri mai aveau încă boboci uscați, solul era plin de petale multicolore, amestecate cu petalele maronii, zdrențuite.

Ajuns la intrare, se opri. O mică proeminență a casei împiedica soarele să-i bată în ochi şi arunca asupra lui o binecuvântată umbră răcoroasă. Într-o nişă din dreapta uşii se afla o statuie veche a lui Hristos, cu palmele pătate de rouă întinse pentru a-l binecuvânta pe cel care intra.

Pentru o secundă, Francis nu dori să între. Simțea ochii pictați ai statuii ațintiți asupra lui, condamnându-l în tăcere pentru laşitate. Familia

Fiorelli le fusese prietenă dintotdeauna. Când el şi Angel erau copii, se jucaseră în curtea aceasta, aruncaseră de cel puțin o mie ori mingea de baseball peste gard nepoților familiei Fiorelli.

Dar zilele acelea trecuseră, iar acum el venea din alt motiv. Trase cu putere în piept aerul înmiresmat de trandafiri şi bătu la uşă.

Se auziră paşi din interior, apoi uşa simplă, albă, se deschise şi apăru un bătrân slab, cu umerii căzuți. Figura lui brăzdată de timp se destinse într-un zâmbet larg.

— Bine ai venit, părinte Francis. Intră, intră, te rog. Bătrânul se dădu la o parte să-i facă loc.

Francis pătrunse în interiorul rece, întunecat. Primul lucru pe care-l percepu fu mirosul de mucegai al unei case neglijate, o casă al cărei acoperiş trebuia reparat. Intrarea mică dădea într-o încăpere ovală la fel de mică, încadrată din trei părți de arcade de ipsos, cândva elegante. O duzină de fotografii de familie prăfuite atârnate de cuie îndoite şi lăsate, fotografii de şcoală ale copiilor care acum aveau propriii lor copii. Un televizor REA vechi, înghesuit într-un colț, răspândea un sunet slab, în surdină, în încăperea altfel tăcută.

Numai în ultimul an o canapea frumoasă în stil victorian şi o masă care adăugaseră grație acestei camere acum dispăruseră. Locul lor fusese luat de un pat de spital amenințător şi țeapăn. Un scaun cu rotile se afla într-un colț, aşteptând să fie folosit.

Oh, dar chiar şi timpul pentru asta trecuse.

Francis simți din nou aceeaşi reținere de a

pătrunde în durerea lor.

— Bună ziua.

— Atât putu să le spună, din cauza nodului din gât.

Bătrânul ridică spre el un chip palid şi chinuit. Pentru o secundă, Francis îşi aminti bărbatul care-l privea cândva din spatele acelor ochi negri. Râdea tot timpul: nici când luase împărtăşania nu putuse să-şi domolească zâmbetul. Şi întotdeauna avea o glumă pentru Francis în confesional, un „păcat" care-l făcea pe tânărul preot să zâmbească din spatele siguranței conferite de paravanul de lemn. *Iartă-mă, părinte, că am pus ton în salata de pui.*

— Să-ți aduc ceva de băut, părinte? îl întrebă domnul Fiorelli pe un ton respectuos. Fără zâmbete, de data asta.

— Francis clătină din cap, aşezând o mână pe umărul bătrânului, ca să-l aline, şi observă cât de slab era.

— Nu, mulțumesc, Edward. Cum mai este

— Astăzi?

Edward îşi ridică din nou privirea, iar chipul său în lumina palidă păru că se prăbuşeşte brusc într-un maldăr de pliuri.

— Nu este bine.

Francis se apropie de o parte a patului şi se aşează pe scaunul de lemn care scârțâia. Genunchii lui loviră marginea de metal cu un zăngănit deprimant.

Femeia din pat, Ilya Fiorelli clipi încet, trezindu-se. Văzându-l, îi zâmbi.

— Părinte Francis.

Edward se duse pe latura cealaltă a patului şi se aşează, luând în mâna lui mare mâna soției sale.

— Am ştiut că vei veni, murmură ea, vrând să

spună mai mult, dar o tuse grea îi zgudui pieptul.

Francis se uită la femeia palidă, ofilită, bătrână. Părul alb pieptănat cu grijă ca de o coafeză era întins pe perna cenuşie. El îi luă cealaltă mână, subțire şi fragilă, şi o strânse uşor.

Ochii ei albaştri, apoşi clipiră spre el şi în colțurile lor apărură riduri adânci. Chiar şi acum, în ultima ei zi de viață, plină de durere, emana un calm care îi ajunse la inimă.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit,

Vorbi atât de încet, încât el trebui să se aplece ca s-o audă.

— Au trecut două săptămâni de la ultima mea confesiune. Mă fac vinovată de…

Francis strânse din ochi şi înghiți nodul care i se adunase în gât. *Când ai păcătuit ultima oară cu adevărat, Ilya? Când?*

Cum putea Dumnezeu, atât de mărinimos, să arunce atâta suferință pe o femeie ca aceasta? O femeie iubitoare, care nu făcuse nimănui rău. Toată viața îi ajutase pe alții, iar acum stătea imobilizată în pat, cancerul devorându-i oasele, răspândindu-se fără speranță de scăpare prin sângele ei.

Şi ce se va alege de Edward, soțul ei de cincizeci şi şapte de ani? Ce va face după moartea ei, cum va continua să trăiască în această casă pe care ea o crease pentru ei?

— Edward, spuse ea încet, adu-i părintelui Francis o ceaşcă cu ceai.

Edward dădu drumul mâinii soției şi plecă spre bucătărie.

Ea aşteptă să audă uşa de la bucătărie, înainte de a vorbi din nou.

— Părinte… Se opri, trase aer în piept, mâna

strângându-i-se în pumn. Mă tem pentru el, părinte. Ceea ce văd în ultimul timp în ochii lui… Nu este pregătit să mor…

Francis îi atinse obrazul încet, mângâind ridurile ei de catifea.

— O să-l ajut eu, Ilya. Voi fi mereu cu el.

— Nu mai pot rămâne. Durerea… Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Ea îi strânse mâna. Ai grijă de el, părinte. Te rog…

Francis îi şterse lacrimile şi încercă să-i zâmbească.

— Dumnezeu va avea grijă de Edward. El este mult mai vrednic decât mine. Dumnezeu întotdeauna are…

Un plan.

Nu putu să termine. Spusese acelaşi lucru de un milion de ori, dar acum nu putea s-o facă. Trebuia să spună ceva care conta, ceva care să aline durerea acestei femei, dar nu găsea nimic de spus. Nimic.

— Sigur că are un plan, şopti ea, uşurându-i sarcina dureroasă. Numai că… Edward al meu…

Lacrimile îi întunecară vederea lui Francis. Încercă să se gândească, să spună ceva plin de semnificație, dar în cele din urmă nu găsi nimic demn, aşa că rosti ceva obişnuit, absolvind-o de păcate, deşi ştia că nu păcătuise, şi binecuvântând-o pentru a mia oară.

— Îți mulțumesc, părinte.

Privi în ochii albaştri ai Ilyei, citind în ei toată duritatea vieții. Văzu privirea ei, toate lucrurile pe care el şi le refuzase, toate căile pe care nu le parcursese. Şi brusc, se gândi la toate cele pe care n-ar fi trebuit…

Timp de treizeci şi cinci de ani, Francis dormise

singur, întins pe patul său îngust pe aşternuturi care miroseau a propriul lui aftershave. O singură dată şi-ar fi dorit să doarmă pe o pernă care să miroasă a parfum.

Se mulțumise să vadă cum evoluează lumea, să iubească copiii altora, să discute cu nevestele altora. Dar acum, stând lângă doamna Fiorelli, ținându-i mâna veştejită, realiza cât de mult a pierdut. Ar fi putut să boteze un milion de copii, dar niciunul nu i-ar fi spus tată.

Fusese spectator la spectacolul vieții. Încă îl iubea pe Dumnezeu, dar uneori, în nopțile reci, întunecate, cu siguranță tânjea după cineva. După Madelaine. De sute de ori în ultimii ani coborâse din pat, îngenunchease pe podeaua dură şi se rugase să fie îndrumat, să i se dea putere.

Curaj. De asta avea nevoie acum pentru doamna Fiorelli şi pentru sine. Asta îi lipsise toată viața. Angel moştenise tot curajul familiei, iar el toată credința.

Dacă ar fi avut curaj, măcar un pic, cu mult timp în urmă poate ar fi făcut alte alegeri, ar fi luat-o pe alt drum.

Dar el alesese drumul mai uşor cu mulți ani în urmă. Când Madelaine era însărcinată şi singură, se oferise s-o ia de soție. Nu-şi dorise cu adevărat să se însoare cu ea, iar ea ştiuse asta, aşa cum ştiuse totul despre el. Ştiuse că dragostea de Dumnezeu era pasiunea definitorie a vieții lui şi că aşa va fi întotdeauna.

Nu, Francis, spusese ea încet, plângând. *Fii prietenul meu cel mai bun, fii prietenul copilei mele. Te rog…*

Şi nu mai vorbiseră vreodată despre asta.

Erau atât de multe lucruri despre care nu vorbiseră niciodată…

Închise ochii şi se rugă cu voce tare, atât pentru el, cât şi pentru Ilya.

— Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului. Cred în Iisus Hristos, unicul lui Fiu, Domnul nostru. Vorbele i se rostogoleau din gură ca apa dintr-o găleată, una după alta, liniştitoare, purificatoare, şi se pierdu în ele.

Vocea Ilyei i se alătură.

— Cred în Spiritul Sfânt, în Biserica Catolică, în binecuvântarea sfinților, iertarea păcatelor, renaşterea trupului şi a vieții veşnice. Amin.

Iertarea păcatelor.

Ruşinea reveni, fără a-i lăsa lui Francis un loc să se ascundă. Ar fi trebuit s-o încurajeze pe Madelaine să-i spună Linei adevărul despre tatăl ei sau să i-l fi spus el.

Ştia că nu căpăta iertarea adevărată, până nu făcea totul cum trebuie.

— Părinte? Vocea doamnei Fiorelli îl readuse la realitate.

Îşi alungă gândurile şi-i zâmbi bătrânei.

— Îmi pare rău, doamnă Fiorelli.

— Pentru o secundă mi-ai părut foarte trist, părinte, spuse Ilya. Ce motive ar avea un preot frumos şi tânăr ca tine să se întristeze?

Ar fi putut s-o mintă, să renunțe la vălul de perfecțiune rezervată, pe care trebuia să-l aibă, dar n-o putea face.

— Regretele, poate, îi răspunse încet.

Ea întinse o mână îmbătrânită şi tremurătoare şi-i atinse bărbia cu un gest de afecțiune.

— Ascultă ce-ți spun, părinte. Viața trece repede şi regreți doar ceea ce n-ai făcut.

— Uneori este prea târziu.

— Niciodată, spuse ea răsuflând greu. Nu este niciodată prea târziu.

Angel zăcea pe patul său incomod de spital, uitându-se la tavanul izolat fonic.

Dumnezeule, se simțea atât de rău! Foarte rău. ÎI durea aproape totul, şi puținele locuri care nu-l dureau erau foarte slăbite. Respirația îi era dureroasă şi aerul nu-i era suficient. Degetele îi erau reci. La început se gândise că nu era mare lucru, dar picioarele i se albăstriseră.

Circulația sângelui era tot mai slabă.

Acestea erau vorbele folosite de asistente, dar Angel înțelegea ce nu se spunea în cuvinte. Era sfârşitul. Viața i se scurgea. Ieri fusese gata să lupte pentru ea, dar astăzi era prea obosit.

Se întrebă ce motiv avea ca să trăiască, şi chiar acest gând îl făcu să sufere şi mai mult. Trăise o viață fără o amprentă reală, fără semnificație adevărată. Înțelegea acum, vedea cu o claritate pe care ar fi trebuit s-o aibă întotdeauna.

Ieri fusese vizitat de un bărbat din salonul alăturat. Tom Grant.

— Este o experiență terifiantă, spusese Tom. Chiar aşa, omul aruncase temerile şi nesiguranța pe pat, între ei, de parcă n-ar fi avut de ce să-i fie ruşine, de parcă un bărbat n-ar trebui să fie puternic.

Angel fusese foarte curajos la început. Nu voise să se vadă reflectat în ochii lui Tom Grant, nu voise să admită că era la fel de bolnav ca Tom.

— Ah, spusese el, eşti pacientul căruia i s-a făcut de două ori transplant.

Tom râse lipsit de vlagă.

Era râsul care demontă furia lui Angel şi onestitatea care-i străpunse armura.

— Cea mai rea parte, spuse Tom, este aşteptarea unui donator. Te face să te simți ca un vampir, bolnav şi denaturat. Şi blestemat.

Angel privise în cele din urmă chipul omului, fața lui buhăită de medicamente, halatul subțire de spital care acoperea o mulțime de tuburi, prin care picurau încet medicamentele, ochii lui obosiți şi se simți ca şi cum s-ar uita în propriul său viitor.

Spre oroarea sa, Angel se trezi izbucnind în plâns. Nu-şi mai amintea să mai fi fost vreodată atât de umilit.

— Dumnezeule, murmură ştergându-şi fața cu mâneca.

— Am plâns mai mult ca un copil. Nu-ți face probleme. Tom veni mai aproape. Trebuie să te gândeşti doar la cât de bine îți va fi când se va fi terminat. Ştiu că ți-e teamă să te gândeşti, dar odată ce se va termina este ca… un dar.

Angel oftă, dorindu-şi să poată crede ce auzea.

— Asta nu se va întâmpla cu mine, omule. Dumnezeu nu pare c-ar vrea să-mi mai dea o şansă. Se forță să-i zâmbească mândru. Nici măcar nu pot să dau vina pe Bătrânul cel de sus. Am fost un nemernic.

— Nu-ți face asta, spuse Tom. Nu lega asta de moralitate, bunătate sau salvare. Este doar medicină. Pur şi simplu. Oamenii buni sunt ucişi laolaltă cu cei răi. Şi fiecare merită o a doua şansă.

Angel ar fi vrut să-l creadă, dar era prea târziu să se schimbe radical. El era egoist şi înrăit. Avea temperamentul diavolului, aşa fusese întotdeauna.

Iar celebritatea înrăutățise situația.

Acceptase adevărul despre sine cu mult timp în urmă, iar acum, la naiba, nu voia să se mai schimbe! La ce bun?

Era pe moarte. Înțelesese asta şi după plecarea lui Tom, rămăsese acolo, străduindu-se să respire din nou şi din nou, şi din nou, aşteptând fiecare amărâtă de bătaie a inimii sale. Fusese cuprins de o singurătate cumplită, care se instala profund şi greoi în inima lui bolnavă. Voia ca cineva, oricine, să stea cu el, să-l țină de mână, să-l îmbărbăteze.

El nu este ca tine, Angel. Este uşor de rănit.

Vorbele ei îi reveneau în minte biciuindu-i conştiința. Iubise doar doi oameni în viața sa, pe Francis şi pe Madelaine, şi pe amândoi îi rănise.

Era greu de înțeles că nu intenționase, nu dorise asta. Brusc, se gândi la trecut, la vremurile când fratele său, care nu avea mai mult de opt ani, îl ascunsese de mama lor beată, atrăgând furia acesteia asupra lui în loc să... de vremurile când stătuseră pe maidanul acela plin de buruieni de lângă parcarea rulotei, depănându-şi visele împreună.

Cum uitase toate acestea, cum se depărtase de tot?

Încet, ridică mâna, luă receptorul şi formă numărul lăsat de Madelaine. Un robot răspunse la al treilea apel. Angel lăsă un mesaj şi închise.

Era aproape adormit când auzi cum se deschide uşa. Paşi uşori pătrunseră în încăpere.

Ah, se gândi el uşurat, este Attila, asistenta cu tratamentul. Deschise ochii şi văzu un bărbat înalt. Avea părul blond, de culoarea grâului, tenul palid, ochii albaştri, purta un pulover UW şi blugi

decolorați Levi's. Pentru o secundă, Angel nu avu idee cine era, apoi realiză brusc.

— Iisuse, murmură. Tu eşti, Franco?

— Bună, Angel. Aceeaşi voce, deşi trecuseră atâția ani.

Primele emoții ale lui Angel au fost de pură exaltare, mulțumindu-i lui Dumnezeu că îi păsase cuiva de el, că venise cineva. Apoi se gândi la Madelaine, la Francis şi la Madelaine împreună, şi gelozia reporni ca o săgeată, străbătând bucuria, răpindu-i o mare parte din ea. Urmă vina amară şi muşcătoare, amintirile despre trădarea lui şi felul în care îl rănise pe Francis. Se forță să-i zâmbească.

— Mă bucur să te văd, *frate.* Mă bucur c-ai avut timp să treci pe aici.

Francis tresări şi bătu în retragere. Angel se simți imediat ca un nemernic. Dar nu aşa era mereu? De ce nu putea face sau spune ceea ce trebuia în fața lui Francis?

— De când te afli aici?

— Nu de mult, spuse Angel în cele din urmă. Am mai avut un atac de inimă în Oregon şi m-au azvârlit aici.

— Altul?

El ridică din umeri.

— Tehnic vorbind, este un episod de boală de inimă, dar cu siguranță se simte ca un atac.

— Te vei face bine?

— Întotdeauna sunt bine, ar trebui să ştii asta. Schiță un zâmbet. Mă vor umfla cu medicamente şi mă vor trimite acasă. Nu-i nimic de făcut.

Francis trase un scaun şi se aşează. Părea mai bătrân decât cei treizeci şi cinci de ani pe care-i avea şi tristețea din ochii lui albaştri îl făcu pe Angel să

nu se simtă bine. Francis fusese întotdeauna un optimist.

— Cum ți-a mers, Franco?

Francis nu zâmbi.

— A naibii întrebare după atâția ani! Ce-ar trebui să spun, Angel? Sunt bine. Dar tu?

Din nou, Angel spusese ce nu trebuia. Voia să salveze momentul acesta, să-l folosească, dar nu ştia cum. El şi Franco luptaseră pentru viețile lor, cel puțin Angel luptase cu Francis şi acesta acceptase. El nu ştiuse cum să oprească ciclul acesta, cum să iasă din tipar şi să-i spună: *Hai s-o luăm de la început.*

— Ai văzut-o? îl întrebă Francis.

Fără gânduri ascunse. Fără a pretinde că nu ştia cine este *ea.* Angel simți cum în încăpere se instalează o stare de încordare:

— Da, am văzut-o.

— Şi?

Angel îşi analiză fratele, observând că acesta era încă blond şi mai avea trupul zvelt al unui alergător de cursă lungă. Da, era acelaşi Francis de altădată, aproape perfect, chipeş, decent şi moral. Genul de bărbat cu care o femeie s-ar simți în siguranță, iubită. Genul ideal care să apară şi să repare inima zdrobită a unei fete de şaisprezece ani.

Gândul acesta îl scoase din minți pe Angel.

— Ei bine? spuse Francis.

— Ce vrei să ştii, Franco? Dacă m-am culcat cu ea? Nu, n-am făcut-o. E cam greu când eşti conectat la monitorul care-ți controlează inima.

Observă dezgustul şi dezamăgirea din privirile fratelui său. Francis oftă, trecându-şi o mână prin păr.

— Ştiu că nu… te-ai culcat cu ea. Nu asta te-am întrebat.

Angel se simți ca o insectă sub privirea pătrunzătoare a fratelui său. Şi, ceea ce era mai rău, ştia că totul era doar în mintea sa, că Francis nu simțea încordarea lui, nimic din această competiție copilărească. Dar, ca de obicei, Francis reuşea să scoată la suprafață tot ce era mai rău în Angel.

— Te culci cu ea? îl întrebă Angel, căruia i se făcu silă şi ruşine de propria întrebare, pe care, din nefericire, nu reuşi s-o stăvilească.

Francis îl fixă cu privirea, dar nu spuse nimic o vreme. Fiecare secundă de tăcere se simțea ca o oră.

— Sunt preot, îi spuse în cele din urmă. Angel răsuflă uşurat, apoi se simți surprinzător de mândru. Îşi aminti cum stătea cu fratele său mai mare pe treptele din față, ascultând visele lui Francis de a deveni preot, deşi avea doar zece ani pe atunci.

— Ai reuşit, nu? Mă bucur pentru tine.

— În mare, a ieşit bine. Am făcut-o pe mama să creadă că Dumnezeu i-a trecut totul cu vederea.

Angel se trezi zâmbind. Pentru o secundă, se simți ca în copilărie.

— Dacă reuşeşte să ajungă în rai, te-ai ars! Francis începu să râdă.

— Cu siguranță.

— Cum este să fii preot?

— Bine. Un pic cam… singur uneori.

Angel citi nefericirea în ochii albaştri ai fratelui său şi o vagă nemulțumire. Ştiu imediat, aşa cum obişnuise să „ştie” câte ceva despre Francis, că fratele său vorbea din nou despre Madelaine.

— O iubeşti.

Francis tresări, apoi încercă să zâmbească.

— Întotdeauna mi-ai citit gândurile. Da, o iubesc.

Acea scurtă afirmație îl duru. Se simți iritat peste măsură că-l afecta atât de tare, după atâția ani.

— Te iubeşte şi ea, izbucni Angel. Probabil ca în acel roman sordid *Pasărea Spin.* Ce faci, închizi ochii când îi dai pişcotul de împărtăşanie?

— Ea nu e catolică.

Angel se încruntă. Nu era un răspuns. Simți cum îi revine furia, cum îl încearcă. Acum, îşi spuse. *Taci acum şi totul va fi bine.* Dar odată cu acel val de furie veniră şi vorbele greu de oprit, de schimbat.

— Ce-ai făcut, ai ajutat-o în clipele grele după plecarea mea?

Francis întoarse spre el un chip surprinzător de dur.

— După ce ai plecat era complet singură. Alex i-a tăiat subvenția şi a alungat-o de acasă. Avea nevoie de *cineva.*

— Iar tu ai fost acolo, zise Angel pe un ton sarcastic, amar.

— Dar tu, nu.

Angel îi făcu semn cu ochiul.

— *Touché,* frate mai mare.

Francis îşi trase scaunul mai aproape.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-ai aşteptat să facă?

Angel strânse pleoapele. Refuza să mai simtă ruşinea şi acum, după toți anii care trecuseră. Era o pierdere inutilă de timp. Era evident că ea reuşise să se descurce.

— A crezut în tine, Angel, spuse Francis încet. Amândoi am crezut.

Ruşinea i se strânse ca un ghem în stomac.

— Ei, viața este o porcărie. Oamenii te dezamăgesc.

— Dar oamenii se mai şi schimbă, îşi cer iertare şi caută să repare răul făcut.

— Nu-mi vinde mie rahaturile tale bisericeşti.

Pentru mine e prea târziu să-mi cer scuze, să mă schimb, iar să mă îndrept, nici nu mă gândesc. Cred c-o să stârnesc nedumerire, ca întotdeauna.

— Nu te vei mai vedea cu Madelaine?

— E doctorul meu.

— Nu asta am vrut să spun şi ştii prea bine.

Privirea lui Angel căpătă brusc vigoare.

— Nu mai bate câmpii, Franco. Nu vrei să mă culc cu ea, asta încerci să-mi spui în felul tău bisericesc de a exprima totul, nu?

— Nu vreau s-o răneşti din nou. Madelaine este… fragilă.

Angel se gândi la tipul care-i citise analizele de inimă şi începu să râdă tare:

— Mda, o petală de magnolie roşie.

— Vorbesc serios, Angel. Ultima oară i-au trebuit zece ani ca să te uite. Nu-i frânge din nou inima.

Angel râse amar.

— Nu-ți face probleme, amice. Dacă cineva are inima frântă, acela sunt eu.

Cu un oftat obosit, Francis se ridică.

— Am un bilet pentru un cuplu în Oregon pentru restul lunii. Aş putea renunța, dacă…

— Dacă mor mâine? Nu-ți face probleme. O să mă descurc.

— Când ajung acasă, o să vin să te văd. Numai dacă nu o să dispari din nou…

Angel oftă. Deja supărarea îi trecuse şi deveni din nou nesemnificativă, față de intensitatea dragostei

pentru fratele său. Din nou îşi dori să se fi abținut, măcar o dată în viață, să se fi controlat.

— Voi fi aici, Franco.

— Bine.

Angel se forță patetic să zâmbească.

— Îmi pare rău c-am ridicat glasul la tine, omule. Mulțumesc c-ai venit.

Francis se uită lung la el. Apoi îi zâmbi.

— Întotdeauna îți pare râu.

— Mda, spuse Angel încet, uimit de adevărul vorbelor lui.

10

Furt dintr-un magazin.

Lui Madelaine îi alunecă receptorul din mână şi se lovi de podea cu zgomot. Se clătină şi întinse mâna spre tejgheaua de la bucătărie, să se sprijine. Trase aer adânc în piept, apoi din nou şi din nou. Umerii i se îndreptară, pe măsură ce anii de autodisciplină îşi spuseră cuvântul. *Nu te bosumfla, fetițo. Un biscuit Milquetoast nu poate face altceva decât să se umezească.*

Auzi vocea puternică a tatălui ei, de parcă ar fi fost cu ea în încăpere. *Adună-te, comportă-te ca o Hillyard, nu ca un iepure speriat. Hristoase, mă faci să-mi fie ruşine cu tine, fetițo!*

Madelaine se înfioră la această amintire pe care reuşi s-o alunge.

— Ia-ți poşeta, Madelaine. Vorbi singură, cu voce tare în camera goală. Apoi, la fel de rigidă, se aplecă şi ridică receptorul, aşezându-l în furcă, exagerat de calmă. Îşi luă poşeta de pe tejghea, o puse pe umăr şi porni spre uşa din față.

Chiar când atinse mânerul uşii, cineva ciocăni. Uşa se dădu de perete, iar ea se opri brusc. Francis stătea în cadrul uşii.

— Bună, Maddy.

Ciudat, nu-i zâmbea, dar ea nu avu timp să-i pese de asta, nu putea să se facă că-i pasă.

— Salut, Francis, răspunse ea automat. Aşteptă ca el să facă o mişcare sau să spună ceva, dar el n-o făcu. Ea clipi confuză.

— Trebuia să luăm masa împreună?

— Nu, plec la Portland în seara asta. Mă întorc peste câteva săptămâni. Voiam… voiam să-ți spun ceva. L-am văzut pe An…

— A, da, Portland. Călătorie plăcută. Îi aruncă un zâmbet distrat şi aşteptă să plece. Când văzu că nu pleacă, îi spuse: Trebuie să ies chiar acum… în oraş.

— Maddy? Eu încerc să-ți spun ceva important. Veni mai aproape de ea şi o privi îngrijorat. Ce este cu tine, Maddy, fetițo?

Blândețea lui o făcu să-şi dorească să plângă.

O întrista faptul că nici acum, nici chiar cu Francis, nu putea să vorbească deschis despre problemele ei.

— E vorba despre Lina. A fost… vocea îi pieri, ajungând un murmur. A fost arestată pentru că a furat dintr-un magazin.

— Dumnezeule! Este vina mea.

— Ce-ai spus?

— Vino, te duc eu la secția de poliție. O luă de mijloc şi o scoase din casă.

Ea trânti uşa şi se lăsă condusă de el, ajutată de el. Când ajunseră la garaj, ştiu că nu era bine. Pierduse prea multe momente ca acesta cu Lina, se lăsase ajutată de Francis în prea multe momente

— Ale vieții. Trebuia să se încurajeze singură, să fie un părinte puternic, aşa cum trebuia să fie un medic bun.

Se opri.

Francis se întoarse spre ea.

— Maddy?

— Trebuie să fac asta singură, Francis. Sunt mama ei.

El rămase un pas în urma ei.

— Ți-am lăsat numărul din Portland pe mesageria vocală.

Ea veni spre el şi îi dădu cu blândețe o buclă în spatele urechii.

— Te sun diseară să-ți spun cum a decurs.

— Mă vei suna? El continua să-i evite privirea şi în glasul lui se simțea o tensiune ciudată.

Ea îi atinse obrazul, forțându-l s-o privească. Când li se întâlniră privirile, ea văzu o urmă de lacrimi în ochii lui, care o făcu să se simtă confuză. Părea afectat.

— Francis?

El o privi pentru o secundă, apoi închise ochii şi clătină din cap.

— Lina a fost astăzi la mine. Am dezamăgit-o.

— O, Francis… Ea reuşi să schițeze un zâmbet. *Eu* am dezamăgit-o, Francis. Eu.

– Nu. Iei totul asupra ta ca de obicei, Maddy a mea. Dar de data asta îmi asum o parte din vină.

Ea ezită.

— Poate ar fi bine să vii cu mine, Francis…

— Nu, este fiica ta şi tu trebuie să rezolvi

— Problema. În plus, eu trebuie să-mi văd de drum.

Patru cupluri căsătorite au nevoie de sfatul pe

care poate să-l ofere doar preotul lor celibatar. Zâmbi cu un aer trist şi scutură din cap după ironia pe care o făcuse.

Ea voia să mai spună ceva, dar nu ştia ce ar fi vrut el să audă sau cum ar putea face ca acest moment să fie ce-şi dorea el. Pentru prima oară, după atâta timp, i se păru un străin.

— Condu cu atenție, zise ea, neştiind ce altceva să-i spună.

— N-o fac întotdeauna?

Ea aruncă o privire plină de semnificație spre portiera lovită a maşinii lui.

El schiță un zâmbet.

— Plec înainte să începi predica despre felul în care conduc. Pa.

Ea îl urmări cum urcă în Volkswagenul lovit şi pleacă. Maşina porni repede pe drumul îngust, apoi dădu colțul şi dispăru. Era din nou singură.

Rămase cu privirea ațintită asupra drumului, oftând încet. Francis, Francis al ei, care-i era devotat trup şi suflet. Francis care le iubea atât de mult şi nu voia decât să facă parte din viețile lor. Nu voia decât să fie de ajutor. Ea uita uneori cât de uşor putea fi rănit.

Fu cuprinsă de regrete. Încă o dată făcuse alegerea nepotrivită, spusese lucrul nepotrivit într-un moment nepotrivit.

Dar va repara gafa. Când se va întoarce Francis din periplul său, se va revanşa.

Juvenile Hall fremăta de activitate. Bărbați cu chipuri necăjite şi femei care umblau de colo colo ca furnicile, vorbind unele cu altele şi» gesticulând. Scaunele maro de plastic erau aliniate la perete, majoritatea goale, doar câteva ocupate de adulți,

care păreau la fel de nervoşi ca Madelaine. În mijloc, o femeie cu părul alb, la un pupitru imens, răspundea la telefon şi dirija oamenii, înclinând din cap sau arătând cu degetul.

Madelaine atrase atenția când trecu prin holul acela aglomerat şi se îndreptă spre birou.

Femeia cu maxilarele puternice o privi iscoditor.

— Bună ziua.

Ridică glasul pentru a putea fi auzită în acel vacarm.

— Am venit să-mi iau fiica. Lina Hillyard.

— Secretara răsfoi nişte acte.

— Oh! Furt dintr-un magazin. John Spencer este asistentul social care se ocupă de cazul ei. Îl găsiți la camera 108, pe hol, a doua uşă pe dreapta.

Madelaine porni pe holul aglomerat fără a se uita la nimeni, cu poşeta strânsă sub braț. Când ajunse la camera 108, simți o durere cumplită în. Stomac şi se temu că îi va fi rău. Se opri în fața uşii deschise de la 108. Înăuntru, un tânăr afro-american stătea la un birou metalic, masiv. Trei ceşti de cafea, rece desigur, erau aliniate cu precizie în partea dreaptă a biroului. Când intră ea, îşi ridică privirea.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt doctor Madelaine Hillyard. Mama Linei.

— El încuviință şi trecu peste maldărul de dosare aflat pe birou scoțând unul cu dexteritate. Oferindu-i un scaun, deschise dosarul.

— Vă rog, luați loc, doamnă doctor.

Madelaine se îndreptă spre scaunul mic, cu cadru metalic, şi se aşează nervoasă pe margine.

După un moment, el îşi ridică privirea din dosar şi-i zâmbi.

— Fiica dumneavoastră este un adevărat uragan.

— Da.

— Detectivul care supraveghează magazinul Savemore Drugs a prins-o furând un produs cosmetic. Este înregistrată şi pe camera video a magazinului. Vreți să vedeți?

Madelaine îşi dori să nu fi fost aşa, dar ştia că Lina făcuse asta şi mai ştia şi din ce motiv. Era felul ei de a-şi lovi mama, care nu avusese timp să dea un telefon.

— Nu.

— Bine. Unii părinți nu vor să creadă că iubiții lor copii sunt capabili de ceva rău. Împinse scaunul şi se ridică. Situația stă în felul următor: Se află la prima abatere şi magazinul este gata să treacă cu vederea fapta ei.

Madelaine oftă uşurată, dar înainte de a se putea bucura de această senzație, Spencer continuă:

— Desigur, asta n-o absolvă, scuzați-mi franchețea, pe fiica dumneavoastră de consecințele faptelor sale.

O privi pe Madelaine.

— E speriată – toți sunt aşa prima oară – dar de acum depinde de dumneavoastră.

Ea ar fi vrut să-l întrebe ce să facă, să-i ceară ajutorul, dar nu ştia cum. Cuvintele i se blocau în gât. Citise zeci de cărți despre creşterea copilului şi toate o învățaseră să discute cu Lina, să-i ofere alternative şi s-o lase să ia decizii. Era un sfat bun, Madelaine ştia, dar n-a mers în cazul ei şi al Linei. Celălalt mod de abordare pe care-l ştia era cel al tatălui ei.

— Lucrez aici de mult timp, doamnă doctor Hillyard. Fiica dumneavoastră se află pe marginea prăpastiei. Spencer veni mai aproape şi se aşeză

lângă ea. Este un mod de a atrage atenția. Iar încercarea următoare ar putea să fie mai greu de rezolvat. Rata sinuciderilor în rândul adolescenților cu probleme…

Madelaine simți că nu mai are aer şi nu se mai uită la el, ci la propriile mâini pe care le încleştase în poală. *Sinucidere.* Tot corpul îi fu cuprins de o senzație de rece.

— A mai făcut asta vreodată? A fost întrebarea pusă de ea, cuvintele pe care a reuşit să le rostească, dar ceea ce voia cu adevărat să afle era: *Câte strigăte de ajutor am pierdut?*

— A dat dovadă de o pricepere extraordinară. Mi se pare că ar mai fi făcut-o.

Madelaine strânse din ochi. Desigur, Lina o mai făcuse. Dacă Lina ar fi fost fiica altcuiva, Madelaine ar fi observat semnele de avertizare cu mult timp în urmă – o adolescentă nemulțumită, furioasă şi rebelă, care voia să atragă atenția.

Toate aceste semne i se potriveau Linei. Interesul pentru muzica heavy metal, pentru piercing, lipsa nemotivată de la şcoală, îmbrăcămintea, atitudinea. Lina era o adolescentă cu probleme, iar furtul din magazine, indiferent dacă ştia asta sau nu, reprezenta un strigăt de ajutor. Madelaine se strădui să fie destul de puternică să răspundă când îşi auzi numele.

— Doamnă doctor Hillyard?

Încet, îşi ridică privirea şi se uită la asistentul social.

— Aş vrea s-o ajut, domnule Spencer, dar… cuvintele păreau s-o tragă în jos şi se întrista că se temea de asta. Cum putea un medic respectat să fie atât de categoric cu străinii şi atât de slab cu

propriul copil? Simți lacrimi de ruşine şi de neputință.

— Şi eu am o fiică de şaisprezece ani, doctore Hillyard. Poți să-i iubeşti mai mult decât propria-ți viață, poți să le dai tot ce ai. Şi... ridică din umeri. Uite ce se întâmplă.

— Ar fi trebuit să... s-o disciplinez mai bine... să fiu mai mult cu ea.

— Nu mai contează a cui este vina, doctore Hillyard. Eşti părinte, ea este adolescentă, crede-mă, este multă vinovăție în joc. Acum trebuie să ne concentrăm asupra schimbării.

Madelaine se îmbărbătă singură.

— Cum?

— Asta este o întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari. Eu folosesc sinceritatea şi armonia, îi zâmbi şi ochii lui scânteiară. Şi când nici asta nu merge, o laşi fără televizor, fără carnetul de bibliotecă, fără permisiunea de a folosi telefonul.

Madelaine îşi ridică privirea surprinsă. Nu era sfatul la care s-ar fi aşteptat. Îşi aminti fulgerător de propria copilărie, de imaginile înspăimântătoare ale disciplinei impuse de tatăl ei şi simți nevoia să vomite.

— Asta merge? Cărțile toate spun...

El făcu un gest de lehamite la adresa celor care le scriseseră.

— Cărțile sunt bune, bănuiesc, dar vine o vreme când discuția nu mai dă rezultate. Un copil are nevoie de reguli, pur şi simplu. Oh, şi aş face-o să-şi ceară scuze directorului magazinului. Se ridică în picioare. Aşadar, doctore Hillyard, de ce nu vă scoateți fiica din camera de detenție?

Lina se cuibărise pe patul îngust cu miros urât, cu

genunchii adunați la piept. Lacrimile vărsate i se uscaseră de mult pe obraji. Se auzeau zgomote peste tot în acest loc întunecos – uşile cu drugi de fier se închideau şi se deschideau, voci enervate, strigăte stridente ale membrilor găştilor de adolescenți, tropăitul paşilor pe podeaua de beton. Fiecare zgomot o făcea să se chircească tot mai mult pe patul murdar.

Acest loc va începe să semene cu un picnic, micuță doamnă, dacă te trimit în salonul principal.

Cuvintele asistentului social îi reveniră Linei în minte, speriind-o din nou. Nu putea să nu se gândească la patul ei de acasă, mare, cu miros proaspăt, cu aşternut Laura Ashley. „Îmi place omleta cu şuncă şi cu brânză", murmură ea, simțind cum lacrimile o podidesc din nou, înfundându-i gâtul, inundându-i ochii.

Ce o făcuse să se comporte față de mama ei ca o nemernică? Era conştientă cât se străduise mama ei să-i facă pe plac – observase îmbrăcămintea lăbărțată, lipsa fardului, zâmbetul forțat care încerca să mascheze disperarea din ochii mamei.

Da, ştia că mama o iubea, că voia doar ce era mai bun pentru ea. Atunci ea de ce nu putuse s-o lase mai moale? De ce se trezea furioasă şi rămânea astfel toată ziua? Uneori ştia de ce este furioasă, dar adesea nu avea habar şi nu putea preciza cauza. Nu era doar nefericită. În unele dimineți se simțea grasă, ziua următoare i se părea că este prea slabă. În restul timpului simțea că-i vine să plângă fără motiv.

Îşi dorea ca totul să fie ca mai înainte. Nu voia să se simtă urâtă şi pierdută tot timpul. Voia să-şi găsească *un loc.*

Ştia că-şi dezamăgise mama, o femeie aproape perfectă. Madelaine, o minunăție de copil care-şi luase diploma de liceu înainte de a împlini cincisprezece ani. Sfânta Madelaine, căreia niciodată nu i se clintise vreun fir de păr, care-şi crescuse singură copila, în timp ce studia la Facultatea de Medicină, care nu-şi pierduse niciodată cumpătul, care nu plânsese, nu țipase, nici nu ceruse ajutorul nimănui.

— N-o să mai fur niciodată din magazine, Dumnezeule, şopti ea distrusă, strângând ochii ca să oprească lacrimile.

Brusc, uşa camerei unde se afla zăngăni. Se auziră cheile în broască, apoi un zgomot dur de clanță şi uşa se deschise scârțâind.

— Hillyard, ridică-te.

Lina se întoarse spre uşă şi sări în picioare, cu inima bătându-i tare cu o teamă bruscă.

— Unde merg?

Femeia grasă, îmbrăcată în poliester îi aruncă o privire impasibilă.

— Arăt ca şeful de rond? făcu un gest cu capul spre coridor, ținându-şi privirea în jos. Mişcă.

În cele din urmă, ajunseră la altă uşă închisă. Femeia apăsă pe interfon şi tună:

— Hillyard!

Uşa se deschise brusc.

Lina ezită o secundă. Femeia o împinse şi Lina se poticni. Primul chip pe care-l zări fu cel al lui John Spencer. Al doilea, al mamei. Se holbă la mama ei, îi citit tristețea din priviri, dezamăgirea din buzele strânse şi simți o vină puternică. Ar fi vrut să facă un pas înainte, să se arunce în brațele mamei, să se lase strânsă de ele, reconfortată şi ținută la pieptul

ei, dar i se păru că nu se poate mişca.

— Lina, spuse domnul Spencer. Mama ta este pregătită să te ia acasă, după ce-i ceri scuze directorului de la Savemore Drugs. Lăsă rucsacul pe masa de lângă el cu zgomot.

Lina înghiți în sec.

— Bine. Vorba ieşi cu un scârțâit. Spencer se apropie. Umbra lui căzu pe chipul Linei.

— Ai petrecut o oră în detenție, fetițo. Crede-mă, n-ai vrea să petreci mai mult.

Ea era atât de speriată că abia putu să încline din cap.

— Voi păstra legătura cu mama ta şi dacă mai faci probleme… Lăsă amenințarea să dăinuie între ei. M-ai înțeles?

— Da, şopti ea.

— Da, ce da? tună el.

— Da, domnule.

— Bine. Se întoarse spre Madelaine. Îți voi permite acum să-ți iei minora acasă, doctore Hillyard, dar voi telefona o dată pe săptămână. Aş vrea să cred că acesta va fi ultimul incident în care voi auzi de ea.

Madelaine încuviință.

— Mulțumesc, domnule Spencer.

Apoi acesta părăsi încăperea şi Lina rămase singură cu mama. Vreme de un minut se priviră una pe alta. Lina încercă să se gândească ce să spună, cum să spună.

— Îmi… îmi pare rău, mamă.

I se păru că trece extrem de mult timp până ce mama răspunse. Părea confuză, la fel de speriată ca ea.

— Şi mie îmi pare rău. Făcu un pas nehotărât în față şi întinse o mână.

N-a fost de ajuns doar să ofere mâna. Lina ar fi vrut să fie cuprinsă în brațele mamei, dar nu ştia cum să ceară asta şi se temea să nu se facă de râs.

Madelaine se opri. Mâna îi căzu într-o parte.

— Cred că ar fi bine să mergem acasă, să avem o discuție serioasă.

Lina îşi privi mama, simțindu-se tot mai departe de ea, tot mai singură. Lacrimile erau aproape să izbucnească, aşa că întoarse capul.

— Mda. Orice vrei.

Madelaine ştia că Lina se teme, dar de asta trebuia să se comporte ca un părinte, nu ca prietenă. Trebuia să discute cu ea aspectele legale; dacă dădea greş din nou, îşi rănea fiica.

— Adună-ți lucrurile, îi spuse cu o voce joasă. Trebuie să mergem acasă.

Împreună, într-o tăcere greu de suportat, ieşiră din clădire. Soarele după-amiezii târzii le scălda fețele într-un auriu înghețat. Tot în tăcere urcară în Volvo, îndreptându-se spre magazinul general. Madelaine urmări de la distanță cum Lina îi cere scuze directorului pentru rimelul furat, şi când fata se întoarse, văzu că are lacrimi în ochi.

Dumnezeule, cât o durea să-şi vadă fiica rănită! Madelaine ar fi vrut să-şi ia fiica în brațe, s-o strângă la piept, s-o îmbărbăteze, dar se stăpâni, nu făcu niciun gest şi nu vărsă nicio lacrimă. Apoi, fără o vorbă, o duse pe Lina la maşină şi porniră spre casă.

Când ajunseră, nervii le erau întinşi la maximum. Una era – ea ştia asta – să vrea să impună regulile, şi alta să se uite la fiica ei, pe care o iubea mai mult decât propria-i viață, şi să spună nu. *Un simplu* nu.

Opri motorul şi îşi luă poşeta. Lina coborî din

maşină şi alergă spre casă, dispărând în interior.

Când Madelaine intră, Lina era deja la telefon. Vorbea cu voce tare, discuta însufleţit, întreruptă de râsete.

— Atunci m-au încuiat într-o încăpere mică… mda, era teribil. Aşa cum i s-a întâmplat lui Brittany Levin…

Madelaine îşi privi fiica, nevenindu-i să creadă. Era unul din acele momente din viaţă, momente cât o bătaie de inimă, care te lasă schimbată după ce trec. Lina trecuse prin acele momente teribile în Juvenile Hall, fusese îngrozită şi speriată, îşi ceruse scuze, dar emoţiile o părăsiseră şi se sfârşiseră pe distanţa dintre ea şi celula de detenţie.

Şi conta pe Madelaine să ţină amintirile departe, conta pe mama ei să creeze o lume de basm în care furtul din magazine să nu se fi întâmplat.

Madelaine se înfurie atât de brusc încât chiar ea fu uimită. Lina era sigură că mama va ascunde tot incidentul sub covor, că furtul din magazin va fi doar un altul din şirul de lucruri despre care acesteia îi era teamă să vorbească.

Nu şi de data asta.

Madelaine se forţă să ridice bărbia şi se îndreptă spre bucătărie. Fără o vorbă, luă telefonul din mâna fiicei sale şi îl călcă în picioare.

— Ce…? Lina se bâlbâi lovindu-se cu palmele peste coapse, privindu-şi mama. Frumos, mamă. Acum trebuie să-l sun din nou pe Jett.

Madelaine rămase neclintită.

— Nu, n-o să-l suni, spuse calm. Nu mai ai privilegii legate de telefon. Întinse mâna spre Lina. Nu vei mai avea bicicletă. Dă-mi lanţul. *Acum.*

Lina îşi privi mama cu uimire, şocată.

— Glumeşti, probabil.

— Arăt ca şi cum aş glumi?

Lina se încruntă brusc şi făcu un pas în spate.

— Ei, mamă, revino…

— Dă-mi cheile şi lacătul.

Lina le pescui din poşetă şi i le întinse lui Madelaine.

— Grozav. Jett mă va duce la şcoală.

Madelaine scutură din cap.

— Nu. Te duc eu în fiecare dimineață şi te iau la întoarcere. Nu te mai duci nicăieri – *nicăieri* – fără permisiunea mea.

Lina râse.

— Mda, bine. Doamna care nu este Niciodată Acasă vrea să-mi ordoneze viața socială.

— Pot să fac în aşa fel încât să fiu acasă, Lina. Pot să-mi iau liber de la serviciu, să fiu mereu acasă. Asta vrei?

— Îmi *vreau* tatăl, strigă Lina.

Madelaine ar fi trebuit să ştie. Era doar o chestiune de timp până când Lina se va folosi de incredibilul ei tată necunoscut ca să-şi rănească mama şi cu toate astea o duru.

— Să vorbim despre el, Lina. Asta vrei, nu-i aşa? Vrei să ştii despre tatăl tău. Foarte bine. E un individ nesăbuit, un furios care nu a vrut o familie.

— Doar pe tine nu te-a vrut.

Madelaine se înfurie şi mai tare la aflarea adevărului simplu.

— E adevărat, spuse încet. Pe mine nu m-a vrut, pe mine nu m-a iubit. Dar nici n-a vrut… Madelaine se uită la fiica ei, neştiind ce să-i spună, care adevăr.

— Pe mine? şopti Lina.

— Nu. Madelaine spuse astea abia auzit. N-a vrut să se maturizeze, să facă alegeri dure şi sacrificii. Voia doar să se distreze, iar să fii părinte la şaptesprezece ani nu este prea distractiv.

Lina îşi desprinse privirea de cea a mamei ei şi-şi încrucişă brațele.

— Acum este adult, spuse cu încăpățânare. O să mă vrea.

Madelaine privi profilul fiicei sale, buzele care-i tremurau, obrazul palid, lacrimile care i se scurgeau nestingherite din ochi. Veni mai aproape şi-şi apropie palma fierbinte de obrazul ei rece.

— Aş fi vrut să te iubească, Lina, să dorească să te aibă, dar…

Lina se întoarse spre ea.

— Dar ce?

— Mi-e teamă, Lina. Asta este.

Ea clipi. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— E violent?

— Nu, nici vorbă. Madelaine îi şterse lacrima cu degetul. Este… egoist. Mă tem că-ți va frânge inima.

Lina continua s-o fixeze.

— Nu înțelegi, mamă? Deja îmi frânge inima.

Madelaine oftă, gândindu-se la toate promisiunile pe care le încălcase de-a lungul anilor – lucruri mărunte, o cină de la care lipsise, un film şi cum se adăugaseră aducându-le la acest moment. Mamă şi fiică ce se iubeau, se răneau reciproc şi nu ştiau cum să schimbe asta.

— Ştiu că nu mă crezi, fetițo, murmură Madelaine. Dar aş vrea să fac ceea ce este mai bine.

— Aş vrea să te cred, mamă, spuse Lina.

Madelaine auzi cuvintele rostite cu calm şi ele îi dădură o mică rază de speranță. Se gândise la multe

feluri de a reacționa, dar în cele din urmă ajunsese doar la cuvinte goale, promisiuni făcute de o femeie care încălcase prea multe promisiuni.

În final spuse singurul lucru care conta:

— Te iubesc, Lina.

R Ochii Linei se umplură de lacrimi.

— Ştiu că mă iubeşti, mamă.

N-au fost vorbele pe care Madelaine ar fi vrut să le audă. N-au fost chiar deloc.

11

Când Madelaine intră în salon, Tom Grant stătea în capul oaselor şi râdea de spusele soției.

— Bună dimineața, zise Madelaine, scoțându-i fişa şi răsfoind cele mai recente analize. Totul pare bine. Astăzi te scoatem de pe medicația IV, Tom. Şi acele catetere, consideră-le scoase. Practic, te poți mişca liber.

El surâse.

— Când îmi pot vedea copiii? Joe s-a întors de la colegiu.

Madelaine se apropie de patul lui, verificând cele două mici dispozitive care îi ieşeau din piept. Se aflau acolo ca să monitorizeze bătăile şi ritmul noii lui inimi. Când termină, se uită la Tom.

— Îmi pare rău, dar nu va fi posibil astăzi. Lui Tom îi pieri zâmbetul.

— E ceva rău?

— Joe este răcit şi nu putem risca deocamdată. Susan oftă uşurată.

— O, Doamne, am crezut că sunt veşti proaste. Madelaine o înțelese – primele zile după operație erau întotdeauna greu de depăşit.

— Voi discuta eu cu Joe. Îl vom monitoriza îndeaproape zilele următoare. Poate pe luni… Lăsă cuvintele să moară de la sine, înainte de face o promisiune.

— A primit calificativul „foarte bine” trimestrul acesta, spuse Tom mândru, privindu-şi soția.

Madelaine vru să spună ceva neconcludent – un răspuns obişnuit –, dar reuşi să se controleze. Se apropie mai mult de pat. Cum ați reuşit voi să creşteți copii atât de sănătoşi, de fericiți?

— Norocul, răspunse Tom repede.

— Şi săptămânile fără compromisuri, adăugă Susan râzând.

Madelaine se întoarse spre Susan.

— Ce vrei să spui?

— Când copiii erau în creştere, Tom lipsea mult de acasă cu serviciul sau era bolnav. Uneori, îmi smulgeam părul din cap. Datorită diferenței mari de vârstă dintre ei, copiii erau foarte diferiți. Mi-a trebuit mult ca să ajung să dețin controlul. Dar în cele din urmă am ajuns să creez săptămânile „fără compromisuri”. Începeam de luni prin a nu accepta cleveteli sau discuții din partea lor. Nu țipam, nu strigam: numai că pe un ton calm, îi făceam să înțeleagă că eu eram şeful. Uneori o săptămână era tot ce obțineam. După aceea, erau atât de plictisiți să respecte regulile, încât nu greşeau cu nimic. Femeia râse sigură pe sine. O săptămână bună fără compromisuri îi făcea să se țină de treabă şase luni sau cam aşa. Apoi totul începea din nou.

— Adevărat?

— Desigur, mă trezeam uneori că discut cu un adolescent cu părul vopsit albastru. Dar trebuie să porți doar marile bătălii şi să ignori lucrurile mici.

Madelaine puse fişa medicală înapoi în suport şi le zâmbi celor doi.

— Mai am saloane de vizitat. Ne vedem mâine.

Zâmbind, ieşi din salon.

Săptămâni fără compromisuri. Suna oarecum promițător.

Lina se aşezase pe locul pasagerului, ținându-şi brațele încrucişate şi bărbia în piept, în semn de răzvrătire. Lucrurile nu mergeau bine.

Îi aruncă mamei o privire pe furiş. Madelaine se aşezase ca întotdeauna, dreaptă, cu bărbia ridicată, fixând drumul, cu mâinile în acea poziție», corectă pe volan.

Lina făcuse uz de toate şiretlicurile din arsenalul său în acea dimineață, ca să fie lăsată să meargă cu bicicleta la şcoală: țipase, o implorase, plecase furioasă din bucătărie şi trântise uşa de la dormitor. Refuzase să ia micul dejun şi să-şi ia pachet la şcoală. La naiba, chiar plânsese.

Nimic din toate acestea nu mersese.

Era ca şi cum un extraterestru ar fi invadat trupul mamei. Brusc, Madelaine devenise *doctorița Hillyard.* Rece, detaşată, sigură pe sine. Nu mai era deloc mama pe care o cunoştea.

Lina nu ştia cum să reacționeze, cum să se poarte. O înspăimânta această transformare. Ani de-a rândul, se fălise că deține controlul, că ştie cum să-şi manipuleze mama. Nu trebuia decât să plângă, la naiba, doar să stoarcă o lacrimă şi obținea totul de la ea. Lina avusese întotdeauna voie să stea afară până târziu, să se întoarcă atunci când voia, să mănânce ce voia. O lacrimă ici şi colo la momentul potrivit şi mama se înmuia.

Până ieri.

Madelaine încetini la curbă şi opri în parcare. Zgomotul blând al motorului umplea interiorul. Se întoarse.

— Te iau de aici la trei şi jumătate.

Lina se zbârli când auzi ordinul. Devenea deja ridicol şi jenant. Cum să-i spună lui Jett că nu mai merge la mall după ore? Că o lua mama de la şcoală, ca şi cum ar mai fi fost copil?

— Mamă, furtul din magazin nu este un delict. Luminează-te. Jett mă aduce acasă după ce mergem la mall.

— Vin să te iau la trei şi jumătate fix. Dacă nu eşti aici, îl sun pe domnul Spencer.

— Şi ce-o să-i spui? pufni Lina. Că ai o delincventă care nu se lasă luată de la şcoală?

— O să-i spun c-ai fugit.

Linei îi căzu fața.

— Mă vor trimite înapoi în detenție.

— Exact.

Lina îşi privi fix mama, simțindu-se în cădere liberă, fără să existe cineva care s-o prindă.

— I-ai lăsa să-mi facă asta?

— Nu am de ales, Lina. Trebuie să facem nişte schimbări, noi două. Ştii asta.

— Tu vrei să faci schimbări, mamă? Nu mă mai minți. Observă cu satisfacție că mama clipea repede. Faci totul doar din cauza lui, nu? spuse ea încet. Totul este legat de el. Din vina ta am furat din magazin. N-aş fi făcut-o, dacă mi-ai fi spus numele tatălui meu.

— Vin la trei şi jumătate să te iau.

Lina simți cum o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Cum îndrăznea mama să fie aşa de calmă şi de prozaică?... dar să se şi comporte ca o mamă? Ceea

ce observă o făcu pe Lina să-şi piardă echilibrul, să devină confuză. Nu trebuia să fie aşa: ea trebuia să obțină totul prin vechile ei şiretlicuri.

Îşi îndreptă rucsacul şi deschise portiera. Se năpusti afară din maşină şi se mai întoarse o dată să se uite la mama ei.

— O să mă întorc acasă când o să am chef.

Madelaine o privi cu atâta detaşare şi răceală, încât Lina ar fi vrut să-i distrugă chipul acela perfect.

— În acest caz, transmite-i salutările mele domnului Spencer.

— Te urăsc, şuieră Lina.

— Păcat, spuse mama cu calm. Pentru că eu te iubesc. Apoi se aplecă şi închise portiera.

Lina rămase pe loc atât de furioasă, încât tremura. Ar fi vrut să strige, să țipe sau să plângă. Ar fi vrut să lovească ceva. Dar tot ce putu face fu să-şi urmărească mama plecând.

Madelaine intră într-unul din saloanele libere ale spitalului şi se privi în oglinda de la baie. Arăta ca Sylvester Stallone la terminarea filmărilor primului *Rocky.*

Se uită la cearcănele de sub ochi şi se încruntă. Păcat că Maybelline nu făcuse un fond de ten împotriva oboselii. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea, ceea ce era adevărat. Acest mod de educație „fără compromisuri" era mai dur decât crezuse.

Procedase corect cu Lina. Pentru prima oară se purtase ca un părinte.

Şi dacă Lina fugea de acasă? Cum va fi atunci, domnişoară Mama Anului? Vocea era a tatălui ei care tuna şi fulgera mereu, era foarte autoritar, dar

cuvintele îi aparțineau. Grija o ținuse trează noaptea întreagă, încercând să-şi domolească mustrările de conştiință citind cărți despre dragostea rece şi calculată şi alegerile care se fac greu în privința educației. Cuvintele experților erau reci şi nu-i aduceau nicio alinare.

Ieşi din baie şi porni pe coridorul ce ducea la Terapie Intensivă. Când ajunse la salonul lui Angel, ciocăni încet şi intră.

Nu-i veni să creadă ce văzu. Era întins pe pat şi trăgea din țigară. O sticlă deschisă de tequila se afla pe noptieră.

Nici măcar nu avu decența să arboreze un aer vinovat. Îi aruncă un rânjet plin de sine, cu ochii împăienjeniți.

— O… a sosit patrula!

Întinse mâna spre sticlă şi o lovi cu încheietura mâinii. Sticla se clătină şi căzu, împrăştiind peste tot lichidul gălbui. Mirosul dulceag de tequila umplu încăperea. Stinse țigara pe noptiera de la capul patului.

Madelaine se înfurie. Luă sticla şi o duse în baie, turnând restul de alcool în chiuvetă. Sticla căzu în coşul menajer cu pocnet puternic.

Se întoarse şi intră înapoi în cameră.

— Eşti cel mai egoist, cel mai egoist nemernic pe care l-am cunoscut.

— Este un mod de a strica o petrecere bună, doctore.

Ea simțea mirosul de țigară în încăpere, amintindu-şi cu fiecare respirație că Angel era prea egoist să se schimbe, prea slab ca să ia cu adevărat hotărârea de a trăi. Chiar şi aici, în răcoarea salonului de Terapie Intensivă, cu dispozitivele care

şuierau şi pufăiau în jurul lui, cu inima ținută în funcțiune de o mie de fire electrice, nici măcar aici nu găsea puterea să se schimbe. Ba chiar adusese şi în spital acest stil de viață iresponsabilă.

— Ce naiba încerci să faci?

El începu să râdă, stins, sec, o amintire palidă a râsului pe care-l ştia ea.

— O să mor de cancer.

Apoi, foarte încet, întoarse capul pe pernă şi o privi cu ochi umezi. Dintr-odată, nu mai zâmbea. Părea bolnav, slăbit şi distrus. Avea părul lipicios şi nepieptănat. Cele două zile în care nu se bărbierise îi făcuseră barba să-i acopere bărbia şi să-i întunece buza de sus. Chiar şi ochii, acei ochi incredibil de verzi, păreau infinit de obosiți.

Mai văzuse chipul acesta de mii de ori în cariera ei. Uneori, ochii erau albaştri, alteori căprui, sau verzi, dar întotdeauna apoşi şi cu privirea obosită.

Era pe moarte.

Mânia dispăru la fel de brusc precum apăruse. Se apropie de pat şi-şi trase un scaun.

— Oh, Angel, îi spuse blând, clătinând din cap şi oftând adânc.

— Nu-mi face asta, spuse el cu o voce îngreunată de Demerol. Eu… nu…

Răsuflarea zgomotoasă părea că-i aspiră cuvintele. Ea trebui să se apropie mai mult ca să-l audă.

— Ce este?

El o privi, dar şi tristețea din privirea lui i se păru prea greu de suportat.

— Nu ştiu ce altceva să fac.

Madelaine sesiză teama, nesiguranța şi cu toate că nu voia să se lase impresionată, se trezi atrasă de el. Îi atinse obrazul aspru, nebărbierit.

— E bine să te temi.

— Cine spune că mă tem?

Ea îi zâmbi cu blândețe.

— Nu mă mai poți păcăli.

El se mişcă puțin, dar imediat gemu de durere. Cu o grimasă, trase telecomanda patului în poală şi apăsă pe buton. *Un clic, un scrâşnet* şi patul se ridică. Respirând greu, se uită la Madelaine.

— Ce înseamnă asta?

Ea fu surprinsă de intimitatea întrebării. Pentru o secundă, îşi aminti atât de multe despre ei, lucruri mărunte, momente scurte, cuvinte pe care şi le spuseseră, promisiuni făcute la miezul nopții. *Până te-am cunoscut, Mad, voiam să mor…*

Şi răspunsul ei fu naiv şi temător:

— *Nu spune asta, Angel, nu zice asta niciodată.*

— Ce vrei să spui? pretinse el.

Ea renunță la amintiri şi-l privi lung.

— Când eram copii, îmi spuneai mereu c-ai fi vrut să mori.

O pauză lungă, şi ea nici nu realiză că aştepta răspunsul lui până ce el spuse:

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Realiză cât de diferiți fuseseră, cum, cu timpul, aceleaşi cuvinte căpătaseră sensuri diferite. Tânără fiind, dorința lui de a muri i se păruse romantică, sălbatică, o mânuşă pe care doar ea putea s-o ridice.

Dar gata: acum vedea cuvintele aşa cum erau, egoiste şi prosteşti. Şi o risipă, risipă adevărată.

— Eşti un laş, Angel DeMarco, aşa ai fost întotdeauna.

— Du-te dracului!

— Dă-i înainte, înjură-mă. Asta nu schimbă faptul că ți-e frică să trăieşti.

Lui Angel îi sclipiră ochii. Monitorul inimii emise un avertisment.

— Nu te mai face că mă cunoşti. Nu este aşa.

— Ştiu cum ai fost odinioară, Angel, şi sincer nu văd că te-ai schimbat prea mult. Niciodată n-ai ştiut să faci un compromis. Ai ştiut doar să fugi. Ei, şi ai tot fugit, ai băut şi te-ai ascuns. Şi ai sfârşit aici, chiar aici unde ai început.

El o fixă mult timp până când mânia pieri din ochii săi şi fu înlocuită de resemnare şi epuizare, în final vorbi şi când o făcu, vocea îi era stinsă.

— Nu ştiu cum să mă schimb.

În momentul acela ea simți ceva care o surprinse, o legătură bruscă cu acest bărbat, de parcă trecutul nu murise, iar ea nu-l văzuse ieşind din viața ei pe o Harley Davidson nou-nouță. Îşi aminti în clipa aceea de ce îl iubise şi cum îl iubise, acele breşe din armura lui, care o atrăseseră, vulnerabilitatea pe care o văzuse întotdeauna în ochii lui. Se gândi cât se asemănaseră odinioară.

— Ştiu cât este de greu să te schimbi cu adevărat. Dar te-ai întors acasă acum, iar asta trebuie să însemne ceva. Francis este aici; ştiu cât de mult te iubeşte şi cât vrea să te ajute. Eşti acasă, Angel. Poate că dacă te uiți în jur, vei găsi un motiv ca să trăieşti.

El schiță un zâmbet.

— Parcă Thomas Wolfe a spus: „Nu te mai poți întoarce niciodată acasă cu adevărat."

— Nu ştiu, spuse ea încet, privindu-l intens. Casa este parte din noi. Este în cicatricele pe care le avem în coate şi în genunchi, în amintirile care răzbat la suprafață când dormim. Nu cred că le poți părăsi cu adevărat.

El vru să-i răspundă, dar înainte de a putea să vorbească se auzi pagerul lui Madelaine. Era un mesaj de la Allenford. Întinse mâna imediat spre receptorul de la capul patului şi formă centrala. Chris ridică receptorul la primul apel.

— Allenford.

— Salut, Chris, spuse Madelaine. Ce este?

— DeMarco. Cred că avem o inimă.

Angel avusese impresia că înțelegea ce este teama. Ştia cum este să-ți transpire palmele, acel ghem din stomac care se încorda cu fiecare respirație, gustul metalic de pe limbă. Odată, aproape că luase supradoză de droguri şi se trezise în camera de salvare cu o duzină de fețe privindu-l, dar şi atunci fusese ceva ce nu se putea compara cu asta.

Teama era o prezență vie care trăia în interiorul lui, îi zbârlea pielea, se insinuase în pori, în suflet, şi se materializa în picături sărate de sudoare.

Închise ochii şi văzu imediat că era o greşeală.

Imaginile erau acolo, aşteptând în întuneric ca nişte spectre macabre – accidentul care-i va aduce lui viață, donatorul care nu va mai deschide ochii vreodată, care nu-i va mai zâmbi soției sale, nu-şi va mai îmbrățişa copiii. Văzu sângele… al său, al donatorului, amestecul celor două…

Se răsuci uşor pe patul îngust, cu mâinile apucând ca o gheară barele metalice calde. Un geamăt îi scăpă din gât şi oftă. Încet, deschise ochii şi privi înainte fără a vedea ceva, până când tavanul alb se estompă în armături argintii, fluorescente.

Ar fi vrut să se roage, *avea nevoie* s-o facă, dar trecuse prea mult timp şi ştia că nu-l va asculta nimeni. O, ştia că ar putea primi iertarea de la un preot, de fapt, de la propriul său frate, dar ar fi fost

prea uşor, mult prea uşor. Nu putea crede într-un Dumnezeu care era atât de iertător. Ştia că merită suferința.

Şi suferea. Dumnezeule, nu se temuse aşa de tare niciodată în viață.

— Angel?

Auzi vocea guturală a lui Madelaine şi pentru o secundă îşi aminti tot, fiecare clipă în care fuseseră împreună, fiecare atingere. Amintirile aduseră sentimentul dureros, dulce-amar al pierderii. Se întrebă brusc cum ar fi fost dacă ar fi apucat pe alt drum, dacă n-ar fi fugit de viață.

Încet, cu durere, îşi întoarse capul ca s-o privească.

Ea stătea în cadrul uşii, cu mâna subțire, albă pe toc. Ca întotdeauna, stătea perfect dreaptă, cu bărbia un pic cam sus, părul pieptănat cu grijă, o serie de bucle castaniu-aurii înconjurându-i fața.

El ar fi vrut să-i zâmbească mândru, de parcă nimic din toate astea n-ar fi contat şi încercă:

— Bună, doctore.

— Bună, Angel. Eşti pregătit?

El o privea atât de intens, încât ei îi trebui o secundă să înregistreze cuvintele. Când o făcu, ele o loviră cu forța unui pumn.

— Gata? murmură el, ştiind cât de patetic suna. Mințea, stând în acel pat, bărbierit de la bărbie până la glezne, cu pielea colorată de soluțiile antiseptice, cu venele pătrunse de multe ace intravenoase, cu părul acoperit de o bonetă de hârtie.

Urma să moară acum şi aici cu pieptul deschis, cu inima bătând pentru ultima oară în mâinile înmănuşate ale altui bărbat.

Madelaine lăsă uşa să se închidă în urma ei, se

îndreptă repede spre pat şi se aşează lângă el.

— Doctorul Allenford este în drum spre Tacoma, să verifice inima donatorului.

Inima donatorului.

Cuvintele îi reverberară prin craniu, transmiţând ecouri repetate. *O inimă scoasă dintr-un piept, o alta introdusă în piept.*

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, Mad, spuse el blând.

Se aplecă spre el, iar atingerea ei fu rece şi reconfortantă pe obrazul lui umed.

— N-ai avut niciodată prea multă încredere în tine, îi spuse ea cu un zâmbet care apăru şi dispăru atât de rapid, încât se întrebă dacă existase.

El începu să râdă şi termină într-o tuse puternică.

— Când zaci aşteptând să mori, ai tendinţa să te întrebi ce semnificaţie are viaţa ta.

Alt zâmbet mai blând, mai lung.

— Nu-mi spune că ai început să filosofezi.

El ar fi vrut să-i zâmbească, dar nu avea resursele necesare. Avea doar teama aceea care se accentua tot mai tare şi singurătatea.

— Nu fi aşa de mirată. Aproape m-am calificat pentru *Jeopardy* în 1986. Am pierdut doar la moralitate.

— Aşa trebuia.

El redeveni serios.

— Viaţa mea nu înseamnă mai nimic, Mad.

— Viaţa este aşa cum ţi-o faci, Angel. Poate… după operaţie vei avea altă viaţă, una diferită.

— Viaţa este aşa cum ţi-o faci, repetă el, simţind o neaşteptată amărăciune. Amărăciunea îl părăsi şi fără ea simţi din nou că-i este rece. Da, ai dreptate, fu de acord uitându-se la ea, văzând pentru prima

oară acele dungi mici care păreau două paranteze în colțurile gurii ei. Conştientă de asta, îşi netezi o şuviță inexistentă de pe frunte şi el observă că-i lipsea un nasture de la manşeta halatului.

O făcea să pară atât de umană acea mică şuviță pe fondul bluzei impecabile de mătase.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc, cum am făcut. El rosti cuvintele ca şi cum n-ar fi avut semnificație, dar surprinzător, aveau. Chiar dacă scuza lui a fost lamentabilă şi meschină şi mult prea târzie, se simțise bine s-o recunoască. Îşi petrecuse viața fugind de o decizie proastă, de parcă ar fi putut s-o schimbe sau s-o depăşească. De la zeci de telefoane publice din oraş pe care nici nu şi le mai amintea, îi sunase pe Madelaine şi pe Francis, formase numerele şi ascultase cum telefonul sună intermitent. Dar întotdeauna închisese înainte ca ei să-i răspundă.

Ce ar fi putut să le spună?

Dar el continuase s-o facă, până când numerele pe care le avea pentru ei fuseseră deconectate.

— Asta a fost demult, Angel.

— Uneori pare o veşnicie. Alteori mi se pare c-a fost ieri. Oricum, îmi dau seama că nu mai contează, dar am vrut să ştii. Trebuia să-l înfrunt pe Alex alături de tine.

Ea tresări. El observă cum îi pieri culoarea din obraji, lăsându-i chipul pământiu, apoi alb ca o coală de hârtie.

Îi văzu durerea din priviri şi se simți ca un nemernic. Desigur, nu mai voia să se gândească la asta.

— Iartă-mă, îi şopti.

Telefonul ei sună cu semnale scurte în acea tăcere

încordată. Ea îl luă absentă, îl opri, apoi ridică receptorul din rezerva lui. După ce formă numărul, îl ceru pe doctorul Allenford. Vorbi câteva cuvinte cu calm, apoi închise.

El ştiu după chipul ei că era ceva rău.

— Ce-a fost?

Ea îşi acoperi ochii cu mâna, apoi încet şi-o retrase şi se uită la Angel.

— Nu este bine. Inima nu era în formă prea bună. Îmi pare rău.

— Nu mai fac operația? El încercă să tragă aer în piept mai profund, dar nu putu şi se auzi cum şuieră. Eu... Înainte de a apuca să rostească vorbele, simți că i se blochează inima. Durerea îi explodă în piept. Încercă să respire, dar nu reuşi.

Mor, se gândi brusc şi ştiu că aşa era. Întinse mâna orbeşte.

Madelaine îl luă de mână şi-l strânse. Abia desluşit o auzi cum apasă un buton, apoi cum strigă. *Cod albastru cardiac ICU 264 vest. Stat. Aduceți targa.* Apoi îi simți mâinile pe piept, cum desfac halatul de bumbac.

Nu muri aici cu mine, Angel. La naiba cu tine, nu-mi muri în brațe.

Îi auzi vocea prin ceața din mintea sa, cu toate că durerea îi sfredelea pieptul, rupându-i muşchii. Voia să-i răspundă, dar nu putea.

Durerea se amplifică, se transformă în foc şi-i explodă în inimă.

12

Ploaia răpăia pe străzile oraşului, împroşcând peretele de beton al clădirii vecine, formând băltoace

în găurile din asfalt. Madelaine stătea la fereastră, uitându-se la cenuşiul ceţos al oraşului, la două etaje sub ea. Acolo jos era o zi obişnuită de octombrie. Nimic diferit, nimic nou.

Semaforul de pe strada Madison clipea de la roşu la verde, la galben. Umbre multicolore se mişcau pe trotuarele netede. Maşinile porneau, se opreau şi luau curba, dispărând dincolo de crengile verzi ale copacilor din vecini.

Viaţa continua.

Dar nu şi pentru Madelaine. Chiar şi acum, când privea imagini pe care le văzuse de un milion de ori, remarcă lucruri pe care nu le observase înainte. Văzu cum porumbeii de pe pervaz stăteau pereche, gungurind drăgăstos, cum frunzele care erau suflate de vânt şi se lipeau de geam aveau diferite culori – roşu, verde, auriu şi maro –, cum lumina soarelui străbătea printre nori, o suliţă galbenă, care părea să vină chiar din rai.

Încet, se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre pat.

Angel era nemişcat, cu pielea pământie şi buzele albe, ca de cretă. Respira, în sfârşit, fără ajutorul ventilatorului. Lângă el, monitorul cardiac înregistra, ilustrând secundă de secundă activitatea unei inimi care murea.

Murea. Murise.

Luă acea foaie îngustă de hârtie şi studie graficul cu bătăile inimii, apoi se aplecă asupra lui şi-i îndepărtă şuviţa căzută pe fruntea umedă. *Haide, Angel, revino. Revino.*

Pleoapele lui fluturară încet, dar nu se trezi.

Ea îi apăsă obrazul cu mâna şi închise ochii, încet, amintirile reveniră. Îşi aminti ziua în care îl

cunoscuse pe Angel DeMarco. Sfioasa puştoaică şi rebelul.

În acea primă zi, n-a însemnat nimic pentru el: ştiuse asta. Vedea că are un zâmbet fals, cam prea calculat să însemne că o primea bine.

Da, ea văzuse de la început că fusese o minciună, dar nu-i păsase. Chiar şi un zâmbet» simulat reprezenta mai mult decât era ea obişnuită şi dacă-şi închidea ochii şi-i asculta cuvintele, totul era aşa de dureros de dulce…

Deşi trecuse atâta timp, ştiu ce s-a întâmplat în momentul când el i-a zâmbit prima oară. Ea fusese disperat de singură şi niciodată nu-i trecuse prin minte că cineva i-ar putea zâmbi cu afecțiune reală. Tatăl ei călcase în picioare fragila ei considerație de sine, până când ea ajunsese să se mulțumească cu prea puțin.

Angel venise la ea când se eliberase, îi întinsese mâna şi-i şoptise: „Vino cu mine…”

Chiar şi acum, deşi trecuseră atâția ani, amintirea o străbătu ca un fior. Se temuse să-i întindă mâna, dar şi mai tare se temuse să nu i-o întindă, aşa că rămăsese acolo, paralizată de propria incapacitate de a decide.

Vino cu mine…

Când el i-a spus-o a doua oară, a fost ca un dar. Ea a simțit cum roşeşte, apoi cum se răceşte. Cuvintele îi bolboroseau în gât şi se strecurau afară nerostite, într-un râs amuzant.

Ea ştiuse că el îi va întoarce spatele dezgustat şi că va dispărea din viața ei cu aceeaşi pală de vânt care-l adusese şi panica provocată de această înțelegere îi făcuse inima să bată în piept şi gâtul să i se usuce. Dar el nu făcuse nicio mişcare, rămăsese

acolo cu mâna întinsă spre ea. O privise cu adevărat de data asta şi pentru o secundă zâmbetul acela fals dispăruse, locul lui fiind luat de unul adevărat. Ea ştiuse în clipa aceea că ar face orice, orice să-l vadă zâmbindu-i ca atunci…

Angel tuşi şi zgomotul îi atrase atenția lui Madelaine. Se uită în jos, la el.

El clipi, apoi tuşi din nou. Îl aşteptase să se trezească, dar văzând că n-o face trăsese un scaun şi se aşezase lângă el, citind în linişte un pasaj din *The Hobbit* pe care-l începuse cu o oră în urmă.

Pe la jumătatea celui de-al doilea capitol, el deschise ochii. Ea aşteptă fără să realizeze măcar că-şi ținea respirația. Închise cartea şi o puse pe noptieră.

— O să mor, nu? El îi aruncă un zâmbet echivoc, fugar, şi pentru câteva secunde redeveni vechiul Angel, iar ea, fata care-l iubise din toată inima.

— Nu mă pot opri să cred în miracole, îi răspunse ea încet, ştiind că nu era răspunsul pe care şi-l dorea el, conştientă că nu avea ce altceva să-i răspundă.

— Vorbeşte-mi de acest miracol, îi spuse el, spune-mi despre viața cu inima altuia. Cum va fi?

El rosti cuvintele cu uşurință, de parcă i-ar fi cerut o poveste înainte de culcare, dar ea văzu adevărul în ochii lui, teama pe care-i cerea s-o stingă. Nu voia o poveste de culcare, ci dorea ceva de care să se agațe în întunericul durerii sale, un motiv în care să continue să creadă.

Ea veni mai aproape de pat.

— Am avut un astfel de pacient cândva, îl chema Robert, şi a venit la noi în aceeaşi stare ca tine. A aşteptat patru luni un donator şi când în sfârşit s-a

găsit unul, aproape că nu mai voia să facă operația. Probabil n-ar mai fi făcut-o, dacă n-ar fi insistat soția lui. Zâmbi. După aceea, s-a mutat înapoi, în micul său oraş Oregon, şi n-am mai auzit de el timp de doi ani. Într-o zi, a venit să mă vadă şi şi-a adus şi fetița nou-născută. Au numit-o Madelaine Allenford Hartfort.

Angel începu să vorbească abia după un minut şi când o făcu, avu o voce răguşită şi groasă, aspră.

— Cum va fi în realitate?

Întrebarea lui simplă o duru. El crezuse că va fi ca în poveşti, că finalurile de acest gen erau pentru cei care credeau în ele.

— Vei lua medicamente tot restul vieții. Va trebui să ai o dietă sănătoasă pentru inimă şi vei face sport. Milioane de californieni trăiesc astfel, pentru că aşa doresc. Încercă să-i zâmbească, dar ajunse la concluzia că nu putea. Se aplecă mai mult spre el, permițându-şi să-i îndepărteze şuvițele umede de pe ochi. Dar vei trăi, Angel. Poți să mai joci în filme, să ai accese de furie, să fii mai mult decât îți poți imagina. Tot ce contează în viață vei putea avea.

— Copii?

Ei îi trebui o secundă să-i răspundă.

— Ți-ai dorit copii, Angel?

El îi aruncă un zâmbet neexprimat şi de privirea sa.

— Te rog, nu vorbi despre mine la timpul trecut. Sunt extrem de sensibil. Lăsă tăcerea să se strecoare între ei, înainte de a-i da un răspuns final. Mda, am vrut copii… cândva. Uneori mă miram dacă… obişnuiam să mă imaginez jucând mingea cu un băiețel blond, într-o seară de toamnă. Desigur, acum…

Madelaine simțea că nu mai poate să respire. Tăcerea se instalase între ei, prelungindu-se nefiresc.

Madelaine îi spuse în cele din urmă:

— Nu-ți face asta.

El îşi întoarse privirea, fixând un loc aflat la stânga capului ei.

— Data viitoare. Vocea lui deveni un murmur aspru. Data viitoare să nu mă mai salvezi. Nu vreau să… Strânse din ochi, dar nu înainte ca ea să-i vadă lacrimile strălucind. Nu aşa…

Şi în momentul acela multe lucruri reveniră la locul lor. Ea îl privi, amintindu-şi şi uitând totul cât ai trage aer în piept o dată. Acest bărbat pe care-l iubise cândva suferea şi chiar dacă nu ştia asta, nu voia să admită, ajunsese la ea aşa cum îşi dorise dintotdeauna în secret. O parte din el conta pe fosta adolescentă, să-i pese din nou de el.

Era din nou Angel, băiatul care o luase de mână şi-i arătase o lume cu totul nouă, băiatul care plânsese, spunându-i c-o iubeşte.

Acest bărbat cu visele sale secrete despre un fiu pe care nu-l avusese şi care admitea că este înfrânt, era un om pe care se va putea baza, poate…

Sări în picioare şi se depărta de patul lui. Muşcându-şi unghiile, se duse la fereastră şi privi afară, urmărind cum cădea ploaia ca de argint.

Se temea de propriile-i emoții, se temea de ceea ce simțea în loc să se gândească, şi de fiecare dată când făcuse asta în viața ei o costase scump.

— Ştii, Mad… Vocea lui ajunse greu la ea. Aproape împotriva voinței sale se întoarse cu fața spre el.

Stătea întins acolo, slăbit şi distrus.

— Amintirea ta nu mi-a dat pace tot timpul ăsta,

murmură el, încercând să-i zâmbească.

Ea observă emoția chinuitoare din ochii lui, regretul şi mâhnirea, şi-şi dădu seama că propria ei teamă nu însemna nimic în comparație cu a lui. Avea nevoie de ea acum, nevoie mai mare decât avusese de acea fată de şaisprezece ani, iar ea trebuia să fie puternică. Să facă față temerii că va fi abandonată şi să procedeze aşa cum trebuia.

— Nu poți muri acum, Angel, îi spuse blând şi atât de încet, încât se întrebă dacă el o poate auzi. Înghiți în sec, simțindu-se ca şi cum ar fi mers pe o margine îngustă, instabilă, fără cale de întoarcere. Nu-l putea lăsa pe Angel să moară fără să-i dea acel dar care să-l facă să mai creadă în basme.

El îi oferi o rămăşiță a acelui zâmbet pentru care devenise celebru.

— Stai să mă vezi.

Ea îşi retrase mâna şi se uită lung la el.

— Dacă mori, fiica ta nu te va ierta niciodată.

Probabil era vina medicamentelor. Nu putea să audă ceea ce tocmai auzise.

Fiica ta.

Cuvintele i se înfipseră adânc în inimă. Pentru o fracțiune de secundă simți licărirea unei speranțe albe, pure.

— Scuze, Mad. Nu mai ştiu despre ce vorbeam.

— Am spus că ai o fiică.

— Asta este o glumă? murmură el.

I se păru că vede lucind o lacrimă în ochii ei. Ea clătină încet din cap.

— Crezi că aş fi atât de crudă?

— Nu. Dar… se opri, neştiind ce să spună sau să simtă. O fiică, spuse el încet, încercând să asimileze informația.

O fiică. Strânse pleoapele.

Madelaine îi ascunsese acest adevăr, îi ascunsese fiica de parcă el n-ar fi avut dreptul să ştie de existența ei. Ştiuse că Angel îşi imaginase că avortase şi-l lăsase să creadă asta, îl lăsase să-şi trăiască viața, fără măcar să ştie că este părinte.

— Cățea, şuieră el.

Furia îi lăsă un gust amar în gură, iar el vru să-i adreseze vorbe dure, s-o facă să se simtă la fel de trădată şi de rănită, cum se simțea el în clipa aceea.

Se bucură când ea tresări. Apoi, fără o vorbă, duse mâna la poşetă şi scoase de acolo un portmoneu negru, din piele. Deschizându-l, scoase o fotografie şi i-o întinse.

Pentru o secundă, mâinile lui tremurară atât de tare, încât nu putu să se concentreze asupra pozei, închise ochii, concentrându-se pe respirație, ignorând bătăile desperecheate ale inimii sale distruse. Apoi, foarte încet, deschise ochii. Fata care îl privea din fotografie era ca o oglindă.

Fiica sa.

Era atât de tânără, cu acei ochi albaştri electrizanți, cu părul negru. Zâmbetul ei îi era atât de cunoscut, de deschis şi de fermecător. Era îmbrăcată în negru, cu un frac bărbătesc peste» maiou şi câteva inele negre în fiecare ureche. Era o oarecare sfidare în privirea ei, care îl făcu pe Angel să simtă ca şi cum ar fi cunoscut-o.

Nu putea da drumul fotografiei. O ținu, mângâind suprafața poroasă, de parcă atingând fotografia putea oarecum să cunoască fata. Fiica sa.

Încet, furia păli, coagulată în stânca dură a regretului. Desigur, Madelaine păstrase acest secret, dar ce altceva putuse să facă? Ce opțiune îi oferise

el?

— Îmi pare rău, şopti el. Nu am dreptul…

— Nu, spuse ea pe un ton ascuțit, nu ai dreptul…

— M-am gândit că… Descoperi că nu poate rosti vorbele.

— Ea încuviință.

— Ştiu. Ai crezut c-am făcut avort. Tata n-a mai avut răbdare să-mi spună ce reacție ai avut.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea îi evită privirea, acoperindu-şi gura cu mâna pentru mult timp. El ştia cât de dureros era momentul acela pentru ea. Ar fi vrut s-o atingă, să-i spună că totul este în ordine, că o înțelege, dar n-o putea face. Nu înțelegea nimic.

— A trecut mult de atunci, spuse Madelaine într-un târziu. După ce ai plecat, Alex a lansat atacul. Zâmbi obosită. *N-o să faci copilul slinosului ăluia, m-ai înțeles?* Ea imită perfect vocea puternică a lui Alex. M-a încuiat trei zile în camera mea. Te-am aşteptat… îi zâmbi din obişnuință. Când am văzut Harley-ul, am ştiut ce-ai făcut.

— Mad…

Ea îşi îndepărtă o şuviță imaginară de pe frunte şi continuă fără să se uite la el:

— Alex a decretat că trebuie să avortez şi că *nu vom mai discuta despre această ruşine.* Trase aer în piept tremurând. Am fost de acord. Ce puteam face altceva, unde mă puteam duce?

Ea înghiți cu putere şi-şi privi propriile mâini.

— Am urcat în limuzină şi l-am lăsat pe şofer să mă ducă la cabinetul doctorului cu care Alex stabilise un consult. Eram gata să fac ce-mi ceruse, să-l las să decidă ce era bine pentru mine. Scutură din cap. Nu mi-a mai păsat de nimic.

El o urmări cum se prăbuşeşte, fără să spună nimic o vreme. Apoi, încet, se îndreptă, ridicându-şi bărbia. Ştia că ea ducea o bătălie dureroasă şi lupta în singurul fel în care ştia s-o facă, aşa cum o învățase Alex.

După alte câteva secunde, ea continuă abătută:

— Totul s-a schimbat când am ajuns la clinică. Se înfioră privind îngândurată peretele cenuşiu. Acea clădire rece de cărămidă... canapelele galbene pe care stăteau fete ca mine. Îmi amintesc cum am sărit când am fost strigată. M-am dus după asistentă în sala de examinare şi m-am dezbrăcat. Mi-am pus acel halat de spital de bumbac şi m-am urcat pe masa acoperită cu hârtie.

Ea se cutremură din nou.

— M-am uitat la acele instrumente şi m-am gândit la ce urma să mi se facă mie şi copilului meu... copilului nostru şi n-am putut s-o fac.

El îi resimți durerea ca pe un pumnal, care îl răni cumplit de tare.

— Dumnezeule, Mad...

— M-am îmbrăcat şi am ieşit. Limuzina aştepta la bordură, dar eu ştiam că nu există cale de întoarcere. Alex mi-o spusese foarte clar. Nu puteam decât să-i fac pe plac lui – marele şi nemulțumitul Alexander Hillyard – decât avortând. Aşa că am sunat singura persoană la care m-aş fi putut gândi.

Angel ştiu despre cine era vorba, înainte ca ea să rostească numele.

— Francis. Ea zâmbi când îi pronunță numele. Îți aminteşti cum era el pe atunci. Optsprezece ani. Timid, studios. Tocmai începuse seminarul. Dar a venit pentru mine în ziua aceea şi în cele care au urmat. Ne-a salvat pe amândouă. Ea surâse cam

fără convingere. Nu mi-a pus întrebări, n-a spus decât: *Hei, Maddy, nu eşti unde ar trebui.* M-a instalat într-o casă pentru adolescentele însărcinate, unde mi-a plăcut. N-am cunoscut alți copii de vârsta mea, n-am avut alți prieteni în afară de tine şi am învățat multe. Îmi luasem deja diploma de liceu, aşa că am început colegiul la şaisprezece ani. Slavă Domnului, mama mi-a lăsat nişte bani din care am acoperit cheltuielile. Am muncit zi şi noapte să fac Facultatea de Medicină.

Angel închise ochii. Îşi imagina fiecare clipă a vieții ei, cum Francis fusese mereu de ajutor, un adăpost pentru fiecare furtună. Nu ca el, care nu rămăsese niciodată alături de cineva sau de ceva.

— O cheamă Angelina Francesca Hillyard. Îi spun Lina.

Îi spun Lina. Brusc, fata din fotografie cu chipul lui devenise o persoană. Nu mai era un cuvânt imaginar, ci o persoană vie, reală. O fiică care va dori ceva de la tatăl ei. O mulțime de lucruri.

Panica i se strecură în suflet, răsucindu-i-l.

— Ştie de mine?

— Nu.

El oftă uşurat.

— Slavă Domnului!

— Spuneai că visezi un băiețel…

— Vise, spuse el posomorât, uitându-se în tavan. Simțea că este pe drumul greşit, că nu face ce trebuie, dar, ca întotdeauna, nu putea schimba lucrurile. Nu voia cu adevărat. Se simțea gol în suflet, vlăguit de dezvăluirea ei şi de propria-i teamă. Am spus că visam la un băiețel, dar… pentru o secundă nu putu să continue. În cele din urmă înghiți cu putere şi se uită la ea. Vedea durerea din

ochii ei, ştia ce-i făcea chiar în acel moment şi deşi regreta, nu avea ce naiba să facă pentru a schimba lucrurile. Vorbe de om pe moarte, Mad. Ăsta nu este un vis real. Este milă, regret. Minciună. Este ca şi cum ai trece înainte de moarte la catolicism, doar aşa… Nu înseamnă nimic.

Ea pălise.

— Ce tot spui?

Dumnezeule, îl durea s-o dezamăgească aşa, să se dezamăgească aşa. Nu era demn să fie tată. Nu merita un dar ca acesta.

— De ce mi-ai spus de ea, Mad? De ce?

— Am considerat că ai nevoie de un motiv să te agăți de viață. Am crezut că Lina va fi acela.

— Nu, spuse el, realizând că aproape țipa. Ce se presupune că ar trebui să fac, Mad, să joc rolul tatălui pe patul de moarte, pentru o adolescentă de şaisprezece ani, pe care n-am văzut-o niciodată? Asta ai crezut – că vei aduce un copil străin în camera mea, că o s-o îmbrățişez, o s-o sărut şi o să mor fericit? Că ea ar putea urmări cum îmi dau ultima suflare simțindu-se *fericită* că m-a cunoscut?

— Nu. Cuvântul sună aspru. Am crezut că… Clătină din cap. Nu ştiu ce am crezut.

— Ai avut dreptate să nu mă cauți atâția ani. Oftă, relevându-i-se brusc adevărul despre sine, adevăr pe care-l ura. Ea n-ar fi făcut diferența, Mad. Aş fi părăsit-o, aşa cum am făcut şi cu tine. Asta ştiu să fac.

— Dar acum…

— Nu vreau s-o cunosc, Mad.

Ea trase aer în piept repede.

— Nu spune asta. Are nevoie de tine.

— Tocmai de asta nu vreau s-o cunosc. O rugă din

priviri să-l înțeleagă. Tu mă cunoşti, Mad. Chiar dacă voi trăi, ceea ce nu se va întâmpla, nu am ce să-i ofer fetei. Voi fi pasionat de ea câteva zile, poate o lună, apoi strălucirea ei va păli. Voi simți nevoia să dispar şi o voi un că mă reține aici. Amărăciunea îi marcă vocea. Şi apoi, într-o zi, voi dispărea.

— Dar…

El întinse mâna spre ea atingând-o. Ea se aplecă, lăsând ca degetele lui să-i cuprindă bărbia.

— Îi voi frânge inima, Mad. Nu contează dacă trăiesc sau mor, oricum o voi dezamăgi. Dac-o iubeşti, fereşte-o de mine.

Ea îl privi şi în adâncul ochilor ei se văzu durerea pe care el i-o provocase şi altceva, ceva ce nu putea numi. Ea continua să-l fixeze cu privirea, fără să spună ceva şi pe măsură ce minutele treceau, el începu să se simtă stânjenit. Citi în ochii ei o aşteptare care-i destabiliza încrederea de sine şi-l făcea şi mai confuz.

— Nu mă privi aşa, spuse el.

— Cum?

— Ca şi cum ai şti că mă voi răzgândi.

— O vei face. Vocea ei tremură un pic, dezmințită de convingerea din glasul ei. Apoi adăugă mai blând: Va trebui s-o faci.

Aşezată la biroul ei, Madelaine privea fotografia Linei. Ceasul din cristal cu înfloriturі anunța trecerea minutelor cu un ticăit uşor: *tic, tic, tic…*

Închise ochii şi oftă. Chiar şi acum, la o oră după ce-l văzuse pe Angel, nu putea să creadă că-i spusese adevărul despre Lina.

O, Francis, se gândi, *unde eşti? Am nevoie de tine chiar acum…*

Se răsuci cu scaunul şi privi pe fereastră.

Straturile înghesuite de plante păreau că se contopesc într-o ceață verzuie. Fusese atât de surprinsă de visul lui Angel rostit cu voce tare despre băiețelul cu care se juca cu mingea. O parte din ea fusese speriată de întorsătura pe care o luase conversația, dar o alta, ascunsă, despre care nu ştiuse că există, tresărise, auzind ce gândise el despre copilul lor. Şi brusc, simțise nevoia să-i spună despre Lina, dorise să ridice capacul secretului pe care-l ținuse doar pentru ea atâta timp. Voia să ajungă din nou la acel tânăr pe care-l iubise cândva, să-l ia de mână, să meargă alături de el... râzând ca în vremurile bune.

Se surprinse retrăind toate acestea în gând, întorcându-se la trecutul pe care încercase din greu să-l uite...

Într-o seară toridă de august, realizase că era însărcinată. La început, fusese fericită. Ea şi Angel depănaseră atâtea vise la lumina lunii, se căsătoreau, aveau copii şi niciunul nu mai era vreodată singur, pierdut, nu se mai temea de ceva.

Dar când îi spusese despre copil, nu fusese aşa cum îşi imaginase. Îşi amintea că se afla în acea rulotă oribilă, inhalând mirosul de țigară al mamei lui, când îi destăinuise secretul.

O, el spusese ce trebuia, îi spusese c-o iubea, că va fi alături de ea, dar observase acea privire în ochii lui, natura lui sălbatică, teama. Nu voia copilul, nu era pregătit pentru el, şi după acea privire din acea secundă când cercetase sufletul lui şi văzuse adevărul, nu mai crezuse în cuvintele lui.

Nici ea, nici el nu ştiuseră ce să facă după asta. Ea avea şaisprezece ani, el şaptesprezece, şi se credeau nemuritori, credeau că dragostea îi poate

proteja de tot ce este urât în lume.

Dar acea urâțime îşi făcu simțită prezența.

Când Alexander Hillyard descoperi că perfecta sa fiică era însărcinată, aproape că-şi pierdu mințile. O încuie în camera ei şi blocă ferestrele cu bare groase, negre de fier. Nici lacrimile, nici rugămințile ei nu-l mişcară. Decretă că va trebui să avorteze şi că nu vor mai vorbi vreodată de imprudența ei. Nu va permite ca *asta* să-i distrugă viitorul.

Aşteptase zile întregi în acea cameră rece, impecabil mobilată, ghemuită la fereastră, privind afară, aşteptând ca Angel să vină după ea.

În cele din urmă îl văzu, o umbră subțire aflată în perimetrul proprietății lor. Se aruncase asupra ferestrei, se apucase cu degetele de bare, îl strigase. Dar el n-o auzise. Îl urmări cum merge pe aleea pavată cu cărămizi şi apoi dispare în casă. Se ghemuise la uşa încuiată, ascultând disperată să-i audă paşii.

Paşi care nu veniră.

Cincisprezece minute mai târziu – cel mai lung sfert de oră din viața ei –, el părăsi casa. Ea se împleticise înapoi spre fereastră şi-şi lipise fața de geam. La poartă, el se întorsese, cercetând cu privirea fațada casei.

Privirile li s-au întâlnit şi încet, foarte încet, el a clătinat din cap, apoi s-a întors şi a plecat. Ea crezuse c-a văzut lacrimi pe obrajii lui, dar se poate să fi fost doar ploaia, n-a fost sigură niciodată.

Chiar după ce el a plecat, ea s-a agățat de speranța că el se va întoarce. O speranță care s-a năruit în seara următoare.

A auzit o bubuitură afară şi a alergat la fereastră, trăgând perdeaua din mătase. El se afla la marginea

drumului privind spre fereastra ei, călare pe o motocicletă nouă Harley-Davidson, placată cu crom.

Şi atunci ea a ştiut: acceptase banii oferiți de tatăl ei.

De data asta era sigură că-l văzuse plângând, dar nu-i păsase. El i-a făcut un semn obosit, abia schițat, apoi a plecat.

A fost ultima oară când l-a văzut pe Angel DeMarco – până când a apărut la Terapie Intensivă, având nevoie de ea să-i salveze viața. Ea ştia că Angel şi-a închipuit că va face avort.

Tatăl ei n-a mai pierdut timpul, spunându-i potențialului tată că nu va exista niciun copil.

Aşa că, ce-o făcuse pe ea acum să rişte tot deschizând cutia Pandorei care fusese demult închisă?

Nu-l cunoştea pe bărbatul care se afla în salonul de pe hol, nu ştia nimic despre el. Dar îi cunoştea rădăcinile. Ştia de unde vine şi ce fel de persoană a fost cândva. Genul de bărbat care se» îndepărtează în viteză de responsabilitate pe o Harley-Davidson nou-nouță.

Oamenii nu se schimbă în totalitate. Nu se îndoia că sălbaticul băiat de şaptesprezece ani era încă viu şi dădea din picioare în trupul acelui bărbat distrus de treizeci şi patru de ani.

O privire. Un zâmbet. Asta era tot ce avea să-i ofere Linei, şi ea se va topi, aşa cum făcuse Madelaine cu atâția ani în urmă.

Se cutremură. Închizând ochii pentru o fracțiune de secundă, şi-o imaginã pe Lina fugind de mama ei cea rece, perfectă, care nu făcea nimic , cum trebuia, fugind spre zâmbetul lui Angel. Nu se mai uita înapoi, nu se mai întorcea acasă.

Dar vremea pentru astfel de temeri trecuse. Madelaine obosise să tot mintă, să se ascundă şi să se prefacă, obosise să-şi urmărească prețioasa fiică alunecând într-un abis. Madelaine ştia – ştiuse dintotdeauna – că avea o posibilitate de salvare şi că nu va sta pe margine ca spectator la propria-i viață. Obosise să se tot teamă.

Angel i-ar putea frânge inima Linei, ar putea s-o rănească iremediabil, dar tot aşa de bine ar putea să n-o facă. Asta a fost speranța care i-a umplut sufletul cu mult timp în urmă. *Poate că n-o va face.*

Poate că trecutul n-a fost întotdeauna aşa cum l-a înțeles ea, o foaie cu fapte şi cifre, cu momente găsite şi pierdute. Poate Lina şi Angel puteau extrage ce era mai bine unul de la celălalt, se vor putea salva, când amândoi se simțeau singuri.

Trebuia să creadă asta.

Întârziase, ca de obicei.

Francis apăsă pe accelerator, aşteptând câteva secunde să vadă rezultatul. Obosită, maşina tremură şi se năpusti înainte, motorul duduind tare, zgâlțâind recipientul de cafea pe care îl ținea între genunchi.

Drumul pietruit, sinuos se arcui spre stânga, apoi spre dreapta şi din nou la stânga, şerpuind printr-o pădure cu copaci bătrâni.

Mergea la munte, drumul se răsucea şi unduia ieşind când şi când pe culoarul şerpuitor al văii râului de dedesubt. În final, fiind în întârziere cu peste o oră, zări semnul sculptat în lemn care indica numele stațiunii. Se întoarse pe drumul străjuit de copaci şi ridică piciorul de pe accelerație.

Multnomah Lodge era ca o diademă cioplită în lemn, într-o pădurice cu brazi înalți. Drumul

unduitor făcea o buclă în fața uşii de la intrare, atrăgând invitații ca într-o îmbrățişare prietenoasă, spre intrare. Ultimele flori de toamnă, crizantemele, trandafirii, margaretele Shasta se aliniau pe cărarea din piatră.

Îşi conduse Volkswagenul vechi până la curbă. Portarul ieşi în grabă şi-l aşteptă.

Francis opri motorul, clipind când acesta trosni şi tuşi. Apăsând greu pe mânerul rece de metal, împinse uşa care gemu şi coborî. Îşi luă bagajul şi şi-l trecu peste umăr, apoi îi dădu valetului cheile şi intră.

Interiorul era din lemn, sticlă şi piatră. Artefacte din nord-vest atârnau pe pereții de buşteni cojiți, iar ferigile americane erau aşezate pe mesele de aramă, cu sticlă mată. Scaunele şi canapelele erau tapițate cu stofă de lână în modele îndrăznețe.

— Părinte Francis! auzi strigătul unei femei pe când străbătea foaierul din piatră. Se opri şi privi în jur. Grupul lui se afla într-o încăpere mică, cu pereți de sticlă, aflată într-un colț al foaierului. Ştiu imediat că-l aşteptaseră acolo mai mult de o oră pe preotul lor care întârzia întotdeauna.

Se întoarse şi se îndreptă spre încăpere. Ei îi zâmbiră când intră, iar el le întoarse zâmbetul, schimbând priviri. Bătrânul Joseph şi Maria Santiago, care fuseseră căsătoriți timp de treizeci de ani, se gândeau că nu-l vor apuca pe al treizeci şi unulea; Sarah şi Levi Abramson, a căror căsătorie interconfesională începuse să scârțâie; Thomas şi Hope Fitzgerald, care ajunseseră la o răscruce a căsniciei lor când ceasul biologic al lui Hope începuse să ticăie mai tare – din nefericire, fusese un sunet pe care doar ea îl putea auzi; Ted şi Janine

Canfield, care aveau probleme cu integrarea copiilor vitregi într-o nouă familie.

Ce oameni buni erau toți! Se iubeau unii pe alții, pe Dumnezeu şi familiile lor. Oameni care încercau să-şi respecte angajamentele într-o lume care nu părea să mai pună valoare pe vechile cuvinte.

Şi toți aceştia îl aşteptau pe părintele Francis Xavier DeMarco să le arate calea.

El se simțea ca un impostor. Ce putea el, un om cu atât de puține trăiri, să le ofere drept torță în întuneric cuplurilor care se temeau? Nu făcuse parte niciodată dintr-o familie iubitoare, nu unise cupluri, nu făcuse dragoste niciodată cu o femeie, nu-şi disciplinase propriul copil, nici nu încercase să găsească banii necesari ca să pună hrană pe masă. Nu avusese niciodată o slujbă de la nouă la cinci, nu trăise sub acele presiuni.

Atâtea lucruri pe care nu le făcuse.

Oftă. Reglând din nou cureaua sacoşei de plastic de pe şold, traversă cei câțiva metri care separau foaierul de sala de şedințe. Cele patru cupluri se aşezaseră confortabil pe scaunele tapițate şi pe sofaua din încăpere. Joe Santiago juca şah cu Janine Canfield la o masă din colț. Hope Fitzgerald stătea pe cămin cu brațele în jurul genunchilor, cu privirea ei tristă fixându-şi soțul, care stătea țeapăn pe sofa cu Sarah Abramson.

Când Francis îşi făcu apariția, ei îi zâmbiră şi-l salutară, dar el auzi mai mult în tăcerea care urmă, decât în salutul care acompaniase intrarea sa. Emoțiile erau la maximum în acea încăpere – tristețe, mânie, supărare, dragoste.

El privi fiecare chip în parte, văzându-le aşteptările şi simți greutatea acestora aşezându-i-se

pe umeri. Voia să-i ajute pe aceşti oameni.

Cel mai rău era că ştia că nu poate. Cândva, cu ani în urmă, ar fi reuşit poate să între cu optimism în această încăpere, cu gulerul său alb, subțire, drept scut protector. Pe atunci, gulerul nu-i rodea niciodată pielea, nu fusese niciodată aşa de strâns, încât să nu poată respira. Fusese eliberatoare acea bucată de material alb apretat, dovada că era un slujitor credincios al Domnului pe care-l iubea. Totuşi, cu fiecare an care trecea, părea să se micşoreze, ajungând să fie ultima barieră între el şi tovarăşul lui.

Şi uneori, ca acum, tânjea să-l scoată şi să întrebe în loc să răspundă. Ar fi vrut să se ducă la doamna Santiago, s-o implore să-i spună ce simte când se culcă în acelaşi pat alături de acelaşi trup timp de treizeci de ani, în fiecare noapte când se trezeşte alături de acelaşi chip iubit. Voia s-o întrebe dacă dragostea este un port sigur sau o mare învolburată.

Era conştient că trece printr-un fel de criză a credinței şi că nu era diferită de ce simțiseră miile de preoți dinaintea sa. Dar asta nu-l încălzea nicidecum. Îi lipsea focul convingerilor, iubirea de Dumnezeu care odinioară îi condusese fiecare moment de trezie. Fără ea se simțea confuz... în derivă.

Nu se simțea potrivit să fie servitorul

Domnului. Amintirea felului în care alesese s-o rănească pe Lina îi străpungea conştiința ca o arsură recentă.

— Părinte Francis? Vocea scârțâitoare a lui Levi Abramson îi întrerupse gândurile.

Francis se forță să zâmbească.

— Îmi pare rău. Sunt cam obosit în seara asta.

Ce-ar fi să începem această retragere imaginându-ne o listă de țeluri pe care am dori să le atingem?

Se auziră murmure de aprobare, văzu oamenii clătinând din cap ca întotdeauna. Văzu, de asemenea, speranța aprinzându-le privirile, zâmbetele care le luminară chipurile. Şi Francis se simți mulțumit că le putuse oferi asta, dacă nu ceva mai concret.

— Bine, spuse el, zâmbindu-le deschis pentru prima oară în acea seară. Să începem cu o rugăciune.

13

Angel se trezi brusc, cu o senzație de frig şi de durere, ca o bandă care-i înconjura şi-i strângea pieptul. Cearşafurile reci şi umede se răsuciseră în jurul picioarelor sale, strânse apoi în pumnii încordați, întinşi de o parte şi de alta a corpului. Pernele erau jilave, nişte mingi mirosind a sudoare sub capul său. Monitorul cardiac emitea impulsuri sălbatice. Aştepta în tăcere, fără a respira, să audă cum sună alarma computerizată, dar nu se întâmplă nimic. Răsuflă încet, egal, fără a se concentra la ceva, doar la respirația dureroasă. *One, two, buckle my shoe… three, four, shut the door…* Versurile din copilărie îi reveniră în minte şi se concentră asupra lor, încercând să-şi amintească cuvintele, să se gândească la orice altceva în afară de durere.

Inima începu să lovească puternic, periculos, întinse epuizat mâna spre butonul roşu de la patul său şi-l apăsă.

Uşa salonului se deschise brusc şi Sarah, sora din

schimbul de noapte, apăru lângă patul lui.

— N-ar trebui să fii treaz, îi reproşă ea, verificând monitoarele adunate în jurul său, cu pungile de fluid suspendate deasupra capului.

— Am nevoie de mai multe medicamente, rosti el neclar.

— Vei primi doza următoare la ora şase a.în. Ea ridică fâşia albă de hârtie de la monitorul cardiac şi o studie cu ochii îngustați. Curând, scoase o exclamație.

— Ce face fiica ta? o întrebă el încet.

Ea se opri şi-l privi. Apoi chipul ei se destinse încet într-un zâmbet:

— E mai bine, mulțumesc.

— Eu… îi făcu semn cu ochiul. *Dumnezeule, cât îl durea să vorbească!* Mi-am sunat agentul, îi trimite o fotografie cu autograf.

Sarah îi zâmbi, îndepărtându-i o buclă udă de transpirație de pe frunte.

— Mulțumesc, domnule DeMarco.

El murmură:

— Pentru puțin.

Ea verifică ultima pungă cu lichid, apoi se întoarse şi ieşi. Uşa se închise în urma ei şi tăcerea se instală din nou în salon, punctată doar de impulsurile monitorului.

Angel oftă din nou, dorindu-şi să poată închide ochii şi să adoarmă, dar ştiind că nu va putea.

Se întoarse încet să privească peretele de sticlă de lângă uşa închisă. Unitatea de Terapie Intensivă era cufundată în linişte şi în penumbră, iar saloanele private erau pregătite pentru noapte. Asistentele îmbrăcate ca nişte stafii în alb erau adunate în încăperea lor.

Le privi atât de intens că vederea i se înceţoşă, iar asistentele şi internii deveniră nişte umbre în cadrul altor umbre, discutând între ei, bând cafea, râzând încet.

Îi spun Lina.

Strânse din ochi. Regretul era ca o durere dură şi surdă, care pulsa în sufletul său. Nu se putea gândi la altceva, doar la fata din fotografie. La faptul că-i semăna leit. Ochii arzători, albaştri-intens, părul negru, acea mică aluniță pe gâtul alb.

Se întrebă cum era această adolescentă care avea zâmbetul lui pe fața în formă de inimă, dar înainte de a putea măcar să formuleze jocul închipuirii, aceasta dispăru.

Ştia că n-ar putea fi tată. Nici când fusese sănătos şi cu siguranță nici acum când era pe moarte. ÎI întrista să constate că nu era potrivit pentru asta. Niciun bărbat n-ar fi trebuit să se vadă cu atâta claritate, să-şi cunoască sufletul întunecat atât de bine, dar Angel nu se mințise niciodată – îi mințise doar pe alții.

Îşi văzuse întotdeauna marginile destrămate ale sufletului, ştiind că nu le putea schimba. Schimbarea ar fi fost prea grea şi rezultatul incert. Preferase să se accepte cum era.

Aşa făcuse întotdeauna. Văzuse adevărul şi-şi vârâse regretele atât de adânc în buzunarele sufletului, încât după o vreme uitase de ele. Până într-o zi ca aceasta, când toate subterfugiile sale fuseseră date în vileag.

Gândurile sale se roteau prin întunecimea camerei. Anii i se scurgeau printre degete şi îl purtau înapoi, mult înapoi.

Fusese o seară de vară superbă cu o săptămână

înainte ca el s-o trădeze pe Madelaine. Şi-o amintea foarte clar: cerul nopții luminat de o lună alb-albăstrie; foşnet de frunze deasupra capului şi muzica îndepărtată a unui bâlci.

Haide, Angel, dă-mă în roata Ferris. N-am mai fost niciodată…

Auzea moliciunea vorbelor ei, aşa cum i le murmurase la ureche, amintindu-şi cum ea îl trăsese cu blândețe de mână pe cărare.

Roata Ferris fusese o experiență fără egal. Simțise scaunul cum se legăna sub el, cum se balansa şi scârțâia urcându-i sus, sus, sus spre cerul presărat cu stele.

Când îşi lăsă privirea în jos, văzu o lume cu totul nouă. Pierise stridența bâlciului, mizeria de sub luminile strălucitoare, premiile ieftine şi grosolane. În locul lor, el văzu totul prin ochii ei. Lumină, acțiune. Magie.

O ținea strâns în acel scaun care se balansa, atârnându-se de ea, dorind-o cu disperarea adunată într-un puşti de şaptesprezece ani, îndrăgostit pentru prima oară în viața sa. Mâna îi alunecase de-a lungul brațului ei, simțindu-i moliciunea pielii care se făcu dintr-odată de găină, prin atingerea lui.

Ea se întorsese atunci spre el şi momentul acela lăsase însemnele pe acel organ bolnav care era inima lui. Părul ei era răvăşit de vânt, ochii străluceau de dragoste, chipul îi era luminat de stele şi de lună. *Te iubesc, Angel DeMarco.*

El îi făcuse aceeaşi declarație, simțind acele lacrimi umilitoare, pe care nu se obosise să le şteargă. Se simțise în siguranță alături de ea în secunda aceea, atât de sigur încât putea să şi plângă, şi amândoi ştiau asta.

După aceea, se plimbaseră ținându-se de mână pe drum, iar el fusese din nou izbit de magia a ceea ce vedea. Îşi aminti ce simțise când se lăsase atras de tărâmul acela fantastic; pentru un băiat care crescuse într-o rulotă sărăcăcioasă, în partea rău famată a oraşului, cu o mamă alcoolică, a fost un moment amețitor prin impetuozitate.

Îşi cheltuise banii la fiecare chioşc, câştigând animale împăiate, un pahar de vin şi un set ieftin – arc cu săgeată. Dar ultimul cadou şi-l amintea cu claritate.

Cerceii, îi şopti ea, arătând o pereche de tortițe de metal roşu-țipător. El ştiuse imediat de ce şi-i dorise. Erau atât de ieftini şi se stridenți, încât Alex va fi îngrozit s-o vadă cu ei. Ea, care avea perle şi smaralde, biata fată bogată care nu avusese până acum un fleac ieftin de la bâlci.

L-a costat opt dolari în monede de douăzeci şi cinci de cenți, ca să-i pună cerceii în palmă. Dar ceea ce văzuse în ochii ei merita toți banii.

După aceea, s-au plimbat prin Carrington Park şi s-au întins sub un stejar vechi de o sută de ani, ținându-se în brațe, cu ochii pe bolta nopții. Au vorbit mult, destăinuindu-şi secrete, făcându-şi jurăminte, visând cu voce tare la viitorul lor.

El o strânsese în brațe, o sărutase şi jurase să fie întotdeauna cu ea.

Zorii spălaseră noaptea cu umbre de roz şi purpuriu. Când se ridicară să plece, Madelaine îşi scosese cerceii din urechi şi-i privise lung:

— Nu-i pot lua acasă. Tata… îmi umblă prin lucruri.

El întinsese mâna şi-i luase.

— Ți-i păstrez eu.

— Să-i lăsăm aici. În felul acesta, o parte din noi va exista întotdeauna sub acest copac bătrân.

Când vom îmbătrâni şi noi, vom putea veni aici cu nepoții noştri.

Ah, îşi amintea acum dragostea copleşitoare pe care o simțise pentru ea în clipa aceea.

Înfăşuraseră cerceii roşii, ieftini, într-una din batistele scumpe, monogramate, ale lui Madelaine şi îngropaseră comoara la rădăcina copacului. După aceea, ea îşi ridicase spre el ochii umezi de lacrimi.

— Trebuie să mă duc acasă acum, murmură ea.

Când o revăzu, ea stătea pe canapeaua veche, fără nicio valoare a mamei lui şi-i spuse despre copil. El ştia că atunci n-a spus ce trebuia, dar de fapt, nici n-a ştiut ce să spună. Era atât de speriat!

La o săptămână după aceea, sunase acasă la ea şi închisese când îi răspunsese tatăl ei. În cele din urmă, se dusese acasă la ea şi văzând gratiile de fier fixate la fereastra ei, ştiuse ce s-a întâmplat. Alex aflase despre copil.

Ar fi vrut să se întoarcă, s-o ia la goană, să fugă, şi să fugă, şi să fugă. Şi aproape o făcu tocmai când văzu ceva, o umbră care trecu prin fața luminii strălucitoare din dormitorul ei şi se gândi la acel moment din roata Ferris. *Te iubesc, Angel.*

Această amintire îi dădu curaj să-şi parcheze bicicleta. Ridicându-şi gulerul să se ferească de ploaie, merse pe alee spre uşile duble de la intrare şi bătu cu putere.

Auzi paşi grăbiți, un zgomot de metal pe metal, apoi uşa se deschise.

Dumnezeu stătea în cadrul uşii, îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers, cu un pahar de Martini în mână. Angel nu mai văzuse un om atât de masiv şi

de intimidant: avea o voce care tuna în întuneric, ca un corn de taur. *Aşadar, tu eşti micul nemernic care mi-a lăsat fiica gravidă.*

Restul întâlnirii se topi ca întotdeauna într-o negură de ruşine şi de regret. În locul derulării normale a evenimentelor, îşi amintea fragmente din discuția lor: cuvinte care dăinuiau în inima şi în sufletul lui ca un cuțit.

Cine te crezi de vii în casa mea, să baţi la uşa mea, de parcă ai fi de-al casei? Eşti un nimic. Un nimic.

Cu fiecare cuvânt primit ca o lovitură, Angel se simțise mai mic şi mai mic până când, în cele din urmă, nu mai rămăsese nimic din el.

Ce vrei, băiete, ca să dispari din viața ei? O mie de dolari, cinci mii, zece mii? Ce-ai zice să-ți concediez mama aia beţivă? Observ că n-ai ştiut că sunt conştient că lucrează la fabrica mea. Lumea este plină de surprize, nu?

Îi trebuise un minut să înregistreze cuvintele, dar în cele din urmă Angel înțelesese: Alex îi oferea o rezolvare.

Zece mii, copile. Gândeşte-te la asta…

El nu voise să se gândească, încercase să n-o facă, dar oferta era prea tentantă.

Nu te considera erou, copile, la banii.

Angel îşi închisese ochii auzind, văzând, simțind totul din nou, momentul care-l definise pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să între în casa lui Alex, dar o făcuse; n-ar fi trebuit să între în acel birou întunecat, dar o făcuse. Îşi aminti totul brusc – sunetul sertarului tras, cecul rupt din carnet.

Angel se gândi acum la momentele, secundele, în care ar fi putut refuza. Până la ultima bătaie a inimii, când ținuse cecul în mână şi văzuse toate

zerourile.

Alex simțise nesiguranța lui Angel, o mirosise şi comisese crima cu precizia unui vânător.

Ce ai putea să-i oferi tu lui Madelaine? O viață într-o, rulotă împuțită, la cină cu tine după muncă în fața televizorului? Şi tu îți vei petrece tot restul zilelor înfăşurând hârtia igienică aşa ca mama ta? Sau accepți ce-ți ofer şi dispari din oraş?

Angel se gândi la părinții săi – treizeci de ani munciseră la fabrica de hârtie. Veneau acasă, se îmbătau şi îşi băteau fiul. Tatăl său mort în comă alcoolică, înainte de cea de-a patruzecea aniversare.

Alex continuase să fluture cecul prin fața lui Angel. *Am văzut un milion de puşti ca tine în viața mea. Eşti un nimic, nu ai unde să ajungi. Nu eşti bun nici măcar să-i lingi pantofii ei murdari de rahat.*

Angel încercase. Numai Dumnezeu ştie că îşi adunase şi ultima fărâmă de curaj şi încercase. *Aş putea fi un tată bun.* Dar chiar în timp ce-i spunea asta, ştia că era o minciună şi Alex ştia şi el.

Bătrânul începuse să râdă. *Pentru cine? Mâine ea face avort. Doar nu ți-ai închipuit că o să-ți facă un copil? Pentru numele lui Dumnezeu, doar este o Hillyard!*

Angel răsuflase uşurat. Chiar şi acum îi făcea rău să-şi amintească cât de uşurat fusese de vorbele lui.

Ia banii, copile. Sunt toți pentru tine.

Şi Angel îi luase. Se întorsese şi fugise cu cecul strâns între degetele asudate. Tot drumul îşi spusese că nu conta, că putea încasa cecul, cheltui banii şi apoi să se întoarcă după Madelaine.

Când ajunsese la bicicleta sa, ştia adevărul care îl sfâşiase, răsucindu-i stomacul până s-a gândit că ar putea vomita pe stradă. El o părăsea pentru că voia

s-o părăsească, pentru că nu era destul de puternic să rămână, să-şi ia o slujbă oarecare într-o fabrică şi să-i fie tată copilului nenăscut.

Nu va exista niciun copil. Încercă să se lase consolat de idee, dar se trezi că-l doare şi mai mult.

Era speriat. Dumnezeule, era atât de speriat. Nu voia să renunțe la tot viitorul său, nu încă.

Încet, se întoarse. O văzu acolo, cu chipul ei oval, palid, între barele de fier care-i blocau fereastra, captivă dincolo de sticla udă de ploaie.

Apoi sărise pe bicicleta fratelui său şi plecase cu cecul, la fel de greu ca o bucată de argint, în buzunarul său. Angel expiră într-un oftat profund. Da, plecase cu toată hotărârea, repede, plecase departe, dar ajunsese exact acolo de unde plecase.

Îi spun Lina.

Cuvintele l-au adus cu forță înapoi, în prezent. Iar el a simțit prima lovitură amenințătoare în piept. A închis ochii şi a stat liniştit, respirând nu prea adânc. Sudoarea de pe frunte i s-a răcit, scurgându-i-se pe față în dâre.

Încercă să ajungă la butonul cu care chema asistenta, dar era prea slăbit. Nu-şi putea ridica brațul. Monitorul cardiac începu să păcăne şi să zbârnâie, apoi să sune alarma.

Atac de cord.

Angel încercă să respire în continuare. Trupul lui parcă-l ținea strâns, parcă se umflă mai mult şi mai mult, o întunecime se insinua şi umplea totul. Şi în mijlocul a toate acestea era durerea.

Undeva departe, în creierul său, auzea mişcare – uşi deschise, lumina care izbucnise, voci alarmate, îi auzea strigându-i numele, dar nu le putea răspunde. Erau straturi şi straturi de întuneric între

el şi lumină, iar el era obosit, atât de obosit.

Apoi simți atingerea ei, îi auzi vocea printr-o cacofonie de strigăte.

— Angel?

El încercă să ajungă la ea, dar trupul lui se împotrivi, era ca mort, fără voință, fără putere. Clipea tare, se forța să-şi deschidă ochii.

Madelaine se aplecase asupra lui, părul ei transformat într-un halo ce lumina de sus strălucea orbitor. Pentru o secundă, se afla din nou în roata Ferris, văzând-o învăluită în lumină.

— Mad… murmură.

— Să nu mori, Angel DeMarco! Să nu îndrăzneşti! Ea îşi întorsese capul şi dăduse ordine cu o voce controlată, care îl calmă. Apoi se întorsese din nou la el şi-i mângâiase fruntea umedă. O să treci şi peste asta, Angel. O să-ți găsim o inimă. Numai să nu renunți.

Chipul ei intra şi ieşea din zona lui de concentrare.

— Angel! Să nu adormi!

Îşi simțea pleoapele grele. Se gândi că trebuia să-i spună ceva, apoi gândul acesta dispăru.

— Edem pulmonar, spuse Madelaine printre dinți. Apoi mai tare: Pentru numele lui Dumnezeu oameni buni, să ne mişcăm…

El ştia că vorbele ei ar trebui să-l sperie, dar nu mai simțea nimic.

14

Cerul plumburiu şi rece de toamnă începuse să se îmblânzească, estompându-se pe margini în umbre de roz, lavandă şi albastru.

Francis se aşează în stil indian pe podeaua salonului Quilcene, privind noaptea care se lăsa prin fereastra care se întindea de la podea până la tavan. Ciorile croncăneau una la alta, căzând în picaj din locurile unde stătuseră cocoțate în cedri, ca să vâneze păsările mai mici şi mai slabe, aflate în ascunzişurile lor de-a lungul streşinilor. Auzea zgomotul făcut de ghearele lor pe buştenii de afară. Trecuse cu puțin de amurg, era vremea din noapte când caii şi vacile de la fermele învecinate nechezau şi mugeau cerându-şi rațiile de fân, când căprioarele cutreierau drumurile de țară în căutarea ultimelor fire dulci de iarbă dinaintea iernii.

Norii negri, groşi se adunaseră şi pulverizaseră câțiva stropi de ploaie. Briza care bătea în fereastră ridicase un maldăr de frunze maronii. Acele pinilor se împrăştiaseră pe pământ, adunându-se ici şi colo pe pervazurile albe ale ferestrelor.

— Părinte Francis?

Francis îşi luă privirea de la fereastră şi se uită spre bărbații adunați lângă şemineu. Scântei de lumină săreau din focul aprins, deformând chipurile serioase care îl priveau.

Era a şasea seară pe care o petreceau împreună, ultima înaintea unei pauze de patruzeci şi opt de ore, când fiecare cuplu va petrece câteva momente romantice. Francis îi privi pe bărbați şi le zâmbi.

Ca întotdeauna, îşi regăsise încrederea, atât în ființa umană, cât şi în Dumnezeu îndeplinindu-şi sarcinile de preot. Da, se simțise puțin necinstit când le dăduse sfaturi fără să aibă el însuşi prea multă experiență, dar în zilele şi nopțile petrecute alături de aceşti oameni văzuse rezultatele eforturilor sale... în felul în care Joe Santiago

începuse să ia mâna soției sale când se îndreptau spre sala de mese, în zâmbetul trecător pe care Levi Abramson i-l aruncase soției, când aceasta vorbea de copiii lor: în speranța care se dezvoltase încet, debutând ca un sâmbure de făgăduință şi apoi crescuse.

Asta întărise din nou credința părintelui Francis.

— Părinte? Era tot Thomas Fitzgerald, care-l readucea încet pe Francis la discuție.

Francis făcu o grimasă.

— Iertați-mă, prieteni, mă lăsasem furat de gânduri.

— Vreo inspirație divină ți s-a strecurat în cale prin ploaie? îl întrebă Levi râzând.

Francis vru să-i răspundă, apoi se opri. Ceva, o urmă de înțelepciune tremură în aerul din jurul lui, adunându-se ca mici scântei de lumină pe o tijă metalică subțire. Îl auzea, îl simțea strigându-l pe un ton slab, abia şoptit.

Oare putea fi atât de simplu?

— Ştii, Levi, spuse el încet, intuindu-şi calea ca un orb pe cărările gândurilor sale. Poate că aşa a fost. Poate inspirația divină nu este ceea ce credem noi.

Thomas se apropie.

— Ce vrei să spui?

Francis privi focul simțindu-i căldura, observând culorile care dansau în fața ochilor săi, auzind cum trosnesc buştenii. Dumnezeu fu imediat mai aproape de el, mult mai aproape decât fusese de-a lungul anilor.

— Poate intervenția divinității ne-a adus aici, chiar de la început. Poate doar asta trebuia să facă Dumnezeu, să ne arate calea şi să aştepte.

Drumul este aici, întotdeauna aici prin vânt, prin ploaie şi prin zăpadă.

Tăcerea se insinuă în încăpere, concentrându-se în respirația bărbaților. Francis se uită înjur simțind încrederea ce o aveau în el, în Dumnezeu, în ei şi în ceilalți.

Bunătate. Speranță. Credință.

Le văzu pe toate acestea.

— Ca şi tine, Joseph, spuse el încet, privindu-l pe bătrân. Tu o iubeşti pe Maria, ea simte aceeaşi dragoste pentru tine, dar cumva de-a lungul anilor, n-ați mai văzut calea. Cu toate acestea sunteți aici, întinzi mâna spre ea, conştient că ea este cea cu care vrei să mergi. Poate că trebuie să opreşti căutarea intensă a drumul de sub picioarele tale. Ia-o pe ea de mână, începe să mergi şi să crezi că pavajul este solid sub tine. Dumnezeu ne-a dat fiecăruia darul incredibil al iubirii.

— Nu poate fi atât de uşor, spuse Thomas. Oftă din greu şi Francis văzu îndoiala care contorsionase figura tânărului. Îmi iubesc soția din tot sufletul, dar ea vrea ceea ce eu nu vreau.

— Eşti sigur? îl întrebă Francis.

Thomas închise ochii pentru o secundă, înainte de a răspunde.

— Am douăzeci şi şapte de ani. Nu sunt pregătit să fiu părinte.

— I-ai spus asta? îl întrebă Levi.

Thomas oftă din nou.

— De un milion de ori. I-am spus că nu vreau copii.

Francis îi zâmbi timid, dar încurajator lui Thomas.

— Nu este acelaşi lucru, Thomas.

Thomas păru surprins.

— Ce vrei să spui?

— „Nu sunt pregătit”, nu este acelaşi lucru cu „nu vreau copii”.

— Dar i-am spus de un milion de ori că nu sunt pregătit.

— I-ai spus? şopti Francis. Sau acele cuvinte s-au combinat cu altele mai dure, poate cu mânie sau cu indignarea că trebuia să-ți ceară voie?

Thomas se întoarse spre foc.

— Poate, spuse în cele din urmă. Apoi repetă mai blând: Poate.

— Îmi amintesc cum eram la vârsta ta, spuse Joseph. Mi-era foarte teamă să devin tată. Nu aveam bani, nu aveam o slujbă. Apoi, într-o zi, Maria m-a întâmpinat la uşă cu un pahar de vin şi mi-a spus că vom avea un copil. Eu am râs, am îmbrățişat-o, am băut cu ea, după care m-am dus la duş şi am plâns. O ceață fină îi acoperi ochii umezi şi zâmbi abia schițat. Aşa a venit pe lume Maggie a noastră. Prima dată când am ținut-o în brațe m-am... schimbat. M-am maturizat cumva. Acum mi se pare că n-a trecut decât o secundă de atunci, dar Maggie a mea este stomatolog la New Jersey. Şi uneori mi-e dureros de dor de ea.

— Niciun bărbat nu este vreodată pregătit să devină tată, încuviință Ted Canfield. Este ca acel drum despre care vorbeşte părintele. Ea rămâne însărcinată şi tu faci un pas rugându-te cu cerul şi cu pământul să fie ceva solid sub picioarele tale.

Thomas se uită la Francis.

— Dar tu, părinte? Ți-ai dorit copii vreodată?

Întrebarea îl prinse nepregătit pe Francis. Se uită la bărbații din jurul său, cercetându-le chipurile unul după altul. Ştia că ar fi trebuit să schimbe

subiectul, doar era preotul şi sfătuitorul lor, iar problemele sale erau private, dar n-o făcu. O singură dată îşi dorise să fie bărbat, un simplu bărbat ca şi alţii, vorbind despre lucrurile care contau. Începu să vorbească încet la început, simţindu-se nefiresc din cauza deschiderii cu care le vorbea:

— Eu am ştiut dintotdeauna că voi deveni preot. Mama spunea că asta mi-a fost menirea, dar eu ştiam că doar în biserică mă simţeam în siguranţă. Am intrat la seminar când eram doar un copil şi mi-a plăcut.

Îşi privi mâinile strânse în poală, gândindu-se la toate rugăciunile pe care le spusese, la toate visele pe care le avusese. În zilele cenuşii ale copilăriei sale, biserica fusese scăparea, sanctuarul său. Acolo nimeni nu bea, nu ţipa, nu te lovea. Era linişte şi pace şi el ştiuse întotdeauna că acolo îi era locul.

Mai târziu, când aflase tot ce trebuia să sacrifice pentru Dumnezeul său, şi-l dorise la fel de mult. Acum, odată cu trecerea anilor şi ajungerea la maturitate, ştiuse că atunci când îi ceruse lui Madelaine să se mărite cu el, nu asta îşi dorise. Nu atunci. Fusese atât de plin de focul credinţei sale. Iar ea ştiuse.

— Regreţi vreodată? îl întrebă Joseph. Ştii, tot la ce ai renunţat…

Regret. Ce cuvânt puternic, cufundat în tristeţe şi durere.

— Nu, răspunse Francis încet, realizând că spunea adevărul. Nu regretase niciodată că devenise preot. Credinţa îl satisfăcea pe deplin, îi dădea putere, compasiune, era misiunea sa. Numai că la mulţi ani după ce începuse, apăruseră şi regretele,

sau poate nu chiar regrete, mai precis…

Dorința. Da, ăsta era cuvântul. Îi lipsise mult, şi uneori ca şi Joseph, intrase singur în dormitorul său întunecat şi plânsese după ce-i lipsea. Dorințe pe care nu le putea stinge, toate momentele care nu fuseseră cu adevărat ale sale. Ca atunci când o ținuse în brațe pe micuța Lina care plângea, ştiind că nu era fiica sa, că n-ar fi putut fi vreodată fiica sa. Sau când privise în ochii lui Madelaine şi tânjise după felul în care îl văzuse ea, după puritatea dragostei ei.

— Poate, uneori, le spuse într-un târziu, recunoscând adevărul vorbelor sale. Bănuiesc că mi-aş fi dorit toate acestea – copii, soție, familie –, dar mi-am dorit şi credința. Nu putem avea tot ce ne dorim. Trebuie întotdeauna să sacrifici ceva…

— Eu cred că putem obține ce ne dorim de la viață, spuse Levi. Numai că ne trebuie al naibii de mult timp ca să aflăm ce anume.

— Mda, adăugă Joseph. Uneori trebuie să întorci lumea cu susul în jos ca să vezi ce trebuie.

— Dar părintele are dreptate, spuse Thomas. Dragostea este un dar de la Dumnezeu – ce facem cu ea depinde de noi.

Francis nu voia să se gândească la toate astea, la ce ar fi putut avea dacă ar fi găsit curajul de a-şi schimba viața. Uitându-se la ceas, observă că era ora şapte p.în. Duse mâna la rucsacul său de pânză şi scoase un teanc de coli galbene şi o mână de pixuri.

— Vreau ca fiecare dintre voi să-i scrie o scrisoare soției, vorbindu-i despre sentimentele, temerile, speranțele şi visele sale, aşa cum poate.

Thomas îşi arcui sprâncenele negre.

— Şi ai ales hârtia galbenă pentru scrisori romantice? începu să râdă. Se vede că n-ai scris niciodată o scrisoare de dragoste, părinte.

Bărbaţii râseră, întinzând mâinile după pixuri şi hârtie. După câteva clipe, fiecare se retrase într-un colţ liniştit şi începu să scrie. Pixurile scârţâiau uşor pe hârtie.

Ţi-ai dorit vreodată copii, părinte?

Dorinţădorinţădorinţă. Cuvântul se autorepeta, alerga iute şi se împlânta adânc… Oh, îşi dorise atât de mult ceea ce nu putuse avea…

Chipurile lui Madelaine şi al Linei veneau spre el murmurând, insinuându-se în inima sa, adunându-se în aerul din jur. Se aplecă voind să le atingă, să le prindă, să le tragă aproape.

Ea îl iubise: ştia asta, o ştiuse întotdeauna.

Dragostea este un dar de la Dumnezeu…

Francis oftă uimit. Era ca şi cum cuvintele s-ar fi format chiar pentru el. Aceleaşi cuvinte pe care le rostise de un milion de ori în viaţa sa, dar abia de data asta le înţelese.

Dragostea este un dar de la Dumnezeu.

Ştia că doctrina credinţei sale ar considera un păcat dragostea lui pentru Madelaine, dar nu putuse să creadă asta niciodată. Că şi-a călcat jurământul, da, asta era un păcat: dar actul simplu, unic, al dragostei? N-ar fi crezut că preţiosul lui

Dumnezeu l-ar fi considerat astfel. Era darul Lui pentru noi, ultima sa binecuvântare.

Madelaine nu era amanta lui: nu se gândise niciodată cu adevărat în acest fel la ea. Ea era dragostea lui. La fel şi Lina – draga, draga de Lina – şi Angel.

Angel. Se gândi la fratele său şi când o făcu, o mie

de imagini îi apărură în minte. La început erau amintiri obişnuite – cele care-l duruseră la vremea respectivă şi-l dureau în continuare, cele de care Francis nu se putea debarasa. Mama lor care-l îmbăta pe Angel când avea doar nouă ani şi-l bătea, încuindu-l în acel dulap întunecat, până când el promitea să fie la fel bun ca fratele său. Şi cuvintele, întotdeauna cuvintele rostite la adresa lui Angel cu acea voce bolovănoasă, bolborosită: *Ar fi trebuit să avortez.*

Francis încercase întotdeauna să schimbe ceea ce nu putea fi schimbat. Atâtea nopți îşi ținuse fratele lovit în brațe şi strigase la Dumnezeu cu propria sa voce tremurată, implorând ajutor. Apoi, într-o zi, Angel nu mai ajunse până la fratele său mai mare şi acesta a fost cel mai dureros moment. Francis văzuse suspiciunea care înflorise în ochii fratelui său şi întrebarea care se contura acolo – de ce? — în ochii aceia verzi. *De ce sunt atât de diferit?*

Dar Angel nu pusese niciodată întrebarea cu voce tare, iar Francis nu găsise niciodată un răspuns. Astfel că au continuat să trăiască unul lângă celălalt în acea rulotă veche, pretinzând că sunt frați, când, cu fiecare zi care trecea, deveneau doar doi străini. Şi Angel – Angel devenise ceea ce prezisese mama că va deveni – un puşti revoltat căruia nu-i păsa de nimic, cu atât mai mult de sine.

Fuseseră doar doi oameni care crezuseră în Angel – Francis şi Madelaine – iar Francis îl dezamăgise. În toți anii aceia o lăsase pe mama lor să-l terorizeze pe Angel, iar el asistase, incapabil să facă ceva. Urmărise cum toată bunătatea fusese încet, sistematic ruptă din sufletul fratelui său.

Şi o făcuse din nou săptămâna trecută. Fusese la

spital, îşi văzuse fratele zăcând pe patul acela îngust şi nu făcuse nimic: lăsase trecutul să-i învăluie doar deschizând uşa aceea blestemată şi lăsând spiritul mamei lor să pătrundă. Francis nu mai era copil şi nici incapabil să acționeze. De data asta, putea fi protectorul care nu reuşise să fie altădată. Poate reuşea să-i dea fratelui său un motiv să rămână.

Crede în căile vieții.

Angel întorcându-se acum după toți anii aceştia… Lina punându-i întrebarea care nu fusese pusă de mult… trebuia să aibă semnificație.

Francis putea face să însemne ceva. Se putea îndrepta în ochii lui Dumnezeu şi în propriii săi ochi. Putea îndrepta greşelile pe care el şi Madelaine le făcuseră, ca şi pe ale sale.

Se ridică şi se duse la fereastră. Se imagină stând în întunericul ploios, dorindu-şi să creadă în drumul care se deschidea. Inima îi bătea atât de repede că o auzea pulsându-i în urechi.

Te rog. Doamne, arată-mi calea.

Brusc, o găsi – era curajul pe care-l căutase toată viața. Era acolo în inima sa, încălzindu-l ca ultimul tăciune aprins în mijlocul unui foc negru care stătea să se stingă. Ştia de unde este şi ce are de făcut. Pentru prima oară în viața sa ştia. Cum de pierduse asta? Cum nu văzuse că pentru prima oară în aceşti ani, tot ce conta pentru el era acasă – Madelaine, Lina, Angel? El era cel care putea să-i reunească şi, după atâția ani, să devină familia pe care ar fi trebuit să o aibă în tot timpul acesta.

Crede în căile vieții.

Cu acest gând, realiză din nou că fusese atins, în cele din urmă, de mâna Domnului la care se rugase şi în care crezuse toată viața. Credința pe care o

crezuse pierdută îl copleşi, încălzind colţurile întunecate şi reci ale sufletului său cu o lumină strălucitoare.

Zâmbind, se uită din nou la ceas. Era şapte treizeci. Ar putea fi în Seattle pe la unsprezece treizeci şi înapoi la timp pentru micul dejun de luni dimineaţa.

Perfect.

Părea mort.

Madelaine cercetă monitorul cardiac. Linia verde intermitentă creştea şi scădea în intensitate, cu bătăi ascuţite, dezordonate, păstrând ritmul neregulat al inimii lui. Linia roz se strecura sub ea.

Oftă din greu şi-şi trecu din nou mâna prin păr, aplecându-se tot mai mult spre pat. Scaunul ei scârţâi pe podeaua de linoleum. Lângă ea, o tavă cu piure de cartofi şi friptură din carne presată de curcan se răcea.

Ea ştia că-i fusese adusă din greşeală acea mâncare cu multă grăsime, dar nimeni nu venise s-o reclame încă. Îşi imagină că era aşa pentru că nimeni nu se gândea că era vreo grabă. Angel DeMarco, era bine ştiut, nu observase nimic, cu atât mai mult că mirosea urât de aproape o săptămână.

Îşi revenise câte un pic când şi când, clipe scurte când îşi deschidea ochii şi-i tresăreau degetele şi ea ştia că el ar fi vrut să-i vorbească. Dar când îi scoase tubul din gât, el se lăsă dus din nou, bolborosind, râzând şi plângând.

Ca întotdeauna, stătu cu el o oră după ce ieşi din schimb. Revenise la el, îndemnându-l să lupte din răsputeri, să creadă în operaţia în care nici ea nu mai credea.

Îi îndepărtă părul jilav de pe fruntea caldă.

— Eu şi Lina am urmărit unul din filmele tale aseară. A fost… interesant. Ei bine, de vreme ce eşti inconştient, cred că pot fi cinstită. A fost îngrozitor, de fapt, prea mult sânge, violență şi sex. Dar Linei i-a plăcut şi tu ai jucat incredibil. Ea te consideră grozav – bineînțeles că nu mi-a spus mie asta. Nu mi-a vorbit de câteva zile.

Madelaine îi mângâie obrazul absentă, privind pe mica fereastră din încăpere. Vântul bătea în geam cu mici rafale. Ploaia îi întuneca vederea cu o perdea unduitoare de gri şi negru. Era sigură că va începe o furtună.

Madelaine continuă să-i vorbească, sperând cu disperare că în pofida acelui somn marcat de febră, el o putea auzi. Poate că vocea ei era o linie a vieții pe care, urmând-o, putea redeveni conştient.

— Nu ştiu ce să fac cu ea, Angel. Tăcu un minut, înfuriindu-se. Nimic din ce fac nu este bine. Ea are probleme. Am nevoie de… ajutorul tău.

Brusc, realiză că-i spunea adevărul, nu doar nişte vorbe pentru a-l linişti sau pentru a comunica cu el, ci adevărul. Adevărul ei.

Îşi trase mâna şi se uită la ea. Degetele îi tremurau încet. *O, Dumnezeule…*

Când făcuse asta, când începuse să creadă din nou în el? încercase să se gândească la asta, să judece rațional, dar uneori, în ultima săptămână, nu ştiuse exact când sau cum începuse să se gândească la el ca la tatăl Linei. Nu într-un fel biologic – genetic-abstract care era faptic ci într-unul mai insidios. Un tătic. Cineva care să fie de ajutor, să fie prezent, cu care să împartă greul. Cineva care să însemne că nu mai era singură în

rolul de părinte.

Era ridicol să se aştepte la aşa ceva din partea lui. Ridicol şi terifiant.

Nu putea conta pe Angel DeMarco – învățase lecția asta prea bine.

Poate *eu* sunt cea în comă, spuse făcând haz de necaz.

Înainte să mai poată spune ceva, îşi auzi numele la intercomul spitalului. Ridică receptorul de lângă pat şi formă numărul operatoarei care-i transferă convorbirea în cameră.

Madelaine răspunse de la primul apel.

— Alo?

— Maddy? Vocea fu întreruptă de curenții statici, dar ea ar fi recunoscut-o în orice condiții.

— Francis! Unde eşti?

— Plec acum din Portland. Ne putem vedea acasă la tine?

Ea se uită la întunericul de afară apoi la ceasul de perete.

— Este opt fără un sfert. De ce nu aştepți…

— În seara asta.

— Foarte bine, Francis. Voi sta trează. Să te aştept pe la unsprezece treizeci?

— Poate ajung ceva mai devreme. Bine?

Ea începu să râdă.

— Francis, tu n-ai ajuns niciodată mai devreme.

— O să vezi.

Ea râse din nou, şi simți cum îi scade încordarea. În seara aceasta se va recompensa față de Francis pentru că i-a rănit sentimentele cu o zi în urmă şi pentru scurt timp, poate doar pentru o noapte, lucrurile vor putea fi aşa cum fuseseră întotdeauna. Francis, Francis al ei, o va ajuta să treacă de

perioada asta grea, şi-i va arăta calea.

— Bine, Francis. La revedere.

Tunetul bubui pe cerul întunecat al nopții. Fulgerul spintecă norii plini de apă. Brazii de un verde-închis creşteau pe o pantă abruptă de granit, la dreapta drumului.

O râpă pornea din stânga, cu marginea marcată de o balustradă argintie. Drumul asfaltat traversa dealul, apoi pornea în jos, răsucindu-se, şerpuind.

Francis se aplecă în față şi îşi trecu palma peste interiorul înceţoşat al parbrizului, privind dincolo de firul nedesluşit al drumului din fața sa. Coborâse pe jumătate geamul şoferului şi cu toate că era foarte rece în maşina sa mică, era singurul fel în care putea preveni înceţoşarea parbrizului de la respirația sa. Degivrantul se terminase. Din nou.

Vocea lui Paul McCartney răzbătea prin microfoanele uzate într-un amestec de curenți statici şi de ritm, slăbind în intensitate, apoi revenind pe măsură ce şirul zimțat al copacilor revenea pe lângă drum.

Ploaia cădea pe maşină, apoi curgea în râulețe pe marginea parbrizului şi-i împroşca fața prin geamul pe jumătate deschis. Nu putea să rişte să-şi ridice o mână de pe volan ca să şteargă umezeala, aşa c-o lăsa să i se scurgă în jos pe gât şi să se strecoare sub puloverul său adunându-se într-un nod care-i provoca mâncărimi de-a lungul gulerului. Se aplecă privind prin sticla înceţoşată, strângând volanul învelit în piele. Lamele ştergătoarelor se mişcau pe sticla umedă cu un zgomot metronomic: *fâs, fâs, fâs.*

Coti şi văzu uşurat că drumul se îndrepta. Luminile farurilor alunecau de-a lungul liniei

galbene intermitente, care separa benzile de circulație. O urmă de lumină cenuşie răzbătea printre copacii care se răreau, amintindu-i că se afla la poalele dealului. Curând, va fi pe interstate, iar furtuna îl va face să încetinească la câțiva kilometri la oră.

Se uită la vitezometru, observând că mergea lejer cu cincizeci şi şase de kilometri la oră şi apăsă pe accelerator. Acul roşu sări cu un grad, apoi urcă la patruzeci, patruzeci şi cinci. Radioul scoase un semnal compact şi vocea languroasă a lui Patsy Cline se strecură din microfoane:

Craaazy… crazy for feelin' so blue…

Drumul şerpuia într-un arc grațios spre dreapta. Balustrada argintie strălucea sub luminile farurilor, protejând drumul de râpa abruptă de dincolo de el.

Reuşi să ia virajul cântând odată cu radioul.

Simți primejdia înainte de a o vedea. Instinctiv, luă piciorul de pe accelerație, dar era prea târziu.

În lumina opacă a farurilor zări ceva roşiatic şi auzi vaietele insistente ale unei sirene. Semnale luminoase pulsau prin întuneric în fragmente de culoare. Luă mâna de pe volan şi-şi trecu palma peste parbrizul întunecat.

O maşină de poliție era oprită pe marginea drumului. Lângă ea, un break galben staționa pe două benzi. Umbre, oameni, după cum realiză cu un început de teamă, se aflau de-a lungul maşinii de poliție.

El încercă să țipe *Oh, Doamne, nu,* dar strigătul i se opri în gât. Mâinile lui strânseră volanul cu putere. Piciorul îi sări de pe accelerație şi lovi pedala de frână.

Ştiu imediat că a fost o greşeală. Roțile se blocară,

cauciucul scrâşni pe pavajul ud. Anvelope noi, se gândi el irațional, avea nevoie de cauciucuri noi. Astea erau vechi tocite şi…

Spatele maşinii derapă. Francis urmări îngrozit cum farurile sale străpung desişul copacilor.

Luă piciorul de pe frână şi îl aşeză pe accelerație, în încercarea de a redobândi controlul.

Dar maşina nu mai putea fi controlată şi făcea piruete pe asfaltul ud de ploaie într-un dans înspăimântător, care-i produse amețeală şi rău la stomac. Mirosul de cauciuc ars era predominant.

Balustrada veni în zbor spre el. În spate zări un copac imens în întuneric. Se gândi imediat la centura pe care nu şi-o prinsese.

O, Doamne, ajută-mă, ajută-mă, ajută…

Maşina lovi balustrada şi explodă într-un scrâşnet ascuțit, de metal. Francis se simți zburând înainte, înainte… *Cred în Dumnezeu, Creatorul…* Capul i se strivi de ceva şi simți gust de sânge. Sticlă spartă, sticlă peste tot…

Apoi, tăcere.

Auzi sunetul slab, tânguitor, al claxonului său prin întuneric, apoi ploaia care răpăia pe capota de metal deformată a Volkswagenului. Voci ajungând la el de departe. *Dumnezeule, Sammy, cheamă o ambulanță.*

Se târî afară din maşină prin dâre de sticlă spartă. Straniu, nu simțea nicio durere, niciun fel de durere, iar gustul metalic de sânge dispăruse.

Încet, se îndreptă.

Ploaia răpăia peste tot în jurul lui, lovind greu drumul, curgând în pârâiaşe spre şanțul de beton de lângă el. Dar el nu mai era ud.

Îi luă un minut să realizeze asta. Când o făcu,

simți fiori de teamă.

Se uită la epava Volkwagenului contorsionată, cu un singur far luminând cerul, ca ochiul unui ciclop. Claxonul suna încă: abia îl mai auzea prin vântul puternic şi răpăiala ploii.

Apoi îşi văzu trupul căzut peste capota maşinii, cu un braț îndoit într-un unghi ciudat, iar celălalt aruncat spre dreapta. Chiar şi de aici vedea sângele care curgea baltă de sub fața sa albă şi picura pe capota maşinii. Un strat fin de sticlă risipit pe puloverul său rupt, plin de sânge. Ochii îi erau deschişi.

Oamenii veniră de peste drum, adunându-se în jurul rămăşițelor maşinii. Unul dintre polițişti îi ridică mâna lipsită de vlagă. *Are puls.*

În maşina de patrulare, celălalt ofițer vorbea repezit într-un radio portabil, scuipând parcă vorbele pe care Francis nu le mai înțelegea.

Francis ar fi vrut să strige: *Sunt aici, aici,* dar se pare că nu putea să vorbească. Sau să se mişte. Rămăsese acolo simțindu-se cald şi uscat în mijlocul ploii, urmărindu-i pe acei străini care se învârteau în jurul lui, înghiontindu-l, îmboldindu-l.

O senzație de teamă cumplită se declanşă la nivelul stomacului său, radiind în afară. Lumea se clătină încet, încet şi se simți tras de pe drum. Sau drumul dispăru de sub el. Nu mai ştia. Simțea întunericul lăsându-se aproape, mai aproape, cerul curbându-se în jurul lui, alinându-l. Ultimul său gând a fost *Madelaine.*

Apoi, nimic.

15

Pe la miezul nopții, Madelaine coborî picioarele şi se ridică de pe canapea. Genericul rula pe ecranul negru al televizorului, pe un fond muzical romantic, învăluitor. Se frecă la ochi, jenată chiar şi în intimitatea propriului dormitor că plânsese la un film prost. Nu că s-ar fi putut abține. Era cel mai ciudat lucru – nu plânsese la moartea mamei, nici la a tatălui ei, dar putea să plângă ca un copil la o melodramă bună de pe Hallmark.

Se uită la ceasul de pe şemineu: douăsprezece şi un sfert.

Francis întârziase.

Nimic nou, desigur: el întârzia întotdeauna. Luă ceaşca de cafea decofeinizată şi bău ultima gură de lichid siropos. Traversând încăperea se duse la uşa din față, o deschise, ieşi pe terasă. Aprinse becul şi rămase sub razele luminii.

Furtuna nu slăbise în intensitate. Ploaia biciuia iarba uscată, formând bălți noroioase în straturile ei de flori, revărsându-se apoi pe cărare. Lângă ea, balansoarul din verandă scârțâia şi se legăna. Se auzi un tunet îndepărtat, urmat de un fulger alb.

Se încruntă, privind prin întuneric la strada măturată de vânt. Sus, o ramură grea gemea, conuri de pin cădeau în vârtejuri de ace înnegrite şi săreau pe pavaj.

Felinarele clipiră, apoi se stinseră.

Madelaine oftă. Era a treia pană de curent din toamna asta. Se întoarse înapoi în casă şi închise uşa bine. Bâjbâind prin întuneric, se duse la bucătărie, deschise sertarul cu nimicuri şi scotoci

până când găsi o lanternă. O aprinse şi orientă fasciculul alb de lumină spre living. Apucând o cutie de chibrituri, aprinse lumânările, punându-le pe măsuța de cafea şi pe cea din capătul încăperii. Când termină, era trecut de douăsprezece patruzeci şi cinci. Fu cuprinsă de îngrijorare când se uită la ceas. Ținând o lumânare în mână, se îndreptă spre fereastră şi se uită afară, căutând din priviri două faruri prin noaptea întunecată.

Haide, Francis.

Pe la unu şi jumătate teama sporise destul de mult ca să înceapă să-şi facă probleme. Se gândi să sune la acea cabană din Oregon, dar ştia că ar fi fost inutil. Nu i s-ar spune decât că Francis a plecat pe la ora opt, ceea ce îi spusese şi el.

Ar fi trebuit să ajungă de acum.

Calmează-te. Inspiră profund şi se duse spre bibliotecă, de unde scoase harta drumurilor. Deschizând volumul acela masiv, verifică hărțile alăturate ale Oregonului şi Washingtonului. Găsi acel orăşel de la poalele muntelui Hood, imaginându-şi că acolo se afla cabana. Apoi, metodic, numără semnele roşii care indicau kilometrii până la Portland.

Probabil drumul dura o oră şi cincisprezece minute. Poate o oră şi jumătate.

Iar de la Portland la Seattle, pe vremea asta, mai dura trei ore şi jumătate. Cinci ore în total.

Aproape că zâmbi. După calculele ei, Francis ar trebui să sosească din minut în minut – presupunând că plecase la timp. Ceea ce ea ştia prea bine că nu făcuse. Ca de obicei, se hazardase când îi spusese cât va dura drumul şi îi aruncase o cifră.

Simțindu-se mai bine, merse încet până la canapea, trase o cuvertură în jurul ei şi închise ochii.

Se trezi când reveni lumina. Zgomotul izbucni de la televizor. Lumina îi invadă ochii somnoroşi. A clipit greu şi s-a ridicat uitându-se îngândurată la televizor. Un individ solicita donații pe un ton autoritar, răsunător. *Dumnezeu vrea să vârâți mâna adânc…*

Întinse mâna spre telecomandă şi vru să atingă butonul Mute, dar din greşeală apăsă pe volum şi vocea individului tună: *Dați, dați, dați pentru Dumnezeu.* Crispându-se, apăsă alt buton şi lăsă telecomanda pe canapea. Se mai uită o dată la ceas.

Două patruzeci şi cinci.

— Francis, murmură sărind în picioare.

Alergă la uşa de la intrare şi o deschise de perete. Furtuna cedase, înlocuită de o ploaie calmă. Câteva crengi de cedru zăceau pe pajiştea casei. Frunzele cădeau pe gardul ei. Drumul era gol.

— Mamă?

Se întoarse brusc, cu inima bătându-i atât de tare încât o auzea în urechi şi o văzu pe Lina în living cu o pătură pe umeri.

— Bună, iubito, spuse cu glas tremurat, închizând uşa. Te-a trezit televizorul? îmi pare rău.

Pentru prima oară, Madelaine observă cât de palidă era Lina. Se îndreptă spre ea.

— Fetițo, eşti bine?

— Nu-mi spune aşa. Lina strânse pătura în jurul ei. Am avut un coşmar. Francis a ajuns?

Madelaine îşi ascunse temerile sub un zâmbet grăbit.

— Nu, nu încă, dar ştii cum este Francis…

Sună telefonul.

Se uitară amândouă la el, apoi una la alta.

Avură acelaşi gând disperat: *O, Doamne, nu un telefon în puterea nopții!*

Lina se dădu un pas înapoi, scuturând din cap.

— Nu răspunde, mamă.

Madelaine rămase pe loc, incapabilă să se mişte, cu stomacul strâns. Telefonul sună din nou. Sări spre el, prinzând receptorul cu mâinile tremurânde, ridicându-l la ureche.

— Alo?

— Pot vorbi cu Madelaine Hillyard? recunoscu imediat vocea – era rece, impersonală, autoritară.

— Eu sunt.

— Doamnă, sunt ofițerul Jim Braxton de la Patrula Autostrăzii Oregon.

Madelaine strânse pleoapele.

— Da. Vocea ei era un tremur slab, nervos.

— ÎI cunoaşteți pe Francis Xavier DeMarco? Ea trase aer cu putere în piept.

— Da.

— Numele şi numărul dumneavoastră de telefon se aflau în portofelul dânsului. Eraţi persoana cu care trebuie să luăm legătura în caz de urgență.

Amintirea ultimului Crăciun îi trecu prin minte… Francis desfăcuse portofelul dat de ea şi îi scrisese numele pe acel petic de hârtie înghesuit în fanta pentru cartea de credit.

— Da, fu tot ce spuse. Inima îi bătea atât de tare, că abia auzea.

— Cu regret vă informez că a avut loc un accident.

Ea se clătină şi se lăsă încet pe canapea.

— Trăieşte?

— O, Dumnezeule, spuse Lina.

— A fost dus la spitalul Claremont din Portland. Vă pot da numărul.

Ea simți o umbră de speranță.

— L-au dus la spital? înseamnă că trăieşte.

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Trăia când a venit ambulanța la locul accidentului, doamnă. Asta este tot ce ştiu.

Nici n-a putut să-i mulțumească. Omul i-a dat numărul spitalului, iar ea l-a scris ca prin ceață. Apoi a format numărul şi a cerut urgența.

Da, exista acolo un Francis DeMarco. Da, trăia, deşi în stare critică. A fost un accident… ea îi era rudă? Nu? Atunci nu mai putea primi alte informații. Domnul DeMarco era în operație, putea s-o sune doctorul când termina?

Madelaine murmură ceva cum că va veni acolo şi trânti receptorul.

Se întoarse spre Lina aflată în acelaşi loc, şi mai palidă, cu ochii plini de lacrimi.

— A murit… spuse ea cu tristețe.

— Nu, trăieşte. Este în operație.

Lina începu să plângă.

— O, mamă…

Madelaine se ridică în picioare şi rămase locului, tremurând. Trase aer adânc în piept, pentru a-şi calma respirația. Nu era timp pentru panică, pentru teamă. Mai târziu putea să cedeze nervos, dar acum Francis avea nevoie de ea. Lina avea nevoie de ea. Va rezolva situația aşa cum ştia s-o facă ea – cu spirit practic, rece. Îmbrăcase un halat alb transparent şi devenise doctorița

Hillyard, care se confrunta zilnic cu asemenea situații.

Se duse la Lina şi o prinse în brațe, strângând-o la

piept. Simți cum brațele fetei se strâng în jurul ei în cele din urmă, simți trupul tremurând al Linei lângă al ei, lacrimile fetei pe gât.

— Şştt… şopti, mângâind obrajii umezi ai fetei. Trebuie să fim puternice pentru Francis. Nu avem timp pentru sentimentele noastre. Îmbracă-te şi împachetează nişte lucruri. Eu o să sun la aeroport.

Lina scutură din cap.

— Nu pot.

Madelaine îşi prinse fiica de umeri.

— Poți. Trebuie să poți. Se mai înmuie puțin, atât cât îşi putea permite. Este în operație, Lina. Asta înseamnă că e viu. Are nevoie de noi.

Lina îşi ridică privirea. Buzele îi tremurau.

— Şi noi avem nevoi de el, mamă.

Cele câteva cuvinte o dureră atât de tare, încât simți lacrimile gata să izbucnească.

— Da. Rosti cuvântul aproape în şoaptă față de vocea ei normală, dar în acea tăcere sună ca un țipăt.

Drumul spre aeroport şi zborul spre Portland păreau că nu se mai sfârşesc. Madelaine privea pe hubloul mic, oval, văzându-şi trăsăturile cenuşii reflectate pe sticla falsă. Ochii ei păreau două găuri negre arse în pielea ca de plastic, iar gura, o cută lipsită de culoare.

În cele din urmă, avionul începu coborârea, făcând să li se înfunde urechile. Madelaine se întoarse spre Lina. Observă paloarea chipului fiicei ei şi tremurul involuntar al buzei de jos.

Ardea de nerăbdare să spună că Francis va fi bine, dar nu putea face o astfel de promisiune. Doctorița nu putea să aibă un atu în fața mamei, care ar fi vrut să-i ofere speranțe necondiționate.

— Nu mă privi aşa, mamă! Lina nu clipi, nu se întoarse, ci fixă scaunul cu tapițeria roşie din fața ei. O lacrimă strivită între gene se rostogoli pe obrajii fără culoare, căzând pe centura cu care era legată de scaun.

Madelaine făcu o încercare: întinse mâna şi acoperi mâna Linei cu palma ei.

Lina spuse încet:

— Presimt că a murit.

— Nu, răspunse Madelaine repede. Este în operație. Dacă ar fi murit… nu putu să continue, să gândească asta. Gâtul i se strânsese. Dacă ar fi murit, aş fi simțit.

Lina se întoarse spre ea cu ochii mari, plini de speranță.

— Ce vrei să spui?

Madelaine îşi încolăci degetele în jurul mâinii Linei până când aceasta se încălzi din nou. Răsucindu-se uşor în scaun, îşi rezemă capul.

— Aveam şaisprezece ani când l-am cunoscut pe Francis. Închise ochii, amintindu-şi mai multe momente dintr-odată. Îl văzu în ziua în care venise la cabinetul doctorului ca s-o salveze, cavalerul fiind un băiat de optsprezece ani, studios, cu stele în priviri, cu o inimă enormă care putea cuprinde orice. Îşi aminti îmbulzeala din fața cabinei telefonice, cum tresărise nervos de fiecare dată când se deschidea uşa, fiind sigură că Alex va veni tunând la ea. Dar numai Francis venise spre ea, ajunsese până la ea, luând-o de mână. *Maddy, fetițo, te afli într-un loc nepotrivit.*

— *Ajută-mă,* şoptise ea cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Şi răspunsul lui venise atât de uşor, de repede, într-un singur cuvânt: *întotdeauna.*

Madelaine încercă să-şi găsească cuvintele.

— Aş fi ştiut dacă ar fi murit. Aş fi simțit…

— Ce? o întrebă Lina.

— Nimic. Îşi acoperi inima cu mâna, simțindu-şi propriul puls. Aici aş fi simțit un gol. Vocea i se schimbă brusc când reveniră imaginile – Francis zâmbindu-i, râzând, ținând-o de mână, ştergându-i lacrimile, spunându-i *Maddy, fetițo.* Nu cred c-aş mai putea respira fără el… şi totuşi o fac.

Madelaine tăcu, pierdută în lumea amintirilor sale. Îi luă un moment să observe că Lina era prea liniştită, cu lacrimile rostogolindu-i-se una după alta pe obraji.

Madelaine atinse bărbia fiicei sale.

— O, fetițo…

Lina înghiți cu greu, privind pe fereastra din spatele lui Madelaine.

— Am țipat la el, spuse cu o voce calmă şi tristă. Ultima dată când l-am văzut…

— Nu face asta, spuse Madelaine într-un suflet.

Lina strânse din ochi.

— L-am rănit.

— Era conştient că te va dezamăgi. Voia să vină la Juvenile Hall să te ia de acolo… Tristețea începu să-i strângă pieptul până când abia mai respira. El… se temea că nu-l vei ierta.

— L-am iertat, murmură Lina. L-am iertat.

Madelaine îndepărtă apăsarea propriei sale conştiințe şi încercă disperată să-i zâmbească fiicei sale.

— Să-i spui asta când îl vezi.

În cariera ei Madelaine fusese de o mie de ori în sălile de aşteptare ale spitalului, dar niciodată nu observase cu adevărat cum erau. Cum pereții

cenuşii te prindeau între ei, cum scaunele Naugahyde făceau să te doară spatele. Cum revistele erau inutile. Insultătoare, chiar. Ce ar fi trebuit să facă ea acum, să citească despre curajul cu care lupta vreo celebritate cu drogurile?

Străbătea în sus şi-n jos zona din faţa ferestrei care dădea spre parcare.

Lina stătea ţeapănă pe un scaun, lângă cabina telefonică. Niciuna nu vorbise în cele treizeci de minute de când sosiseră. Li se spusese că Francis era în operaţie şi că doctorul Nusbaum le va vorbi când se va termina intervenţia.

Madelaine voise să între în sala de operaţii, dar ştia că n-ar fi avut niciun rost acolo. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-l ţină de mână când se termina operaţia. Se întoarse, se uită din nou la ceasul mare de pe perete. Alte şaizeci de secunde de eternitate trecură.

În cele din urmă, un bărbat înalt, cu părul alb, în costum verde de chirurg intră în camera aceea mică, cu masca atârnându-i liber de gât.

Sângele se risipise în pete roşii-negre. Strânse din ochi, încercând să nu se gândească la faptul că era sângele lui Francis.

Omul îşi trecu o mână prin părul rar şi oftă greu, uitându-se de la Madelaine la Lina şi înapoi la Madelaine.

— Sunteţi doamna DeMarco?

Ciudat cum a rănit-o întrebarea. A scuturat din cap, frângându-şi mâinile, venind spre el, cercetându-l din priviri, căutând răspunsul, rugându-se în tăcere pentru o speranţă.

— Nu, sunt doctorul Madelaine Hillyard, cardiolog la St. Joe, adăugă ea fără noimă, întrebându-se de

ce spusese asta. Ea este fiica mea, Lina. Noi suntem… familia lui Francis.

— Regret, doctore Hillyard…

Ea nu mai auzi nimic. Sângele începu să-i pulseze în urechi şi nu mai putea să respire. Timp de o îngrozitoare secundă se gândi că va vomita chiar acolo pe podeaua sălii de aşteptare.

— Rana a fost mult prea profundă…

Inspiră profund, cutremurându-se, şi-şi strânse mâinile pumni. Simți cum unghiile îi pătrund în carne rănindu-i pielea, în timp ce lupta să-şi revină. Se bucură de durere pentru că avea la ce să se gândească, chiar dacă pentru foarte scurt timp. În final, tot ce ieşi din mintea ei fură întrebările obiective, informale, practice, care păreau că alunecă pe haina ei albă de protecție.

— Vreau să-i văd fişa. Ce s-a întâmplat?

— O contuzie la cap, spuse el calm, de parcă o voce mai blândă ar fi putut face diferența când vorbele erau atât de reci şi urâte. A fost aruncat prin parbrizul maşinii şi s-a lovit cu capul de un copac. Hemoragia intracraniană a fost puternică, îl ținem în viață, dar…

— *Cum?* strigă Lina. Adică n-a murit? Se uită la Madelaine evident confuză, apoi la chirurg. Ați spus că vă pare rău…

Lui Nusbaum îi luă un moment să-şi aleagă cuvintele.

— Fizic este viu, cu intervenție maximă.

— Intervenție maximă? spuse Lina cu o voce stridentă. Ce naiba e asta?

Nusbaum se uită direct la Madelaine.

— I-am făcut trei EEG. Sunt complet plate… fraza lui se pierdu, dar Madelaine cunoştea procedura.

Trei EEG plate şi pacientul era declarat în moarte cerebrală.

— Regret, spuse el din nou.

Ea îl privi inexpresiv, gândindu-se la aceeaşi frază fără rost pe care o spusese şi ea altora: *Regret, domnule Cutare… toate eforturile… rănile au fost prea profunde.* Ea nu realizase cât de goale şi neconvingătoare erau cuvintele, cum ți se răsuceau în măruntaie şi te terminau până nu mai aveai putere.

Îi apăru în minte o imagine familiară terifiantă. Îl văzu pe Francis, Francis al ei zăcând pe un pat, undeva, în această clădire cavernoasă, cu corpul legat la multe aparate, cu ochii lui calzi, iubitori, privind în gol, spre tavan. Simți cum în adâncul ei se conturează nevoia de a țipa, tot mai puternic, până o sufocă.

— Ce spune, mamă? o întrebă Lina.

Madelaine îşi privi fiica şi văzu o fată de şaisprezece ani, cu obrajii rozalii scăldați de lacrimi. Pentru o secundă, propria-i durere păli şi nu putu să se gândească decât la fetița ei şi la efectul pe care-l avea această veste asupra ei, la efectul pe care-l va avea pentru fiecare moment din viața ei. Voia să rezolve problema imediat, să-i explice diferența dintre comă şi moartea clinică. S-o facă să înțeleagă cu adevărat că aparatele îi țineau lui Francis corpul în viață, dar că sufletul lui se dusese şi că în curând şi trupul se va duce, cu sau fără acele aparate. Trupul ştia când creierul nu mai funcționează…

Dar nu găsea cuvintele potrivite, nu găsea niciun cuvânt.

Sentimentul de eşec străbătu durerea şi o birui,

încet, traversă încăperea şi cuprinse umerii firavi ai Linei.

— Spune că Francis nu mai este, fetiţo.

Lina se eliberă cu un gest brusc, se întoarse şi privi în gol pe fereastră. Apoi, încet, căzu pe cel mai apropiat scaun şi-şi îngropă faţa în palme.

Ochii lui Madelaine se umplură de lacrimi. Ar fi vrut să cedeze în faţa lacrimilor, aşa cum făcuse Lina să-şi permită să plângă, ca să se uşureze, dar nu putea. Îşi ridică privirea spre doctorul Nusbaum.

— Îl putem vedea?

— Desigur, spuse el încet. Urmaţi-mă.

Pe holul spitalului era o linişte ciudată. Asistentele umblau cu pantofi cu talpa de crep, abia mişcând aerul în deplasările lor. Încăpere după încăpere cu draperiile trase. Scaunele goale se aliniaseră lângă pereţii albi, revistele zăceau pe mesele Formica.

Lina crescuse în spitale. Copil fiind, se jucase adesea pe astfel de coridoare, ţinându-se după asistentele care-i zâmbeau, citind cărţile doctorului Seuss pe scaunele din sălile de aşteptare. Se gândea întotdeauna la spitale ca fiind locul de muncă al mamei, care nu se deosebea de biroul unui avocat sau de un salon de frumuseţe.

Dar acum le văzu cu adevărat – nişte depozite întunecate unde morţii şi cei pe moarte erau adăpostiţi în încăperi tăcute, cu draperii, unde aparatele aspirau şi hârâiau din greu, atârnându-se de viaţă prin cordoane electrice groase.

Îşi simţi mama lângă ea, îi auzi mocasinii care pocneau pe podeaua de linoleum. Ar fi vrut să-şi strecoare palma în mâna mamei şi s-o strângă, dar nu putea face asta. Îşi simţea braţele moi, fără vlagă, grele, picioarele la fel de gelatinoase ca o

Jelly-O. Lacrimile erau un văl usturător, fierbinte, care transforma totul într-o pată albă.

În final, doctorul Nusbaum se opri la o încăpere. Uşa era închisă. Alături, o fereastră mare de observaţie lăsa să se vadă încăperea. O draperie galbenă era trasă în jurul patului, adăpostindu-l pe Francis de privirea lor.

Doctorul se întoarse spre ele.

— Pare… îi aruncă o privire grăbită Linei, apoi i se adresă calm lui Madelaine: Rana a fost prea mare pe partea stângă. Este bandajat, dar…

Lina se gândi în momentul acela la zâmbetul lui Francis, acel zâmbet deschis care părea că-i cuprinde toată faţa, încreţindu-i zona din jurul ochilor, creând multe cute pe obraji. Trase aer în piept cu putere.

— Mulţumesc, doctore Nusbaum, spuse Madelaine cu o voce joasă.

— Vorbim după ce-l vedeţi.

Lina îşi privea mama şocată, întrebându-se cum putea să-şi păstreze aerul profesional în clipele acelea.

Doctorul Nusbaum înclină din cap şi le lăsă singure.

— Nu înţeleg, mamă, şopti ea făcând eforturi să nu plângă. Poate că este în comă… dar oamenii ies din comă, nu? Poate dacă îi vorbim…

Mama înghiţi cu putere.

— Nu este comă, fetiţo. Creierul lui Francis e mort. Aparatele îi ţin corpul în funcţiune, dar tot ce a însemnat el… este… s-a dus.

— Bărbatul din Tennessee… s-a trezit…

Mama scutură cu blândeţe din cap.

— Acum e altceva, fetiţo.

Lina îşi dori să nu fi înțeles, era fiică de medic şi ştia ce însemna moartea creierului. În comă creierul funcționează, aşa că mai există speranță. Când moare creierul, nu mai există nici speranța. Francis, Francis al ei murise şi nu se mai putea face nimic.

Timp îndelungat Lina auzi ticăitul ceasului deasupra capetelor lor – stătură acolo uitându-se fiecare peste capul celeilalte, fără o vorbă.

— Trebuie să-l văd, spuse mama într-un târziu.

Lina se întoarse spre fereastră, întinse mâinile, atinse sticla gândindu-se, ce prostie, că îl atingea pe Francis pentru ultima oară. Dar nu simți decât o senzație rece. Dincolo de vălul subțire al acelei perdele galbene absurde se zărea conturul unui trap pe un pat, cu un cilindru negru de lângă el care se ridica şi cobora. Încercă să vadă prin perdea, să-şi imagineze pentru o secundă ce ar simți dacă ar intra în acea încăpere să-l vadă pe Francis zăcând pe patul de spital cu obrajii albi, fața vlăguită, ochii… oh, ochii lui albaştri, albaştri…

— Nu pot s-o fac, mamă, murmură Lina scuturând din cap. Cuvintele i se împotmoliră în gât, simțea că l-a trădat. Dar n-o putea face, nu se putea uita la el şi pe urmă să doarmă noaptea. Nu dacă ochii lui erau goi, nu dacă nu-i putea zâmbi, dacă nu putea întinde mâna spre ea.

— Nu pot să-l văd aşa…

Mama veni mai aproape, trecându-i o mână rece, liniştitoare, de-a lungul obrazului. Lina aşteptă ca mama să se uite la ea, dar aceasta n-o făcu, ci doar privi la acea fereastră cu draperie.

— Am văzut-o pe mama după ce a murit, spuse în cele din urmă cu un glas schimbat. Lina abia îi recunoscu vocea. Tata m-a dus în dormitorul ei

întunecos şi mi-a spus s-o privesc, să-i ating obrazul… era atât de rece. Se cutremură uşor şi-şi trase mâna înapoi, încrucişându-şi braţele. Ani la rând când mă gândeam la ea aveam acea imagine greşită… nepotrivită, amintirea care n-ar fi trebuit să-mi rămână. În cele din urmă, se întoarse spre Lina. Nu vreau să ţi se întâmple la fel, fetiţo. Vreau să ţi-l aminteşti pe Francis aşa cum a fost. Vocea i se stinse.

A fost.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mamă.

Madelaine se încruntă uşor.

— Ce să-ţi fi spus, fetiţo?

Lina privea pe acea fereastră la conturul acelui bărbat pe care-l luase de bun de atâtea ori. Cel care-i uscase lacrimile de fetiţă şi o ţinuse de mână când îi fusese teamă. Nu realizase cu adevărat până în această secundă că lumea ei se învârtea în jurul lui. Cât de mult îl iubise.

— Când îmi căutam tatăl şi eram foarte irascibilă… începu să plângă, iar lacrimile fierbinţi sărate i se rostogoliră una câte una pe obraji, pătându-i tricoul. Ar fi trebuit să-mi spui că mi-a fost alături tot timpul.

16

Madelaine întinse mâna spre clanţa uşii. Mai privi o dată pieziş spre Lina, care nu se uita la ea, apoi deschise uşa. Sunetele ajunseră până la ea, sunete pe care le auzise de milioane de ori în viaţa ei, fâsâitul ventilatorului, zumzetul electronic permanent al monitorului cardiac. N-ar fi trebuit să aibă vreo semnificaţie acele zgomote cu care era la

fel de obişnuită ca şi cu propria respirație, dar brusc, în spațiul acela îngust al încăperii întunecate, îi părură nefiresc de puternice.

Trăgând aer în piept, închise uşa şi intră, înconjurând pe la capătul patului, ca să nu deranjeze draperia. El era întins pe patul îngust cu ramă metalică, acoperit cu cearşaful până la bărbia destinsă, cu brațele lateral. Tuburi de plastic transparent îi invadaseră gura şi nasul; unul îi pătrundea în plămâni ca să-l ajute să respire, iar pe altul picurau permanent nişte lichide. Sticle şi pungi atârnau de prăjinile metalice de lângă pat, trimițând o mulțime de tuburi încurcate încheieturilor lui, în gât şi în piept. O bucată mare de tifon îi ascundea jumătate din față.

Încăperea era întunecată, cu excepția unui triunghi de lumină slabă, de la felinarul de pe stradă. Părea complet destins şi calm, de parcă nu i-ar fi păsat de tubulatura aceea de plastic care îi asalta trupul, pompându-i aerul în plămâni.

Ea se cam clătina, aşa că trebui să se țină de balustrada patului, ca să nu cadă. În cele din urmă întinse o mână şi îi îndepărtă o şuviță de pe frunte, vârând-o sub marginea bandajului alb. Lângă ea, ventilatorul se ridica şi cobora. Pieptul lui se ridica, apoi se lăsa. Ar fi vrut să creadă chiar în acest moment într-un miracol, să creadă că-l poate lua de mână, că se poate apropia de urechea lui să-l ajute să găsească din nou calea înapoi spre ea, să-l aducă înapoi de la lumina aceea de care vorbeau atât de mulți pacienți.

Dar ea era medic de prea mult timp. EEG lui era clar. Nu reacționa la testele de durere. Nimic. Nu mai avea viață.

Nu-i va mai zâmbi niciodată, nu-i va mai spune niciodată Maddy, fetițo. La acest gând, durerea pe care o ținuse sub control începu să clocotească, revărsându-se peste tot, peste obrajii ei, în şuvoaie de lacrimi fierbinți.

Îşi aminti de câte ori se aşezaseră pe canapeaua ei, ca să urmărească vreun film împreună, de câte ori îi ținuse mâna în palmele sale. Se aplecă şi-l sărută pe obrazul cald. Aşteptă ca el să-şi deschidă ochii, să-i zâmbească şi să-i spună „Maddy, fetițo, doar n-ai crezut că este adevărat?"

Dar el nu-i răspunse, nu se mişcă, continuă să stea acolo respirând cu ajutorul aparatelor.

Fără a realiza ce va face, lăsă în jos balustrada şi se urcă în pat alături de el, aşezându-şi încet un braț peste pieptul lui.

Părea foarte liniştit din acest unghi şi ea se rugă ca aşa să fie, simțea nevoia să creadă că era aşa. Se lipi de el apăsându-şi fața de gâtul lui, plângând. Voia să-l implore să n-o părăsească, să nu moară, dar plângea prea tare ca să mai poată vorbi sau gândi.

Nici nu ştiu cât a stat acolo lipită de el, simțind ultimele urme suave ale aftershave-ului lui, dăruit de ea de Crăciun. Gândindu-se la toate clipele pe care nu le vor mai avea, la clipele când va întinde mâna să-l sune, şi va realiza că el nu mai este.

A fost trezită de o bătaie în uşă. A tras aer în piept, şi-a şters lacrimile intenționând să coboare din pat şi să stea lângă el, ca o profesionistă ce era. Să se controleze şi să se încurajeze. Dar nu se putea mişca, nu-l putea părăsi. Aşa că rămase acolo, ținându-l în brațe şi rosti un „intră" dur şi rece.

Uşa se deschise şi doctorul Nusbaum veni lângă

ea.

— Îmi pare râu…

— Nu mai spune asta… explodă ea. După ce rosti vorbele se îngrozi că-şi pierduse controlul, încercă să-şi forţeze gura care-i tremura să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi. Îmi pare rău. Numai că… nu putu să continue. Lacrimile reveniră cu şi mai mare putere şi nu putu să le controleze, când i se rostogoliră pe obraji. Strânse din pumni şi se luptă să se ridice. Fără a întâlni privirea lui Nusbaum coborî din pat.

— E în ordine, spuse el pe un ton calm. După un moment lung de tăcere, adăugă: Am vorbit cu doctorul Allenford de la St. Jospeh.

La început, Madelaine fu nedumerită, ce legătură avea Chris cu toate astea? apoi înţelese imediat explicaţia, percepând-o ca pe o pulsaţie rece ca de gheaţă. Trase aer în piept rapid, dureros. Faptele deveniră cât se poate de reale: Francis era în moarte clinică, dar organele îi funcţionau. Cei ce se ocupau de procurarea de organe vorbiseră cu UNOS, care-i trimisese la doctorul Allenford.

— Ce-a spus? îl întrebă încet.

— Că are tot ce poate fi mai potrivit pentru… inima prietenului dumitale… un pacient din Seattle…

Madelaine se simţi ca şi cum ar fi fost în cădere liberă, într-o gaură adâncă, întunecată. Nu putea ieşi de acolo, nu-şi putea redobândi ritmul respiraţiei. Propria ei inimă începu să pulseze puternic în piept. Ar fi trebuit să observe asta imediat, să ştie. Cum de nu sesizase ceea ce era atât de evident?

Nusbaum o privea uşor stingherit.

— N-am mai purtat această discuție cu cineva care ştie mai multe despre transplant decât mine... sunteți rudă legală a pacientului?

— E preot, ați ştiut asta? Preot. N-a făcut în viața lui ceva josnic. Iar acum... acum... nu-şi mai găsi vorbele.

Nusbaum îi zâmbi cu delicatețe.

— Ați vrea să-l trimit aici pe coordonatorul echipei de transplant? Consilierul care se ocupă de cei care suferă pierderi s-ar descurca mai bine ca mine.

— Nu. Da. Lăsați-mă să mă gândesc. Dădu la o parte părul de pe fruntea lui Francis cu mâna tremurându-i.

Doctorul veni spre ea, punându-i o mână pe umăr.

— Nu este în comă, doctore Hillyard: ştiți care este diferența. Domnul DeMarco este mort din punct de vedere legal. Acum, cea mai apropiată rudă va trebui să decidă ce este de făcut. Ştiți că nu este prea mult timp pentru deciziile legate de donarea de organe. Doctorul Allenford spunea...

Ea se întoarse spre el, mototolind raportul în pumn.

— Credeți că nu ştiu? Vocea îi cedă. Lăsați-ne singuri acum.

— Sigur că da. Doctorul Allenford spunea că ar putea trimite Lear-ul aici în patruzeci şi cinci de minute.

— Da, spuse ea mângâind obrazul moale al lui Francis. Cunosc procedura.

El plecă la fel de neaşteptat precum venise, iar după plecarea lui ea îşi dori să n-o fi făcut. Era prea multă linişte aici: zgomotele electronice erau prea inumane, lipsite de suflet.

— O, Francis, şopti. Lacrimile i se scurseră pe obraji.

Nu putea lua singură o hotărâre ca aceasta, însă nu exista nimeni care să preia această povară de pe umerii ei. Angel era singura rudă în viaţă a lui Francis şi numai Dumnezeu ştia că n-o putea ajuta. Ar fi inuman să-i ceară s-o facă.

Minutele treceau unul după altul, ţesându-se în pătura nesfârşită a timpului. Existau, apoi nu mai existau, dispăreau.

Timpul era atât de preţios acum. De ce nu realizezi asta niciodată decât atunci când ţi se strecoară printre degete şi zace uitat la picioarele tale?

— De ce este aşa, Francis? îl întrebă mângâindu-l pe păr. Spera deznădăjduită că el o va auzi, va clipi, va mişca un deget, ceva. Dar nu era nimic în afară de şuieratul sâsâit al aparatelor şi de propria ei respiraţie încordată.

— O, Doamne, şopti, simţindu-se ca şi cum sufletul i-ar fi fost rupt încet în două.

Înţelese în cele din urmă ce simţiseră multe din familiile pacienţilor ei în acest moment. Ar fi vrut să se revolte împotriva nedreptăţii, dar învăţase cu mult în urmă că viaţa este nedreaptă şi imprevizibilă, că moartea loveşte o familie chiar în timpul mesei fără cel mai mic preaviz – ştia toate astea, le ştiuse de la şase ani.

Mai ştia şi că Francis ar vrea ca ea să facă ceea ce trebuia chiar acum. Ar fi vrut ca moartea sa să aibă o semnificaţie. Şi dacă ar fi putut salva viaţa lui Angel, Francis ar face-o într-o secundă, fără ezitare. Ştia că inima lui Francis, minunata lui inimă iubitoare ar putea salva viaţa fratelui său.

Dar cum putea ea să facă asta? Putea autoriza încetarea susținerii suportului de viață al lui Francis? Ar mai putea să se împace cu sine, dacă ar face-o? Şi dacă n-ar face-o?

Încet, îngenunche pe linoleumul rece, împreunându-şi mâinile într-o rugăciune.

— Te rog, Doamne, ajută-mă să iau hotărârea cea mai bună.

Aşteptă, îşi ținu respirația să primească vreun semn.

Nu auzi nimic în afară de clicul monitorului cardiac şi de fâsâitul aparatului de respirat.

— Ce să fac? şopti ea. Ajută-mă, Doamne, te rog…

Ştii prea bine, Maddy, fetițo. Ştii prea bine. F Se ridică împleticindu-se, privindu-l, cercetându-l, uitându-se să vadă… ceva, un semn că-i vorbise.

Desigur, ştia că nu avea cum s-o facă. Îi păstra vocea doar în amintire. După un minut care i se păru foarte lung, îşi îndreptă umerii şi ieşi din încăpere.

Afară, Lina se prăbuşise pe unul din acele scaune neconfortabile, pe care spitalul le oferea membrilor familiei. La sosirea lui Madelaine, sări în picioare.

Avea ochii umflați şi roşii.

Madelaine îi atinse obrazul cu un gest apropiat, blajin.

— Trebuie să discut cu tine…

Lina strânse din ochi, scuturând din cap.

— Crezi că nu ştiu ce este, mamă?

— Stau aici afară de aproape o oră. Am auzit diagnosticul şi previziunea. Râse amar. Sunt fiică de cardiolog, doar.

Madelaine o privi cu teamă şi întrezări pentru prima oară femeia care va fi fiica ei într-o zi –

puternică, independentă, concentrată.

— Da, spuse ea încet, vrând să spună mai mult, negăsindu-şi cuvintele.

Lina îşi muşcă buza de jos şi se uită la fereastra cu draperie.

— Ştii prea bine ce şi-ar fi dorit el.

— Da. Spre propria ei îngrijorare se trezi plângând chiar acolo în fața fiicei ei, singura persoană de pe lume în fața căreia trebuia să pară întotdeauna puternică. Dar lacrimile începură să curgă şi îi inundară obrajii, arzându-i.

Lina ezită, apoi făcu un pas în față.

— Nu mai plânge mamă. El… n-ar vrea să plângi.

Madelaine întinse brațele spre fiica sa şi o strânse la piept cu disperare. Au rămas aşa un timp îndelungat care li se păru ore, ținându-se în brațe, legănându-se plângând, oprindu-se, apoi plângând din nou. În cele din urmă, Madelaine se retrase, privi frumoşii ochi ai fiicei sale plini de lacrimi, şi zâmbi tremurat.

— Te iubesc, fetițo, şi sunt atât de mândră de tine acum. Eşti mai puternică decât am fost eu vreodată.

— Ce se va întâmpla acum?

Madelaine oftă, simțindu-se brusc îmbătrânită.

— Mai au câteva teste de efectuat, iar eu trebuie să-l sun pe Chris.

Madelaine intră înapoi în camera lui Francis, ridică receptorul şi formă numărul lui Chris de acasă. El răspunse de la primul apel.

— Sunt Allenford.

— Bună, Chris, sunt Madelaine.

O scurtă pauză.

— Madelaine?

— Sunt la spitalul Claremont din Portland.

— Dumnezeule, Madelaine… ce s-a întâmplat?

Vocea ei tremură.

— Este vorba despre Francis. Ea încercă să spună mai multe, să continue, dar nu putu.

— Donatorul este preotul tău? Fratele lui Angel?

— Da, şopti ea, încercând cu disperare să se abțină. Al treilea EEG a fost nul. Nu există activitate spontană fără ventilator, nu reacționează la testul de durere. Este… l-am pierdut. Eu sunt executorul lui, Chris. Vreau să autorizez… donația.

— Bine, Madelaine, spuse el abia perceptibil. Voi începe de aici. Poate ar fi bine să vii acasă, să dormi puțin.

— Nu, spuse ea pe un ton mai ascuțit decât intenționa. Nu-l las. Nu vreau să stea altcineva cu el. Apoi realiză cât de stupid şi copilăros sunau spusele ei – doar ştia că echipele vor ajunge într-o oră la spital. Chirurgi din toată țara vor veni ca să ia fragmente şi bucăți din trupul lui Francis pentru a salva alte vieți. Încercă să se atârne de această fărâmă de speranță, că frumoşii ochi albaştri ai lui Francis vor continua să vadă lumea, rinichii lui vor salva viața unui copil, că inima lui iubitoare va continua să bată…

Strânse din ochi, încercând să realizeze că acesta era un miracol. Dar nu simțea decât gol, moarte, durere.

— Am procura de la el, Chris. Voi semna o derogare ca să donez ochii, inima, rinichii, pancreasul, totul. Asta ar vrea el.

— NOPA şi UNOS mi-au trimis prin fax starea actuală: rinichii şi ficatul funcționează bine, nivelul dopaminei este acceptabil, este hidratat. Ştiam că este perfect pentru Angel. Vocea lui ajunse o şoaptă.

Acum ştiu şi de ce.

— Da, fu tot ce putu spune.

— Madelaine. Îi pronunță numele cu blândețe, neobişnuit de apropiat, de intim. Va salva viața fratelui său.

Ea suspină din nou.

— Ştiu.

— Angel va accepta?

— Nu vreau ca Angel să afle. Dacă… ea ezită. Dacă consideră că nu este bine ce am făcut? Dacă…

— Politica noastră va fi confidențialitatea, Madelaine. Te las pe tine să suni. Poți să-i spui sau nu lui Angel, cum doreşti.

— Mulțumesc.

— Nusbaum ştie cât ne dorim trupul… observând că ea respira cu greutate, el se opri imediat. Ştie cum vrem să se procedeze cu domnul DeMarco?

— Francis, îl corectă ea cu blândețe. Mă voi i, asigura că o vor face cum trebuie, Chris. În cât timp crezi că ajungi aici?

— Am şi pornit. Voi lua legătura cu UNOS, iar ei vor alerta restul echipei din țară.

Nu-şi mai luă rămas-bun, nici ea n-o făcu. Ştiau că nu este nevoie de cuvinte în aceste clipe, nimic în afară de detaşare rece şi durerea care nu va pieri niciodată.

Angel se simțea ca în mijlocul Safeway, acea insulă cu luminile sale strălucitoare, cutiile metalice de argint strălucitor şi tavanul alb, liniştitor. Aici, în OR 9 pereții nu aveau culoare. Mesele de oțel inoxidabil erau drapate în material chirurgical verde, suprafețele lor plane erau pline de instrumente metalice aşezate cu precizie. Un televizor atârna din tavan, iar ecranul său era un pătrat negru. Peste tot

erau calculatoare şi maşini care ticăiau, bâzâiau, huruiau. Erau oameni în jurul lui, nu-l vedea pe niciunul, desigur, pentru că erau mascați şi purtau mănuşi.

Nu că le-ar fi păsat vreunuia de el, era doar *pacientul.* Doar obişnuitul Mark Jones. Nu le păsa că se afla aici în această încăpere sterilă, întins pe masa de oțel, gol, cu trupul plin de ace şi tuburi, cu sângele invadat de medicamente. În ora în care zăcuse acolo nu i se adresase niciunul. Discutaseră în jurul lui, verificându-i semnele vitale, monitorizându-i-le, uitându-se la ceas. La fiecare câteva minute, apărea câte o persoană cu mască, aducând informații în fugă, iar o asistentă reverifica instrumentele chirurgicale de pe masa de lângă el. În timpul acesta ceasul mare de pe perete continuase să ticăie.

A fost din nou ras de la bărbie până la picioare şi îmbăiat într-o soluție usturătoare, roşu-maronie, ca un sos caramel. Mai mult material albastru-verzui îi acoperea tot trupul.

Asta este. Aşa este când îți scot inima din piept.

Strânse ochii la acest gând, luptându-se cu teama. Încercă să nu se gândească la prima tăietură pe care o va face chirurgul, sau la a doua când instrumentele îi vor deschide pieptul, sau la mâinile cu mănuşi care vor face de câteva ori fâş, fâş, fâş din foarfece, apoi vor ajunge în profunzimea pieptului lui.

Deschise ochii şi rămase aşa, respirând greu.

— O, Dumnezeule, murmură dorindu-şi să fi fost o rugăciune, dorindu-şi să fi ştiut ce să spună, ce să implore în acel moment. Dar toată viața se aruncase cu capul înainte în fața morții şi nu avea o speranță,

nicio speranță reală că se va mai trezi vreodată, că inima acelui străin va fi salvarea lui.

O femeie care purta mască veni la el, privindu-l cu blândețe. Era patetic cât de fericit putea fi că o avea alături de el, chiar şi pentru o secundă, chiar dacă ea nu ştia, sau nu-i păsa cine era el. Cel puțin nu mai era aşa de singur.

— Inima tocmai a aterizat la SeaTac, domnule Jones, spuse ea cu o voce înăbuşită. Vom începe curând.

El îşi imaginã o inimă imensă care bătea pe autostrada doisprezece, împrăştiind sânge peste tot. Clipi şi înghiți cu putere.

Întinse mâna şi apucă mâna înmănuşată a asistentei. Se forță să respire şoptind:

— Unde este Mad?

O văzu încruntându-se deasupra măştii:

— Eşti nebun?

El îi scutură impacientat mâna.

— Unde este doctorița Hillyard?

Femeia nu se mai încruntă.

— Era pe Lifeflight One, cu noua ta inimă. Acum este în elicopter. Trebuie să sosească din moment în moment.

— Să nu-i laşi să mă anestezieze înainte de a ajunge ea aici, da?

Femeia se uită la ceas.

— Nu eu decid asta, domnule Jones.

El se agăță de mâna femeii.

— Te rog. Angel era conştient de tremurul patetic al propriei voci, dar nu putea schimba asta şi nu-i mai păsa. Să nu laşi pe nimeni să mă atingă până nu ajunge Madelaine aici.

Voia să-i spună foarte multe înainte să i se facă

această intervenție abominabilă asupra corpului…

Şi lui Francis.

Francis. Dumnezeule, avea atât de multe să-i spună fratelui său mai mare. Atât de multe… şi de fapt, le putea concentra în câteva vorbe… *te iubesc, frate…*

Tresări, amintindu-şi ultima lor întâlnire şi închise ochii. Se va revanşa față de Francis, dacă Dumnezeu îi va mai da o şansă. Doar o secundă, un moment de conştientă înainte de moarte, când Angel putea spune că-i pare rău. Al naibii de rău.

Exact la trei şi un sfert un bărbat care purta mască veni la Angel se uită la fiecare din aparate, după care spuse:

— Bună ziua, domnule Jones. Sunt doctorul Arche. Întinse mâna spre pungile transparente de plastic atârnate deasupra capului lui Angel. Este uşor de ținut minte. Doctorul A… de la anestezie.

— O, grozav, oftă Angel. Numai să nu mă adormiți până nu ajunge Madelaine aici.

— Nu-ți face probleme, va veni imediat. Doctorul Arche trecu pe lângă Angel, o pată estompată de albastru-verzui şi se aşeză cu un scârțâit pe un scaun. Roțile acestuia alunecară pe linoleum şi-l duseră pe anestezist la postul său.

Angel încercă să-şi ridice capul de pe masa dură, dar eşuă. Se întoarse privind spre uşa închisă. O imagine pâlpâi în fața uşii de fier. *Francis,* realiză el brusc. Fratele său venise să-l țină de mână.

Bună, Angel.

Angel dădu să spună ceva şi îşi dădu seama că nu ştia ce anume. Era prea amețit. Clipi din greu, apoi când deschise ochii, Francis dispăruse. Obrazul lui Angel lovi masa cu un zgomot puternic. I-o făcuseră.

Nemernicii începuseră să-l anestezieze. Simțea medicamentele curgându-i prin vene, scurgându-i-se prin corp într-un ritm amețitor, intoxicant. Încercă să se concentreze... la punga cu lichid de deasupra capului... acul din venă... picura, picura în sângele lui, prelingându-se, prelingându-se...

Înghiți cu greu: ca şi cum îi vârâseră vată în gură şi pe gât.

Doctorul Arche veni înapoi cu scaunul spre el.

— Relaxează-te, domnule Jones. Lasă-te dus... lasă-te dus...

Angel încercă să-şi ridice bărbia, dar nu putu.

— Du-te... nemernicule...

Doctorul Arche începu să râdă încet şi porni înapoi la locul său cu tot cu scaun.

Angel ar fi vrut să-şi smulgă acul din braț, dar nu-şi putea ridica mâna. Luminile deasupra capului său se amestecau, căpătând forma unui soare.

Se simți cuprins de panică, iar biata lui inimă sfârşită vru să bată mai repede.

— Stai, domnule Jones, îi spuse doctorul Arche la ureche. Calmează-te, omule, calmează-te. Lasă-te dus de val.

Angel îşi ținea ochii închişi. Se forță să-i deschidă din nou, să se concentreze asupra soarelui fierbinte, fierbinte.

Ceva nu mai era la fel. Zgomotul, realiză el amețit. Şi atunci apăru ea, aplecându-se asupra lui, umplându-i lumea ca o Madonă.

— Angel? Mă auzi?

— Mad... oftă uşurat dorindu-şi, tânjind să-i simtă mâna în palmele sale: nu-i era de ajuns să ştie că ea îl atingea, voia s-o simtă. Pentru ultima oară. Ar fi vrut să-i smulgă acea mască blestemată

de pe față, să-i vadă din nou zâmbetul. Avea atât de multe de spus, atât de multe, iar medicamentele îl împiedicau… Te-am iubit…

Ea îl mângâie pe obraz şi el simți gestul foarte bine, atât de bine încât lacrimile îi împăienjeniră ochii. Se luptă să-şi găsească drumul prin straturile de ceață care îi separau.

Ea îi zâmbi. El văzu zâmbetul pe deasupra măştii, după felul în care i se încrețiră cutele din coada ochilor. Îşi amintea acel zâmbet, şi-l amintise întotdeauna. Dumnezeule, era atât de frumos…

— Francis, horcăi el… îmi pare rău… spune-i că l-am iubit şi pe el…

Deodată îl văzu pe Francis stând lângă ea, cu acel zâmbet al lui, şoptindu-i că era în ordine, că fusese întotdeauna în ordine…

Dar Angel ştiu că nu era adevărat..

Lacrimi străluciră în ochii lui Madelaine. Vru să-i spună: *nu plânge pentru mine,* dar nu putea să vorbească.

Genele lui fluturară din nou. Auzi vocea melodioasă a doctorul Arche, vorbindu-i… vorbindu-i… vorbindu-i…

Apoi, nu mai ştiu nimic.

Madelaine urmărea operația dintr-o parte a sălii. Chirurgii şi asistentele erau adunați în jurul mesei, lucrând asupra lui Angel, împungându-l, îmboldindu-l, intubându-l, monitorizându-i fiecare respirație, fiecare pulsație a sângelui prin inimă şi vene. Era intubat şi cateterizat, iar trupul îi fusese spălat din nou cu iodură, şi apoi învelit iarăşi cu pânză sterilă. Părul îi era acoperit cu o şapcă de hârtie albastră, iar mici bucăți de bandă adezivă albă îi țineau pleoapele închise. Singura parte a

trupului lui gol expusă era o fâşie din piept şi din abdomen, o centură portocalie de piele acoperită de plastic transparent, înconjurat de cearşafuri verzi-albăstrui. O pată dezumanizantă de culoare care părea la distanță de ani lumină de acel zâmbet întotdeauna pregătit al lui Angel, de felul lui de a face întotdeauna pe grozavul, sau de temperamentul lui dominator.

Pacientul.

Madelaine încercă să-l vadă în această lumină, să fie rece, detaşată, un profesionist. Dar când Chris întinse mâna după bisturiu, atingând cu vârful acela foarte ascuțit pielea de la baza gâtului lui Angel, tresări.

Instinctiv închise ochii şi când o făcu se trezi mergând înapoi în timp, în alt loc. La roata Ferris de la acel carnaval de prost-gust, unde se dusese cu băiatul visurilor ei. Fusese cuprinsă de mijloc, brațul lui alunecase pe pielea ei goală. *Te iubesc, Mad.*

Auzi zumzăitul jalnic al unui fierăstrău electric, şi-şi ținu ochii închişi. Nu voia să vadă cum îi desfac pieptul, să vadă sângele lui vărsându-se peste acea pată verde de steril, apoi pe linoleum.

— Desfăcătorul de piept, ceru Allenford.

Madelaine clipi des şi încercă să se gândească la acel bâlci, ultima lor întâlnire ca îndrăgostiți. Şi ce magie fusese! Stele peste tot, miros de. Popcorn, larma îndepărtată a oamenilor pe aleea principală. Îşi aminti cerceii pe care el îi câştigase pentru ea, solemnitatea cu care îngropaseră bijuteria aceea țipătoare ca amintire a dragostei lor.

Se gândi la Francis, blândul, iubitorul Francis, şi la darul pe care i-l făcea fratelui său, miracolul care

se desfăşura la câțiva paşi.

— Pregăteşte bypassul.

Madelaine deschise ochii. Nu voia să se mişte, dar nici să rămână acolo unde se afla. Făcu câțiva paşi spre masă. Văzu imediat în ce fază se afla operația – pieptul lui Angel era doar o gaură roşie în acel material chirurgical. Fuseseră introduse şi suturate canulele în inimă şi acum se ocupau de conectarea lui Angel la instalația de bypass a inimii şi a plămânului.

Toți respirară adânc când porni bypassul. Maşinăria lipită de pământ începu să zbârnâie, să vibreze şi să pompeze. Un tehnician care monitoriza funcționarea aparatului spuse:

— Totul pare să fie bine, doctore Allenford.

— Bine, spuse Chris, întinzând mâna după instrumente. Să-i dăm drumul.

Madelaine veni spre masă fără să scape din priviri ce se petrecea acolo. Făcu un pas înainte ca vrăjită, urmărind cum lucrau mâinile înmănuşate, pline de sânge ale lui Chris. El scoase biata inimă deteriorată a lui Angel şi i-o întinse încă bătând patologului, care o puse într-o cutie metalică şi dispăru cu ea.

Apoi Chris se întinse şi ridică inima lui Francis în mâinile sale îndemânatice. Părea atât de obişnuit, se gândi ea, o bucată roz-deschis, care adăpostise cândva sufletul lui Francis.

Chris studie organul inert, apoi îl coborî în pieptul lui Angel.

Îi luă aproape o oră şi jumătate să fixeze noua inimă la loc. În final, Chris se uită la asistentul care monitoriza aparatul de bypass.

— Bine, hai să-l încălzim.

Chris făcu suturile finale la artera pulmonară şi

sângele cald. Bogat, începu să se scurgă în inimă umplând-o, încălzind-o. Îşi ridică brusc privirea întâlnind-o pe a lui Madelaine. Avură amândoi acelaşi gând: *este gata, am reuşit.*

Toți din încăpere păreau să tragă aer brusc în piept, anticipând cele ce urmau. Madelaine se mai apropie, aproape că atinse masa. Se uită dincolo de trupurile îmbrăcate în albastru-verde de pe fiecare parte a mesei, care priveau la gaura din pieptul lui Angel, la masa de țesut rozaliu care zăcea acolo inertă.

Te rog să bați, se rugă ea în tăcere. Nu *face ca tot efortul să fi fost inutil.* Ceasul mare de pe perete bătu un minut, apoi altul.

— Măriți doza de Isuprel, spuse Allenford calm. La patru mics.

— Haide, murmură Madelaine, cu pumnii strânşi pe lângă corp. *Haide, Francis.*

— Ai nevoie de defibrilator? întrebă careva.

— Linişte, spuse Chris.

În încăpere se făcu o linişte profundă, toți ochii erau ațintiți asupra noii inimi. După ceea ce li se păru a fi ore întregi, aceasta tremură uşor.

Madelaine simți cum propria-i inimă zvâcneşte în aşteptare.

— Haide. Chris îndemnă organul. Haide.

În pieptul lui Angel, inima lui Francis tresări brusc. O dată de ouă ori, de trei ori, apoi începu să bată, încet, constant.

— Houston, avem bătăi de cord, spuse Chris.

— Ritmul cardiac creşte, anunță cineva. Cincizeci şi patru, şaizeci şi trei… un strigăt de bucurie izbucni în încăpere. Madelaine încercă să li se alăture, dar nu se putea mişca, nu putea vorbi, nu

putea nici măcar zâmbi. Tot trupul îi tremura, iar ochii îi ardeau. Simțea spiritul Domnului în ea, umplându-i sufletul până la refuz, făcând-o să ştie că ceea ce tocmai se petrecuse în încăpere fusese un miracol.

Dumnezeu luase o viață, apoi dăruise alta. Urmări ca vrăjită cum inima sănătoasă îşi începe dansul ritmic, încet. Zâmbind, strigând, îşi acoperi gura pe care se afla masca, cu ambele mâini ridicându-şi privirea spre tavan ca şi cum în acel moment magic îl putea vedea pe Dumnezeu.

Iubeşte-l, Maddy, fetițo. Tresări la acel sunet şi se răsuci aşteptându-se să-l vadă pe Francis stând lângă ea.

Dar nu era nimeni.

17

Lina nu mai suporta să stea în casă. Oriunde se uita, găsea amintiri care îi vorbeau despre Francis. Rămase pe verandă, privind cum primele dâre roz ale răsăritului apărură de-a lungul străzii întunecoase. Plămânii o dureau de la țigările pe care le fumase, ochii o usturau de la atâta plâns. Se simțea golită şi tristă... O, Dumnezeule, cum putea exista atâta tristețe?

Îşi muşcă buza de jos şi simți din nou cum îi ard ochii. Întorcându-se, văzu leagănul din verandă, cel pe care el i-l dăruise Crăciunul trecut şi brusc începu să plângă din nou.

Întoarce-te, Francis. Îmi pare rău. O, Dumnezeule, îmi pare atât de rău...

Undeva, în planul secund al minții, auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini. Ridică privirea fără a

fi prea interesată de ce vedea şi observă maşina mamei pe alee. Se duse la marginea grilajului şi rămase acolo.

— Mama opri motorul şi coborî din maşină. Zgomotul făcut de portiera Volvoului părea nefiresc de tare în acea linişte dinaintea zorilor. Era pe la jumătatea aleii când o zări pe Lina pe verandă.

Mama urcă treptele care scârțâiau şi se opri sprijinindu-se de grilajul alb, pe care se încolăcise glicina. Privirea îi căzu pe scrumiera de pe podea, pe mucurile împrăştiate peste tot. Dar când se uită la Lina, nu spuse nimic.

Lacrimile izbucniră în ochii mamei şi păşi cu, brațele întinse.

Lina ajunse rigidă la pieptul mamei, simți căldura, brațele iubitoare care o înconjurară şi brusc se simți din nou copil. Un copil de şase ani, care mai credea că mama poate face ca totul să fie bine.

Aşteptă ca mama să spună ceva, nişte cuvinte magice, care să dea timpul înapoi. Dar mama nu vorbi, doar o strânse la piept. Iar Lina ştiu. Niciodată nu va mai fi bine.

El şade în leagănul de pe verandă, încercând să-l facă să se balanseze, dar şipcile de lemn rămân nemişcate. Aerul este greoi, încărcat şi nu miroase a nimic. Înainte n-ar fi ştiut ce este acea goliciune, dar acum ştie. Încearcă să-şi amintească miile de mirosuri care se simțeau de obicei pe veranda ei; de trandafiri şi de iarbă tăiată, umiditatea roditoare a pământului mocirlos când vine perioada ploilor, mirosul vântului când suflă frunzele pe cărare. Chiar şi frunzele moarte de glicină care se încolăciseră pe balustrada ei albă aveau mirosul acela iernatic.

Acum nu mai este nimic. Vântul trece pe lângă el. Îl poate vedea cum atinge frunzele căzute, ridicându-le în vârtejuri pe iarba maronie, dar niciuna din acestea nu-l atinge când stă în leagănul de pe verandă, pe care nu-l poate face să se mişte. Aşteaptă să se întâmple ceva, asta-i tot ce ştie. Pentru un moment zăboveşte acolo, plutind în aer, acolo unde nu-l poate atinge: îl simte aşa cum simte ploaia pe obraji, sau vântul care-l împinge din spate. Mai are ceva de făcut.

A aflat că dacă se concentrează foarte, foarte tare, se trezeşte în casa ei, hoinărind printre lucrurile ei, ajungând la fleacuri, amintiri ale unui trecut pe care îl uită repede. Dar toată gândirea asta îl face să se simtă obosit, să simtă lucruri care îl dor şi, după ce o face, îşi doreşte să nu se fi mişcat, să stea doar acolo în leagăn, unde se simte acasă.

Noaptea trecută, Lina a stat alături el şi, când ea s-a aşezat prima oară, el a simțit leagănul cum se urneşte şi se mişcă. Atât de mult, încât putea simți mişcarea vântului, putea auzi scârțâitul plăcilor de lemn. Dar crede în cele din urmă că a fost doar o amintire, că nu putuse auzi astfel de lucruri.

Ea plânsese, draga lui copilă, şi într-un loc ascuns al sufletului ştiuse că plânsese după el.

Ardea de durere s-o atingă, s-o liniştească, dar nu se putea concentra din cauza sunetului sec al suspinelor ei. Aşa că făcuse ce putuse să facă, se folosise de puterea care părea să se afle latentă în golul stomacului său. Strânsese din ochi şi în mintea sa i se adresase fetei. Cuvinte, amintiri ale cuvintelor pe care abia şi le amintea…

Sunt aici, Lina… Sunt aici…

Se gândi la cuvinte de multe, multe, multe ori, dar

lacrimile ei continuau să curgă, pătrunzându-i sufletul cu putere, făcându-l să simtă durerea.

În cele din urmă ea intră în casă, iar el o urmă mergând din încăpere în încăpere, dorindu-şi cu disperare să simtă că aparține acelui loc, singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Dar cu fiecare fărâmă de timp care trecea, se simțea tot mai slăbit. O dată când îşi lăsă privirea în jos nu-şi mai văzu picioarele, iar în secunda următoare picioarele începură să-i dispară. În final, se cuibărise la capătul patului ei ca o pisică, şi închisese ochii.

Următorul lucru pe care îl percepe este că se află din nou aici, aşezat pe leagănul din verandă. Lumina soarelui cade asupra lui de peste tot, printre norii cu contururi neregulate, care plutesc pe cerul albastru, limpede. O ultimă frunză îngălbenită se desprinde de pe vița de glicină şi pluteşte spre pajişte.

Îşi lasă privirea în jos şi picioarele nu-l ascultă. Pâlpâiri de umbre apar pe vopseaua albă a panourilor de la verandă. Se întreabă cât va continua aşa, această dispariție înceată a sa şi ce se va întâmpla cu el, când se va termina totul.

Aşa că aşteaptă.

Angel zăcea nemişcat. Totul era întunecat în jurul său. Sunete, zgomote care alcătuiau un vacarm înspăimântător. Clipi, încercând să-şi deschidă ochii. Eşuă.

— Angel?

Îi auzi glasul venind spre el din întuneric. Dintr-odată, simți o acută nevoie de ea, o mare nevoie… încercă să-şi deschidă din nou ochii. Genele îi tresăriră. Îi trebuia atâta putere…

Îi auzi din nou vocea, ademenindu-l,

murmurându-i numele. Se luptă să dea la o parte straturile de bumbac şi de ceaţă care îl apăsau. În final, deschise un ochi. Lumina îl străpunse, făcându-l să caute în grabă întunericul reconfortant.

— Haide, Angel, deschide ochii.

Încet, ezitând, el încercă din nou. O găsi stând la câţiva centimetri lângă el, cu chipul acoperit de mască. Pentru o secundă, el avu din nou şaptesprezece ani, iar ea era Madelaine care-l aştepta.

Încercă să-şi amintească unde se afla şi de ce era ea aici. Apoi simţi cum îi bate inima tare şi fără şovăială. *Bum… bum… bum…* El strânse din ochi şi ceea ce putu să audă fu inima sa – de fapt, inima altuia – bătând în pieptul său, cu lovituri surde. Ar fi vrut să ajungă la ace şi la tuburi, să le rupă pe toate, dar mâinile îi erau slăbite şi-i tremurau.

Nu se mai simţise atât de devastat, de pierdut, de invadat: inima acelui străin nu-i aparţinea. O simţea cu fiecare respiraţie, bătând prea tare, producându-i durere în pieptul operat. Unde era inima lui? Slabă şi fără de folos aşa cum era, fusese a lui, dar acum n-o mai avea. Era aruncată la gunoi pe undeva…

Inima lui, depozitara sufletului său, a visurilor, a ideilor sale…

— O, Doamne… şopti cu o voce aspră, întreruptă, pe care nici el n-o recunoscu. Panica se instală.

Dumnezeule, nici măcar vocea nu mai era a lui. Nu mai era nimic din el, nimic…

Atunci, un cuvânt i-a oprit căderea, l-a lăsat fără suflare, tremurând, temându-se mai mult ca oricând în viaţa sa. *DONATORUL.*

Se forţă să-şi deschidă ochii şi o privi pe Madelaine. Ştia că plânge, îşi simţea lacrimile

curgându-i pe obraji dar nu-i păsa.

— Cine este?

Ea se cutremură, de parcă ar fi fost lovită:

— Angel, îi spuse pe un ton atât de calm, încât pentru o secundă el şovăi. Nu voia decât să se scufunde în acea voce, în ochii ei. Nu te gândi la asta acum, relaxează. Operația a decurs bine. Eşti bine. Bine.

Operația. Se gândi din nou la inima sa, la biata sa inimă fără valoare, şi lacrimile îi curgeau neîncetat. Simțea că este mâhnit, dar nu ştia pentru cine, pentru ce. Nu ştia decât că inima aceasta nu era a lui, dar că se afla în pieptul său, că bătea prea tare, pompând prea eficient. Mâinile şi picioarele îi erau nefiresc de calde şi brusc acea rece toropeală era de preferat acestui… lucru care-i bătea în piept.

Întrebarea reveni cu putere, cântărind greu asupra inimii sale care lovea puternic. *A cui este inima asta?* Ar fi vrut să pună din nou întrebarea, să ceară să i se răspundă, dar n-o putea face, nu putea articula cuvintele, nu reuşea să le forțeze să iasă pe gâtul său uscat care-l ardea. Brusc, se întrebă dacă ar fi vrut cu adevărat să afle. Dumnezeule, voia cu adevărat să ştie cine era în pieptul său, cine îl ținea în viață, încălzindu-i mâinile şi picioarele?

Madelaine îl mângâie pe obraji şi el se simți bine, nespus de bine. Închise ochii din nou şi scutură din cap. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar ce? Ce?

Întunericul se reîntoarse pentru el, trăgându-l înapoi în acel cocon negru, unde nu-şi amintea, unde nu-i păsa de nimic.

— Angel, o să fie bine, auzi din nou vocea ei liniştindu-l, calmându-l. Te vei simți mai bine după ce va trece anestezia complet. Ai încredere în mine.

Acum eşti dezorientat şi este normal. Era de aşteptat. Nu-ți face probleme.

El îşi întoarse capul un pic, simțind perna cum se lasă sub obrazul său. Lângă el, monitorul cardiac scotea râuri de hârtie, arătându-i graficul inimii pe ecranul negru. Pentru o secundă nu s-a putut concentra, n-a putut să înțeleagă ce vedea. Apoi realitatea l-a izbit. Pe un ecran computerizat erau două linii roz estompate, care mergeau paralel, deşi înainte fusese una singură.

Teama se instală, revărsându-se val după val. Începu să tremure, simțind cum totul în interiorul său se făcea din ce în ce mai mic. Apoi se uită din nou la monitorul care arăta doar o bătaie de inimă. Ar fi trebuit să-l calmeze faptul că nu fusese o halucinație, dar n-a fost aşa. Simțea medicamentele cum zumzăie prin sângele său, atenuând acest moment, întunecându-i vederea, dar nu conta. Inima aceea străină bătea… bătea… bătea…

— Dumnezeule, rosti pe un ton plângăreț. Nu fusese niciodată atât de bolnav, nici nu se temuse atât în viața sa. Ar fi trebuit să mă laşi să mor.

— Relaxează-te, Angel. Relaxează-te. Vorbim mai târziu.

O simți cum îi strânge mâna uşor, cum îi mângâie obrajii scăldați de lacrimi. Dorea să se lase alinat de ea, tânjea să fie alinat de ea, dar nu putea. Nu mai conta ce-i va spune mai târziu, ceea ce-i spuse acum era normal sau aşa se aştepta să fie. El ştia adevărul, îl ştia cu fiecare bătaie a inimii străine.

Cineva trăia în pieptul său.

Era răcoare pe acel mal întunecat unde Lina era singură, aşteptându-şi prietenii să apară de-a lungul crestei de pământ. Vor apărea la răsărit ca

întotdeauna, unul câte unul, siluete conturate pe cerul rece, albastru, de toamnă cu mâinile în buzunare, cu țigările atârnându-le din gura lejer, îi auzi vorbind înainte de a ajunge pe creastă, cu voci tari şi exuberante.

Acel prim sunet al discuțiilor lor vesele îi provoca întotdeauna un acces de dorințe înflăcărate. Se ridica întinzându-şi gâtul, ca să zărească primele chipuri cunoscute, să audă acele strigăte: „Hei, Lina, păstrează locul ăla pentru mine!”

Când îi vedea coborând spre râpa unde se afla ea, cu pantofii lor sport alunecând pe frunzele umede de toamnă, cu rucsacurile lovindu-le spatele, simțea pentru câteva clipe scurte dar pline de strălucire, că era ca ei.

Gaşca se întâlnea aici în fiecare dimineață înainte de şcoală ca nişte suflete pierdute adunându-se să împartă țigările, băutura, banii şi să se simtă că aparțin grupului.

Erau tinerii cu probleme. Toți ştiau asta, începând cu profesorii, consilierii, chiar şi directorul. O dată pe semestru unul din profesorii noi cobora furios acest mal care se surpa, arătând acuzator spre ei, făcând razii. Dar pe la sfârşitul anului obosea şi acest profesor şi aveau tot mai multe zile când puteau sta acolo singuri, discutând între ei, râzând de măreața lor faptă, considerându-se invincibili.

Dar Lina nu se mai simțea invincibilă şi nimic din ce se putea obține uşor, cum ar fi câteva țigări, nu putea micşora durerea care-i apăsa plămânii, până când credea că nu mai poate respira fără a pufni în plâns.

Îşi vârî mâinile în buzunarele umflate, pline de scame ale blugilor şi se aşează pe o piatră acoperită

de muşchi. Doi cedri înalți o străjuiau de fiecare parte, ramurile lor pline de grație căzând ca o umbrelă lăsată pe jumătate deschisă după ploaie.

— Hei, Lina! Era Jett aflat pe creasta dealului, îmbrăcat complet în negru, cu părul tuns scurt vopsit tot negru. Sări peste margine ca un schior cu genunchii la gură, cu brațele larg desfăcute. Pantofii loviră pământul cu putere şi alunecară. Cu un strigăt, coborî panta în fugă, sări peste piatră şi se opri foarte aproape de ea, cu răsuflarea tăiată.

Ea îl privi pe acest băiat pe care-l plăcea de vreo doi ani şi avu impresia că nu-l văzuse niciodată. O făcea să i se strângă stomacul, să fie nesigură pe picioare.

El îi zâmbi, arătându-şi şiragul de dinți albi.

— Ce zici de o țigară?

Era întotdeauna primul lucru pe care i-l spunea.

— Sigur, zise ea începând să scotocească în buzunarul hainei de piele de unde scoase un pachet. Ştiu din secunda în care îl atinse că era gol. Se încruntă. Când îl fumase pe tot?

Apoi îşi aminti noaptea de alaltăieri când aterizase la aeroportul Seatac. Mama o urcase într-un taxi şi o trimisese acasă.

În casa aceea goală, unde se aflau peste tot fotografii ale lui Francis. Simțise că oriunde s-ar fi uitat, îl vedea, îl simțea, îl auzea. În cele din urmă, ieşise din camera ei şi se cuibărise pe leagănul din verandă, cumpărat tot de el Crăciunul trecut, plânsese şi fumase până se întorsese mama.

— Îmi pare rău, îi spuse ridicând privirea spre Jett. Cred că le-am terminat.

Dezamăgirea lui fu evidentă.

— Nicio problemă.

Au mai rămas acolo o secundă, aşteptând să sosească şi ceilalți. Cu o zi în urmă, ar fi încercat să discute cu el, ar fi găsit un subiect despre aerul înghețat din jur şi s-ar fi atârnat de fiecare vorbă de-a lui, dar astăzi era prea obosită ca să mai facă efortul.

Auzi conversațiile vesele care se purtau la distanță şi-şi ridică privirea tocmai când cinci sau şase colegi apăruseră pe creasta dealului. Apoi alunecară în jos spre ei. În alte câteva secunde, se aflau pe malul râului fumând, vorbind tare, râzând.

Lina îi privi pe rând şi se simți dezorientată. De ce atunci când se afla printre prieteni se simțea singură şi ar fi vrut să plângă?

Îi luă o secundă să realizeze că nu vorbea nimeni cu ea, apoi o alta ca să înțeleagă că nu-i păsa.

Jett scoase un termos din rucsac şi răsuci capacul. Cu un rânjet le spuse:

— Kahlua şi coca-cola, vrea careva?

Toți se înveseliră şi întinseră mâinile spre termos. Înainte ca Jett să ia prima înghițitură apăru o altă siluetă la orizont.

— Trebuie să vă întoarceți la şcoală. A sunat primul clopoțel cu cinci minute în urmă.

Toți îşi ridicară privirea şi o văzură pe Vicki Owen, noua consilieră. Lângă ea, directorul Smithson părea obosit şi neglijent. Pe Lina n-o surprinse expresia lui. Smithson făcuse raiduri în această râpă de mii de ori, ca să mai creadă că putea să obțină ceva.

Tinerii începură să râdă că fuseseră surprinşi, aruncându-şi țigările încă aprinse în râu. Lina urmări cum chiştocurile albe se învârtiră împreună în aer, amestecându-se cu frunzele căzute şi plutiră

în josul râului. Îi trecu prin minte că o pasăre putea să vadă acei cilindri mici, albi, să se năpustească, să înghită acele lucruri mortale făcute de om, înainte de a realiza ce se întâmplase.

— Lina Hillyard, vreau să stăm de vorbă.

Era vocea domnişoarei Owen. Lina îşi ridică privirea şi observă că era singura rămasă la râu. Ceilalți colegi şi directorul Smithson plecaseră. Singura dovadă că fuseseră în acest loc era o dâră alunecoasă de noroi printre frunze şi ferigi.

Oftând, Lina sări pârâul şi urcă pe mal. Când ajunse sus se opri în dreptul domnişoarei Owen şi o văzu pe mama sa la câțiva paşi mai încolo.

Lina îşi dădu ochii peste cap.

— Grozav!

Domnişoara Owen făcu un pas lateral, apoi se retrase fără o vorbă. Lina o urmări cum traversează terenul de fotbal şi dispare în şcoală. În sfârşit, se întoarse privindu-şi mama. Aceasta se afla cam la zece paşi distanță, cu părul răvăşit, neîngrijit, ochii umflați şi roşii. Aşa arătaseră amândouă în cele două zile care trecuseră de la moartea lui Francis.

— Ce vrei? o întrebă cu duritate, ştiind prea bine ce voia mama, ceea ce, de fapt, doreau amândouă. Alinare, evadarea din mâhnirea, din tristețea şovăitoare. Dar nu găseau alinare. Lina descoperise asta într-un mod brutal. Mâhnirea revenea mereu, i se furişa în gânduri ca un şarpe, apărând inopinat. De fiecare dată când suna telefonul, Lina se gândea că ar putea fi Francis şi atunci şarpele tristeții muşca din nou.

A urmat o pauză lungă până când a vorbit mama, o tăcere în care Lina a auzit croncănitul ciorilor şi jeluiala îndepărtată a unei suflătoare de frunze.

— M-a sunat Vicki Owen de dimineață, spunându-mi unde te afli. Am considerat că… că ar trebuie să discutăm.

Lina înghiți cu putere.

— Oare asta îl va aduce înapoi, mamă?

Ea scutură din cap.

— Haide, fetițo. Să facem câțiva paşi împreună.

Lina se uită la ea, văzu cum Madelaine se întoarse şi porni încet spre tribuna neacoperită. Lina se gândi să nu se ducă după ea, ci să se întoarcă, să plece în altă parte, oriunde. Dar nu voia să fie singură, iar mama era singura persoană care înțelegea cu adevărat ce simțea ea.

Îşi urmă mama pe terenul de fotbal, apoi spre tribună. Se aşezară una lângă alta, în aşa fel încât să nu se atingă, dar să fie, cumva, împreună.

Lina privi în jur la tabela de marcaj neagră. O pisică vagaboandă se târa pe sub gardul de lemn, coada încolăcindu-i-se în jurul semnului care proclama cu mândrie acest loc ca fiind casa Panterelor.

Desigur, Lina mai fusese aici, dar niciodată la vreun meci. Nu auzise niciodată cum se loveau între ele căştile de protecție, nici urletele mulțimii, nu se întâlnise vreodată cu un grup de prieteni să urmărească echipa lor luptând cu alta.

Ar fi fost tentată să facă asta, pe când era în clasa a şaptea, iar Cara Milston îi era cea mai bună prietenă. Încercase s-o determine pe mama s-o ducă la vreun meci, dar pe atunci începuseră zilele mult prea ocupate pentru ea. Zile şi nopți şi alte zile care se estompau în schimburile de la spital care nu se mai sfârşeau. Acasă fuseseră doar câteva jocuri în anul acela, iar Madelaine nu putuse participa la

niciunul. Anul următor, Lina îşi făcuse deja un grup de prieteni, care nu pierdeau vremea la meciuri de fotbal. Nopțile de vineri şi le petreceau jos, la râu, bând alcool indiferent de care, şi fumând țigară după țigară.

Poate dacă Lina ar fi avut un frate sau un prieten lucrurile ar fi fost altfel, sau dacă ea şi Cara ar fi rămas cele mai bune prietene. Sau dacă mama ar fi mers la liceu situația ar fi fost alta, poate.

— N-ai mai cerut să te duc la meciuri de fotbal, spuse mama încet.

— Păi... am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi fumatul la stâncă?

Lina ridică din umeri şi privi tribuna din jur, observând şervețelele, popcornul vechi şi coca-cola vărsată, care se împrăştiase în băltoace lipicioase pe podeaua de metal.

— Am crezut că vrei să vorbim.

Urmă o pauză lungă, apoi încet, în linişte, mama începu:

— Aveam şase ani când mi-a murit mama. Într-o seară am sărutat-o, i-am urat noapte bună şi m-am dus la culcare... când m-am trezit, ea nu mai era. Nimeni n-a vrut să-mi spună cât era de bolnavă; tata s-a gândit că nu conta, probabil, să pregăteşti o fetiță pentru eventualitatea că-şi va pierde mama. Dar au rămas atâtea lucruri nespuse, în vocea mamei se simțea o amărăciune surprinzătoare, o duritate pe care n-o mai sesizase vreodată. Se încruntă puțin. După asta am văzut lumea cu alți ochi. Am ştiut că nu mai este aşa de sigură.

Lina simți cum lacrimile îi revin, că îi ard ochii. Se gândi să le şteargă, dar nu se mai obosi s-o facă.

— El era întotdeauna aici pentru mine.

— Este în continuare, fetițo.

Lina pufni zgomotos şi-şi trecu o mână peste ochi.

— Nu începe iar cu Dumnezeu. Nu merge.

— Poți să-i spui Dumnezeu, Alah sau Iisus, sau mumbo jumbo: nu contează. Contează să te autoevaluezi şi să vezi în ce crezi. Dacă n-o vei face, nu vei avea de ce să te agăți, nimic în care să crezi, şi totul se va destrăma. Crede-mă, ştiu asta.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum, zise ea cu un glas slab, întrerupt. Dacă o voi face, nu voi putea să nu mă gândesc că el nu mai este, că nu va mai fi niciodată şi cât îmi e de dor de el.

— Dacă Francis ar fi acum aici, ce ți-ar spune?

Pentru o fracțiune de secundă aproape îl simți lângă ea, şoptindu-i la ureche. Un zâmbet mic, timid, îi apăru în colțul gurii.

— Mi-ar spune să-mi abandonez prietenii ăştia nepotriviți şi să mă duc acasă.

— Vezi? Este aici, în sufletul tău. Va fi întotdeauna.

Lina ar fi vrut să zâmbească, şi-o dorea din toată inima, dar nu putea.

— Îmi ura prietenii. Îmi spunea că nu ajung nicăieri cu ei.

Madelaine nu-i răspunse, dar tăcerea ei părea să spună totul.

— Ştiu că avea dreptate, spuse Lina cu voce tremurată, dar nu ştiu cum să procedez. N-am ştiut niciodată.

— Cea mai importantă călătorie porneşte cu un pas. Poate te vei duce la petrecerea de Crăciun. Vei cunoaşte alt gen de oameni acolo. O fată frumoasă ca tine ar găsi imediat un băiat.

Lina îşi dădu ochii peste cap.

— S-o crezi tu, mamă. Jett Rodham nu merge nici mort la o chestie aşa de plicticoasă, ca o petrecere şcolară.

— Dar tu, Lina? Ai vrea să te duci?

Era exact ideea cu care ar fi venit şi Francis. Lina se gândi la asta, dar îşi dori imediat să n-o fi făcut. Ideea de a participa la balul şcolii era atât de… oh, de tentantă. Se gândi cum s-ar îmbrăca, cum şi-ar aranja părul, ar coborî scara şi s-ar lăsa fotografiată cu un băiat care să zâmbească timid spre aparat. Se gândi la mama care ar fi zâmbit cu gura până la urechi, luându-l de mijloc pe Francis…

Nu, el nu va fi acolo. Nu va mai fi niciodată acolo…

Lina sări în picioare.

— Nu mai vorbi cu mine despre asta, şuieră. O durea atât de tare, Francis îi lipsea atât de mult. Nu crezuse că exista ceva care ar fi putut s-o rănească atât. Eu nu am astfel de viață, la naiba! E prea târziu pentru mine să devin genul idiot de regină care se întoarce acasă. S-o lăsăm baltă.

— Oh, fetițo… spuse Madelaine cu un oftat, întinzând mâna spre ea.

Lina simțea dragostea mamei, o căldură care radia de la distanță, dar nu putea scăpa de imaginea în care s-ar fi dus la petrecere, iar Francis şi ea ar fi aşteptat-o acasă.

Gândul la el îi răsuci sufletul într-un ghem dureros. Fără o vorbă, se întoarse lăsând în urmă chipul trist al mamei şi fugi pe terenul de fotbal. Nici nu ştia încotro s-o ia. Nu conta. Ştia doar că trebuia să fugă.

18

Madelaine îşi puse masca şi papucii de hârtie şi se îndreptă spre salonul în care se afla Angel. Privind prin fereastra de observaţie o văzu pe asistentă la patul lui, monitorizându-i fiecare bătaie a inimii. Intră repede şi ajunse lângă asistentă. El era complet liniştit, cu chipul palid uşor cenuşiu, trupul conectat la multe aparate şi soluţii intravenoase. Două tuburi mari se aflau lângă inima nouă, ieşind din rana de la baza coşului pieptului. Sângele bolborosea prin plasticul transparent şi se aduna într-o canistră imensă la picioarele patului.

Acum părea împăcat cu soarta, dar ea ştia că era doar o iluzie. La fiecare treizeci de minute, asistentele pentru îngrijire specială îi întorceau corpul slăbit de pe o parte pe alta, lovindu-l pe spate ca să-i păstreze plămânii şi pieptul umflat, fără sânge. Îl forţaseră să respire printr-un tub, ca să-şi folosească plămânii. Dozele mari de imunosupresoare care-i fuseseră administrate în primele douăzeci şi patru de ore fuseseră puţin micşorate a doua zi de la operaţie, dar doza de antibiotic crescuse.

Întinse mâna şi-i luă analizele, le studie atent, căutând orice ar fi putut ridica probleme.

— Cum se simte pacientul?

Asistenta, care purta şi ea mască, părea încordată.

— Nu este prea fericit de toate astea. Fizic însă, noua sa inimă este o învingătoare. Trupul lui reacţionează aşa cum şi-au dorit medicii.

— Voi rămâne eu cu el câtva timp. Poţi face o

pauză.

După plecarea asistentei, Madelaine trase un scaun şi se aşeză lângă patul lui. Se apropie şi-i luă mâna.

— Aşadar, Angel, nu te porți bine cu ceilalți.

El zăcea acolo fără să-i răspundă, respirând încet, dar constant, fără ajutorai aparatelor. Nu putea decât să se gândească la momentele de după operație, când el trecuse prin clipe disperate. Îi citise teama din priviri, oroarea că-şi simțise bătăile noii inimi. Înțelesese că murise cineva, ca să-i ofere lui o nouă şansă la viață. Nu un oarecare, se gândi ea, ci Francis. Ce-ar spune Angel dacă ar afla adevărul? Se încruntă. Nu-l cunoscuse cu adevărat pe Angel în toți acei ani, poate niciodată cu adevărat, dar îl cunoscuse destul de bine ca să ştie ce reacție violentă ar fi avut, dacă ar fi aflat ce făcuse ea. Ce autorizase ea.

El n-ar fi ştiut cum să deplângă cele întâmplate. De fapt, ea era convinsă că nimeni n-ar fi ştiut. S-ar fi încărcat de regrete şi s-ar fi detestat. S-ar fi întrebat dacă Francis murise cu adevărat înainte de operație, sau dacă Madelaine şi echipa ei făcuseră ceva nepermis. Ea ştia că putea să le ceară tuturor să-i ascundă adevărul lui Angel, pentru că asta l-ar împiedica să se recupereze. Dezvăluirea numelui donatorului se putea face doar după discutarea acestei probleme cu consilierul, însă era mai bine ca Angel să nu afle. Era politica standard a spitalului să păstreze secretul privind identitatea donatorului. Dar erau şi alte implicații, în afară de procedura standard a spitalului. Ea se temea să-i spună adevărul, se temea de ceea ce va citi în ochii lui, de vorbele pe care i le va spune. Vorbe care odată

rostite vor rămâne.

Pentru că ea ştia şi alt adevăr. Nu ştia precis când se întâmplase, dar în ultimele săptămâni Angel îi intrase din nou în suflet. Asta datorită caracterului lui, acel mare caracter, cu care provoca lumea. Se îndrăgostise de acest caracter când era doar o copilă şi descoperise că şi ca adult personalitatea sa era la fel de puternică, o forță sfidătoare cu care îşi croia propriul drum. Era total diferit de forța ei diminuată. Când îl privea, chiar şi acum, când se afla în fața morții, ea vedea un bărbat cu o forță uriaşă.

În spatele ei se deschise uşa. Se întoarse tocmai când intra Chris. Deasupra măştii observă în ochii lui un zâmbet.

— Ce face pacientul nostru?

Madelaine zâmbi.

— Mai bine ca mulți alții. Reacționează bine la medicamente.

Chris trase un scaun şi se aşeză. Îi luă o secundă să frunzărească analizele, apoi le lăsă la loc pe suportul de la capul patului. Ridică privirea spre Madelaine.

— Ce intenționezi?

Ea nu se mai străduí să se prefacă a nu înțelege.

— Nu voi mai fi cardiologul lui. După… decizia de donație, nu prea am de ales.

— Puteai aduce problema în fața comisiei de etică, este un fel de zonă cenuşie.

Ea clătină din cap.

— Cred că-l voi implica pe Marcus Sarandon. Se va descurca bine.

Chris se uită la Angel.

— Lui ce-i vei spune?

Ea oftă.

— Nu ştiu.

Ca toate înmormântările, a fost greu de suportat. Capela era o clădire din cărămidă albă cu piloni, cu o pajişte bine îngrijită şi copaci tineri care vor fi cândva acei stejari seculari ce vor da noii construcții un aer de eleganță, de modă veche. Ca multe clădiri de acest gen, era un edificiu care reuşea să evoce romanul comun american de ficțiune: casa perfectă a unei familii, un conac sudist întins, ancorat în alte vremuri, când o generație lasă locul alteia, apoi alteia, când ciclul vieții era acceptat şi înțeles. Aproape că îți puteai imagina un mic cimitir de familie în spatele casei, înconjurat de un gard alb din lemn.

Desigur asta era cea mai grozavă ficțiune. În spatele clădirii se aflau acri şi acri de pajişti verzi, pajişti care se adânceau, se bombau sau se netezeau pe alocuri, ca nişte piste de golf. Arțari şi arini punctau dealurile, revărsându-şi frunzele multicolore peste cuvertura de iarbă.

Madelaine şi Lina stăteau una lângă alta, printre străinii îndurerați. Maşinile soseau una câte una, parcând într-un şir fără sfârşit pe şosea, apoi în jos, de-a lungul drumului. Oameni îmbrăcați sobru în negru se revărsau din aceste maşini, adunându-se, murmurând între ei. Femeile îşi ştergeau ochii şi povesteau despre părintele Francis. Bărbații clătinau din cap cu ochii în pământ, bătându-şi soțiile şi mamele pe umăr. Cei care jeleau mergeau într-o linie neagră, constantă, pe cărarea spre cimitir. Recunoscu câteva chipuri, prieteni ai lui Francis de la căminul de bătrâni.

Îi urmări cum trec pe lângă ea, văzând cum

propria ei durere este reflectată în atât de mulți ochi. Fiecare chip îi amintea de Francis, o făcea să realizeze câte vieți influențase, câte schimbase pe lumea aceasta. El era mort de două zile şi ei
i se părea că trecuse o viață. Se uită spre cerul de deasupra capului, strângând albumul comemorativ alb, subțire, în mâinile ei reci. *Ştiai asta, Francis, ți-am spus?*

— Nu vreau să merg acolo, spuse Lina încet, de lângă ea.

Madelaine se uită la fiica ei, observându-i paloarea şi acea întunecime hăituită din ochii ei albaştri. Se întrebă brusc ce să-i spună acestei fete care nu mai era un copil, dar nici femeie. Nu ştia dacă să se forțeze să-i zâmbească şi să pretindă că totul va fi bine sau să fie cinstită şi să-şi arate propria durere. Nu ştia ce ar ajuta-o pe Lina în clipa aceea. Dacă o putea ajuta ceva.

Încet, întinse mâna şi-şi mângâie fiica pe obrazul umed.

— Eu mă duc câteodată în acel loc…

Lina pufni ridicându-şi privirea.

— Mda?

— Poate am reuşi merge acolo şi să… ne luăm rămas-bun de la Francis în felul nostru.

Buza de jos a Linei începu să tremure. Lacrimile îi umplură ochii.

— Tocmai asta e, spuse încet. Nu vreau să-mi iau rămas-bun.

Madelaine nu ştiu ce să mai spună, aşa că în loc să vorbească îşi trecu brațul după talia fetei şi o trase mai aproape. Lina rezistă o secundă, poate nu chiar atât de mult şi se lipi de Madelaine. Împreună, în tăcere, porniră pe aleea lungă, întunecată,

ignorând maşinile care treceau pe lângă ele, în nori de fum încărcați de carbon, cu farurile strălucindule în ochi.

Urcară în Volvo, trântiră portierele şi, pentru o fracțiune de secundă, Madelaine simți că se desprinseseră de înmormântare. Dar pe drumul lung spre vechiul ei cartier, simți cum înmormântarea îi revenea în minte pe fragmente; zgomotul general făcut de cei care încercau să respire pe nas, mirosul de crini de seră şi fumul obişnuit de lumânări. Vocea joasă, groasă a arhiepiscopului care vorbea despre un bărbat pe care Madelaine abia îl cunoştea – părintele Francis. Pios, serios, întotdeauna gata să ajute, aşa spunea arhiepiscopul.

În tot acest timp, nu se gândea decât la băiatul acela de optsprezece ani care o salvase. Care auzise acel patetic strigăt de ajutor al ei şi-i răspunsese încet: *întotdeauna, Maddy, fetițo. Întotdeauna.*

Oprind motorul, rămase locului încă un minut, urmărind cum primii stropi de ploaie lovesc parbrizul. Prin sticla înceţoşată văzu casa tatălui ei, printre norii cenuşii, printre copacii goi de frunze, cu ferestrele întunecate, aşa cum fuseseră în anii lungi care trecuseră de la moartea lui. Pajiştea era prea lungă şi maronie, acoperită de frunze moarte, în final, oftă:

— Să mergem.

Madelaine o conduse dincolo de casa, acum goală a tatălui ei, care îi aparținea, deşi nu se putea gândi astfel la ea. Tatăl ei o dezmoştenise în timpul vieții, dar îi lăsase totul la moartea sa. Fusese ultima mişcare a unui om bolnav, care o lăsase cu o casă pe cap şi cu banii care reprezentau tot ce disprețuise

în copilărie. Urcă treptele de cărămidă, apoi porni în jos pe cărare, în jurul acelei grădini moarte de trandafiri, odinioară mândria şi bucuria mamei sale, spre covorul maroniu din spatele casei.

Pajiştea ducea spre o zonă joasă unde marea se revărsa peste stâncile cenuşii în valuri blânde. Tocurile lui Madelaine se afundară în iarba moartă când se îndreptă spre capătul vechiului dig şi se aşeză.

Lina se aşeză alături, lăsându-şi picioarele goale să atârne peste margine. Stătură aşa o eternitate, privind amândouă norii care se adunaseră deasupra şirului de copaci aliniați pe malul celălalt. Ploaia se înteți, împroşcând suprafața apei.

— Aici m-a adus tata după moartea mamei, spuse Madelaine în cele din urmă.

— E casa unde ai crescut, nu?

Madelaine se înfioră şi-şi strânse jacheta mai bine în jurul trupului.

— Da, este.

— Ferestrele de sus sunt zăbrelite.

Madelaine simți brusc dorința să mintă, să acopere adevărul. Dar îşi alungă acest gând şi încuviință:

— Acela a fost dormitorul meu.

— Te-a încuiat acolo?

Madelaine râse cam neconvingător.

— Vezi? Tu nu ai cel mai rău părinte din lume.

Lina tăcu şi după o vreme spuse încet:

— Continui să întind mâna spre telefon ca să-l sun, apoi trebuie să mă opresc.

Madelaine îşi luă fiica pe după umeri şi o trase aproape. Ploaia cădea peste ele, biciuindu-le fețele, udându-le hainele.

— Discut cu el zilnic, ca şi cum ar fi alături de mine. Uneori cred c-o să-mi răspundă…

Lina încuviință.

— Aş vrea să aibă o semnificație, dar… Ridică din umeri. Nu ştiu, îmi lipseşte aşa de mult.

Madelaine se uită la profilul fiicei sale, atât de palidă şi de fragilă. Tânjea s-o ajute pe Lina să treacă peste această durere, să-i dea ceva în care să creadă pentru ca să suporte mai uşor totul.

Angel.

Numele lui îi apăru brusc în minte. Se îndreptă şi se uită în jur. Se gândi, ce nebunie, că auzise vocea lui Francis. Apoi realiză că fusese doar propriul subconştient şi umerii îi căzură din nou, iar privirea îi reveni asupra mării care spumega sub ele. Acel gând îi dădu din nou târcoale: *oferă-i un tată.* Asta i-ar fi spus Francis. Se întoarse spre Lina, o privi atât de intens, atât de mult, încât în cele din urmă Lina se întoarse spre ea.

— Ce este, mamă?

Madelaine îşi umezi buzele cu gust de ploaie. Simți ceva în piept şi ştiu că era teama. Cel mai uşor lucru de făcut în clipa aceasta ar fi fost să se întoarcă, să râdă şi să spună că n-a fost nimic. Dar de la moartea lui Francis văzuse cât de fragilă este viața, cum alegerile neinspirate uneori deveneau permanente. Cum regretau toți cuvintele pe care n-au apucat să le spună…

Era momentul să nu mai fie pasivă, aşa cum o crescuse tatăl ei. Trebuia să se ridice pentru sine, pentru Lina, pentru toți. Poate că Lina ar pleca împreună cu Angel, poate că el i-ar frânge inima fiicei sale… erau nenumărate posibilități şi toate duceau la rezultate greşite. Dar ani întregi ea nu

făcuse nimic şi lucrurile merseseră rău oricum. Se gândi cum putea să formuleze cel mai bine ceea ce gândea, dar în final nu mai simți nici blândețe, nici umbre, nicio legătură cu ceva de acest gen. Exista doar adevărul şi ştia că acesta va fi o lovitură pentru Lina.

— Am vorbit cu tatăl tău.

— Mda, cum să nu…

Madelaine înghiți greu.

— Am făcut-o.

Cu greutate, Lina ridică capul şi îşi privi tristă mama.

Madelaine o aşteptă să spună ceva, dar tăcerea se prelungea. În final, spuse:

— Este foarte bolnav acum, nu te poate întâlni, dar curând…

— Adică nu vrea să mă cunoască. Lina se lăsă spre spate, apoi se ridică…

— Tocmai acum este atât de bolnav încât nu poate afla că are o fiică. Nu te cred niciun moment, şuieră ea, clătinând din cap.

Madelaine se ridică şi ea, întinzând mâna spre fiica ei:

— Lina…

Lina îi dădu mâna la o parte.

— Nu mă atinge. Nu pot să te cred, mamă. Stau aici în ploaie după înmormântarea lui Francis, iar tu îmi spui… mă rog, în cele din urmă, că ai discutat cu tatăl meu… începu să râdă isteric. Şi astăzi, chiar astăzi aflu că am tată, dar nu-i pasă de mine şi n-are chef să mă vadă. Perfectă sincronizare, mamă.

— Fetițo, te rog…

Ochii Linei se umplură de lacrimi.

— Nu-mi pot imagina că ai crezut că asta mă va face să mă simt mai bine.

— Lina, te rog…

— Fă-mi o singură favoare, mamă. Nu mai încerca să mă înveseleşti, da? îi aruncă o ultimă privire rănită lui Madelaine, se întoarse şi o luă la fugă pe pontonul de scânduri.

Madelaine rămase pe loc, privind-o neajutorată. Înfrântă, se aplecă şi-şi luă poşeta, apoi porni încet pe ponton, şi urcă dealul până la maşină. Când urcă la volan o privi pe Lina care se lipise de geamul maşinii, cu braţele încrucişate în semn de revoltă, cu ochii strâns închişi. Se gândi la multe lucruri pe care ar putea să i le spună chiar în clipa aceea, dar totul suna banal şi stupid în lumina evidentei ei erori de judecată. În final, rosti singurul lucru care avea sens:

— Iartă-mă, Lina. Cred că n-ar fi trebuit să spun asta. N-am gândit clar… Vorbele ei se pierdură în tăcere şi nu primi răspuns. Nu ştia ce putea să mai adauge, aşa că dădu drumul la motor. Porniră în tăcere spre casă. *Îmi pare rău,* spusese ea. Ar fi trebuit să ştie după acest weekend cât de lipsite de sens erau acele cuvinte mici, cum au căzut într-un ocean de durere fără să facă niciun val.

Angel s-a trezit încet ascultând vocea ei. I-a trebuit o secundă să se concentreze. Ea îi citea *Povestea hoţului de trupuri* de Anne Rice, dacă nu cumva se înşela el. Se strădui să-şi deschidă ochii.

— Ai făcut o alegere destul de macabră, îi spuse zâmbind istovit. Sper că nu este felul tău de a-mi spune că trebuie să beau sânge de acum înainte.

Era aproape sigur că ea zâmbea din spatele măştii.

— Scuze, asta citeam eu. Am crezut că poate ai vrea să asculți... ridică din umeri şi râse sarcastic. Nu m-am gândit la subiect. Nu este potrivit, ai dreptate. M-am gândit doar că te-ai simți mai puțin singur, dacă ai auzi vocea cuiva.

— Te bâlbâi, Mad.

Ea râse din nou şi închise cartea.

— Da, e adevărat.

— Tu nu te bâlbâi decât dacă eşti nervoasă. Ce s-a întâmplat? în timp ce dormeam inima acelei persoane moarte a dispărut?

— Nu, spuse ea încet şi el văzu că tot amuzamentul îi dispăru din priviri. Se uita la el cu o tristețe evidentă.

— Acum este inima ta, Angel.

El simți amărăciune. Se gândi la inima sa, de fapt inima altcuiva, care bătea şi bătea şi bătea. Se întrebă dacă va continua să bată şi după moartea sa. Prin fața ochilor îi trecu o imagine deprimantă a sa într-un coşciug. Trupul său era rece ca piatra şi alb ca o coală de hârtie, doar inima duduia în continuare. Acel lucru se afla în pieptul său de trei zile şi îi era mai străin cu fiecare secundă.

— Spune-i asta mortului. A crezut că era inima lui.

Angel îşi ridică încet capul de pe pernă cu un efort incredibil.

— Cum i-ai lăsat să-mi facă asta, Mad?

— Noi ți-am salvat viața, îi spuse ea încet.

— Nu mă privi astfel, şuieră el, urând-o în momentul acela, urând orice şi pe oricine de la Dumnezeu în jos. Nu mi-ai salvat viața, mi-ai prelungit moartea. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu. Arăt ca un dovleac pe un corp ca un

băț, sau n-ai observat că am slăbit zece kilograme şi capul mi-a ajuns de mărimea unui pepene verde? Şi amărâtul care mi-a donat inima? Donat. Râse de propria sa ironie. Ca şi cum ar fi dat o ceaşcă de supă unui flămând. Dar a fost inima lui, la naiba, inima lui. Crezi că i-a plăcut să-ți vâri mâinile nemiloase în pieptul lui, să i-l ciopârțeşti şi să-i scoți inima cum ai scos-o pe a mea?

Ea rămase aproape nemişcată, de parcă şi-ar fi controlat propria mânie printr-un mare efort de voință.

— Ți s-a dat a doua şansă la viață. La asta trebuie să te concentrezi de acum.

— Şi dacă nu vreau?

— Cum îndrăzneşti? Cineva a murit pentru a-ți oferi şansa asta. Dacă renunți la ea Angel DeMarco, jur pe Dumnezeu că... Madelaine tăcu brusc, de parcă ar fi spus prea mult. Respirând greu, îşi smulse privirea de pe chipul lui şi se uită la perete.

Brusc el se simți obosit, atât de obosit. Tot avântul se scurse din trupul lui adunându-se în acea canistră blestemată de la picioarele patului. Ridică mâna să-şi îndepărteze părul din ochi, şi-şi simți din nou obrajii buhăiți. Se bucura că nu avea oglindă.

— Dumnezeule, m-ai transformat în Gogoaşa din Pillsbury.

— Este din cauza Prednisonului. Dar te vei dezumfla.

El o privi.

— Iartă-mă, Mad. Încercă să se gândească ce altceva să-i spună. L-am visat azi-noapte pe Francis.

Ea se aşează încet, la loc, pe scaun. Observă că îi tremurau mâinile înainte de a şi le strânge în poală.

— Adevărat? Ce s-a întâmplat?

— În vis? încercă să-şi amintească. Am visat că-mi este frig. Era unul din visele acelea în care ai impresia că eşti treaz. M-am gândit că m-am trezit şi că păturile erau adunate la picioare. M-am întins să le trag înapoi, m-am uitat la fereastra de observaţie şi l-am văzut pe Franco, stătea acolo şi-mi zâmbea.

— Cum arăta?

— Asta a fost partea ciudată. Părea ud, ca şi cum ar fi stat în ploaie. Atingea sticla de parcă ar fi vrut să treacă prin ea şi nu putea, l-am auzit vocea în mintea mea. Salut, Angel, mi-a spus. Apoi a zâmbit, ştii tu, acel zâmbet al lui, în care toată faţa i se zbârceşte, iar ochii aproape că-i dispar în orbite. A ridicat din umeri. Apoi a dispărut. Ochii lui Madelaine erau plini de lacrimi. Ce este, Mad?

Ea îşi privea mâinile strânse în poală. Era incredibil de fragilă, de palidă.

— Francis a plecat la Portland săptămâna trecută.

— Da, ştiu.

Ea ridică brusc capul.

— Ştii?

— A trecut pe aici înainte de plecare.

Madelaine îl privi ciudat.

— Nu mi-a spus că te-a văzut. Ea făcu o pauză, iar el se gândi că se încruntase sub acea mască.

— Sunt sigur că nu-ți spune tot.

Ea înghiți cu greu.

— N-am vrut să-ți spun încă, din cauza inimii tale… ochii i se umplură de lacrimi din nou. Prețioasa ta inimă.

El simți un frison, o senzație bruscă de rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Francis a fost implicat într-un accident de

maşină în afara Portlandului.

Senzația de rece se răspândi prin tot trupul lui.

— Şi?

Ea îi înfruntă privirea şi el văzu răspunsul în ochii ei.

— Regret, Angel. N-a supraviețuit. Nu purta centura. Părea că ar fi vrut să-i spună mai mult, dar n-o făcu. Stătea acolo, fixându-l, cu lacrimile rostogolindu-i-se încet pe obraji, adunându-se pe masca ei verde-deschis.

Nu.

Francis nu putea fi mort, nu Francis cu acei ochi care râdeau permanent, cu teribila lui credință, cel care nu rănise pe nimeni în viața lui.

— Mă minți, spuse cu un şuierat, clătinând din cap. Nu e adevărat. Dar citi în ochii ei că aşa era. O, Dumnezeule, şopti, aşteptându-se ca inima sa de mâna a doua să se oprească. Durerea o simțea puternic în piept, astupându-i gâtul, făcând să-l usture ochii. La naiba, cine nu poartă centură în anii nouăzeci? Era tot mai furios, în loc să se lase pradă durerii care creştea în pieptul lui cu fiecare respirație. Şi ce naiba căuta la Portland? Doar e preot, nu comis-voiajor. Niciodată n-a ştiut să conducă bine. Îmi amintesc când eram copii…

Nu, se gândi el disperat, *nu te gândi la asta acum. O, Dumnezeule, nu te gândi la nimic. Dar nu se putea abține.*

Îşi aminti brusc, cu claritate, ziua când Francis l-a învățat să conducă. Cum au înconjurat parcarea şcolii, iar acel Impala vechi al mamei scârțâia de fiecare dată când vreunul încerca să schimbe vitezele… cum râseseră şi înjuraseră, apoi râseseră din nou…

— Nu Franco, murmură privind-o pe Mad. Eu trebuia să fiu în locul lui.

Tristețea din ochii ei îl făcu să verse lacrimi.

— Aş vrea să pot schimba lucrurile, Angel.

— A... a suferit? Ura întrebarea aceasta, chiar din momentul în care i-o puse, atât de obişnuită şi de nefolositoare, dar avea nevoie de un răspuns.

Ea îi evită privirea.

— Doctorii care au fost la fața locului au spus c-a murit pe loc. N-au mai putut face nimic.

Tăcură plângând unul lângă altul, timp îndelungat. Angel plânse pentru multe, pentru că nu-l sunase pe Francis, că nu-i trimisese măcar o felicitare de Crăciun. Ce crezuse, că vor trăi o veşnicie?

— Dumnezeule, Mad, zise el distrus, n-am spus... cuvintele îi pieiră. Erau atât de multe cele nespuse. Atât de multe greşeli, şanse pierdute, egoism. Dumnezeule, atâta egoism.

— Ştia că-l iubeşti, Angel. A ştiut asta întotdeauna.

Confirmarea ei îi pătrunse în trup, atârnând greu. Ar fi vrut să-i fie de ajutor, îşi dorea asta, dar n-a fost aşa. ÎI rănea chiar mai mult să ştie că Francis îl iubise întotdeauna.

— A murit pe drumul spre Portland. El încercă să înțeleagă mai bine. Cred că au trecut multe ore după ce ne-am văzut. Doamne, cum n-am ştiut că murise de atâta timp?

Madelaine îi evită din nou privirea, uitându-se la ceasul de pe perete, apoi îşi întoarse privirea la el.

— Pe drumul spre Portland, repetă încet. Da. Da.

— Ai aşteptat atâta timp ca să-mi spui?

— Inima ta era vulnerabilă.

El ar fi vrut să spună ceva răutăcios şi amar, ceva despre inima unui mort care bătea în pieptul lui, dar nu putu.

— Doamne, a murit de peste o săptămână, iar eu n-am ştiut. Aţi făcut şi înmormântarea fără să-mi spuneţi?

— Cei din parohia lui au vrut ceva măreţ, catolic. Nu ţi-am spus pentru că nu puteai pleca de la izolare şi nu se mai putea aştepta. Am putea organiza o slujbă în memoria lui la nivel de familie, când te vei simţi mai bine.

El închise ochii, imaginându-şi biserica plină de flori şi un pod lung de lemn, care ducea până la altarul unde se afla coşciugul. Ca la înmormântarea tatei, numai că de data asta nu era trupul unui bătrân întins pe acel satin alb. Ar fi Francis – Francis mort într-o cutie de lemn…

Acoperit de flori, întotdeauna acopereau coşciugul cu flori, de parcă acea frumuseţe exterioară ar schimba ce era înăuntru. Locul ar fi fost plin de mirosul acela dulce, bolnăvicios, de crini şi s-ar cânta acea muzică menită să te facă să plângi.

— Nu, zise el simţindu-şi lacrimile cum i se adună în gât. Nu vreau să mi-l amintesc aşa pe Francis. O să-mi iau rămas-bun de la el în felul meu, când ies de aici.

Râmaseră din nou tăcuţi, privindu-se. Angel încercă să nu se mai gândească la Francis, dar nu putea.

— E ciudat. Mad se surprinse vorbind tare, deşi n-ar fi dorit asta. Dar ea era singura persoană din lume cu care putea vorbi, singura care-l ştia şi pe el şi pe Francis cum erau odinioară. În toţi anii cât am fost departe am ştiut că Francis era aici. De fiecare

dată când îmi apărea chipul pe vreo copertă de revistă sau poster de film, mă gândeam la Francis. Am ştiut că o va lua, va zâmbi şi va scutura din cap. Ştiam că aşteaptă un telefon de la mine, ridicam mereu receptorul, dar nu formam numărul niciodată. Iar când a venit cu câteva zile în urmă să mă vadă, voiam să-i spun atâtea, dar am intrat în vechea rutină a sfântului Francis şi a lui Angel cel păcătos şi n-am mai apucat. O privi dorindu-şi ca ea să-i ofere iertarea pentru păcatele sale. De fapt fratelui său ar fi trebuit să-i ceară iertarea şi pentru asta era cam târziu. Bănuiesc c-am crezut că suntem amândoi nemuritori.

Zâmbetul din privirea ei fu foarte trist.

— Ştiu ce spui. Eu… i-am rănit sentimentele lui Francis chiar înainte de plecare. Am făcut-o aşa de uşor, fără să mă gândesc, apoi când am realizat ce-am făcut, am considerat că mă pot revanşa față de el destul de uşor…

El îi citi durerea din priviri şi asta îi dădu o neaşteptată putere.

— Te-a iubit, Mad. Te-a iubit din clipa în care te-a văzut în salonul acela de spital.

— Îți aminteşti ziua aceea?

El nu-i răspunse, nici n-ar fi ştiut ce să-i spună. Ea avea toate motivele să creadă că el uitase. Cândva, crezuse că avea toate motivele, dar acum ştia că amintirile cu ea au fost în sufletul său protejate şi adăpostite în toți aceşti ani. El o privi atât de mult încât lacrimile reveniră. Ar fi vrut să-şi desfacă brațele pentru ea, s-o tragă mai aproape ca să poată lua şi da fiecare celuilalt, ca niciunul să nu se mai simtă singur.

Dar el se temea că dacă o atingea chiar acum,

dacă îşi încolăcea braţele în jurul ei şi simţea lacrimile ei vărsându-i-se pe gât ar fi fost pierdut.

— Ce vom face, Mad? şopti el.

Ea îşi încrucişă braţele privindu-l, cu obrajii vârstaţi de lacrimi.

— Vom încerca să trăim fără el.

Madelaine se afla în faţa casei preoţeşti, cu o cutie goală în braţe. La stânga ei, biserica mare din cărămidă strălucea de lumina reflectată, dar casa mică de culoarea nucilor era întunecată şi părea părăsită. Portocaliu viu şi decoraţii aurii de Ziua Recunoştinţei făcute fără îndoială în timpul orelor de duminică împodobeau ferestrele. Pelerini, cornul abundenţei şi curcani.

Se gândi la zecile de copii aplecaţi peste pupitrele mici, tăind, colorând şi lipind. Francis fusese atât de mândru să afişeze creaţiile lor pe fereastra sa de la dormitor…

Tristeţea şi durerea puseră din nou stăpânire pe ea în valuri, lăsând-o pustiită şi înfrigurată. Părea incapabilă să se mişte. Rămăsese acolo văzând sute de momente trecându-i prin faţa ochilor, multele dăţi când urcase această cărare cu braţele pline de pizza, de flori şi de şampanie. Ca atunci când trecuse primul examen la biochimie… sau când Francis ascultase prima sa confesiune… baptizarea Linei… ultima aniversare a lui Madelaine…

Se înfioră şi se forţă să se gândească la altceva, la Lina şi Angel şi la ceea ce va urma.

Madelaine nu mai putea continua ca până acum. Trecuse o săptămână de la moartea lui Francis, iar ea se mişcase ca prin ceaţă, vorbind doar când i se adresa cineva şi nici atunci întotdeauna. Ştia că Lina are nevoie de ea, o nevoie disperată, dar simţea

că nu mai are nimic în interior, doar un gol imens acolo unde existase cândva Francis. Fusese ca o stâncă pentru ea, fusese linia ei directoare în viață, mai mult de jumătate din viața ei. Fără el era pierdută.

Trase aer adânc în piept şi-şi ridică bărbia. Ştia că nu avea sens să amâne, pretinzând că nu este nevoie să mai meargă pe această cărare, să deschidă uşa aceea şi să-i împacheteze lucrurile. Menajera lui avusese grijă de bunurile din casă, dar ea trebuia să împacheteze obiectele lui personale. Va trebui să rezolve problema asta odată pentru totdeauna, căci urma să sosească un alt preot.

Se duse la uşă şi o deschise larg, lăsând unda de lumină să întrepătrundă întunericul. Strângând în braţe cutia goală, străbătu salonul până la dormitorul lui.

Când deschise uşa şi aprinse comutatorul, amintirile o izbiră atât de tare încât se clătină dându-se înapoi. Cutia de carton îi alunecă din mână şi lovi podeaua cu un zgomot înăbuşit.

Lacrimile îi întunecară privirea. Cu un sunet slab, înăbuşit de durere, începu să se mişte toropită prin dormitorul mic atingând lucruri, fotografii, cărţi, şapca lui preferată de baseball, pe care o purta sâmbăta. Rozariul era aşezat cu atenţie pe Biblie.

Văzu o fotografie pe dulap şi o ridică, lăsându-şi degetele să-i alunece pe suprafaţa rece a sticlei. Erau ea şi Francis în ziua în care o aduseseră acasă pe Lina de la spital. Ei doi zâmbeau, dar era atâta îngrijorare în ochii lor, atâtea temeri de adulţi pe feţele de adolescenţi…

Ei, Maddy, fetiţo, nu te afli unde trebuie…

— Oh, Francis… trase perna de pe patul lui şi

netezi materialul de bumbac cu mâinile. Cearşaful *Star Wars* pe care ea i-l dăruise ca o glumă la Crăciunul trecut.

Ea îi spusese lui Angel că trebuia să învețe să trăiască fără Francis, dar cum s-o facă? Cum poți învăța să trăieşti fără o rază de soare care să-ți lumineze chipul?

Lacrimile se iviră din nou fierbinți şi usturătoare şi se lăsă pradă lor. Se lăsă încet în genunchi, suspinând pe perna care mirosea a cel mai bun prieten din lume.

19

Lina fixa suprafața sticloasă a lacului Union. O umbră mare, neagră se rostogolea pe suprafața apei. Îi amintea de monstrul care trăise în dosul uşilor ornamentate ale dulapului ei din copilărie. Francis şi mama îi spuseseră că monstrul exista doar în imaginația ei şi în mare parte îi crezuse. Dar în nopțile în care era foarte întuneric afară şi ploaia cădea în cercuri sub felinarul din fața ferestrei de la dormitorul ei, ea ştiuse că monstrul nu exista doar în mintea ei. ÎI auzea mişcându-se, zgâriind, răvăşind umeraşele de metal.

Pe când împlinise doisprezece ani, începuse să înțeleagă că, indiferent ce exista în acel dulap, era parte din ea. ÎI simțea în interiorul ei mişcându-se când şi când, înălțându-şi capul urât, cu un soi de diformitate, de insatisfacție nerostită, care îi colora percepțiile, visurile, coşmarurile. Era o singurătate pe care n-o puteau umple jocurile de familie Monopoly sau vacanțele la Disneyland.

Începuse cu câteva coşmaruri în cel de-al

treisprezecelea an al ei şi ajunsese la săptămâni foarte rele, pe la cincisprezece ani.

Îşi amintea atât de bine începutul. Coincisese cu primul ei ciclu şi nu contase câte cărți îi arătase mama, câte fotografii de utere şi ovare văzuse Lina, ea ştia adevărul. Tot ce era mai bun în ea se scurgea, lăsând o pată maronie pe lenjeria ei. După ce începuse să sângereze, apăruseră şi nopțile cu insomnii. Se trezise plângând fără motiv, făcând scene temperamentale care o lăsau pustiită prin violența lor. Fiind în stare proastă, totul o scotea din sărite. Mai ales mama ei.

Dar înainte nu fusese chiar aşa de rău. Nemulțumirea şi nefericirea veniseră şi plecaseră întotdeauna, dar fuseseră momente care o puseseră pe un drum, apoi o lăsaseră undeva, unde nu-şi dorise să se afle. Iar acum n-o mai părăseau, întunericul o apăsa pe piept, umplându-i gura cu un gust amar. Se înfăşură în jurul cuvintelor pe care ea nu avusese niciodată ocazia să le rostească: *rămas-bun, te iubesc, regret.*

Fără Francis, Lina se simțea singură şi părăsită. Atât de singură, încât uneori se trezea în toiul nopții neputând să respire, nici măcar să țipe. Întoarse bicicleta spre casa parohială, apoi îşi aminti că el nu mai era acolo.

Lina capotase. Nimic n-o mai satisfăcea, n-o mai făcea fericită şi se pare că nu se putea concentra la cele mai simple lucruri. Nu simțea decât vină, şi mai multă vină pentru felul în care îl tratase pe Francis. Ar fi vrut să vorbească despre asta cu mama, dar nu găsea cuvintele potrivite. Şi la ce bun? De fapt, mama era la fel de afectată ca şi ea. Se mişcau prin acea casă mare, veche pe care n-o mai simțeau ca

fiind a lor, fără să spună ceva, fără să zâmbească.

Şi acum, în toată durerea asta, mama îl adusese în discuție pe tatăl ei. Lina clipi şi-şi strânse i, genunchii la piept privind în gol pe suprafața argintie a lacului Union. Conductele vechi şi ruginite care dăduseră numele lor parcului Gasworks erau o umbră uriaşă la stânga ei. Începu să cadă o ploaie uşoară, răpăind pe lac, şuierând pe structura de metal.

Numai când se gândea la ziua înmormântării sângele începea să-i fiarbă. Nu-i venea să creadă că mama alesese acel moment ca să-i dea veşti importante despre misteriosul ei tată.

Se ghemui şi se culcă pe o parte. Firele mici de iarbă ruptă îi loveau obrajii, ploaia îi biciuia, scurgându-i-se în şuvoaie mici sub guler.

Voia să-şi urască mama pentru că adusese subiectul în discuție şi chiar o făcu într-o oarecare măsură, dar mai avea multe în suflet. Ură şi mânie şi, ce era mai rău, speranță care nu creştea, dar nici nu murea.

Zăcu astfel până când hainele i se lipiră de piele, iar părul de față. Avea nevoie de Francis să pună totul în ordine. Dar el murise şi nu avea să se mai întoarcă. Cine o va ajuta acum când el nu mai era? Cine va fi stânca de care se va sprijini când va fi indispusă, cine va da uşa de perete, va zâmbi şi-i va spune: *haide, Lina-balerina…*

Tati.

Se gândi la acea fantomă care era tatăl ei, bărbatul la care visase atâția ani, îl aşteptase, la care se rugase, în care crezuse. Avea acum nevoie de el mai mult ca oricând.

Aş vrea ca el să te iubească, Lina. Aş vrea să

dorească să-i fi alături, dar mă tem că… mă tem că-ți va frânge inima.

Când a auzit aceste cuvinte, Lina a ştiut că acesta era adevărul. Mama se temea că el i-ar putea frânge inima. Şi poate ar fi făcut-o. Era imposibil pentru ea să mai păstreze toate fanteziile ei de fetiță în privința tatălui perfect. De la moartea lui Francis înțelesese cât de întunecată şi de înspăimântătoare poate fi lumea aceasta.

Lina strănută şi-şi şterse nasul cu mâneca puloverului. Acest bărbat care-i era tată putea s-o rănească. Acum înțelegea asta şi ştia că teama mamei era reală.

Dar în acelaşi timp ar fi putut s-o salveze. Ar fi vrut să fie adevărat, îşi dorea din tot sufletul, se simțea afectată de această nevoie. Era dureros de singură, iar dragostea mamei nu părea să fie de ajuns. Simțea nevoia ca tatăl ei să-şi desfacă brațele pentru ea, s-o ducă în casa lui, să-i pună întrebări şi să asculte. O, Doamne, să asculte doar…

Îl pierduse pe Francis şi acum nu-l mai avea decât pe tata.

L-ar putea face s-o iubească. Nu l-ar accepta total, aşa cum făcuse cu Francis. Cu tata se va comporta perfect, va fi spirituală şi se va face iubită. Atât de iubită încât el va plânge după anii pierduți. Probabil era ceva imposibil.

Pentru că dacă nu era aşa şi el n-o voia, nu credea că va putea să supraviețuiască.

Angel visa că păşeşte din nou pe pajişte. De data asta era iarnă. Un strat gros de zăpadă albă, strălucitoare acoperea totul, iar cerul era de un albastru strălucitor.

Ca ochii lui Francis…

Brusc, el se afla într-o biserică goală. Clipi, privind în jur. Lumina zilei se strecura printr-o fereastră imensă cu vitralii, trimițând pe podeaua de lemn fâşii de lumină multicoloră. O statuie imensă a Fecioarei, sculptată în marmură albă, îl privea cu brațele încrucişate protector în jurul unui prunc înfăşat.

Angel se întoarse încet şi văzu un grup de copii la intrare. Când reveni, biserica era plină de lume, părinți care făceau fotografii, întinzându-şi gâtul să vadă copiii. Unul câte unul copiii intrară în biserică. Erau îmbrăcați asemănător, fetele în rochițe albe cu volane, băieții cu pantaloni negri cu dungă şi cămăşi albe călcate cu grijă, şi părul strâns la spate oarecum nefiresc. Angel simți cum începe să se contureze un zâmbet. Era o zi pe care şi-o amintea cu claritate…

Francis a fost primul care a apărut, un puşti de cartier, de nouă ani cu pantaloni negri foarte scrobiți care scoteau un zgomot slab fâş, fâş când păşea. Angel îşi urma îndeaproape fratele mai mare, astfel că atunci când Francis se opri brusc, Angel dădu peste el. Angel îi auzi râsul ca un tril, în biserica aceea liniştită.

— Şşt, zise Francis întorcându-se.

Angel îi zâmbi fratelui său.

— Scuză-mă, şopti el încercând să se îndrepte. Trase poalele cămăşii albe, uzate şi le vârî în pantalonii negri, scurți.

Apoi şirul se mişcă din nou. Trecură de strană şi-şi ocupară locurile paralel cu orga. Fu un moment de tăcere, înainte să înceapă cântecul.

Părinții zâmbiră şi se aplecară în față: aparatele de fotografiat începură imortalizarea.

Angel făcu un pas spre fratele său. Francis se afla la mijlocul rândului: cel mai înalt băiat din clasă cu spatele drept, privind înainte. Cânta cu glasul pur şi clar al unuia care avea credință.

Angel întinse încet mâna spre buzunar. Degetele lui găsiră brotacul, simțindu-i spatele rotund, lunecos. Încetul cu încetul scoase brotacul din buzunar, apoi îl puse pe umărul lui Francis.

Pe la mijlocul cântecului pe care Francis îl interpreta solo, broscuța orăcăi şi sări pe capul lui Mary Ann McCallister. Apoi, se dezlănțui iadul. Fetele începură să țipe şi se depărtară. Băieții săriră după broască, iar părintele îl fixă pe Angel, scuturând din cap.

Angel râse până când lacrimile începură să i se scurgă pe obraz. După un minut, Francis i se alătură şi cei doi rămaseră acolo râzând în mijlocul pandemoniumului. În final, Francis îşi şterse lacrimile de pe față, întinzându-i lui Angel primul lor rozariu de la comuniune.

— Aici, Angel, zise el zâmbind vei avea nevoie de două.

Cuvintele lui Francis avură ecou, biserica se clătină şi începu să dispară. Brusc, Angel se trezi din nou pe o pajişte, cufundat până la genunchi în zăpada înghețată. Cerul deasupra capului era negru ca o aripă de cioară, iar zăpada cădea cu o furie orbitoare, aterizând pe obrajii lui în picături mici de foc. Era singur acolo, neştiind ce să spună, cu inima bătându-i puternic în piept.

Francis venea spre el plutind, întinzându-şi mâinile.

Angel luă mâna fratelui său şi se ținu de ea.

— Îmi pare rău, Franco, şopti el, simțind cum

începe să plângă. Îmi pare rău. Dumnezeule, cât de rău îmi pare…

— Şş… spuse Francis zâmbind.

— Ştiu. El îi strânse mâna lui Angel. Ține-te tare, frate. Sunt alături de tine.

Şi Angel se trezi plângând.

Madelaine stătea în cadrul uşii de Terapie Intensivă, întrebându-se ce va face cu Angel. Allenford şi echipa de chirurgi erau adunați în jurul patului, pregătindu-l pe Angel pentru prima sa biopsie post operatorie. Chiar şi de aici Madelaine auzea vocea lui Angel, care era furios.

Toanele lui erau incontrolabile. Acum era încântător şi serviabil, iar în clipa următoare, uau! Dădea drumul nervilor cu violență, aşa cum se ştia deja în spital. Asistentele nu se hotărau care din ele îi va verifica elementele vitale şi-i va ajusta medicația.

Fizic, lucrurile mergeau bine. Scăpase de medicamentele introduse intravenos. Progresa în salturi şi ieşise de la izolare mai devreme decât majoritatea pacienților. Fizioterapeutul îl vizitase deja de două ori şi raportase că se ridicase şi mersese cel puțin patruzeci de minute pe zi. Culturile din sânge erau negative.

Da, fizic se descurcase grozav. Psihic însă, era o epavă. Părea incapabil să se împace cu noul său stil de viață. Fiecare pastilă, injecție sau analiză de sânge îl scotea din minți. Nu suporta să aibă obrajii umflați şi că pierduse în greutate de când se îmbolnăvise.

Pe scurt, cam tot timpul era o pacoste. Dar nu avea să mai rămână mult timp aici.

Curând, Angel va părăsi spitalul şi va face ce va

dori. Nimeni nu-i va mai purta de grijă. Şi dacă ceva nu se schimba foarte repede, ea se temea că Angel nu va lua lucrurile în serios. Nu fusese asta întotdeauna problema lui, că nu lua nimic în serios? Graficul după care îşi lua medicamentele era ceva ce nu putea fi ignorat. Trebuia să urmeze regulile măcar o dată în viață. Dacă nu…

Alungă acest gând din minte, refuzând să-l lase să se instaleze. Angel purta inima lui Francis, asta era tot ce rămăsese din amicul ei, acel preot mereu zâmbitor, cu ochii albaştri şi nu şi-o va ierta dacă îl va lăsa să minimalizeze acest miracol.

În clipa aceasta, el era pierdut. Vedea asta în ochii lui, simțea în moliciunea trecătoare a atingerilor lui. Şi ori de câte ori Angel se temea, devenea nervos: ea ştia asta, o ştiuse întotdeauna.

Întrebarea era ce putea ea să facă acum? Se îndreptă spre pat, luându-i mâna în palmele sale.

— Salut, Mad, spuse el cam amețit, bănuiesc că vrei să-l vezi pe bătrânul Allenford cum mă înțeapă din nou.

Chris înmuie o bucată de vată în soluția de iod şi şterse un loc de pe gâtul lui Angel.

El tresări la atingere şi strânse din ochi.

Madelaine vedea cât îi era de frică şi-l strânse mai tare de mână. Ar fi vrut să-i spună că totul va fi bine, dar era medic şi ştia ca şi el că această procedură era prea importantă ca să irosească timpul cu generalități. L-ar fi alertat dacă organismul lui respingea inima lui Francis.

— Îmi mai trebuie Valium, murmură el, deschizându-şi ochii ca s-o privească.

Ea încercă să-i zâmbească.

— Deja ți-am mărit doza..

El schiță un zâmbet nereuşit.

— Niciodată n-am fost capabil să împart medicamentele. Am toleranță ridicată. Vreau mai mult.

Ea îi auzi glasul răguşit şi-şi dori să-l fi putut calma.

Zăcea acolo, cu capul întors într-o parte. Acea porțiune a gâtului care era vopsită cu portocaliu zvâcnea din cauza unei vene albăstrui, groase. Allenford îi injectă un anestezic local chiar sub mărul lui Adam… Când acesta îşi făcu efectul introduse un ac în vena jugulară şi vârî bioptomul, jos, tot mai jos, până la inima lui Angel.

Cele patru capete se întoarseră spre ecranul monitorului de la picioarele patului. Inima lui Angel apăru pe ecran ca o umbră care pompa; o umbră chircită. Allenford ciupi o bucată nu mai mare ca un cap de piuneză, apoi scoase bioptomul.

— Asta este tot, prieteni, spuse zâmbind când puse probele într-un container şi bandajă mica incizie. Îşi scoase mănuşile albe de cauciuc, le aruncă la gunoi, apoi se ridică. Ar trebui să avem rezultatele în câteva ore.

Asistenta strânse totul şi părăsi încăperea. Allenford luă analizele şi începu să studieze însemnările.

— Te supără ceva, Angel?

Angel se întoarse să-l privească pe chirurg.

— Da, dacă mă întrebați. Mad, aici de față, nu mi-a spus nimic despre donator. Rosti ultimul cuvânt ca şi cum ar fi simțit un gust amar în gură.

Chris o privi o secundă, iar Madelaine roşi. Apoi se uită din nou la Angel.

— Protocolul este foarte strict în această privință,

Angel. În anii noştri de practică am învățat că tranziția se realizează mai bine dacă se păstrează confidențialitatea.

Angel îşi dădu ochii peste cap şi făcu un efort să se ridice. Halatul de spital cu buline era deschis şi i se vedea pieptul bandajat. Iodura portocalie arăta ca o arsură pe gâtul său alb.

— Voi, doctori blestemați, vă considerați Dumnezeu, dar nu este aşa. Sunteți tot oameni cu ceva mai mulți ani de colegiu decât un asistent de stomatologie. Nu aveți dreptul să vă jucați cu viața mea.

Allenford îl privi cu înțelegere.

— Durerea şi medicamentele te fac să reacționezi astfel, Angel. Nu-ți face probleme, este ceva normal. Este firesc să vrei să afli despre donatorul tău, toți pacienții vor asta, dar nu e bine să conectăm în vreun fel cele două elemente. Familia donatorului are dreptul la intimitate, ca şi tine. Se aplecă spre pat, aşează brațul pe balustrada acestuia şi-l privi. Aşa că nu te mai gândi la ceva ce nu se poate schimba. Gândeşte-te că în curând vei face ce vei dori. Te-ai putea închide în tine, respingând nedreptatea întregului act, sau îți poți continua viața care ți-a mai rămas.

— Mda, şi ce dacă mor… va fi doar o pată neagră pe istoria voastră chirurgicală. Veți trece peste ea.

Allenford se încruntă. Vocea lui scăzu până ajunse o şoaptă.

— Crezi asta, Angel?

Angel părea că se topeşte sub ochii lor. Căzu înapoi pe pernă şi oftă din greu.

— Asta este problema, doctore. Se pare că nu mai cred nimic. Vrei să mă opresc, să nu mă mai

gândesc la nedreptatea care mi s-a făcut şi să-mi trăiesc viaţa în continuare. Cum Dumnezeu să fac asta? Dacă biopsia vine cu un rezultat prost, poate mai am doar zece minute de viaţă. E cam greu să plănuieşti o viaţă doar pentru atât.

— Nu este aşa, Angel, şi tu ştii asta. Ai putea trăi o viaţă lungă. Există un bărbat din California, care a intrat în al optsprezecelea an…

— Nu-mi mai da elemente statistice ca să nu vomit şi sora Ratchet să trebuiască să şteargă pe jos. Crede-mă că nimic nu-mi umple inima ca faptul c-aş putea trăi o viaţă plină şi lungă dacă beau suc de morcov şi fac exerciţii zilnic. Începu să râdă amar. Obţin a doua şansă la viaţă, ha, ha! Nu trebuie decât să reacţionez ca Richard Simmons.

Allenford începu să râdă şi se îndreptă.

— Richard Simmons este unul nou. Revin cu rezultatele biopsiei. Gândeşte pozitiv.

Angel pufni.

— Acesta este adevărul.

Allenford o privi insistent pe Madelaine, apoi părăsi salonul. Angel deschise gura să-i spună ceva lui Madelaine, dar înainte de a putea vorbi, doctorul Marcus Sarandon intră cu paşi mari în salon.

Angel îşi dădu ochii peste cap.

— O, grozav, alt doctor! Ăsta seamănă cu Malibu Ken.

Marcus începu să râdă. Îi aruncă o privire lui Madelaine care înclină rapid din cap, apoi reveni la Angel.

— Ei bine, cred că o stea de cinema ştie cel mai bine cum să recunoască artificialul.

Angel îi zâmbi omului cu invidie.

— *Touché,* doctore.

Marcus întinse mâna.

— Sunt Marcus Sarandon. Voi fi… o voi ajuta pe Madelaine în cazul tău.

Angel se încruntă.

— În niciun caz!

Madelaine veni repede spre pat.

— Îți explic mai târziu. Deocamdată, ascultă-l pe Marcus. E un tip de treabă.

— La fel şi Clint Eastwood. Asta nu înseamnă că vreau să fie doctorul meu.

Marcus scoase un carnețel bleu de sub braț.

— Acesta este calendarul tău, dozele de medicamente şi orele la care le iei. Uită-te la ele şi discutăm mâine.

— Nu vreau să discut mâine.

Marcus zâmbi.

— Pacientul perfect. Bine. Eu vorbesc şi tu mă asculți. Îl mai privi o dată rapid pe Angel, îi mai zâmbi scurt şi părăsi încăperea.

Angel luă graficul cu medicația şi-l aruncă. Acesta lovi peretele şi căzu pe podea.

Cu un oftat, Madelaine îl ridică, aşezându-l cu grijă la picioarele patului. Apoi îşi trase un scaun.

— Te porți ca un copil răzgâiat.

— Taci.

Ea zâmbi.

— Bine ai revenit printre noi, Angel. Ce se va întâmpla în continuare, vei scoate limba la mine?

— Nu mă provoca.

— Le-ai făcut viața un iad celor de pe acest etaj.

El o privi posomorât.

— Pentru mine cum crezi că este? Zac aici, sunt înțepat, zgândărit şi verificat zilnic, ca şi cum aş fi o bucată de carne de vită pe banda unui transportor.

Şi continuu să visez... vocea îi pieri şi-i evită privirea. Du-te acum, Mad.

Ea veni mai aproape.

— Ce este, Angel?

El aşteptă câteva secunde înainte de a-i răspunde.

— ÎI visez mereu pe Francis. Visele încep diferit, dar se termină la fel. Vorbim puțin, apoi el se întinde spre mine. Simt cum îmi bate inima în piept ca o pasăre captivă. El murmură ceva, niciodată nu-mi amintesc ce anume, apoi mă ia de mână şi dispare. Şi asta nu-i totul. Este ca şi cum ar fi... în trupul meu. Ieri i-am cerut asistentei grase... cum o fi chemând-o, Betty Boop parcă, să schimbe postul de radio. I-am *cerut* să caute Beatles. Oftă. *Beatles,* pentru numele lui Dumnezeu. Înainte de operație n-am ascultat decât hard rock, ştii muzica aia care te face să vrei să te dezbraci şi să tragi nişte cocaină pe nas. Acum vreau să ascult *Yesterday*. O privi iar ochii lui atât de plini de viață altădată păreau cenuşii, lipsiți de culoare. Ca şi cum mi-aş pierde granițele minții, Mad.

Ea era foarte liniştită. Propria-i inimă îi bătea în piept. Era ceva obişnuit pentru pacienții cu, transplant să se simtă invadați de personalitatea donatorului, dar Angel nu ştia că purta inima lui Francis. N-ar fi trebuit să simtă asta. Medical, nu era posibil.

— Avem un psihiatru minunat, Angel. Ştie prin ce treci, este normal de altfel şi se bucură să te ajute.

— Asta mi-ar mai trebui, încă un doctor! O, dar stai că n-ai auzit partea cea mai bună. Noaptea trecută am cerut un pahar cu *lapte.*

— Laptele degresat îți face bine.

— Dacă începi să faci filosofie medicală

comunistă, mai bine pleacă naibii de aici. Încerc că vorbesc cu tine, Mad. Încerc să-ți spun... oftă din greu, trecându-şi o mână prin părul încâlcit.

Nu contează.

Ea se apropie mai mult.

— Ce nu contează?

El ridică privirea şi tristețea din ochii lui îi frânse inima.

— Voi, doctorii, îmi tot oferiți viață, dar nu este viața mea, Mad. Această inimă este ca un pantof care nu se potriveşte. Nu mă lasă niciun moment să uit că nu m-am născut cu ea. Poate dacă ar fi trăit Francis, sau dacă aş avea cu cine să stau de vorbă, cineva care să mă ia de mână, să mă ajute să ajung undeva... nu ştiu. Mă simt ca un monstru.

Ea se întinse, îi luă mâna în palmele sale şi i-o strânse uşor.

— Sunt aici pentru tine, Angel.

El încercă un zâmbet.

— Nu te supăra, Mad, dar tu eşti ca un miraj pe care-l văd, dar nu-l pot atinge. Uneori cred că am visat la timpul petrecut împreună. Nu puteam fi eu acel băiat nebun, îndrăgostit până peste cap. Am fost acela care a părăsit oraşul pe un Harley-Davidson nou-nouț.

Ea îl fixă cu privirea, văzând durerea şi singurătatea care-i bântuiau ochii verzi. Îi păsa atât de mult de el în clipa aceea, încât sentimentul în sine era ca o durere în piept. El suferea acum pentru sine şi pentru fratele pierdut. Ea ştia cum este să pierzi brusc pe cineva. Nu-ți mai rămânea decât credința şi dacă n-o aveai, golul te putea înghiți cu totul. Iar Angel nu crezuse niciodată cu adevărat în nimic, cu atât mai puțin în sine.

— Un vis pe care-l vei uita cu timpul. Se aplecă spre el. M-ai uitat, Angel?

În secunda în care îi puse această întrebare, citi răspunsul în ochii lui, văzu dorul, dar şi teama de răspundere.

— Nu, răspunse el încet.

— Ştiu că eu nu sunt Francis. Nu fac parte din familie, dar sunt aici pentru tine şi nu plec nicăieri.

— Promiți? o întrebă el cu o voce aspră.

Madelaine încuviință.

— Din acest motiv, nu mai pot fi cardiologul tău. O să-l las pe Marcus Sarandon să te preia. Este un medic excelent. Eu voi fi în preajmă oricând ai nevoie… ca prietenă.

El se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Sunt prea implicată emoțional. Ea înghiți cu greutate şi spuse încet: îmi pasă prea mult de tine.

El tăcu un minut studiind-o, apoi spuse:

— Nu te merit, Mad.

Ea îi zâmbi repede, provocator.

— Niciodată nu m-ai meritat.

— Da, întreabă-l pe Fr…

— Francis, încheie ea şi zâmbetul îi pieri. Tăcerea se instala cu gravitate între ei.

— El te-a iubit, îi spuse Angel, privind-o fără să clipească.

Pe moment, durerea fu atât de puternică, încât ea nu putu să vorbească. În final spuse:

— Şi pe tine te-a iubit.

— Şi eu îi simt lipsa. E ciudat… în toți anii în care am fost despărțiți, am ştiut că el era undeva, pe aproape. Nu mă gândeam prea des la el, dar când o făceam râdeam şi mai beam ceva, spunându-mi că-l

voi suna dimineața. Desigur, n-am făcut-o niciodată. Iar acum, că nu mai este, îmi lipseşte atât de mult…

Madelaine nu se mai abținu. Se duse spre el. Îşi aşează palmele pe obrajii lui, şi privi adânc în ochii lui.

Francis, se gândi ea. *Eşti acolo? Ar fi bine să fii…*

Trebuia să-şi încerce norocul cu el, cu toți. Venise momentul.

— Nu este singurul membra al familiei tale, spuse ea încet.

Angel se încruntă. Ea ştia că în clipa în care va înțelege ce-i spunea, încruntarea lui va dispărea şi locul ei va fi luat de o teamă rece, crudă. Clătină din cap.

— Nu face asta, Mad, spuse scuturând din cap. Nu-mi da şi asta pe cap.

Madelaine nu-şi feri privirea. Pentru prima oară în viața ei se simți puternică, conştientă că deține controlul şi, Dumnezeule, se simțea bine. Îi zâmbi încet, dar fără să clipească.

— Numele ei este Lina.

20

Angel începu să se foiască stingher, făcu o minge mică din pernă şi şi-o înghesui sub cap. Deasupra capului, televizorul prezenta reclame comerciale. Întinse mâna după telecomandă şi schimbă canalele. Unul din programele de pseudo-ştiri îi arăta chipul pe întreg ecranul. Imaginea se schimbă imediat şi apăru menajera lui Angel din Las Vegas machiată exagerat. Femeia îngăima ceva că Angel nu mătura niciodată sub pat şi că uneori uita să-i lase cecul pentru serviciile sale. Apoi, reportera vopsită

blond reveni pe ecran şi oferind un zâmbet de plastic, spuse:

— Se crede că Angel DeMarco se află într-un spital, undeva la nord-vest de Pacific. Nu avem nicio confirmare a bolii sale, dar cuvântul HIV a fost vehiculat la mai multe petreceri de la Hollywood zilele astea. Surse apropiate starului, prototipul băiatului rău, spun că…

Înfuriat, închise televizorul şi aruncă telecomanda. Aceasta se lovi de perete cu zgomot şi se strivi de podeaua cu linoleum. Angel îşi încrucişă braţele şi oftă din greu. Nu putea să nu se gândească la ziua de ieri. Indiferent cât încercase să-şi alunge din minte vorbele lui Madelaine, ele reveneau mereu când rămânea singur în cameră.

Numele ei este Lina. În final renunţă şi se întinse la loc pe pat. Punându-şi braţele sub cap se concentră asupra tavanului alb, antifonat. O fiică. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să ai un copil. Nu prea pierduse mult timp gândindu-se la astfel de lucruri. De fapt, se gândise la copii chiar înainte de a face sex, şi gândul acesta îl făcea să ducă mâna la buzunar după prezervative.

Ar fi vrut să înlăture discuţia ca irelevantă şi ridicolă. Şi era sigur că înaintea operaţiei putea face asta. Putea s-o întâlnească pe Madelaine la vreun concert sau la vreo premieră de film, să afle despre acel uimitor copil, căruia îi dăduse naştere cu şaisprezece ani în urmă şi să nu simtă nimic. Mai puţin decât nimic. I-ar fi oferit o tequila şi ar fi toastat pentru copilul căruia îi era tată. Iar asta ar fi fost tot. După ce şi-ar fi terminat tequila, ar fi ieşit imediat din scenă.

Dar începuse să înţeleagă că fuga nu te ducea

întotdeauna undeva, că uneori ajungeai la locul de unde pornisei.

Nu se mai considera nemuritor. Cum ar fi putut, cu inima unui străin bătându-i în piept şi o cicatrice Frankenstein roşu-deschis? De fiecare dată când lua vreun medicament sau i se făcea vreo injecție, i se amintea că era viu prin voința Domnului şi prin darul unui străin. Era genul de lucruri care-l făceau pe un bărbat să se gândească la viața sa, chiar dacă nu voia. Înainte de operație obosise să alerge fără să ajungă undeva. Era obosit de petreceri cu femei de care nu-şi mai amintea şi de prieteni care dispăreau când se opreau aparatele de fotografiat. Dar nu ştia să facă altceva. Nu-şi alcătuise niciodată o viață pentru sine, nu una reală, cinstită, în sensul dat de Dumnezeu. Avusese o existență proprie desigur, într-un apartament dintr-un zgârie nori din Las Vegas, prieteni care veneau şi plecau la fel de repede ca rolurile de film, maşini cu care mergea doar un an şi apoi le vindea, o slujbă care-i permitea să ruleze banii, muncind mai puțin de patru luni pe an.

Ce făcuse restul timpului? Abia dacă-şi mai amintea acum. Când se gândea la viața pe care o dusese, nu avea decât imagini aleatorii de la petreceri şi mahmureli. Voia să-şi amintească acele vremuri când era un actor serios care participa la o audiție sau la alta, jucând Shakespeare în Park. Dar asta fusese istoria pe care şi-o proiectase el, varianta pe care o oferise presei, care crease personajul Angel DeMarco din frânturi de realitate şi maldăre de fantezie.

Tristul adevăr era că nu ştia nimic despre actorie. Fusese ales pentru felul în care arăta la prima

audiție, una la care îndrăznise să se prezinte. Mama lui Val îi spusese unui producător că fiul ei era agent şi iată că Val a devenit agent! Şi când Val a devenit agent a mai durat doar câteva secunde ca Angel să devină actor.

Poate că n-ar fi fost aşa de greu să obțină prima slujbă, dacă el ar fi fost ceva mai profesionist şi şi-ar fi găsit menirea, dar el era steaua şi filmul depăşise o sută cincizeci de milioane de dolari. După aceea l-ar fi lăsat să joace şi Othello, dacă ar fi vrut. Se născuse *o stea.*

Se încruntă, întrebându-se de ce nu muncise mai mult ca să învețe această meserie. De ce nu profitase de scânteia de talent pe care o văzuseră criticii şi o trâmbițaseră transformând-o în ceva special? Nu-şi mai amintea de ce-urile: chiar şi când-urile şi cum-urile începuseră să se estompeze. Totul din viața sa de dinaintea atacului de inimă devenise o amintire efemeră, care aparținea altcuiva. Cu toate acestea, îşi amintea lucruri, ca acel bâlci, cu limpezimea unui cristal.

Un vis îl uiți, Angel. Tu m-ai uitat?

Şi el o uitase. Până când se trezise în acel spital blestemat din Oregon, practic o uitase pe Madelaine: timpul lor împreună era doar o amintire tulbure a primei dragoste, îngrămădită alături de amintirile din colegiu în acel album cu tăieturi din ziare al sufletului. Dar acum totul era real, atât de real, încât îl putea atinge. Poate singurul lucru real din viața sa. Ea voia ca el să fie tată pentru fiica lor. Era singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată.

Are nevoie de tine, îi spusese Madelaine.

Dumnezeu să-l ajute, dar nu ştia ce să facă. Într-un mic colț al sufletului ar fi vrut să ajungă la

această fiică, ce-i semăna atât de mult. Ar fi vrut s-o ia la el, s-o aducă în viața sa, să știe că a făcut ceva așa cum trebuie, înainte de a muri.

Dar se temea. Ce fel de tată putea să fie? Era un alcoolic, care tocmai se lăsase de băut și un fost consumator de droguri. Putea muri din cauza inimii altui bărbat în orice clipă. Nu era nici pe departe un model pentru o adolescentă confuză, de șaisprezece ani. Fără îndoială, o va dezamăgi. Fără cea mai mică îndoială. Deprimat de propria-i nehotărâre se întinse spre masa de la capul patului și deschise aparatul de radio dăruit de Madelaine. Muzica heavy metal îl izbi și clipi repede. Fără a se gândi, răsuci scala până când melodia din *Fantoma de la Operă* se revărsă prin difuzoarele mici. Simți cum îl învăluie o stare de pace. Furia și teama care-i încordaseră stomacul ieri începură să se disipeze. Se întinse la loc pe perne lăsând muzica să umple încăperea și să-i calmeze inima care bătea neregulat.

Fii prietenul ei, Angel.

Era vocea fratelui său, care răzbătea prin intermediul muzicii. Se ridică istovit sprijinindu-se în coate. *Fii prietenul ei.* Exact asta i-ar fi spus. Francis dacă ar fi trăit. Francis știa întotdeauna ce trebuie făcut în viață. Încet, fără hopuri, fără întrebări sau interogări ale sufletului.

Ar putea să fie și el așa? Ar putea măcar să încerce?

Cu mult înainte de operație, răspunsul i-ar fi venit cu viteză amețitoare, strivind orice pornire de a face bine. Ar fi știut că nu poate respecta un angajament ca acesta. Ar fi râs chiar și la ideea de a încerca.

Dar acum, stând întins și ascultând muzica, începu să se îndoiască. Poate această inimă

provenea de la cineva bun. Poate i-ar da o şansă pe care vechea lui inimă nu i-ar fi permis-o. Ar fi trebuit să râdă de absurditatea ideii. Ştia că inima este doar un organ, nu un depozit în care se afla sufletul sau alte asemenea nonsensuri. Şi totuşi, nu conta cât de des îşi spusese asta, nu-i prea venea să creadă. De la operație începuse să simtă altfel. El avusese gusturi diferite în muzică, la mâncare. Acum, era el cel furios dintotdeauna, pentru ca mai apoi să se întâmple ceva, auzea un cântec trist, sau se uita cum plouă şi ştia că în interiorul său apărea ceva nou. Un fir subțire de bunătate se afla în tot răul. Îl speria acel sentiment că nu mai era singur în trupul său, dar îl şi fermeca. Cu fiecare bătaie a acelei inimi străine simțea o speranță că era posibil, speranță apropiată de dumnezeire. El voia ca toată durerea şi suferința sa să nu aibă nicio semnificație. Madelaine, Chris, Hilda şi Tom Grant îi spuseseră că i se dăduse a doua şansă la viață. Poate abia acum reuşea să facă diferența. Îşi dori asta dintr-odată, atât de mult cum nu-şi mai dorise vreodată ceva. Se simțea bine să dorească ceva, să aibă un scop. Sincer vorbind, nu prea avusese nimic din toate astea în viață. Nu-şi mai dorise şi altceva în afară de rolul din filmul următor, femeia următoare sau băutura următoare. Era atât de adâncit în gânduri, încât i-a trebuit o secundă să realizeze că bătea cineva la uşă.

— Intră, spuse.

Era Madelaine. Pentru o fracțiune de secundă, el aproape că n-o recunoscu. Purta blugi Levi's, un pulover prea larg, verde, care cunoscuse şi zile mai bune. Părul îi cădea liber în jurul feței şi niciun fard nu-i putea ascunde paloarea obrajilor.

— Bună, Angel, zise ea, apropiindu-se încet de pat.

El îşi ridică privirea şi simți cum i se strânge pieptul. Părea tristă şi pierdută, alta decât de obicei, în trecut, poate că nu observase ravagiile durerii, dar această inimă nouă ştia lucruri pe care cea veche nu le ştiuse. El se străduí să-i zâmbească.

— Bună, doamnă doctor. Ce faci?

Ea trase fişa cu analize de lângă pat, o studie rapid, apoi o împinse.

— Sunt sigură că Sarandon ți-a spus că biopsia n-a arătat semne de respingere. Evoluezi bine.

— Da, unul din noi se descurcă.

Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Stai jos.

Ea trase scaunul şi se aşeză lângă pat. Când observă cum o privea, îşi trecu o mână prin păr.

— Este ziua mea liberă, spuse ea.

El vru să scurteze introducerea şi o întrebă cum se simte, dar atâta onestitate îl făcu să se simtă stingher şi nesigur. Apoi îşi întoarse privirea spre televizorul de pe perete.

— Tocmai m-am văzut într-o emisiune la televizor. Se pare că am SIDA. Ar fi trebuit să-mi spui.

Un zâmbet rapid apăru în colțul gurii ei.

— N-am vrut să te deprim.

— Ce altceva mai spun iubiții mei şacali din presă?

— Unul din tabloidele de supermarket spunea, cu câteva zile în urmă, că ți s-a făcut un transplant de inimă de babuin sau de extraterestru. Altul dădea ca sigur că o stripteuză de la Boca Raton ți-a dat SIDA. Se uită la el. Se pare că ai avut o viață sexuală

bogată.

El nu putu să nu surâdă, plin de regret.

— Asta a fost, oftă el.

— Ar putea fi din nou, ştii asta. Unii cardiologi recomandă reluarea vieții sexuale după şase săptămâni, dar eu sunt mai îngăduitoare. Când te vei simți pregătit… Realiză imediat dublul sens al cuvintelor rostite şi roşi până la gât. Adică atunci când te vei simți destul de bine poți face sex.

El o privi direct, apoi îi oferi zâmbetul său de cel mai rău băiat posibil.

— A fost o propunere?

I se păru c-o vede cum se înfioară.

— Cred c-o să las noul cardiolog să discute asta cu tine. Se ridică. Acum trebuie să fug.

El se întinse după mâna ei şi o opri.

— Nu pleca.

Ea îl fixă intens, lung, apoi spuse încet:

— Nu mă trata astfel, Angel. Nu sunt vreo starletă de la Hollywood care ar ucide ca să petreacă o noapte cu tine.

El înțelese c-a rănit-o.

— Îmi pare rău. Fosta mea viață. Refrene vechi. Ridică din umeri, dar nu-i dădu drumul la mână. Va trebui să ai răbdare cu mine. E cam greu să te schimbi peste noapte.

Ea îşi retrase mâna încet, şi se aşeză.

El aşteptă ca ea să spună ceva, dar văzând că n-o face, vorbi el:

— M-am gândit mult la Franco, spuse încurcându-se prosteşte în cuvinte.

Ea strânse din ochi şi el ştiu că se lupta să păstreze controlul.

— E puloverul lui? o întrebă Angel încet.

Ea mângâie încet materialul uzat şi încuviinţă fără o vorbă.

— Când… vocea lui ajunse o şoaptă. Când începe însănătoşirea, când începem să ne simţim mai bine?

Ea înghiţi cu greu şi-l privi.

— Nu ştiu dacă este vorba de însănătoşire. Este doar… un proces continuu.

El o privi, realizând în clipa aceea cât de mult o iubea, cât şi-ar fi dorit ca şi ea să-l iubească.

— Cred că asta e viaţa. Un proces continuu. Ea îi zâmbi cu blândeţe şi pentru o clipă chipul i se transformă.

— Cred că aşa este.

El îi zâmbise cu acel zâmbet al lui, doar câteva cuvinte cinstite şi o imagine scurtă a propriei sale inimi. Realizarea aceasta îl făcu să râdă ca un idiot.

— Inima asta nouă a mea… a fost a unui om bun.

— Da, îi confirmă ea.

Şi pentru prima oară, el se simţi ca un om nou.

Când sună telefonul, Madelaine ştiu că era ceva rău.

Simţi cum stomacul i se contractă. Lăsă încet romanul pe care-l citea, se duse la bucătărie, ridicând receptorul. Când auzi vocea lui Vicki Owen închise ochii şi oftă obosită:

— Bună, Vicki.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă, Madelaine, dar am vrut să ştii că Lina n-a venit astăzi la şcoală.

Madelaine privi spre uşa închisă de la camera fiicei sale.

— Am lăsat-o la şcoală la ora şapte. Mi-a făcut semn cu mâna şi a intrat în clădire. Oftă, brusc prea obosită ca să mai poată rezolva şi problema asta. Cred c-ar fi trebuit s-o duc până la sala de clasă.

— Te-am văzut luând-o la ora trei, de asta te-am sunat. Cred că se îndreaptă spre ceva cu adevărat rău, dacă nu găseşte cineva o cale de a ajunge la ea.

Madelaine aproape negă instinctiv, dar trase telefonul în sufragerie şi se aşeză pe sofa. Nu-şi mai revenise de la moartea lui Francis. Cugeta permanent la cât de fragilă este viața, cât de nesigură şi nu mai găsea puterea de a pretinde că era bine.

— Sunt… dezorientată, Vicki… se confesa, iar în momentul în care vorbele îi ieşiră din gură, fu ca şi cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Francis ne-a fost mai mult decât un prieten, făcea parte din familie. Ori de câte ori încep să vorbesc despre el, terminăm prin a plânge şi niciuna din noi nu se simte bine. Ştiu că aşteaptă multe de la mine, dar nu am ce să-i ofer acum şi chiar dacă aş încerca, ea nu are răbdare să aştepte să mă încurc printre cuvinte.

— Ştiu cum te simți. Fratele meu şi soția lui au murit anul trecut, iar eu mi-am crescut nepotul.

Săptămâni întregi după moartea lor ne-am învârtit unul în jurul celuilalt ca nişte lei înfuriați. Este o perioadă imposibilă.

— Ce ar trebui să fac?

— Continuă să încerci să ajungi la inima ei. Şi fii atentă la semnele problemelor reale. Voi încerca să-i fac cunoştință cu nepotul meu, dar nu va fi uşor. Începu să râdă. Fiica ta va considera că este un adevărat nerod.

Madelaine încercă să zâmbească.

— Bănuiesc că asta înseamnă că este un copil bun.

— Este… acum. Vezi dacă poți găsi pe cineva cu

care Lina să vorbească. Încerc şi eu, dar se pare că nu vrea să stea de vorbă cu o persoană oficială.

— Da, răspunse Madelaine. O voi face. Mulțumesc mult, Vicki.

După ce închise, Madelaine se ridică şi ieşi pe hol. Ajunse în camera Linei înainte să-şi fi făcut un plan, dar în clipa în care privi uşa închisă, ştiu ce va face. *Cineva cu care să vorbească.*

Bătu la uşă. Niciun răspuns. Găsindu-şi puterea necesară, Madelaine deschise uşa. Lina stătea pe pat, asculta muzică la căşti, şi fuma. Purta un tricou pe care scria: *Dacă nu-ți place muzica mea, eşti mult prea bătrân.* Lacrimile îi curgeau pe obraji.

La vederea copilei ei, singură în acea încăpere, legănându-se şi plângând, Madelaine simți că nu mai poate suporta. Se duse la aparatul stereo şi-l închise.

— La naiba, mamă! Lina îşi scoase căştile de pe cap şi le aruncă pe patul nefăcut. Nu ai dreptul să dai buzna aici şi să-mi închizi muzica.

Fără o vorbă, Madelaine luă țigara din gura fiicei sale şi o stinse în scrumiera de pe podea: Apoi se aşeză lângă ea. O secundă se priviră, iar reproşul tăcut din ochii Linei o duru. Dumnezeule, cum o mai duru!

Madelaine întinse mâna şi îndepărtă părul căzut pe fața fiicei sale.

Lina tresări şi se retrase râzând.

— Nu mă mai tund.

Madelaine oftă.

— Nici nu m-am gândit că ai avea nevoie de o tunsoare nouă, fetițo. Mă gândeam că ai nevoie de un tată.

Lina păli.

— Ai spus că nu vrea să mă cunoască.

— Aşa crede el, dar uneori cineva nu poate să vadă ce este chiar sub nasul său. Încercă să zâmbească. Ca şi tine. Sunt chiar aici. Am fost aici întotdeauna, şi cu toate astea nu m-ai văzut.

— Mamă…

— Nu mă întrerupe. N-am fost o mamă bună pentru tine, Lina. Ştiu asta, crezi că nu ştiu? Dar în niciun caz pentru că nu te-aş fi iubit. Îi zâmbi cu blândețe. Îmi amintesc când te-ai născut şi mi te-au aşezat pe burtă. Erai atât de mică, atât de perfectă în toate privințele şi am început să plâng.,

Toți au crezut că plângeam pentru că erai atât de frumoasă. Mângâie obrazul umed al Linei. Dar eu plângeam pentru că aveam doar şaptesprezece ani şi mi-era teamă. Ştiu că n-am fost niciodată suficient de bună pentru tine.

— Mamă, nu…

— Pentru că mă temeam, am fost egoistă, încercam să te țin tot timpul cu mine, sperând că într-o zi totul va fi bine. Dar nu mi-a ieşit cum trebuia. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ai fi fugit de la şcoală, n-ai fi furat din magazine, n-ai sta singură în camera ta plângând. Ai nevoie de ceva ce eu nu-ți pot da chiar acum.

— Am nevoie de Francis, spuse Lina cu o voce subțire, tremurată.

— Amândouă avem nevoie de el, fetițo. Şi va fi la fel tot restul vieții noastre. Poate într-o zi durerea se va diminua, toată lumea spune asta, şi mă voi ruga să fie aşa. Dar deocamdată trebuie să ne continuăm viețile, să ne bucurăm de fericire, aşa cum putem. Dacă am învățat ceva din moartea lui Francis, acesta este faptul că suntem atât de efemeri. Un

telefon la miezul nopții şi toată viața ni se schimbă.

— Eu îmi vreau fosta viață înapoi. Lina îi aruncă un zâmbet neutru şi ridică din umeri. Ştiu, ştiu, nu-mi plăcea atunci când am avut-o.

Madelaine ar fi vrut s-o ia în brațe, s-o strângă la piept, dar se temea să termine discuția, căci mai avea multe de spus. Multe şi mult. Ridică bărbia Linei cu degetele şi îi zâmbi:

— Vreau să schimb totul de acolo de unde am greşit. Trase aer adânc în piept şi-şi căută cuvintele. Vreau să te prezint tatălui tău.

Lina deschise ochii mari şi începu să scuture din cap.

— Nu încă…

— Ba da. Acum.

— Ce va face?

Aceasta era întrebarea, acea teamă interioară care o necăjea şi de care nu putea să scape. Dar sinceritatea o făcea să se simtă bine, mult mai bine ca atunci când se ascunsese şi se prefăcuse a fi lipsită de teamă şi perfectă.

— Nu ştiu.

— Şi dacă nu vrea să mă vadă?

— Atunci vom încerca din nou a doua zi, şi următoarea şi următoarea…

Lina tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Nu ştiu dacă pot accepta asta.

— Eşti mai puternică decât îți imaginezi.

— Nu.

Madelaine îşi privi fiica, iubind-o atât de mult încât o duru. Ştia că Lina era îndreptățită să se teamă, dar teama nu era un motiv destul de serios ca să se țină deoparte. Dacă cineva ştia lecția asta, ea era aceea. Se temuse toată viața şi la ce bun? Un

pat gol şi o fiică, Lina, care nu se simțea iubită.

— Dacă te răneşte eu voi fi acolo, Lina.

— Mi-e teamă.

— Ştiu. Şi mie îmi este.

Lina se întoarse privind la posterul uriaş al lui Johnny Depp, atârnat deasupra patului ei. În final oftă şi o privi iar pe Madelaine.

— Trebuie să încerc, nu?

Madelaine se simți mândră de fiica ei.

— Toți trebuie s-o facem. Asta ne-a rămas.

Angel se visa din nou pe câmp. Stătea acolo privind în jur, simțindu-se liniştit şi împăcat cu sine. Păsările se roteau deasupra capului său, croncănind, ciripind şi plonjând în iarba verde. El îşi auzea inima pulsând, bătând în piept. Ştiu că venea Francis, înainte ca acesta să apară.

Angel se întoarse cu o mişcare lentă, şi îşi văzu fratele la marginea pădurii. Era îmbrăcat cu hainele sale sobre de preot şi, pentru o fracțiune de secundă, Angel aproape că nu-l recunoscu. Apoi, Francis o porni spre el, plutind deasupra ierbii pline de flori. Auzea râsul fratelui său adus de briză, îngemănându-se cu ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor şi se trezi râzând la rândul său.

Brusc totul se linişti. Păsările dispărură şi vântul încetă. Nu mai auzea decât bătăile inimilor lor în ritm rapid. Fără a se gândi, întinse mâna. Simți cum Francis i-o ia, simți căldura atingerii puternice a fratelui său, se simți ancorat şi sigur. Bătăile inimilor lor se sincronizară, devenind una singură pe câmpul acela liniştit.

Nu mai am mult.

Angel auzi vorbele fratelui său, cu toate că buzele lui Francis nu se mişcaseră.

— Rămâi, şopti Angel disperat. Am atâtea să-ți spun.

Vorbele nu contează.

— Contează. Ştiu asta acum.

Dar Francis începuse deja să dispară. Imaginea lui pâlpâi, apoi dispăru. Fugi după

Francis întinzând mâinile, ca să prindă acea imagine, dar ea se mişca mai repede decât el, dispărând în întunericul copacilor. Şi Angel rămase singur. Cerul devenise sumbru şi urât deasupra capului său, aruncând un văl întunecat peste câmp, acoperind florile şi iarba.

— Angel?

Îşi ridică ochii spre cer, privind norii care se adunau. *Întoarce-te, Francis, întoarce-te…*

— Angel?

Se trezi cu o tresărire şi o văzu pe Madelaine stând la patul lui. Ridică privirea spre ea respirând greu.

— Salut, Mad.

Ea îşi trase scaunul.

— Te simți bine?

— Nu, răspunse el, fără a se gândi, simțindu-se vulnerabil. Apoi îşi reveni şi spuse: *Da, pe naiba da,* apoi privi în ochii ei verzi-cenuşii şi realiză că obosise să tot mintă, să ascundă adevărul. Ieri parcă întrezărea pământul promis, dar astăzi era din nou pierdut. Singur, uitat şi bolnav. Visele cu Francis îl ucideau. Nu, spuse din nou, mai liniştit de data asta. Nu sunt bine. Îl visez pe Francis tot timpul. Nu este normal. Este ca şi când… ca şi cum ar fi în inima mea… îl simt tot timpul, îl aud adresându-mi-se. Uneori chiar gândesc ca el.

— Nu poate fi nimeni în sufletul tău, Angel.

— Ştiu, oftă el. Ieri, în vis, el mi-a spus: trăieşte tu în locul meu. Înghiți cu greutate. Cum să fac asta, să trăiesc pentru un om ca el? Era mult mai bun decât aş putea fi eu vreodată.

Ea veni mai aproape de pat.

— Ție ți s-a dat încă o şansă, pe care el n-a avut-o, Angel. Numai tu poți decide ce faci cu ea.

— O, grozav, acum fă-mă şi mai vinovat.

— Nu te fac vinovat. Îți aduc speranță.

El apucă acel dispozitiv de legătură cu trei inele de lângă pat.

— Ce speranță mai pot avea când asta îmi este viața?

— Nu mai fi melodramatic. Agenda asta nu este viața ta, este doar rutina ta zilnică. *Graficul* noii tale vieți. Medicația pe care o urmezi zilnic, aş putea adăuga, dacă mai vrei să vezi fiecare răsărit de soare şi să mănânci ceva. Exercițiile pe care trebuie să începi să le faci. Datele fiecărei verificări medicale şi testele din următoarele şase luni. Un grafic obişnuit. Oameni de rând îl urmează tot timpul.

— Oh, abia aştept.

— Păcat că eşti atât de prost dispus astăzi pentru că aveam o surpriză pentru tine. Cineva pe care aş vrea s-o cunoşti.

— Dacă-mi mai aduci psihiatrul acela blestemat, o să arunc cu graficul tău de recuperare.

— Fără psihiatri, fără terapeuți, fără asistente. Doar o fată de şaisprezece ani.

Angel îngheță. Îşi auzea bătăile inimii în urechi şi sunetul îl făcu să se panicheze. Apoi îşi aminti vorbele lui Francis: *Fii prietenul ei.*

Ar fi vrut, pentru numele lui Dumnezeu ar fi vrut asta, dar se temea. Era într-o stare cumplită şi asta

era important. Nu era genul de lucruri pe care să le faci cu jumătate de inimă, gata să fugi la primul semn de necaz.

— Nu pot s-o fac, Mad. Nu sunt născut să fiu tată.

Ea vru să spună ceva, dar în loc de asta făcu cel mai ciudat lucru. Întinse mâna şi o aşeză pe pieptul lui. El îi simți căldura atingerii prin bumbacul subțire al halatului de spital, prin straturile de tifon, care-i acopereau cicatricea.

— Oh, Angel, spuse aplecându-se aproape, atât de aproape că el îi vedea irizațiile argintii ale ochilor verzi, atât de aproape că simțea mirosul subtil al spray-ului ei de păr. Ai tot ce-ți trebuie pentru asta, Angel, crede-mă.

El era vrăjit de ochii ei. Se gândi, ce nebunie! că o mai văzuse privindu-l astfel înainte dar asta fusese cu ani în urmă. Nu-şi putea aminti…

— O voi da în bară, spuse forțându-se să rupă vraja.

— Atunci o să te bat până o să te omor.

El ştia că vorbea serios de data asta şi înțelese brusc riscul pe care şi-l asuma ea. O iubea pe Lina şi se temea că el va da greş şi o va răni pe fiica lor. Angel ştia că dacă o va face, nu va exista salvare pentru el. Nu va mai exista o altă şansă.

— Nu vreau să ştie de transplant, altfel mă va trata ca pe un monstru.

— Nu, nu va fi aşa. Dar este decizia ta când şi dacă… îi spui despre operație.

— Cum să mă port? Ce să fac?

— Ea l-a iubit pe Francis ca pe un tată şi încă mai suferă că l-a pierdut. Are nevoie de cineva care s-o asculte, să-i pese ce gândeşte şi ce simte. De aici pornim. Fii prietenul ei.

El zâmbi încordat

— Asta este ceea ce Franco… ar fi spus…

— Da, zise ea cu o voce ca o şoaptă. ÎI privi încrezătoare, cu ochii strălucindu-i.

Fii prietenul ei.

21

Lina străbătea în sus şi-n jos coridorul liniştit de la recuperare. Când şi când, vreo asistentă sau vreun medic o saluta şi ea era forțată să-şi ridice privirea şi să mormăie ceva ca răspuns, dar în afară de asta nu făcea decât să se mişte.

Hilda veni în viteză pe coridor şi o bătu pe umăr.

— Parcă eşti un leu în cuşcă, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Lina abia o privi. Făcu un efort să stea liniştită. O cunoscuse şi o iubise dintotdeauna pe Hilda, dar acum era prea nervoasă ca să stea la taclale. Îşi aminti cu întârziere că Hilda îi pusese o întrebare, fără să ştie la ce se referea. Hilda o cercetă cu privirea, ca întotdeauna, apoi croncăni dezaprobator.

— Fata mea este esteticiană, după cum ştii. Ar putea face ceva grozav cu părul ăla pe care-l ai.

Asistenta de la transplant îi dăduse ani întregi sfaturi estetice. De fiecare dată când apărea Lina, venea, o ciupea de obraz, apoi scutura din cap, murmurând ceva de genul ce drăguță ar putea fi cu mai puțin fard. De obicei, Lina râdea de sfaturile date pe jumătate în glumă de Hilda. Nu şi astăzi.

Urma să-şi vadă tatăl peste câteva minute. * Dacă o va considera urâtă? Respirând cu greutate îşi vârî mâinile în buzunare şi se întoarse, lăsând-o pe Hilda

cu gura căscată în urma ei. Alergă spre biroul mamei şi se strecură înăuntru, închizând uşa. Se duse repede la oglinda victoriană antică de lângă bibliotecă şi se privi.

Fata care se uita la ea din oglindă era palidă, cu ochii umflaţi de nesomn. Părul îi pornea într-o mie de direcţii. Creionul negru de ochi pe care-l aplicase pe pleoapele de jos o făcea să arate ca şi cum ar fi fost lovită. Cum de nu observase asta până acum? O, Dumnezeule, se gândi cuprinsă brusc de panică. Tatăl ei va considera că este foarte urâtă. Răscoli sertarul de la biroul mamei şi scoase un pieptene, încercând să-şi aranjeze părul, dar fără succes.

Când reveni în faţa oglinzii se simţi cuprinsă de teamă. Încă arăta ca una din acele vagaboande, pe care le vezi bătând străzile după lăsarea întunericului. Uşa se deschise şi Lina se întoarse brusc. Era atât de nervoasă, încât scăpă pieptenele. Acesta căzu cu zgomot pe podea.

Mama intră în încăpere şi Lina simţi că stomacul îi va face probleme. Ca întotdeauna, Madelaine arăta de parcă ar fi fost din paginile unei reviste de machiaj: părul castaniu-deschis strâns la spate cu grijă, în bucle, ochii căprui, frumoşi, puşi în evidenţă de puţin rimei maro.

— Purta un pulover bej de caşmir şi pantaloni negri. Părea detaşată şi sofisticată, o doamnă de mare clasă. Asta era ceea ce, probabil, tatăl ei considera frumosul. Lina se privi în oglindă şi clipi.

— Nu pot, mamă. Voi reveni mâine. Cred că am probleme din cauza cerealelor de la micul dejun.

— El te aşteaptă, îi răspunse mama repede, închizând uşa în urma ei. Lina simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

— El a spus că vrea să mă vadă?

Mama se încruntă şi veni spre ea.

— Eşti bine?

Lina încuviință, clătină din cap, apoi încercă să încuviințeze din nou, dar lacrimile apărură inundându-i ochii.

— Nu, şopti.

Mama o mângâie pe obraz.

— Este normal să fii nervoasă.

— Sunt urâtă.

— Arăți extraordinar.

— N-ar fi trebuit să-l las pe Jett să-mi taie părul. Îi aruncă o privire grăbită mamei aşteptând acel „ți-am spus eu", dar din fericire acesta nu veni. În final spuse: Crezi că m-ai putea face să... să arăt aşa ca tine?

Mama o studie cu un zâmbet în colțul gurii.

— O, nu... tu eşti mult mai drăguță.

— Mda, bine, se tângui ea. Şi Bosnia este un loc grozav să-ți petreci vacanța.

Mama o prinse de mână şi o conduse spre scaunul din spatele biroului. Lina se aşează.

— Ridică fața, spuse mama. Când Lina se conformă, mama folosi nişte cremă şi un şervețel ca să îndepărteze tot machiajul, apoi o machie din nou, mai discret. Rimei, fard de obraz şi un ruj roz-deschis. Apoi îi pieptănă părul spre spate şi îl pulverizează cu ceva.

Lina vru să se ridice.

— Stai aici, comandă mama, îndreptându-se spre fotoliul antic din colțul biroului. Deschizând uşile ornamentate, începu să scotocească printre haine şi scoase un pulover de angora albastru, întorcându-se spre birou, zâmbi.

— Ăsta trebuia să fie darul tău de Crăciun.

Lina se uită la puloverul moale şi i se făcu ruşine. Ştia că la Crăciun nu s-ar fi uitat la aşa ceva, i s-ar fi părut prea feminin şi l-ar fi dat deoparte, gândindu-se că maică-sa e o tipă fără stil, irecuperabilă. Îşi întoarse privirea spre Madelaine.

— E grozav, mamă. Îți mulțumesc.

Mama începu să râdă.

— Exact asta mi-ai fi spus în dimineața Crăciunului.

Zâmbind, Lina îşi scoase tricoul cu reclama la berea Coors şi-l aruncă într-un colț, apoi se îmbrăcă în acel pulover incredibil de moale. Când mama o conduse spre oglindă, nu-i venea să creadă că este tot ea.

De data asta, din oglindă o privea o tânără frumoasă. Puloverul îi făcea ochii incredibil de albaştri. În loc să arate ca o stafie, părea palidă şi fragilă ca acele fete din reclamele lui Calvin Klein.

Se răsuci şi-şi prinse mama în brațe, strângând-o la piept. Apoi, realizând ce făcuse se dădu înapoi jenată.

Mama zâmbi.

— Trebuie să ştii că tatăl tău este foarte bolnav. Tocmai a fost operat de inimă şi trebuie să fie menajat. Va fi externat în aproape o oră, dar trebuie să se mişte foarte încet. Am făcut aranjamente, dacă lucrurile merg bine, să-l ajutăm să găsească o casă. Toți trei.

— Ca un fel de familie, spuse Lina surprinsă de tonul plin de regret.

Mama o privi uluită, apoi se întristă.

— Mai degrabă ca nişte prieteni noi.

Lina încuviință. Trăgând aer adânc în piept îşi

îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia.

— Sunt gata, mamă.

— Bine. Este în salonul 264W.

— Nu vii cu mine?

Mama scutură din cap.

— Nu, cred că trebuie să vă las singuri.

Lina învinse valul de teamă care o cuprinsese.

Se gândi cât de drăguță era, cum puloverul acela bleu-pal îi făcea ochii la fel de albaştri ca ai lui Francis, cum arăta părul ei negru pieptănat frumos.

O să-l fac să mă iubească. Jurământul acesta odată făcut i se cuibări în minte, iar ea nu mai renunță la el, rugându-se să se împlinească. Îşi privi mama şi vru să spună ceva, dar nimic nu i se părea suficient de bun. Vedea teama în ochii mamei şi ştiu că teama era aceeaşi şi pentru ea.

Îi zâmbi repede mamei şi porni. Se grăbi pe coridorul lung, trecu de pavilionul asistentelor, apoi de sala de aşteptare.

Când ajunse la salonul în care se afla el, inima îi bătea sălbatic şi palmele îi erau acoperite de o peliculă de transpirație.

Privi prin fereastra de observație şi văzu un bărbat la fereastra de pe peretele opus, cu spatele la ea. Purta blugi şi avea părul lung, negru. Semn bun, se gândi ea, avea părul lung.

Trase aer adânc în piept şi ciocăni la uşă. Când auzi acel „intră” înăbuşit deschise uşa şi intră.

— Bună, Lina, spuse el cu un glas blând, egal, care îi provocă fiori pe şira spinării când îl recunoscu. Era o voce cunoscută ei, dar căreia nu-i putea atribui un nume. Aşteptă nervoasă ca el să se întoarcă. Încet, el se întoarse. Ea simți că nu poate respira recunoscându-l. Genunchii începură să-i

tremure. Ar fi întins mâna să se țină de ceva, dar nu găsi nimic în preajmă. Era Angel DeMarco.

— O, Doamne, şopti ea simțindu-se confuză şi incoerentă.

El îi zâmbi cu acel zâmbet pe care-l văzuse de un milion de ori pe ecran.

— Înțeleg că mama ta nu ți-a spus cine sunt.

Ea încercă să spună nu. Cuvântul ieşi pițigăiat.

— Vino încoace.

Ea se mişcă ca un automat, cu mintea plină de gânduri. Tatăl ei era Angel DeMarco. *Tatăl* ei era Angel DeMarco. Tatăl ei *era Angel DeMarco.* Colegii nu o vor crede. Brittany Levin se va supăra.

Apoi, această revelație fu atât de puternică, încât îi şterse orice altceva din minte.

— DeMarco, murmură ea.

El încuviință, zâmbindu-i calm, mai apropiat de zâmbetele văzute de ea pe ecran.

— Sunt fratele lui Francis.

Pentru o secundă, ea nu putu să respire bine.

— Nu mi-au spus niciodată.

În clipa aceea ceva trecu prin ochii lui, ceva ca o umbră, care o făcu să creadă că l-a rănit.

— N-am ştiut că eşti din Seattle, şi că ai avut un frate. Am... am crezut, am citit undeva că eşti din Midwest.

În colțul gurii lui se ivi un zâmbet.

— Manevre tactice, care să şteargă urmele. N-am vrut să afle careva unde am crescut. Regret. Veni spre ea cu acel pas şovăitor al pacienților care au trecut printr-o operație. Ea întinse mâinile instinctiv spre el, iar el îi luă palmele în palmele lui.

Lina privi în acei ochi verzi, de legendă şi pentru o fracțiune de secundă nu putu să respire. Avea ochii

lui Francis, chiar dacă erau verzi şi nu albaştri, erau ochii frumoşi ai lui Francis. Şi avea felul lui Francis de a te privi cu adevărat, aşa cum puțini oameni o fac.

— Eşti mai frumoasă decât mi-am imaginat, spuse el cu glas răguşit, iar în ochi i se citea aceeaşi uimire ca şi în ochii ei.

Lacrimile apărură, dar ei nu-i păsă.

— Mulțumesc.

— Nu ştiu… nu ştiu nimic despre cum trebuie să fie un tată.

— E în regulă.

— Poate ar trebui să începem mai încet, să fim doar prieteni.

Prieteni. Cuvintele lui îi provocară o stare amețitoare de emoție năvalnică. Asta îşi dorise ea întotdeauna, un tată care să-i fie cel mai bun prieten. Îşi muşcă buza de jos ca să nu râdă. El va fi de acum tot ce-şi dorise de la un tată, era sigură de asta. El va lua toată durerea, mâhnirea şi teama din viața ei şi le va face să dispară. De acum încolo va avea un loc sigur, doar al ei. El îi dădu drumul la mână şi-i atinse fața uitându-se în ochii ei.

— Nu mă privi aşa, Angelina.

Ea trase aer în piept, surprinsă. Timp de o secundă destul de dezorientantă pentru ea, crezu că-i va spune Angelina-balerina. Dar el n-o făcu.

— Ce este? o întrebă el privind-o.

— Nimic… numai că Francis obişnuia să-mi spună Angelina. Nimeni altcineva.

— Este numele tău, zise el, apoi vocea lui deveni mai mult o şoaptă. Aşa este, Lina. Nu te gândi că sunt vreun zeu sau altceva. Dacă vei face asta vei fi dezamăgită…

A fost ceva ridicol şi ea i-a ignorat spusele. A continuat să-l privească memorându-i chipul din acel moment, şi ce simțise când el o luase de mână.

— Nu-ți face probleme. O să-mi placă…

El îi lipi un deget de buze brusc, făcând-o să tacă. Ea clipi des, confuză. Când el îşi retrase mâna, ea îi spuse:

— Dar…

— Fă-mă să te merit, îi spuse el cu duritate, privind în ochii ei cu o seriozitate care o sperie. Brusc, ochii lui nu-i mai aminteau de ai lui

Francis. Este singura şansă pe care o avem, mai zise el.

Angel se uită la bucata de hârtie din fața sa. Nu mai era nevoie decât de semnătura lui şi era liber ca pasărea. Dar ciudat, nu se grăbea să semneze. Privi în jur salonul acela mic de spital vopsit în alb, unde trăise în ultimele săptămâni şi brusc se simți acasă. Recunoscu păsările care poposeau pe cerceveaua geamului şi felul în care soarele se strecura prin perdelele galbene la apus. Începuse să-i placă mirosul de dezinfectant, de cartofi piure şi de supă de carne. Chiar şi Sarah, huna, îi devenise prietenă.

— Eşti bine? îl întrebă Madelaine.

El nu ştiu ce să-i spună. Se simțea ca un idiot, se temea că nu se va descurca afară, şi inima care aici se simțise puternică şi nouă în pieptul său va slăbi treptat şi va ceda. Sau că va reveni la consumul de alcool, la viața aceea iresponsabilă şi că se va pierde din nou.

— Nu ştiu. Am avut impresia că sunt pregătit, dar…

— Eu şi Lina vom fi aici, alături de tine, Angel. Nu vei fi singur.

— Mulțumesc, Mad. Îi atinse fața cu o mângâiere trecătoare, tandră, care îl liniști. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Ea zâmbi.

— Te-ai fi descurcat.

El ridică din umeri și privi din nou în jur.

— Mă tot gândesc că ar fi trebuit să am bagaje… ceva care să justifice tot timpul cât am stat aici.

Ea îi așeză mâna pe piept, chiar deasupra inimii.

— Dar ai, Angel.

În spatele lor se deschise ușa și se întoarseră amândoi, așteptându-se să-i vadă pe Sarandon și Allenford veniți să-și ia rămas-bun.

În încăpere intrase o femeie între două vârste, cu o haină jerpelită, cu cizmele de cauciuc murdare de noroi.

— Îl caut… apoi îl văzu pe Angel și rămase cu gura deschisă. O, Dumnezeule, tu ești… se uită apoi la Madelaine. E Angel DeMarco.

Madelaine se duse spre ea și, luând-o de braț, o scoase din încăpere, trântind ușa în urma ei.

După un minut, se întoarse supărată și furioasă.

— Au lăsat-o să treacă de pază. Tatăl ei se află la 246-E.

— *La naiba,* înjură Angel. Trebuie să ieșim de aici. Când va ajunge la un telefon, femeia asta va considera c-a câștigat la loterie. O vor plăti *și* va deveni celebră timp de un sfert de oră.

Madelaine îl privi.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Trebuia să se întâmple. Luă o mască de pe noptiera patului și și-o legă la gât. Înainte de a o ridica să-și ascundă chipul, zise: Vom spune că mă aflam aici de o perioadă neprecizată de

timp şi am suferit o operație de inimă, încununată de succes. Am fost externat şi nu ştie nimeni unde mă aflu. Nimic altceva. Iar Allenford să organizeze o conferință de presă imediat. Şi scoate-mă de aici. Acum.

Madelaine încuviință.

— Haide.

Cu mult înainte ca primii reporteri să apară, Madelaine îl dusese deja în maşina sa pe Angel departe de spital. Lina şi Angel se obişnuiseră unul cu celălalt precum rațele cu apa. Madelaine îi urmări în retrovizoare. Stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate discutând. Lina spunea că fusese grozav cum îl scoseseră pe Angel din spital. Angel îi povestea cum odată se ascunsese în spatele unui camion în timp ce fanii lui îl căutau la stația de sunet.

Madelaine conduse maşina pe strada Magnolia şi opri în fața primei case pe care o alesese pentru ca el s-o vadă.

— Ce zici de asta? îl întrebă oprind maşina în parcare.

Lina şi Angel priviră pe geam, apoi se priviră şi scuturară simultan din cap.

Cu un oftat, ea băgă maşina în viteză şi plecă. Pe Madelaine o supăra că nici măcar n-au vrut s-o vadă, şi în plus se simțea exclusă. Ca şi cum ea ar fi ales casele la întâmplare. Nu avusese prea mult timp. Vorbise cu câțiva patroni de firme imobiliare, cerând să vadă cele mai bune case la zece minute distanță de spital. Apoi trecuse repede pe la cele mai bune şapte dintre ele şi făcuse aranjamente să fie vizitate în acea zi toate. Erau deja la casa numărul patru, iar Angel trebui să iasă din maşină. Primele

trei nu-i plăcuseră de cum le văzuse. În final, ea oprise în fața casei preferate de ea, din cele alese. Opri motorul şi aruncă o privire grăbită spre casă. Ştia că lui Angel, care trăise în apartamente scumpe la Las Vegas, nu-i va plăcea, dar nu rezistă şi i-o arătă. Era genul de casă de care Francis s-ar fi îndrăgostit.

Era o casă mică de lemn cu ferestrele montante, cu o verandă mare de jur împrejur. Ridicată la începutul secolului, fusese casa de vacanță a unuia dintre părinții fondatori ai oraşului, iar generațiile care urmaseră construiseră alte case moderne în preajmă. Se afla pe zona din fața lacului Washington, era liberă şi neîngrijită. Majoritatea oamenilor n-ar fi plătit prețul exorbitant pe care-l cerea familia, căci cu banii aceia se putea obține o construcție de prim rang la Broadmoor.

Arțari vechi, uriaşi, se aliniaseră pe drumul asfaltat care şerpuia. Margarete încăpățânate creşteau la întâmplare din iarbă, în mici grupuri.

— Următoarea, spuse Madelaine aşteptând o fracțiune de secundă ca să audă cele două voci spunându-i să pornească.

Tăcere.

Se întoarse şi se uită spre bancheta din spate. Angel şi Lina priveau casa.

— Lui Francis i-ar fi plăcut teribil, spuse Lina. Deschizând portiera coborî din maşină şi porni pe alee.

Madelaine îşi ridică privirea spre Angel.

— Nu m-am imaginat niciodată trăind într-o casă de lemn, spuse el după un minut.

Ea zâmbi scuzându-se.

— Ştiu că nu este stilul tău.

El îi aruncă brusc un zâmbet care o ului.

— Nu era, dar nici nu obişnuiam să mă plimb după-amiezile în Volvo. El se înfioră ostentativ.

Ea nu se putu abține şi începu să râdă.

— Să intrăm.

Coborâră din maşină şi ajunseră împreună la capătul aleii. Angel se împiedică. Fără să se gândească, Madelaine îl prinse de mijloc şi-l lăsă să se sprijine de ea. Realiză doar după o fracțiune de secundă că ea îl ținea. Simți că nu mai poate respira şi se întoarse încet, întâlnindu-i privirea întrebătoare. Rămase aşa parcă o eternitate, fără cuvinte.

— Nu ți-am mulțumit niciodată, zise el într-un târziu.

Ea simți o dezamăgire trecătoare, dar nu ştiu din ce motiv.

— Nu-i nevoie, răspunse.

— Nu este aşa, spuse el privind atât de intens i, în ochii ei, încât ea se întrebă ce văzuse acolo.

Am învățat că este nevoie întotdeauna.

Instinctiv ea întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviță de pe frunte. După o secundă, realiză că procedase astfel pentru că Angel vorbise ca fratele său. Exact ce ar fi spus Francis într-un moment ca acesta. La acest gând, se simți brusc singură.

— Ar fi foarte mândru de tine acum.

Nu mai încăpea îndoială cine era el. Angel zâmbi şi o privi.

— Pentru că țin acum în brațe fata pe care o iubea?

Ea văzu transformarea în ochii lui – de data asta, nu era nici urmă de Francis şi de sufletul lui blând şi iubitor. Era doar Angel, cu temperamentul lui

arțăgos şi brutal de cinstit şi o privea de parcă era importantă pentru el. Inima ei începu să bată mai tare. Brusc, se simți ca şi cum ar fi avut din nou şaisprezece ani şi s-ar fi aflat în brațele băiatului care o iubea. Ea îşi propuse să nu-i pese, să nu vrea nimic de la bărbatul care-i frânsese inima, dar în clipa aceea ştiu că era prea târziu şi faptul acesta o sperie de moarte.

— Nu, pentru că încerci să te schimbi, Angel. Şi ştim amândoi cât este de greu.

El începu să râdă, şi se îndepărtă. Se întoarseră cu spatele spre casa de lemn şi porniră amândoi pe cărare. Pe la jumătatea drumului, Angel luă mâna lui Madelaine în palmele sale.

Dimineața următoare când se duse la lucru, parcarea era plină de care de reportaj. Ziariştii se năpustiseră asupra spitalului ca o ceată de hiene flămânde, fotografiind pe oricine intra, asaltând cu întrebări fiecare persoană pe care o vedeau.

Răsufla greu, iritată că era împinsă de mulțime, murmurând mereu „nu am comentarii". Când ajunse în biroul ei, Sarandon şi Allenford o aşteptau. Madelaine oftă şi îşi aruncă haina de piele pe spatele canapelei.

— Angel ştia că va urma asta. A fost văzut ieri chiar înainte de ieşirea din spital.

— Trebuie să fi fost acea femeie frumoasă, pe care am văzut-o pe „Hard Copy", spuse Sarandon calm, luând o înghițitură de cafea.

— Ce vrea Angel să facem? întrebă Allenford.

— Să confirmăm pentru presă că a avut o intervenție la inimă. Că operația a avut succes şi că a părăsit spitalul. Niciun alt comentariu.

— Asta nu va dura mult.

Madelaine sesiză nerăbdarea din vocea lui Chris şi presupuse că l-a înțeles. Chirurgul voia ca lumea să afle ce treabă bună făcuse.

— Nu. Nu va dura. Dar îmi mai trebuie puțin timp.

— Foarte bine. Chris se ridică şi Sarandon îl urmă. Să mergem… toți trei.

Ieşiră din birou, dădură colțul, îndreptându-se spre holul de la Terapie Intensivă ca astronauții din *The Right Stuff*. Chris era la mijloc, Sarandon la stânga şi Madelaine la dreapta. Ieşiră în acelaşi timp şi se îndreptară spre parcare.

— Voi da o declarație în privința lui Angel DeMarco, spuse Chris.

— O secundă, strigă cineva.

Reporterii şi operatorii îi luară în cadru pe cei trei medici, formând un cerc în jurul lor. Înspre Chris se întinseră microfoanele.

El părea calm şi neafectat.

— Domnul Angelo DeMarco a fost de curând pacientul acestui spital. După mult mediatizatul atac de cord din Oregon, a fost transferat aici pentru o intervenție pe inimă. Operația a fost încununată de succes şi domnul DeMarco a părăsit spitalul.

— Are SIDA? strigă cineva.

— Nu, nu are.

— Când a avut loc operația? vru să ştie cineva.

— Regret, dar nu am data la mine, spuse Chris calm.

— De ce ascundeti data?

Chris clătină scurt din cap.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Luminile izbucniră, aparatele se deschiseră cu zgomot, întrebările răpăiră. Dar conferința de presă

se terminase.

Era linişte aici dimineața devreme, înainte de începerea cursurilor. Nori galbeni subțiri se întinseseră peste vârfurile copacilor, iar primele raze de soare poposiră pe barele metalice. Lina îşi simți picioarele afundându-se în iarba îmbibată de ploaie, ceea ce o făcu în mod ciudat să vrea să lase amprente pe terenul de fotbal. Ca şi cum măcar o dată s-ar fi aflat acolo. Îşi auzea colegii vorbind înainte de a ajunge la marginea râpei. Sporovăielile lor pluteau dinspre pâlcurile întunecate de copaci, însoțite de mirosul dulceag de marijuana.

Abia aştepta să ajungă la ei. Îşi vârî mâinile în buzunare şi alergă spre marginea râpei uitându-se în jos spre grupul la care abia aştepta să se alăture. Erau adunați acolo, îşi treceau un termos din mână în mână, ținând țigara în cealaltă. Cei câțiva care nu beau din termos trăgeau din țigările lor. Lina se încruntă brusc, dezamăgită. Noaptea trecută, Angel – tatăl ei – îi vorbise despre droguri, băutură şi țigări.

Mai auzise asta de milioane de ori, dar seara trecută fusese altceva. Înainte de toate, Angel era tatăl ei şi ea voia ca el s-o iubească. Dar în acelaşi timp el o înțelegea aşa cum n-o făcuse nimeni vreodată. Noaptea trecută, stând pe leagănul de pe verandă ascultând la micile zgomote făcute de mama care gătea în bucătărie, Lina privise în ochii verzi ai tatălui ei, simțindu-se ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. Era primul adult pe care-l cunoştea, care îşi amintea cum este să fii copil.

Când ea îi spusese asta el începuse să râdă, argumentând că era aşa pentru că nu se maturizase niciodată. Dar apoi, în mijlocul glumelor, el devenise

brusc serios. Când ea scosese o țigară şi voise s-o aprindă, el îi prinsese mâna şi se uitase atât de lung la ea încât i se făcuse teamă.

— Înainte de toate, spusese el, nu poți să fumezi lângă mine, din cauza operației pe care am suferit-o. Dar aş vrea să ştii că fumatul este pentru idioți, iar tu îmi pari o copilă deşteaptă.

Vorbele lui o făcură să se simtă mică şi prostuță. Mormăind ceva, lăsă țigara deoparte. După aceea, au tăcut amândoi. Întunericul s-a lăsat încet, burnițând curtea neîngrijită, estompând vârfurile copacilor. O molie albă ieşită din ascunziş zbura în jurul luminii de pe verandă.

În final, tatăl vorbise din nou şi de data asta ea simțise că se gândise mult înainte de a rosti fiecare cuvânt:

— Sunt alcoolic, Angelina, consumator de droguri şi… chiar mai rău. Ştiu ce-l face pe om să se ducă în întuneric după o rază de lumină, chiar dacă acea rază vine cu un preț foarte mare şi durează doar o seară. Se întorsese spre ea atunci şi Lina îi citise dezamăgirea din priviri. Mi-am ruinat viața cu droguri şi băutură. Te tog, te rog, nu face ca mine. Mi-ai frânge inima.

— Hei, Lina! Vocea lui Jett îi întrerupse gândurile.

Atenția fiindu-i distrasă, Lina se uită în jos spre râpă şi-l văzu pe Jett stând în locul obişnuit, cu termosul într-o mână şi cu țigara în cealaltă.

— Ai adus ceva de băut?

Lina se încruntă. Pentru prima oară o deranja că Jett cerea întotdeauna câte ceva de la ea.

— Nu, strigă ea.

— Trădătoareo! strigă şi toți începură să râdă, apoi el se întoarse la grup, să paseze țigara de la

unul la altul.

Lina rămase acolo încă un minut aşteptând să fie strigată de altcineva sau invitată jos la râpă. Dar colegii păreau să fi uitat de existența ei. Cu mâinile vârâte în buzunare, se îndreptă spre malul surpat, pantofii ei sport strivind gheața amestecată cu noroi şi ciupercile din calea ei.

Se duse lângă Jett şi nu spuse nimic. La distanță se auzi cum sună clopoțelul şcolii şi toți începură să râdă. Cineva îi dădu țigara cu drog. Se uită la ea clipind din cauza fumului care făcea s-o usture ochii, apoi i-o trecu următorului. Jett se încruntă la ea.

— Nu vrei să te simți bine?

Ea ridică din umeri.

— Nu simt nevoia.

— De ce nu?

Toți aşteptau cu sufletul la gură răspunsul.

— Mi-am cunoscut tatăl aseară. Simți impulsul adrenalinei când rosti cuvântul.

Jett trase lung din țigară, păstră fumul, apoi i-l suflă în față.

— O, da?

— Da, spuse ea râzând. Este Angel DeMarco.

Un moment de uimire totală, apoi colegii pufniră în râs.

— Sigur că el este, Lina, râse Brittany. Iar al meu este Jack Nicholson.

Jett se încruntă la ea.

— Deci, cine este cu adevărat?

Lina îi privi. Brusc nu se mai simți bine printre ei şi se întrebă dacă aparținuse vreodată cu adevărat acestui grup.

— V-am spus, este Angel DeMarco.

Jett continua s-o fixeze, ridicând dintr-o sprânceană.

— Am citit că are SIDA.

— Nu, răspunse ea. Tocmai a suferit o operație de bypass. Nu e cine ştie ce.

— Oh, spuse Brittany, parcă ai şti.

Ea se întoarse cu fața spre grup.

— Mi-a spus. Am petrecut tot weekendul cu el şi mi-a spus că i s-a făcut un bypass.

— Minți, rânji Jett încet şi ea ştiu în acea secundă că grupul se va lua după el.

— Hei, dă-mi un fum, vrei?

— Cumpără-ți, i-o reteză Lina.

Jett se întoarse din nou spre ea.

— Ce-ai spus?

Ea îl înfruntă, observându-i pielea lividă din cauza drogurilor, ochii injectați şi părul prea negru care-i cădea pe frunte. Se întrebă ce văzuse la el. Dezgustată, scutură din cap.

— Unchiul meu Francis a avut dreptate. Sunteți o gaşcă de pierde-vară.

Jett o privi urât.

— O, chiar aşa?

Ea se dădu un pas înapoi.

— O, da.

Jett veni după ea. Ea se împiedică de o piatră şi căzu cu un zgomot surd. El se apropie şi se aplecă deasupra ei, rânjind.

— Unde credeai că te duci?

Ea îşi şterse mâna pe iarbă şi se ridică.

— O şterg cât mai departe de aici.

El începu să râdă, un râs furios, rece, care o făcu să se teamă, exact aşa cum trebuia.

— Ce ai de gând să faci, te împrieteneşti cu

premianții? Ăia nu pierd vremea cu un gunoi ca tine, Hillyard. Începu să râdă din nou. Şi nimeni n-o să creadă povestea asta lamentabilă cu Angel DeMarco, tatăl tău. Revino cu picioarele pe pământ. Suntem singurii prieteni pe care îi ai. Acum nu mai fi rea şi dă-mi un fum.

Lina îl plesni peste față. Lovitura răsună în aerul dens, umed. Realiză cu o secundă prea târziu ce făcuse, văzu furia din ochii lui şi o rupse la fugă, urcând pe mal şi traversând terenul de fotbal. El o ajunse din urmă, dar nu apucă să pună mâna pe ea şi începu s-o înjure.

Lina nu se mai uită în urmă. Fugi în şcoală, alunecând pe coridoarele liniştite. Răsuflând greu, alergă la biroul lui Vicki Owen şi bătu cu putere. Când consiliera spuse intră, Lina deschise uşa năvălind în birou, şi trântind uşa în urma ei. Prăbuşindu-se pe un scaun, trase cu putere aer în piept de câteva ori şi îi spuse domnişoarei Owen:

— Am nevoie de ajutor.

După jumătate de oră, Lina era singură în sala de gimnastică a şcolii, aşteptând un tip pe care nu-l cunoştea. Nepotul sau vărul domnişoarei Owen, sau cam aşa ceva.

Domnişoara Owen îi ascultase povestirea despre Jett şi gaşca lui şi spusese foarte simplu:

— Ai nevoie de noi prieteni, Lina.

Lina începuse să râdă.

— O, da. Mâine-dimineață o să scot câțiva din cutia de Wheaties. Nu am nevoie decât de câteva chitanțe ca să dovedesc de unde i-am achiziționat.

Domnişoara Owen se mulțumise să-i zâmbească, spunându-i să se ducă la sala de gimnastică şi să aştepte. Astfel ajunsese acolo şi se aşeză pe podeaua

de lemn a terenului de baschet cu brațele încrucişate. Aşteptând.

După aproximativ zece minute, uşa se deschise. Un tip rămase în cadrul uşii, apoi veni încet spre ea. Paşii lui avură ecou în încăperea aceea imensă.

Lina îl privi, distingându-i tot mai bine trăsăturile, cu fiecare pas pe care-l făcea spre ea. Era înalt, mai înalt ca ea şi avea părul blond tuns scurt. Purta un pulover imens, larg, şi blugi foarte mari. În cele din urmă îl recunoscu: era vicepreşedintele elevilor şcolii, Zach Owen.

— Salut, îi spuse privind-o în ochi, lucru care o făcu să nu se simtă în largul ei.

Ea răspunse cu un gest din cap.

El se opri în fața ei.

— Mătuşa mi-a spus că ai probleme.

— Nu sunt nerezolvabile. Îl scrută. Şi ce ştii tu despre probleme?

El începu să râdă şi pentru o secundă îi aminti de Francis cu figura lui încrețită.

— Este o chestiune de acțiune, îi spuse blând, de parcă îi citea gândurile. Anul trecut au murit părinții mei şi intrasem în probleme mari – băutură, droguri şi altele…

Ea îl privi cu suspiciune.

— Mda, şi eu sunt fiica din flori a lui Michael Jackson.

El îi zâmbi.

— Nu semeni cu el.

— Foarte amuzant! Uite ce este, trebuie să plec… ea dădu să se ridice, dar el o prinse de mână, forțând-o să se aşeze la loc.

— Nu fugi. Asta a fost tot ce i-a spus, două vorbe simple, dar în glasul lui sesiză oarecare înțelegere.

Şi brusc cele două cuvinte n-au mai fost deloc simple. Încet, reveni la loc şi îl privi, îl privit cu adevărat.

— Cum ai reuşit să te opreşti?

— Mătuşa Vicki m-a dus la dezintoxicare. Când am scăpat, m-am transferat la şcoala asta. La început a fost greu… nu cunoşteam pe nimeni. Dar am concurat pentru postul de vicepreşedinte, ca să-mi fac prieteni şi am câştigat. Îi zâmbi timid. Sigur, n-am avut niciun contracandidat.

— Eu am aflat săptămâna asta că Angel DeMarco este tatăl meu. Nu intenționase să-i spună asta, vorbele i-au scăpat fără să-şi dea seama. Aşteptă cu umerii încordați răspunsul lui. Să facă haz de ea.

El o cerceta atent.

— Mda, într-un fel îi semeni.

— Adevărat? Ea îşi sesiză propria teamă nejustificată şi clipi jenată.

— Tu eşti mai drăguță.

Complimentul îi trecu pe la urechi. Îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Mulțumesc.

Se uită din nou la el şi, pentru prima oară, observă că arăta ca o versiune mai tânără a lui Hugh Grant. Nu părea deloc tocilar.

22

Locul de odihnă al medicilor era neobişnuit de liniştit în ultimele minute înainte de terminarea schimbului. Mesele erau goale, suprafețele lor ieftine, maronii, acoperite cu pahare de hârtie şi furculițe de plastic. Un şir de automate de sifon şi de dulciuri aştepta schimbul următor de năvălitori

să aterizeze cu monedele în mână.

Madelaine stătea la o masă şubredă, cea mai apropiată de fereastră, ținând în mână o cană groasă de porțelan, care emana o căldură reconfortantă. Mirosul de cafea franțuzească se ridica în aer.

Fix la cinci şi un minut Allenford şi Sarandon intrară pe uşă, scoțându-şi în acelaşi timp măştile. Amândoi o salutară şi se îndreptară spre automatul de cafea, în care îşi introduseră fisele una după alta, aşteptând în tăcere ca paharele de hârtie să cadă pe fantă şi să se umple cu cafea. Apoi îşi aduseră băuturile la masă. Chris avea un maldăr de tabloide sub braț şi le puse pe masă. Titlurile îi săriră în ochi lui Madelaine. *Angel DeMarco în spitalul St. Joseph… SIDA… cancer… operație pe cord… transplant de inimă…*

Cei doi bărbați se aşezară în fața ei. Chris întinse mâna instinctiv după țigările din buzunarul de la piept. Scoțând una din pachet o privi, mângâind-o absent. Madelaine era obişnuită cu acest ritual. Renunțase la fumat cu trei ani în urmă din cauza personalului insuficient şi a presiunii din partea pacienților, dar mai lua câte o țigară în mână, când avea o zi grea şi simțea nevoia să se gândească.

În cele din urmă, îşi ridică privirea spre ea.

— Cazul DeMarco ia amploare.

Madelaine încuviință.

— Am auzit că fotograful unei reviste l-a surprins ieri la Terapie Intensivă.

Sarandon îi zâmbi obosit.

— Nu era prea fericit aici şi a făcut totul ca lumea de pe etaj să afle.

Madelaine râse încet.

— Nu mă îndoiesc.

— Problema este, zise Allenford, că nu-l mai putem ascunde mult. Suntem asediați în fiecare zi. Este evident că am indus presa în eroare, declarând că a fost supus unei simple operații de inimă, dar asta nu va mai ține mult.

Allenford sorbi o gură de cafea, cu ochii la Madelaine.

— Ştii că discreția nu este singura problemă de aici.

Madelaine ştia ce va spune, chiar înainte ca el s-o facă. Încercase să nu se gândească la repercusiunile asupra celebrității lui, dar ele reveneau, umbrindu-i bucuria pentru progresele făcute de Angel.

— Te referi la Francis, spuse posomorâtă.

Allenford o privi cu înțelegere.

— Vreun reporter va descoperi legătura. N-au descoperit-o până acum, doar pentru că n-a existat o confirmare oficială a transplantului. Au fost prea ocupați să descopere femeia care se presupune că i-ar fi dat SIDA. Starea asta de confuzie i-a făcut mai interesați de viața lui sexuală, decât de bătăile inimii lui, dar asta nu este de durată. Odată ce vor afla de transplant, vreun reporter mai isteț va descoperi ordinea evenimentelor… şi va afla despre un pacient din Oregon care şi-a donat organele chiar în noaptea în care Angel şi-a primit inima. Când se va afla, numele acelui pacient va străbate titlurile ziarelor ca o rachetă. Dacă el nu este pregătit… Tăcu lăsând ca implicațiile să fie deduse.

Privirea lui Madelaine fixă masa. Studia liniile subțiri, negre ale furnirului cu structură granulară de lemn. Ştia că Chris avea dreptate, ştia asta de zile întregi, numai că evitase să abordeze problema.

— O să-i spun, zise ea calm.

Sarandon se ridică în picioare lăsând pe masă ceaşca pe jumătate plină cu cafea.

— Să-mi spui când ai de gând s-o faci. Zâmbi.

O să spun personalului să-şi ia vestele de protecție. Apoi dădu scaunul la o parte şi ieşi din încăpere.

Madelaine îl privi în tăcere cum pleacă, încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să-i spună, lui Angel adevărul şi avu un sentiment de rău, de boală. Nu voia să clacheze tocmai acum şi să-i spună ce făcuse, ce făcuseră cu toții. Era speriată de felul în care va reacționa.

Realiză că tăcea de o vreme. Simți privirea lui Chris asupra ei şi o înfruntă.

— Ce este?

El zâmbi.

— Niciodată n-ai fost bună la jocuri, Madelaine. Spune-mi ce este în mintea ta.

Ea ştia că ar fi fost mai bine să nu spună nimic, dar învățase în ultimele săptămâni că uneori faptul că erai isteț te făcea să te simți singur şi confuz.

— Este Angel. Spuse cu prudență. Se… schimbă…

— Aşa fac oamenii buni.

— Cred că este ceva mai mult. Devine… nu putu să rostească cuvântul. Îi rămase în gât.

Allenford o privi o secundă şi înțelese ce nu-i spunea ea. O cercetă printre gene şi se încruntă.

— Ascultă muzica lui Francis, mănâncă aceeaşi mâncare ca el. Înainte de operație, spune el, era alergic la lapte, acum îi place. Îi pasă, aşa cum nu cred că i-a păsat vreodată.

— Spuneai că nu l-ai mai văzut din copilărie. Oamenii se schimbă, Madelaine. Şi în plus, sunt

frați.

— Poate. Se aplecă în față încrucişându-şi mâinile pe masă, şi îşi privi vechiul prieten. Oare inima are memorie la nivel celular? Capacitatea instinctivă a celulei de a se recrea, multiplica sau…

— Opreşte-te, îi spuse Allenford blând, atingându-i mâna. Lasă tristețea, Madelaine. Las-o să plece. Ia-l pe Angel aşa cum este şi fii i: mulțumită că se mai află pe aici.

— Am încercat s-o fac, dar uneori când mă priveşte…

— Nu crezi c-ai vrea să-l vezi pe Francis în ochii lui Angel?

Ea nu putea nega că exista un oarecare adevăr în vorbele lui. Îi lipsea Francis atât de mult că şi-l imagina peste tot, stând pe canapeaua ei, legănându-se pe verandă, mergând cu acea maşină a lui veche şi hârbuită. Uneori se întorcea să-i vorbească şi realiza instantaneu că el nu se afla acolo, că-şi imaginase paşii lui pe drum.

— Da, şopti.

— Dacă n-ai fi ştiut de transplant, n-ai fi considerat că toate astea sunt semnele recuperării extraordinare? Gândeşte-te la asta. Când un pacient trece prin acest program tinde să-şi schimbe viața. Sunt întotdeauna mai grijulii, mai conservatori. Au învățat că fiecare zi, fiecare moment al fiecărei zile este un miracol. Asta are darul de a schimba perspectivele cuiva.

Raționamentul lui Chris o linişti. Era posibil să-l vadă pe Francis în Angel, pentru că voia cu disperare să creadă că o parte din bunul ei prieten continua să trăiască.

— Probabil ai dreptate.

El o privi lung.

— Nu cred în chestii de genul ăsta, dar toate sunt dovezi anecdotice pentru ceea ce spui. Pacienți care ştiu lucruri despre donatorii lor, pe care nu au cum să le ştie. Nu sunt atât de absurd încât să cred că n-ar fi posibil. Îi atinse mâna. L-am cunoscut puțin pe Francis şi ştiu un lucru.

— Care este acela?

— Dacă există memorie celulară, Angel al tău n-ar fi putut să primească o inimă mai bună.

Oftând obosit, Angel se duse în livingul pe care Madelaine şi Lina îl amenajaseră pentru el. Deschise televizorul şi auzi un reporter spunând: „Surse apropiate superstarului confirmă că acesta a primit inima unui babuin, într-o operație de transplant încununată de succes. Oricum, cardiologii de la St. Joseph vor dezvălui doar…”

Cu un geamăt, închise televizorul şi aprinse lumina. Acest living în care se afla şi care era şi nu era al lui, părea confortabil şi drăguț. Sofalele de denim mari şi scaunele cu imprimeu Navajo erau adunate în jurul şemineului imens, de piatră, care domina încăperea. Puseseră chiar şi câteva fotografii pe şemineu, fotografia Linei la şcoală, o alta cu Francis şi cu Lina la schi, o alta veche a lui Angel şi a lui Francis în fața vechii Impala a mamei.

Fotografii peste tot, numai a lui Madelaine nu.

Ea îi oferise toate capcanele vieții de familie – mobilă confortabilă, fotografii, lapte degresat, desigur, în frigider, dar totul era prea ordonat pentru a fi adevărat. Nu erau amprente pe sticla fotografiei, nu se adunase praful sub mobilă.

Singurul care nu se potrivea în această casă perfectă era chiar el. Când realiză asta, se simți şi

mai deprimat. Încă o dată, era în trecere prin viață, observând-o ca printr-o fereastră. În mare parte asta fusese destul de bine până acum. La naiba, fusese mai mult decât atât, asta îşi dorise. Niciodată nu voise să fie real, se deosebea de majoritatea bărbaților. Voise să fie Peter Pan jucându-se cu ceilalți băieți pierduți, bând şi ignorând regulile adulților. De asta căutase celebritatea. Era viața pe Planeta Plăcerii.

Iar dacă nu se schimba, dacă nu se schimba cu adevărat, ştia că în curând va începe să derapeze. Se va întoarce la viața pe care o iubise. Va relua legătura cu prieteni nepotriviți sau va hotărî că o înghițitură de tequila, una sigură, nu-i face rău. Dar de la una va ajunge la două, apoi trei şi se va întoarce pe creasta valului.

Nu aparținea locului acela, fostei sale vieți. Dar nici în această viață nouă nu-şi găsea locul. Era ca o nălucă, circula ca o umbră într-un plan în care nu putea atinge nimic şi nici nu putea fi atins. Nu se putea întoarce, dar nici nu ştia cum naiba putea merge înainte.

Auzi o bătaie în uşă şi răsuflă uşurat. Se năpusti să deschidă. Val se afla în prag cu o țigară într-o mână şi o sticlă de tequila în cealaltă.

— Nu-mi vine să cred că trăieşti într-o suburbie. Se cutremură. Ce urmează acum, să tunzi pajiştea sau să faci grătar?

Angel se uită la sticlă, la bulele aurii. Mirosul dulce, cunoscut de fum îl învălui, făcându-l să tânjească după el.

Fosta sa viață. Era acolo, în fața lui, purtând blugi de firmă, păr lung şi un zâmbet care nu exprima nimic în afară de cinism. Şi brusc şi-o dori din nou,

vru să redevină acelaşi personaj celebru. Voia din nou acea viaţă care mirosea a ţigară şi a parfum ieftin.

Rânjind, se dădu la o parte.

— Valentine. Unde dracu' ai fost?

— Am încercat să găsesc băutură într-un oraş care se închide la amurg şi alcoolul se vinde doar în magazinele de stat. Se cutremură ostentativ. Dumnezeule, ce obiceiuri arhaice!

Angel îl conduse prin casa întunecată, aprinzând în trecere câteva lumini. Val îl urmă, cizmele lui făcând zgomot pe podeaua de lemn. Puse sticla pe masă zgomotos.

— Cuervo Gold, preferatul tău.

Angel sorbi sticla din priviri. Oare un singur pahar putea să-i facă rău?

Fumul îi gâdila nările, insinuându-se pe sub nasul său, lăsându-şi mirosul în aer.

Val se prăbuşi pe canapea, cu un braţ întins pe spătar. Îşi dădu o şuviţă lungă în dosul urechii.

— Frumoasă mobilă, ce-ai făcut, ai obţinut o carte de credit Ralph Lauren?

Angel se gândi la apartamentul său din Vegas, la pereţii albi, mobila neagră de piele, mesele cromate, din sticlă, barul care strălucea într-o duzină de nuanţe de auriu, când se aprindeau luminile.

— Madelaine a ales mobila.

Observă, cum se ridică o sprânceană.

— Ah…

Angel remarcă cinismul din privirea prietenului său, incapacitatea lui de a înţelege sau aprecia un cămin ca acesta, sau o femeie ca Madelaine şi din nou se simţi pierdut, în derivă.

Era un bărbat care nu se simţea nicăieri acasă.

Brusc, se gândi la Lina, la felul în care îl privea, de parcă ar fi fost de pe lună şi la lucrurile pe care i le ceruse fără ca măcar să deschidă gura.

Fii tatăl meu... te iubesc... fii aici... fii aici... fii aici...

N-ar face decât s-o dezamăgească, dacă i-ar fi un tată adevărat. Ce naiba ştia el despre cum este un tată? Dacă ar da greş, i-ar frânge inima.

— Bea ceva, îi spuse Val încet, împingând sticla spre el.

Angel făcu un pas spre masă cu ochii pe sticla de tequila. Ecoul vocii blânde a lui Val ajungea până la el şi ştia că era vocea diavolului, calmă, liniştitoare şi blândă. Şi spunea ce voiai să auzi.

Ajunse până la a prinde paharul cu degetele. Ridică cel de-al cincilea deget simțind mirosul dulce-pătrunzător al lichidului. Ar fi vrut să-l soarbă dintr-o singură înghițitură, să lase tequila să-i alunece pe gât, să-l simtă cum ia foc, voia să lase lichidul să ia totul cu el, chiar dacă pentru o singură noapte.

Dar ştia că dacă ar fi luat o singură înghițitură, una singură, s-ar târî înapoi, acolo unde începuse.

Închise ochii. Tremurând, având o cumplită nevoie de băutură, trânti sticla la loc pe masă.

— Nu pot, Val.

Val se încruntă. Ceva trecuse repede prin ochii prietenului său: fusese gelozie sau teamă? Angel nu era sigur.

— Întotdeauna ai făcut aşa. Celelalte atacuri de cord...

— Nu mai este acelaşi lucru. Nu poate fi. Eu... am un copil. Zâmbi. Era prima oară că spunea aceste cuvinte cu voce tare, ceea ce-l făcu să se simtă surprinzător de bine. Madelaine, îți aminteşti, fata

despre care îți vorbeam adesea? Când văzu că Val încuviințează, continuă: Se pare că ea... noi... am avut un copil cu mult timp în urmă. O cheamă Lina şi are şaisprezece ani acum. I-am promis că renunț la petreceri, dacă ea...

— Se pare că e chiar fiica ta.

Angel râse stingherit.

— Da, este.

Val oftă. Tăcerea se lăsă între ei şi trecu timpul până când el vorbi din nou:

— Sunt mândru de tine, Angel. Ți-am spus mereu că eşti mai puternic decât crezi. Numai Dumnezeu ştie că eşti mai puternic decât mine.

— Nu sunt mai puternic. Spuse cuvintele încet, întrebându-se dacă Val le-a auzit.

— Mă gândeam să mă duc la New York, se caută cineva să joace Green Hornet. M-am gândit că ai putea fi interesat, dar... cred că nu eşti.

Angel îşi privi prietenul, ştiind că acesta era felul lui Val de a-şi lua rămas-bun pe termen lung, sau se retrăgea dintr-o prietenie care nu mai putea fi ceea ce fusese. ÎI durea ştiind ce se întâmpla, dar îl înțelese.

— E în ordine, Val. Rosti cuvintele aşteptate, cu toate că ştia că Val îi citea adevărul în ochi, dezamăgirea şi regretul. Ținem legătura.

Încet, Val se ridică.

— O să reuşeşti, Angel.

Angel încuviință, cu toate că nu era aşa de sigur.

— Mda. Sigur că voi reuşi.

Angel se trezi strigându-şi fratele. Sta întins în întuneric, încercând să-şi controleze respirația neregulată. Inima îi ticăia în piept, complet neafectată de adrenalina care îi invada corpul. Avea

impresia că Francis era atât de aproape, încât îl putea atinge.

Dădu aşternuturile la o parte şi se duse la bucătărie. Deschizând uşa frigiderului rămase în conul de lumină gălbuie, strălucitoare, uitându-se la mulțimea de borcane pe care Madelaine şi Lina i le lăsaseră. Fără să se gândească, întinse mâna spre cana cu lapte degresat. Când degetele prinseră recipientul de plastic rece, tresări speriat. Bea lapte rece, pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai urma?

Îşi dădu capul pe spate, privind tavanul cu grinzi de lemn.

— Ieşi din mintea mea. Franco. Vorbele odată rostite îi aduseră un sentiment distorsionat de vină. Trânti uşa frigiderului şi închise ochii. Trebuie să-mi continui viața. Viața *mea…*

Dar care era viața lui şi cum o vedea el?

Intră în living şi se aşeză pe scaunul cu imprimeu Navajo. Ce mă fac, Franco? Cum mă schimb?

Aşteptă, aşteptă, dar nu primi răspuns. După câteva minute, începu să se simtă ca un idiot. *M-am scrântit de tot, frate. Cer sfaturi de la un om care abia a murit.*

Zâmbetul îi pieri. Nu era amuzant.

Neliniştit şi nervos se ridică de pe scaun, se duse la uşa din spate şi o deschise. Afară, zorii începeau să se iveească, aruncând săgeți rozalii peste marea argintie cu valuri. Vântul tremura printre copaci, şi pentru un moment ciudat i se păru că aude râsul lui Francis. Cum să mă schimb, Franco? Cum?

Ai făcut-o deja.

Cuvintele ajunseră la Angel de departe, purtate de vânt. La început nu înțelese, nu-şi aminti întrebarea. Apoi pricepu şi zâmbi.

— Sigur, Franco, alege răspunsul uşor.

Începu să râdă stingherit, închise uşa, şi intră în casă. Acum vorbea cu nălucile. Mai avea mult până o luă razna?

Angel era conştient că se schimbase, dar nu i se păruse că ar fi avut prea mare importanță. Mici schimbări de preferințe la mâncare şi muzică, nevoia recent descoperită de a fi înconjurat de oameni. Nu era esențial. Nu făcuse nimic diferit şi era bărbatul care întotdeauna se judecase după faptele sale, nu după vorbe sau sentimente. Nu era de-ajuns că-şi refuzase o băutură şi o țigară. Trebuia să facă ceva.

Locuia în această casă de lemn de aproape o săptămână şi n-o părăsise deloc. Madelaine îi aducea mâncarea şi i-o lăsa pe verandă, ca şi cum ar fi fost vreun Quasimodo la dietă fără grăsime. Pe alee era un Mercedes nou, era prima oară că avea o maşină cu mai mult de două centuri de siguranță, cu tavanul de metal şi un Harley-Davidson Sportster nou-nouț lângă ea. Nu le condusese pe niciuna.

Se ascundea aici, protejându-se de ce ar fi spus lumea dacă ar fi aflat de transplantul lui. Exista oarecare confuzie în privința diagnosticului, dar asta nu avea să dureze. Lumea urma să afle, ştia asta. Cu fiecare zi, se ofereau tot mai mulți bani pentru povestea lui. Curând, cineva va vorbi.

Ar trebui să fii tu, Angel.

Aproape că auzi vocea fratelui său. Era exact genul de lucruri pe care i le-ar fi spus Francis. Francis i-ar spune să iasă din ascunzătoare, să spună prin ce trecuse. I-ar fi amintit că putea fi un model pentru altcineva, vreun alt individ care zăcea pe vreun pat singuratic de spital, aşteptând o inimă. Aproape că începu să râdă tare la gândul că el, el…

putea fi un model pentru cineva. Luase prea multe medicamente!

Cu toate astea deosebea adevărul când îl auzea, ştia ce trebuie să facă. Acționa înainte de a fi avut timp să se gândească. Luă telefonul şi sună la informații. Ceru numărul spitalului St. Joe. O voce profesionistă, cultivată, îi răspunse şi-i făcu legătura cu mesageria vocală a lui Allenford. Angel îi lăsă un mesaj simplu şi concis: te rog să anunți o conferință de presă la ora zece, joi dimineață. După ce făcu asta se simți mai bine, dar ştia că mai are de făcut ceva. Mai era ceva... Nu prea avea idee ce anume. Ceva în legătură cu inima. Pentru prima oară se gândi la familia donatorului şi la tot prin ce trecuse. În loc să-i pese de identitatea donatorului, sau de felul cum murise, Angel se gândea la familia bărbatului (nu se putea gândi la donator ca fiind femeie) la cei care hotărâseră să-i ofere lui o a doua şansă la viață.

Înainte nu-i păsase decât de numele donatorului. O provocase în repetate rânduri pe Madelaine, încercând s-o facă să încalce condiția confidențialității. Făcea scenarii în legătură cu acest bărbat misterios, se întreba de unde venea, cum murise şi în ce crezuse. Dar oare asta era cel mai important? Conta cu adevărat a cui era inima, sau faptul că făcuse ce fusese mai bine cu darul primit? Miracol.

Meritau ceva de la el. Un *mulțumesc.* Gândul îi veni atât de uşor în minte, fără clopote sau fluiere şi epifanii. Doar o simplă realizare că datora cuiva viața sa. Se întinse, puse mâna pe un stilou şi un teanc de hârtie galbenă, de pe masa de cafea. Se uită la liniile albastre fine şi schiță o inimă într-un

colț. Şi înainte de a realiza ce voia să facă, începu să scrie.

Dragă familie a donatorului,

Acesta este poate cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, să scriu o scrisoare unor străini pe care-i simt acum ca pe familia mea. Nu există cuvinte prin care să-mi exprim recunoştința, sau dacă ele există, voi lăsa unor minți mai bune decât a mea să le găsească. Eram în comă, pe moarte, când a murit tragic iubitul membru al familiei voastre. Până de curând n-am putut să-mi imaginez cum a fost momentul acela pentru voi. Tot atunci, mi-am pierdut şi eu fratele într-un accident de maşină. Durerea a fost imposibil de suportat, n-am mai cunoscut aşa ceva până acum – o rană care a continuat să rămână deschisă.

Cum a fost posibil ca în tristețea voastră inimaginabilă să vă gândiți la mine şi la alții ca mine din toată țara. Ați făcut asta fără să-mi ştiți numele, viața sau ceva despre mine. Curajul şi compasiunea exprimate de fapta voastră m-au făcut să cred în lumea din jur şi în tovarăşii mei, pentru prima oară după atâția ani. Şi, mai surprinzător, m-a făcut să încep să cred în mine.

Mi-ați dat cel mai prețios dar, miracolul vieții şi cu toate că probabil nu vă voi întâlni niciodată, vreau să ştiți că port cu mine acea părticică din voi în inima mea. Voi face tot ce-mi stă în puteri să merit a doua şansă la viață pe care mi-ați dat-o. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi şi familia voastră.

Când scrise ultima propoziție, Angel simți el însuşi schimbarea. Ca şi cum lumina soarelui pură,

fierbinte şi albă i-ar fi invadat trupul, luminând acele locuri care fuseseră reci şi întunecate ani de-a rândul. Pentru prima oară în viaţă ştia că făcuse ce trebuia.

Madelaine căută în dulap ca să se schimbe cu ceva. Buricele degetelor sale atinseră materialele moi. Foarte încet, dădu deoparte mătăsuri şi bumbac şi ajunse la o cămaşă albastru cu gri care-i aparţinuse lui Francis.

Îşi aminti ziua când el îşi lăsase cămaşa aici, o zi de primăvară care începuse cu frig şi ploaie, iar pe la prânz ajunsese la temperatura unei zile de vară. El îşi scosese vechea cămaşă de flanel şi îmbrăcase unul din acele tricouri supradimensionate pe care firmele de medicamente i le dăruiau ei.

Pe moment, durerea fu aproape insuportabilă. Orbită de lacrimile care-i împăienjeniseră ochii, întinse mâna spre cămaşă şi o luă de pe umeraş. O duse la nas şi trase aerul în piept.

Da, simţea mirosul lui. O urmă de aftershave îi invadă simţurile, aducându-i în faţa ochilor multe imagini dragi. Francis desfăcând cutia mică, roşu cu verde, râzând ca întotdeauna când vedea aftershave-ul. *O, slavă Domnului, aproape îl terminasem.*

Realiză brusc că el nu va mai fi aici la Crăciun anul acesta, sau la Ziua Recunoştinţei. Ea şi Lina vor trebui să facă faţă singure acelor zile. Cum vor putea? Fiecare din tradiţiile zilei fusese programată în trei. Cine va tranşa curcanul, cine va atârna luminile de Crăciun, cine va mânca prăjiturile aşezate pentru moş Crăciun pe platoul de porţelan chinezesc?

Duse cămaşa la faţă, şi inspiră adânc, de parcă l-ar fi putut aduce înapoi la viaţă prin voinţa sa.

Dumnezeule, cum ar fi vrut să se întoarcă şi să-l găsească acolo pe preotul ei drag, cu ochii albaştri şi râsul contagios. Ar fi vrut să alerge în braţele lui care o aşteptau, să-l audă spunând cât o iubeşte pe Maddy, fetiţa lui. Strânse din ochi. Încă o dată, Doamne, doar o dată.

Singurătatea se strânse mai tare în jurul ei. Auzea ticăitul ceasului din dormitor, apoi bătaia molcomă a vântului în fereastră.

Aflată în dormitorul propriei case, nu se simţise niciodată mai singură. Brusc, simţi că nu mai poate suporta singurătatea. Îmbrăcă cămaşa lui Francis, închizând nasturii, apoi porni prin casă. Deschise larg uşa şi simţi cum aerul rece îi biciuieşte faţa.

Când deschise ochii, îl văzu pe Angel. Era rezemat de aripa din spate a Mercedesului său gri, cel pe care ea i-l cumpărase cu cartea de credit American Express Platinum. Stătea acolo de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică grijă pe lume, în blugii săi albaştri Levi's.

El se desprinse de maşină şi porni pe cărare. Vântul îi aduse o buclă de păr castaniu pe faţă. Când ajunse aproape de ea se opri. Nu-i zâmbi.

— Vreau să văd mormântul lui Francis.

Ea se încruntă. Nu asta se aşteptase să-i spună.

— Este la Forest Lawn… Magnolia Heights.

— M-am gândit că poate mergi cu mine. Îi acordă acel zâmbet care împodobise sute de reviste de film şi ea observă pentru prima oară că era puţin trist şi zâmbetul nu i se oglindise şi în priviri.

— Ce este, Angel?

Zâmbetul lui fals dispăru şi ridică spre ea o privire de o intensitate care o făcu să-şi ţină respiraţia.

— Mă obsedează, Mad. Asta pentru că au rămas

nespuse multe lucruri. M-am gândit că poate… dacă i le-aş spune acum, m-ar lăsa să-mi văd de viață. Făcu un pas spre ea. Încerc să întrevăd câte ceva, Mad. Pentru prima oară, după ani întregi, încep să văd viața înainte, dar…

Ea fu atrasă de vorbele pe care el nu le rosti. Era ca şi cum ea recădea în trecut, dar nu-i păsa. Nu ştia decât că se simte singură, că fusese singură de foarte multă vreme şi că el îi întindea o mână. Ea luă mâna, simți degetele lui puternice, şi inima îi bătu mai repede.

— Te duc eu, îi spuse cu blândețe, conştientă că dacă mergea cu el la mormântul lui Francis, îi va spune adevărul despre inima lui, iar el s-ar putea să nu-i mai întindă mâna din nou. Îl strânse de mână, lipindu-se de el.

El o conduse pe cărarea croită printre straturile cu flori uscate, spre poteca ce străjuia casa. Primul semn al căderii nopții colorase cerul într-un albastru-lavandă intens. Fără o vorbă, urcă pe scaunul de piele moale, cu miros dulceag şi porniră spre autostradă.

Când ajunseră la cimitir era aproape ora patru. Benzi mătăsoase roz şi roşiatice se conturau pe cer la amurg. Merseră pe cărarea de granit, până la ridicătura cu iarbă pe care o alesese pentru Francis. Biserica îi pusese o cruce impresionantă din marmură. Alături se afla banca din fier forjat, aleasă de Madelaine.

Îl conduse pe Angel spre băncuță şi se aşeză lângă el. Se uitară vreme îndelungată la acea placă comemorativă, fiecare cu gândurile sale. În final, ea îşi strânse mai bine puloverul în jurul trupului şi se ridică.

— Te las un pic singur… îi spuse, întorcându-se să plece.

El o apucă de mână.

— Nu pleca.

Ea se uită la el citindu-i durerea din priviri, teama, frustrarea şi singurătatea şi fu aruncată în alte timpuri, cu mult în urmă, când el o privise la fel şi-i spusese aceleaşi vorbe. Încet, încă ținându-l de mână, se aşeză.

El îi spuse încet:

— Aş vrea să schimb totul, dacă ar fi posibil.

Ea nu ştiu dacă i se adresa ei sau lui Francis, dar nu conta. Confesiunea se înfăşură în jurul ei, legându-i.

— Ştiu ce vrei să spui.

El râse atât de încet încât aproape că nu-l auzi.

— Cum ai putea? Tu n-ai fugit de nimic în viața ta.

Ea oftă.

— Asta denotă doar cât de puțin mă cunoşti, Angel. Am făcut o mulțime de greşeli cu fiica noastră, iar pe Francis l-am luat drept bun şi nu l-am prețuit cum ar fi trebuit. Am crezut că va fi întotdeauna aici pentru mine. Îşi ridică bărbia şi privi acrii nesfârşiți de iarbă, în amurgul ce se strecura peste pietrele mortuare. Mă temeam pentru Francis şi Lina. Amândoi iubeau atât de uşor, dar cu intensitate. Spre deosebire de mine. Eu se pare că nu m-am descurcat bine, mai ales cu Lina. M-am temut întotdeauna că nu fac ce trebuie, că spun ce nu trebuie şi că ea mă va părăsi… că va dispărea într-o zi şi nu se va mai întoarce.

El tăcu un minut, apoi îi atinse bărbia, forțând-o să-l privească.

— Ca mine.

Ea nu putea să pretindă că trădarea lui n-a însemnat nimic.

— Te-am aşteptat să revii.

— N-ai fost tu aceea, Mad.

Ea încercă să râdă.

— N-am mai văzut pe nimeni stând în faţa ferestrei de la dormitorul meu.

El îi zâmbi trist.

— Am fost eu. Mi-era teamă de tine, de mine şi de copil. Teamă de ce simţeam pentru tine. De unde să ştiu… privirile li se întâlniră. Ea aşteptă fără suflare, temându-se puţin de ce-i va spune el în continuare. El se întoarse privind cerul nopţii, iar când vorbi în cele din urmă, vocea îi era răguşită. De unde să ştiu că nu voi mai simţi vreodată la fel?

Vorbele lui au fost magice. Le-a simţit înfăşurându-se în jurul ei, strângându-i inima. Răspunsurile i-au venit unul după altul în spirală, ţesându-se într-un întreg care o speria. El se referea la trecut, ştia asta şi totuşi o simţea ca pe viitor.

Ea nu spuse nimic şi tăcerea se insinuă între ei.

— Spune ceva, Mad.

Se întoarse spre el, ştiind că ochii ei erau marcaţi de emoţia pe care se temea s-o elibereze.

— Ce-aş putea spune, Angel? Vrei să ştii dacă am mai simţit la fel vreodată. Răspunsul este nu.

— Crezi c-ai fi putut?

Ea ştia că răspunsul odată rostit, nu mai putea fi luat înapoi. Va deveni din nou vulnerabilă în faţa lui, dându-i puterea de a-i frânge inima. Se gândi să nu spună nimic sau să mintă, dar ştia că era fără rost. Oricum, ea îi dăduse deja acea putere.

— Da, şopti.

Un zâmbet trecător apăru în colțul gurii lui şi se întoarse repede, uitându-se din nou la piatra funerară.

— Am multe de făcut, Mad. Nu mai sunt cel de odinioară... dar nici complet diferit, încă. Nu pot face promisiuni.

Surprinzător, cuvintele care ar fi trebuit s-o rănească îi dădură speranțe. Vechiul Angel n-ar fi fost atât de onest.

— Nu mai suntem copii, Angel.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că nu trebuie să se petreacă totul peste noapte. Înseamnă că încrederea nu se mai acordă aşa de uşor, sau că se consideră ceva obişnuit. Curge multă apă pe sub podul nostru.

— Mda. Angel tăcu din nou. În final, scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept. Vreau s-o citeşti, îi spuse întinzându-i-o.

Ea se încruntă, dezorientată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ce este asta?

— Citeşte-o doar, spuse el.

Ea luă bucata de hârtie şi o despături netezind cutele de coapsele ei. Primele trei cuvinte o izbiră dur.

Dragă familie a donatorului. Îşi ridică privirea spre el.

— Este adresată familiei donatorului meu. Am muncit la ea şase ore, dar încă nu este ce trebuie. M-am gândit că poate ai vrea să mă ajuți...

Madelaine citi nesiguranța din ochii lui, nevoia, şi asta o marcă profund. Citi scrisoarea, iar când o termină constată că plângea. Cu grijă o împături la loc şi se uită la el. Începu să-i spună că era perfectă,

dar descoperi că nu putea vorbi.

Ştia c-a venit momentul.

— Se spune că adevărul te eliberează, zise ea încet.

— Scrisoarea... este felul meu de a mă schimba, de a-mi pune viața în ordine. Aş vrea să fiu un tată bun pentru Lina, dar nu ştiu cum. Uneori o privesc şi mă întreb unde s-au dus toți anii aceia şi cum ar fi fost viața mea dacă m-aş fi dus la grădiniță şi aş fi văzut-o acolo la Crăciun printre copii. Ştiu că am multe de făcut, dar trebuie să încep de undeva, iar inima pare a fi începutul.

Madelaine puse scrisoarea cu grijă pe bancă şi se întoarse cu totul spre el. Realiză atunci că nu încetase niciun minut să-l iubească şi acest fapt o făcu să aibă dificultăți de respirație.

— Când am spus că adevărul te eliberează, nu m-am referit la tine. Despre mine vorbeam.

El îi zâmbi.

— Alt secret ascuns? Văzând expresia ei gravă şi zâmbetul îi păli. Lina *este* fiica mea?

— Sigur că da. Madelaine se aplecă spre el. Aproape împotriva voinței îi atinse pieptul şi îi simți inima bătând într-un ritm perfect. Îşi căută vorbele cele mai potrivite.

— Mă sperii, Mad.

— Mă tem că nu mă vei ierta, murmură ea. Ar fi vrut să adune explicațiile, să-şi ceară scuze, să-l facă să înțeleagă miracolul pe care i-l dăruise, dar el o urmărea atât de aproape, că nu putea gândi bine. A ieşit un miracol dintr-o tragedie, aminteşte-ți asta. Nu era timp să decid, să discut cu careva. Tu erai în comă. Mureai şi a trebuit să te salvez.

— Madelaine. Îi atinse bărbia ridicându-i fața,

forțând-o să-l privească. Ştiu asta. De ce…

— A fost inima lui Francis, spuse simțind lacrimile care dădeau semne că vor să apară, să curgă şuvoaie pe chipul ei. Ți-am dat inima lui Francis.

El îngheță, retrăgându-şi mâna. Era atât de crispat, încât i se făcu teamă.

— Spune ceva, îl imploră.

El o privi livid.

— L-ai lăsat să-i scoată inima lui Franco?

Ea clipi des.

— Era în moarte clinică, Angel. Nu îl mai puteam întoarce. Trebuie să înțelegi…

— Dumnezeule! Tai lăsat să-i scoată inima?

— Angel.

— M-ai mințit.

Ea scutură din cap.

— N-a fost minciună. Doar că te-am lăsat să crezi… îi evită privirea, ruşinată. Am mințit, admise în tăcere. Am mințit.

El sări în picioare şi se depărtă de ea împiedicându-se şi alergând prin cimitirul întunecat.

Ea fugi după el.

— Angel, te rog…

El se întoarse lovind-o cu răceala privirii lui.

— Mă rogi? Ce? Să înțeleg c-a fost bine să pui inima lui Angel în trupul meu?

Ea plângea atât de tare încât abia îl mai vedea.

— Asta ar fi vrut…

— Şi crezi că asta mă ajută cumva?

Fugi de ea, dispărând în întuneric.

Madelaine rămase acolo, respirând greoi. Apoi se întoarse şi se duse la bancă, prăbuşindu-se pe ea. Aplecându-se, îşi îngropă fața în mâini şi plânse

pentru ei toți. Nici nu ştiu cât stătu acolo, dar când îşi ridică privirea era întuneric. Câteva lumini se aprinseseră în jurul cimitirului, creând oaze pâlpâitoare. Paşi veniră încet spre ea.

Ea se îndreptă, încercând să-i distingă silueta printre umbre.

— Angel?

El păşi într-un ochi de lumină la câțiva metri depărtare. Era acolo, înalt şi drept cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ea nu-i vedea fața.

— De asta îl visez mereu, îi spuse cu un glas blând, egal.

Ea nu ştiu ce să răspundă. Medicul din ea ar fi vrut să nege asta, să-i spună că inima este doar alt organ, cu nimic diferit de rinichi sau de ficat. Dar femeia din ea care-l iubea pe Francis şi pe fratele lui, nu era prea sigură.

— Poate, îi spuse. Apoi realiză că era doar un răspuns parțial adevărat, aşa încât continuă: Da, cred că de asta îl visezi.

El veni spre ea, strivind iarba rece cu cizmele. Când se apropie ea văzu urmele lacrimilor pe obraji şi o duru să constate cât îl rănise. Nu voise să facă asta vreodată, nici măcar cu ani în urmă. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău, dar cuvintele erau mici şi fără rost. Continuă să tacă, privindu-l, aşteptând. El veni şi se aşeză lângă ea.

— Aş vrea să te urăsc pentru asta, îi spuse în cele din urmă.

— Ştiu.

— Dar tu eşti persoana căreia i-am scris scrisoarea.

— Da.

— Probabil te-a distrus.

Ea ar fi vrut să-i ia fața în mâini şi să-l forțeze s-o privească, dar nu avea curaj să-l atingă.

— Ştii ce m-a încurajat să fac asta?

— Spune-mi.

Ea îi simți asprimea vocii, nevoia de a înțelege.

— Francis. El era un suflet gentil, iubitor, care şi-ar fi dat viața să salveze un străin, mai ales pe fratele său. El te-a iubit, Angel, şi nu există îndoială în privința a ceea ce ar fi vrut să facă.

— Era un om al naibii de bun, şopti el. Chiar când eram copii, iar eu mă purtam ca un nemernic, el întotdeauna mă considera un om bun.

— Nu şi-a dat viața pentru tine. Este important să înțelegi asta. A murit. Ce a urmat a fost un dar de la Dumnezeul pe care l-a iubit. A ieşit ceva bun din moartea lui, dar n-ai fost tu cauza. Nu tu i-ai provocat moartea.

— Nu înțelegi, Mad…

De data asta, ea nu putu să nu-l atingă. Durerea din glasul lui fusese ca un cuțit. Aplecându-se spre el, îi atinse obrazul într-o mângâiere blândă, trecătoare.

— Fă-mă să înțeleg.

El se crispă, iar ea simțea că încerca să-şi păstreze cumpătul.

— Nu merit inima lui. Nu… nu pot fi ca el…

— O, Angel, respiră ea. L-ar afecta să audă că spui asta. Ştii că aşa ar fi.

El se retrase.

— Nu pot trăi în locul lui. Nu pot fi la fel de nobil ca el, nu am calitățile necesare.

Ea îi atinse pieptul, simțindu-i bătăile inimii şi în acel ritm găsi o rază de speranță.

— Ai inima şi sufletul lui Francis. Ai acum totul ca

să poți fi orice.

Lacrimile îi umplură ochii când o privi. Îşi încolăci brațele în jurul lui şi-l trase spre ea. El îşi îngropă fața la pieptul ei. Ea îl mângâie pe păr legănându-l încet, repetându-i că totul este bine.

În cele din urmă, el se retrase.

— Mi-e teamă, Maddy…

— Ştiu.

— Nu ştiu unde să mă duc, unde ar fi vrut Francis să mă duc.

— Ia-o încet şi vei vedea.

El începu să râdă.

— Parcă ai fi consilierul meu de la Betty Ford.

Ea zâmbi.

— Unde vrei să pleci, Angel? De ce nu începi de aici?

El o privi, iar ea ar fi putut să jure că în ochii lui era dragoste.

— Acasă, spuse el simplu. Vreau să mă duc acasă.

23

El ştie că noaptea se face foarte rece. Vede că este foarte rece, cu toate că nu simte frigul. Cerul a devenit de un negru dens, aşa cum se întâmplă adesea în zilele palide şi şterse de noiembrie. Copacii se strâng de-a lungul drumului şi dacă ascultă cu foarte mare atenție îi aude şoptind între ei, tremurând din cauza frigului. Se întreabă de ce nu i-a auzit vorbind până acum.

Dar acum aude atât de multe lucruri diferite – răpăitul percutant al picăturilor acelei ploi de vară, lovind partea ascuțită a gardului de țăruşi, zgomotele surde ale frunzelor care cad. Chiar şi

lumina stelelor face zgomot, un bâzâit care-i aminteşte de albinele care se adună în grădina de trandafiri, în primele zile de vară. Se pare că totul naşte sunete în afară de leagănul de pe verandă, care atârnă greu şi liniştit sub el. Şi el. El este cel mai liniştit lucru.

Animalele din vecinătate ştiu că el se află aici. În nopți ca aceasta, când este rece şi întuneric, ele se strecoară înăuntru, cu ochii lor gălbui ațintiți asupra lui. Când le vede, are impresia că simte ceva, nişte furnicături în buricele degetelor, ca şi cum şi-ar aminti cât de reconfortant fusese odinioară să aibă un animal de casă, o pisică. Dar furnicăturile sunt imaginare. Ştie că nu mai are cu adevărat simțul atingerii. Doar îşi aminteşte, pentru că se simte bine să-şi amintească, şi pentru că nu are altceva de făcut.

La distanță, o maşină întoarce spre casă, cu farurile ca nişte fascicule galbene, strălucitoare. Când îi atinge lumina, copacii stau liniştiți. Maşina se deplasează repede după colț şi parchează de-a lungul curbei. Luminile sunt stinse.

Aude cum se deschide o uşă, apoi ritmul uşor al paşilor, când Angel ocoleşte maşina şi ajunge la cealaltă portieră, pe care o deschide. În lumina slabă din interior o vede pe Madelaine pe scaunul pasagerului.

Ea coboară din maşină. Lampa de pe stradă aruncă o perdea de lumină aurie în jur, iar imaginea îi aminteşte de nişte icoane pe care le-a văzut. Pentru prima oară după atâtea zile, ea zâmbeşte. Ştie instinctiv că Angel i-a redat zâmbetul.

Ar trebui să-l doară s-o vadă privind cu dragoste alt bărbat, aşa că se aşteaptă să fie afectat, dar nu

se întâmplă asta, iar absența durerii îl uimeşte.

Ştie că mai poate să simtă durerea. A simți-o mai devreme, când Madelaine a ieşit din casă. Avusese ochii roşii umflați de plâns, plânsese după el. Imaginea ei stând acolo pe verandă îmbrăcată în vechea lui cămaşă l-a rănit. Adânc, în suflet, în locul unde înainte fusese inima.

Dar acum ea zâmbeşte şi este atât de frumoasă, încât el nici nu poate respira. Ea pare să plutească pe cărare spre el, cu capul plecat spre Angel, cu chipul ei frumos luminat de acea aureolă.

El realizează brusc că sunt tineri şi fericiți amândoi. Aşa obişnuiau să se privească tot timpul, aşa cum ea nu l-a privit niciodată pe el.

Ciudat, ceea ce conştientizează îl face să se simtă atât de uşor, încât ar putea să zboare pe leagănul din verandă. Îl încearcă nişte furnicături: de data asta, aproape simte că este adevărat. Încep din vârful picioarelor şi se mişcă în sus. Ca şi cum lumina soarelui pură, fierbinte îi pătrunde prin vene, iluminându-l din interior. Capătă o senzație formidabilă de imponderabilitate.

El se aşteaptă să plutească, dar când asta nu se întâmplă, se uită în jos şi descoperă că mare parte din el a dispărut. De la mijloc în jos nu este decât umbră peste umbră. Această descoperire îl surprinde şi-l face confuz, această dispariție înceată a trupului său, dar nu-l sperie. Se simte… bine.

Când se uită în urmă, în sus, vede că Madelaine este pe verandă alături de el. Aude vocea ei calmă, aude cum vorbeşte cu fratele lui, cu toate că nu-i distinge cuvintele. Răspunsul lui Angel este un sunet monoton, nu cu mult diferit de şoaptele copacilor. Vrea să fie lângă ei, să le facă semne cu

mâna, să le spună: *sunt aici, vedeți-mă.*

Ea deschide uşa şi aprinde lumina pe verandă şi acolo în acea lucire gălbuie, observă o umbră alături de ei. El ştie cumva că aceea este umbra bărbatului care a fost el cândva. Vrăjit, se urmăreşte cum se strecoară în umbra fratelui său şi stă acolo destul de aproape pentru a-i putea atinge. Se simte aşa de bine stând în umbra fratelui său, parte din Angel şi totuşi separat de el. Simte cum se relaxează, lăsându-se la loc în leagănul de pe verandă. Oftează uşurat şi la acel sunet o pasăre dă din aripi şi zboară din măr pe gardul din față. Acum, în sfârşit, ştie ce a aşteptat şi aşteptarea lui aproape a luat sfârşit.

Lina îşi ridică fața spre cer, şi simte că o întreagă lume nouă se deschide pentru ea. Nu ştie exact din ce motiv. Este acelaşi cer de noapte, pe care l-a văzut încă din copilărie, aceleaşi vechi stele. Dar în seara asta, le vede aşa cum n-a făcut-o până acum. Calea Lactee este o acuarelă de lumină alb-cenuşie, punctată cu stele care clipesc. O stea cade din ceruri, lăsând în urma ei o dâră strălucitoare de lumină, înainte de a dispărea.

— Pune-ți o dorință, îi spune Zach.

Lina a zâmbit. Jett pentru nimic în lume nu i-ar fi spus ceva atât de demodat. Dar chiar în timp ce remarcă ciudățenia spuselor lui, ceva legat de ele o încălzeşte. Cu cât se gândeşte mai mult i se pare mai bizar şi totul devine mai simpatic, aproape un joc.

Se întoarce şi-l studiază. Stă întins lângă ea, cu brațele încrucişate sub cap. Părul blond-nisipiu i-a căzut pe față. Ea vede lumina stelelor reflectată în ochii lui şi se gândeşte visătoare că este potrivit –

doar el i-a arătat magia cerului de noapte.

El se întoarce s-o privească şi-i zâmbeşte încet, adormit.

— Ți-ai pus dorința?

Ea aproape l-a atins atunci, dar el nu lăsase să se vadă în vreun fel că ar fi vrut asta. Îşi petrecuseră împreună ultimele două săptămâni, mâncând împreună, stând în sala de studiu, aşteptând autobuzul. Vorbeau despre orice, despre cât de singur te simți uneori la şaisprezece ani şi cum părinții nu te pot înțelege. Zach a făcut-o să se gândească la ce simțea pentru mama ei. Îi spusese foarte simplu într-o noapte ca aceasta, când au stat pe peluză, la linia de douăzeci de yarzi. Ea nu credea că el are intenția s-o facă să-şi schimbe convingerile, el doar îi vorbea, iar ea îl asculta…

— Îmi amintesc când au sunat de la spital, spusese el, sprijinindu-se de spătarul băncii, într-un minut, ai mei erau acolo, ținându-mi teorii despre îmbrăcămintea, părul şi notele mele, iar apoi dispăruseră. Ea se aplecase spre el, neştiind ce să-i spună: Aş da orice, Lina, să-mi mai aud mama ținându-mi predici încă o dată.

Lina îşi aminti vorbele cu care-l rănise ultima oară pe Francis, cum nu mai avusese şansa să-şi ceară scuze, să-i spună că el era tatăl pe care-l căutase. Acum ştia că uneori viața nu-ți mai dă a doua şansă să te scuzi. Uneori un telefon tragic, teribil, strică totul.

Îşi iubea mama. Realiză chiar în momentul acela; a fost un sentiment acut, brusc, dureros. Dacă i se întâmpla ceva mamei, Lina ar vrea să se cuibărească undeva şi să moară. Şi cu toate astea îşi rănise mama în repetate rânduri, aruncându-i vorbe pline

de ură, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea care să-i ceară scuze permanent.

— Eşti atât de norocoasă, îi şoptise Zach în întuneric, cu glasul său egal.

Ea ar fi vrut să-i spună că se simțea norocoasă, dar că era rănită de noua ei maturizare, conştientă brusc de propriul egoism. Dar mai simțea şi altceva. Speranță. În ultimul an fusese ocupată de reacția ei față de viață, ca o copilă răsfățată care-şi necăjea mama, sau ca fumătoare înrăită ca să-i facă pe plac lui Jett. Acum voia doar să fie ea însăşi, indiferent cum. Brusc, lumea păru că se deschide pentru ea, strălucitoare şi plină de posibilități.

Zach îi dăruise toate acestea, doar prin câteva vorbe. Se gândise să-l ia de mână să-l țină aşa, strângându-l, ca să-l facă să priceapă că ea îl înțelegea, dar nu îndrăznea să facă pasul.

Se apropie puțin de el, ca să-i vadă pistruii mici de pe nas. Aştepta ca el s-o privească, dar el n-o făcu. Continua să se uite la cer. Ea strânse din ochi, dorindu-şi ca el s-o sărute.

El nu făcu nicio mişcare.

În cele din urmă, oftă exasperată. Nu era de mirare că era încă virgină. Nu putea determina un tip s-o sărute. Doi ani încercase să-l facă pe Jett să se uite la ea şi a doua oară, dar asta nu se întâmplase. Iar acum, Zach o trata ca şi cum ar fi fost cea mai bună prietenă a surorii lui mici.

— Ceva nu este în regulă cu mine, murmură, îngrozită să audă cum vorbele se strecoară în liniştea dintre ei.

Zach se răsuci cu fața spre ea. Rezemându-se într-un cot, îi zâmbi.

Ea observă cum ochii lui albaştri păreau aproape

negri acum, cum nările i se dilatau puțin când respira. Avea chipul ca cel al unchiului ei Francis, genul care te invită şi te face să te simți apropiat. Ar fi vrut să-l întrebe dacă o considera drăguță sau grasă sau oricum, dar nu avea curajul, aşa că nu spuse nimic.

El îi zâmbi, iar ea avu sentimentul stânjenitor că el intuia exact ce gândea ea. O umilea ideea că lipsa ei de considerație de sine era atât de evidentă, îşi aşează nervoasă o şuviță după ureche.

— Ce este?

— Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, îi spuse.

Vorbele lui o făcură să vrea să plângă şi se întrebă dacă aşa simțeai când te îndrăgosteai. Ar fi vrut să ştie ce să zică, folosind cuvinte potrivite, de adult, dar nu le găsea.

— Ştii… balul de iarnă se apropie… zise el în cele din urmă. Ce… ce-ai zice să mergem împreună?

Ea simți o strângere de inimă: poate că râdea de ea.

— Am arăta precum Courtney Love şi domnul Rogers.

El începu să râdă şi a fost un sunet atât de plăcut, încât a râs împreună cu el.

— Şi?

Ea îl privi îngrozită. Emoțiile ei erau o învălmăşeală confuză, iar inima îi pulsa nebuneşte în piept.

— Bine.

El îi aruncă din nou acel zâmbet calm, care o făcea să i se usuce gâtul. Apoi o sărută.

Lina încă mai plutea o oră mai târziu când Zach o conduse acasă. Pe drumul de acces el opri maşina şi

motorul. Apoi coborî şi îi deschise portiera.

Ea luă mâna întinsă şi coborî. Îşi dori să fi avut tupeul de a cere să fie sărutată din nou, dar nu îndrăzni. Se temea că s-ar topi devenind o mică băltoacă, chiar acolo de-a lungul grădinii de trandafiri a mamei.

El se apropie mai mult, privind-o cu o intensitate care îi tăie respirația.

— Pentru dans… îmbracă ceva albastru… ca ochii tăi…

Ea nu putu să-i răspundă, doar încuviință.

Zâmbind, el o conduse pe cărarea spre casă. Pe la jumătatea drumului, observă că tatăl ei stătea pe treptele verandei. Stătea singur acolo, în întuneric.

Lina şi Zach se opriră în fața lui.

Angel se ridică încet, scuturându-şi praful de pe blugi şi-i întinse mâna lui Zach.

— Eu sunt Angel, spuse el, deşi nu era necesar, fiind un superstar de la Hollywood. Tatăl Angelinei.

Zach îi întinse mâna.

— Eu sunt Zach Owen, domnule DeMarco. O voi însoți pe Lina la balul de iarnă, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Angel începu să râdă.

— Nu sunt acel gen de tată. Orice problemă legată de întâlniri se va rezolva cu mama ei.

Felul în care el se degrevă de responsabilitate o duru pe Lina. Se încruntă.

Zach se întoarse spre ea.

— Noapte bună, Lina. Ne vedem mâine.

Ea dădu distrată din cap urmărindu-l cum pleacă, apoi se întoarse spre Angel.

— Ce faci aci?

— Te aşteptam.

Un sentiment plăcut o cuprinse. Îi zâmbi:

— Grozav.

— Poate da, poate nu. Vino aici. O duse pe treapta de sus şi se aşezară unul lângă altul. Curtea întunecată se întindea în fața lor.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise el cu o voce liniştită, calmă, care ei îi produse un freamăt în stomac. S-ar putea să nu-ți placă.

Ea se întoarse spre el.

— Ce este?

El îi evită privirea, de parcă n-ar fi suportat să se confrunte cu ea şi teama ei se transformă în frică. *Va pleca, aşa cum mi-a spus mama. Vrea să-mi spună că nu are de gând să-mi mai fie tată.*

— Este vorba de operația mea, spuse el.

Ea răsuflă uşurată o secundă, apoi o cuprinse alt val de teamă.

— Te simți bine?

El îi zâmbi liniştitor.

— Sunt bine. Oricum, destul de bine, pentru... vocea lui ajunse o şoaptă şi o privi cu o intensitate enervantă. Destul de bine pentru un individ care a suferit un transplant de inimă.

Părea atât de serios şi de temător, încât ea începu să râdă.

— Asta era vestea cea mare pe care o începusei cu „am ceva să-ți spun”. Dumnezeule, am crezut că eşti pe moarte.

— Nu te îngrijorează?

— Tată, sunt fiică de cardiolog. Am crescut la reanimare. Fac pariu că am cunoscut mai mulți pacienți cu transplant decât tine.

El îi zâmbi, apoi zâmbetul îi dispăru încet.

— Dar nu este totul.

Ea zâmbi.

— Ştiu, tabloidele au avut dreptate. Ai inima unui străin.

El râse din nou.

— Aşa se spune?

Tăcură amândoi. Lina se rezemă în coate, privind tufele de trandafiri aflate de-a lungul gardului cu ţăruşi.

— Asta este problema, Lina. Trebuie... vreau să spun... am obținut... trase sacadat aerul în piept şi tăcu.

Lina se întoarse spre el. Lumina slabă de pe verandă îi scălda fața, conferind pielii lui albicioase un aspect sănătos, auriu. Părul castaniu-închis, de culoarea cafelei i se revărsa pe față, ondulându-se pe gulerul cămăşii albastre, de blugi, îşi ridică fața spre cerul înstelat de noiembrie şi oftă greu.

Lina simțea că are probleme. Era ciudat, dar cu o săptămână în urmă, ea n-ar fi remarcat că un adult avea probleme şi acum nu ştia ce să-i spună. Ar fi izbucnit nerăbdătoare şi i-ar fi spus să vorbească mai repede, că nu avea toată ziua de pierdut. Dar tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni îi schimbase felul de a vedea lucrurile. Şi dacă înțelegea ceva, era că avea probleme în a spune ce gândeşte. Aşa că aşteptă cu răbdare, fără a interveni.

În cele din urmă, el încercă din nou:

— Mi-e teamă să-ți spun, Lina. N-aş vrea să te rănesc...

Ea nu-l privi. Nu era nevoie. Avea chipul lui întipărit în memorie. Îl purta ca pe un talisman în sufletul ei.

— Unchiul Francis obişnuia să-mi spună: Iubirea te răneşte, Lina balerina, dar te şi vindecă. Ea oftă

gânditoare, amintindu-şi toate nopțile în care stătuse cu el chiar în locul acesta, vorbind despre tot ce o deranja. Îi venea să creadă că el ar fi rămas pentru totdeauna acolo, dacă l-ar fi rugat.

— L-ai iubit pe Franco, nu?

— Da, şopti ea. L-am iubit.

— Ce-ai zice dacă ar mai fi cumva… prin preajmă?

— Dar este, spuse ea încet. Este în inima mea. Şi a mamei.

— Şi a mea.

El rosti aceste cuvinte pe un ton diferit de cel la care se aşteptase ea, pe un ton aproape frivol. O surprinse felul în care a spus-o, făcând-o să se întrebe brusc ce simțea Angel pentru fratele său. Nu se văzuseră de mulți ani, iar Francis nu-i spusese niciodată că fratele său era celebrul Angel DeMarco.

— Râzi de mine, îl acuză ea.

— Nu. Încerc doar să găsesc un mod de a-ți spune ceva, dar nu ştiu cum s-o fac.

— Spune-o, oricum. Nu sunt un copil care trebuie protejat.

El se întoarse cu fața spre ea. Îi luă mâna şi o lipi de pieptul său. Ea îi simți ritmul inimii, sub materialul cămăşii moale.

— Simte-mi inima, spuse el.

Ea încuviință.

— Asta este de la… înghiți cu efort. Aşa bate inima lui Francis.

Ei îi trebui o secundă să înțeleagă. Când o făcu, îşi retrase mâna şi clipi des.

— Încerci să-mi spui că…

— În pieptul meu bate inima unchiului tău, Francis…

Ea nu ştiu ce să-i răspundă.

— Lina?

Simți teama din glasul lui şi asta o nedumeri. Se întoarse spre el. Pentru o secundă privi în ochii lui îngrijorați, simțindu-se ca şi cum ar fi căzut într-o prăpastie fără fund. Se gândi în acea secundă de nebunie: *nu-l cunosc deloc pe bărbatul acesta. Este tatăl meu, dar nu-l cunosc deloc…*

Apoi înțelese că era speriat, pentru că-i păsa de ea. Se temea că va crede c-a făcut ceva rău. Se temea de ea. O altă bucățică din puzzle se aşează la loc – dragostea presupune şi puțină teamă.

Îi zâmbi, simțind în clipa aceea ceva atât de puternic, încât o lăsă fără suflare. Îi venea să țipe, din simpla plăcere de a o face.

— Tu porți inima lui Francis, spuse încet.

El rămase atât de liniştit, încât părea că nici nu respiră.

— Da.

Ea ştiu că deținea controlul. Ceea ce va spune va defini relația lor pentru totdeauna. Lacrimile îi întunecară privirea. Şi le şterse.

— Am ştiut că Francis nu mă va părăsi, murmură ea.

Chipul lui se destinse brusc.

— Eşti o figură, Lina.

Foarte încet, el îşi desfăcu brațele, iar ea se lăsă cuprinsă în îmbrățişarea lor. Era prima oară că el o îmbrățişa, iar ea ştiu că nu va uita asta niciodată. ÎI simțea ca pe Francis… şi totuşi ca pe Angel, de parcă ar fi îmbrățişat-o amândoi bărbații pe care-i iubea aşa de mult.

Nici nu ştiu cât statură acolo aşa, îmbrățişați, pe treapta de sus, vorbind despre orice le venea în minte. Dar pe la ora zece, când bătrâna doamnă

Hendicott deschise uşa din spate ultima oară ca să scoată afară motanul cel tărcat, începuse să plouă. Picături care cădeau încet, purtate de un vânticel nepotrivit de cald. Ciudat, nu era niciun nor pe cer.

În spatele lor, leagănul de pe verandă scârțâi şi se balansă, de parcă ar fi fost împins de o mână nevăzută şi scoase un scârțâit tânguitor. Vântul îl preluă şi-l fluieră prin jgheaburi şi sună, ce nebunie, ca râsul unchiului Francis.

24

Presa năvăli la spitalul St. Joe, ca o trupă de circ. Reporteri, tehnicieni, operatori şi mecanici din toată țara începură să se scurgă din camioane şi maşini închiriate, adunându-se în parcarea spitalului, alergând înainte şi înapoi în timp ce-şi verificau şi reverificau echipamentele. Şi-au atârnat cutiile grele, negre şi luminile portabile sus, pe treptele de cărămidă şi jos, pe holul principal.

Bufetul fusese închis pentru conferința de presă a lui Angel, programată să înceapă la ora zece şi acum se umplea repede de lume.

Cordoane electrice negre alunecau pe linoleumul cu pete, în căutarea prizelor. Instalații de iluminare aruncau fascicule strălucitoare asupra podiumului ridicat de doctorul Allenford lângă casa de marcaj. Reporterii se adunaseră în grupuri mici; fiecare post de televiziune sau revistă se grupase în colțul său, verificându-şi microfoanele. Toți în afară de reporterii de ştiri, care stăteau în scaunele neconfortabile cu carnetele de însemnări în mână, privind dezgustați la concurență.

Angel sta în picioare în bucătăria din spatele

bufetului, urmărind tot ce se petrecea prin ochiul mic, de sticlă al uşii. Stătea lângă un frigider imens în care putea intra un om, dar ştia că nu acesta îl făcea să simtă că-i este frig. Era din cauza nervilor.

Cineva îl atinse pe umăr şi tresări, întorcându-se brusc. Madelaine, Chris şi noul cardiolog, Sarandon, se uitau la el. Madelaine îşi retrase încet mâna de pe umărul lui.

Angel încercă să zâmbească.

— Nu pot să cred… sunt nervos… doar am făcut asta de un milion de ori.

Ea îl privi crispată.

— Eşti liniştit?

El se gândi ce să-i răspundă.

— Bună întrebare.

Allenford se uită la ceas.

— Este ora zece.

Angel luă mâna lui Madelaine.

— Nu ştiu dacă o pot face.

— Poți face orice, Angel DeMarco. Când o să înțelegi asta?

O spuse într-un fel atât de calm, de obişnuit, de parcă ar fi fost un adevăr general valabil că Angel putea face orice, chiar orice. Simplul fapt că ea avea încredere în el îl uimea. Încercă să-i zâmbească la rândul său.

— Ce m-aş face fără tine?

Ea începu să râdă, dar fu un râs nervos, neliniştit.

— Eşti gata?

— Nu-i spune Linei că am reacționat astfel. Ea mă consideră un tip calm.

Allenford îl strânse uşor de umăr şi se îndreptă spre uşă. Sarandon porni după el, cei doi medici împingând uşile ca doctorul Holliday şi Wyatt Earp,

când intrau într-un bar. În clipa în care doctorii fură văzuți de reporteri, luminile izbucniră, aparatele foto se declanşară. Allenford urcă pe podium, bătu în microfon să-l verifice şi începu să citească declarația pe care o pregătise. Din spatele uşii, Angel auzea frânturi de text.

„... Angel DeMarco a fost internat la spitalul St. Joseph după al treilea şi cel mai sever atac de cord... numai un transplant îi putea salva viața... Domnul DeMarco a fost înscris în UNOS – Rețeaua unică pentru distribuția organelor, ca potențial receptor."

Cineva puse o întrebare pe care Angel n-o auzi prea bine.

— Nu, răspunse Allenford, pe un ton mai strident ca de obicei. Domnul DeMarco nu a fost privilegiat datorită celebrității sale sau stării financiare. A fost considerat o prioritate pe lista de transplant, pentru că era în stare critică. Allenford împături hârtia şi o vârî în buzunarul halatului alb, de laborator. DeMarco a aşteptat o inimă ca oricine altcineva. Poate mai mult ca unii, dar nu la fel de mult ca alții. Eu l-am operat şi totul a decurs foarte bine. Domnul DeMarco a rămas în spital o perioadă nedeterminată de timp, apoi a fost externat. Acum începe această nouă etapă din viața sa. Vă mulțumesc.

Întrebările veniră din mulțime ca gloanțele. Reporterii săriră, ridicându-şi mâinile în aer cu microfoanele întinse. Angel nu le auzea întrebările, ci doar un bâzâit confuz, dar el ştia că nu conta. Allenford putea spune ce poftea: frenezia reporterilor nu va înceta decât când el va face un pas în față.

Madelaine îl strânse de mână.

— Nu trebuie să apari în fața lor, ştii asta.

— Este intimidant, admise el.

Ea începu să râdă.

— Eşti bolnav, Angel DeMarco.

Prin sticla înceţoşată văzu cum Allenford trece la stânga podiumului; era semnalul ca Angel să apară, dacă voia.

El se întoarse spre Madelaine:

— Vino cu mine.

— Sigur că vin.

Simţi brusc dorinţa de a o săruta. Cu toate acestea, se mulţumi să-i zâmbească. Simplul fapt că va fi alături de el, îndemnându-l, crezând în el, îi dădea puterea să facă orice. Îl uimea cât de bine era să aibă pe cineva care să-l sprijine. Ori de câte ori se temuse de ceva în viaţă, fusese singur. Se întrebă acum dacă se temuse pentru că fusese singur.

— Ar fi bine să te duci tu singură. Dacă ne văd împreună, vei fi asaltată. Mâine tabloidele vor căuta în pubela ta de gunoi să-mi găsească lenjeria intimă. Vreo stripteuză din Deadwood le-o va descrie.

Se aştepta ca ea să râdă, dar Madelaine n-o făcu. Continua să-l privească.

— Te vei descurca. Îl strânse de mână ultima oară, apoi părăsi bucătăria înaintea lui. Ocoli podiumul şi se aşeză în partea din spate a încăperii.

Asta era. El trase adânc aer în piept şi se pregăti ca pentru un rol. Cu uşurinţa dată de anii de actorie, întruchipa imediat personajul public Angel DeMarco. Zâmbind, ieşi din bucătărie. Ştia că părea lipsit de griji. Urcă pe podium, apoi se opri.

— *El este!*

Blițurile sclipiră ca fulgerele prin mulțime, pocnind şi şuierând. Întrebările izbucniră deodată, atât de multe încât nu înțelese nici măcar una.

Cineva începu să aplaude; apoi, înainte ca el să observe, întrebările se opriră şi bătură toți din palme. După două luni era din nou Angel DeMarco, nu anonimul Mark Jones, nu acela căruia i se transplantase inima la 264-W, nici fratele mai mic, nici cel devenit tată la comandă. Era Angel DeMarco actorul, băiatul rău al Hollywoodului şi-i plăcea asta.

Vechile sentimente reveniră, asaltându-l. Sunetul şi furia aplauzelor pompară aer în ego-ul lui, până când crezu că va exploda. Cum uitase acest asalt, acest moment fascinant, când se simțea iubit, adorat de lume?

Râzând îşi ridică mâna.

— Stați puțin, nu eu am efectuat operația, i-am supraviețuit doar.

Râsetele izbucniră în încăpere. Aplauzele muriră încet şi când încetară cu totul, Angel sesiză liniştea care se lăsase brusc, curiozitatea nedisimulată cu care îl urmăreau.

Cicatricea lungă, roşie, care-i împărțea pieptul începuse să-l mănânce. Dintr-odată, parcă rămase gol, un individ oarecare. Se întrebă brusc dacă putea să supraviețuiască astfel fiind doar un oarecare Joe, dintre mulți alții.

Nu se gândise niciodată la el în aceşti termeni, înainte obişnuia să se uite la bărbații cu soții şi familii, cu slujbe de la nouă la cinci şi să râdă de ei.

Întotdeauna considerase că viața era o petrecere, la care erai invitat sau nu. Şi dacă nu erai, făceai parte din echipa de curățenie, care nu se distra niciodată.

Dar începuse să înțeleagă că distracția era doar parte a ceea ce putea fi viața. Se gândi la noaptea

trecută, la timpul petrecut cu Lina pe verandă, la felul în care ea îl îmbrățișase. La Madelaine, la mormântul lui Francis, la cuvintele de mângâiere şi zâmbetele cu care-l ajutase să treacă peste durerea puternică. Simțise mai multă emoție în acele minute cu ele două, decât în treizeci şi patru de ani de viață trăiți.

— În primul rând, le spuse el încet, aş vrea să mulțumesc spitalului St. Joe pentru nivelul excepțional de îngrijire. Doctorii mei, Chris Allenford, Marcus Sarandon şi Madelaine

Hillyard, au luptat să-mi salveze viața, când eu le făceam viața grea. Iar asistentele şi terapeuții…

— Angel, ne arăți cicatricea?

Întrebarea neplăcută îl scoase pe Angel din şirul gândurilor sale, amintindu-i unde se afla. Ştiu imediat că tăcuse prea mult. Acum se întrebau ce se întâmpla cu adevărat cu el.

Începu să râdă.

— Haide, Jett, ştiu că poți mai mult. Chiar crezi că America vrea să-mi vadă cicatricea?

— Cum te simți, Angel?

— Foarte bine, mulțumesc. St. Joe a făcut o treabă grozavă pentru mine.

Cineva chicoti.

— Au făcut treabă bună şi cu noi. N-a răzbătut nimic în afara spitalului despre boala ta.

Angel încuviință.

— Aşa le-am cerut. Dumnezeule, mi-a luat o vreme să recunosc că sunt bolnav. Nu eram pregătit ca lumea să afle.

— Acum eşti?

Angel percepu imediat că i se făcuse o invitație. Duse mâna la buzunar după declarația pe care o

pregătise, dar brusc i se păru prea formală. Îşi rezemă coatele de marginea podiumului şi se uită la cei adunați acolo.

— Am ajuns la problema principală. Sunt încă bolnav, mă simt mai bine şi voi trăi mult timp, dar mă refac de pe urma unei tăieturi teribile. Am nevoie de timp şi aş aprecia dacă mi l-ați da…

Încăperea rămase în tăcere o secundă, apoi cineva spuse:

— Parcă n-ai mai fi Angel DeMarco.

Angel se uită la reportera de la revista People care vorbise – era femeia care-i luase un interviu anul trecut.

— Sunt tot eu, Bobbie. Dar orice persoană tinde să se schimbe după o experiență ca asta.

Cred că nu ai de ales; te schimbi sau mori. Începu să râdă. Să vedem lucrurile aşa cum sunt: am lovit peretele de la capătul drumului şi am fost al naibii de norocos s-o fac la St. Joe. Asta ar trebui să fie articolul tău, Bobbie. Sunt dintre cei norocoşi. În jur de patruzeci de mii de oameni mor anual, *aşteptând* un donator.

— Cine a fost donatorul? îl întrebă ea cu o voce ascuțită.

O tăcere anticipativă se instala în încăpere. Angel se îmbărbătă singur.,

— Asta este confidențial.

— Bărbat sau femeie? întrebă cineva dintr-un colț.

Angel se forță să zâmbească.

— Da!

— Când ai fost operat, mai precis? îl întrebă Bobbie, gata să scrie data care ar declanşa o investigație.

— Asta este doar problema mea, le spuse Angel,

zâmbindu-le ca să îndulcească cuvintele.

— Ce vei face acum? Ştiam că trebuia să începi filmările la un film nou de acțiune.

Ciudat cât de lipsit de importanță sună asta pentru el. Cu un an în urmă, l-ar fi trimis pe Val după acel rol, ca pe un copoi de vânătoare după o pasăre, cu ordinul să facă orice, ca să capete rolul. Acum, lui Angel nu-i păsa. Gândul că părăsea Hollywoodul pentru totdeauna nu-i provoca nici cel mai mic regret. Fosta sa viață începea să aibă imaginile decolorate, pâlpâitoare, ale unui vis pe care abia şi-l amintea. Se gândi să le spună ce intenționa cu adevărat: să înființeze fundația Francis Xavier DeMarco pentru cercetări legate de transplant. Dar dacă amintea numele lui Francis, vreun reporter neghiob ar fi încercat să-i ia interviu fratelui misterios, iar când ar fi aflat că murise, mai precis cum şi când murise, totul s-ar fi terminat. Un altul, mai zelos şi înverşunat, va săpa până va da la iveală totul.

Nu, le va spune mai târziu despre Francis, când rana nu va mai fi atât de recentă şi de dureroasă. Într-o zi, dacă şi când va simți dorința asta, va împărtăşi lumii adevărata natură a miracolului. Într-o zi, nu astăzi.

Le oferi zâmbetul său de ecran.

— Voi încerca să mă liniştesc, să am o viață controlată.

— *Tu?* spuse cineva, râzând.

Bobbie îl urmări cu atenție.

— Asta ai spus şi după acel rol din Betty Ford.

Angel nici nu clipi.

Avea dreptate şi amândoi ştiau asta, chiar el îi spusese.

— E adevărat, Bobbie, spuse încet. Diferența este că atunci ştiam că mint. Nu-mi puteam imagina viața altfel decât o petrecere pe roți. Acum văd o sumedenie de noi posibilități.

— Cât vei trăi? îl întrebă cineva.

El se uită la reporter.

— Tu cât vei trăi?

— Ai de gând să te liniştești şi să te însori?

Angel percepu elementul derizoriu al întrebării şi ştiu că-l merita. Celebrităților care se aflau în impas făceau aceeaşi declarație tot timpul. Revista *People* avea o rubrică de căsătorii şi una corespunzătoare, de divorțuri. Presa şi publicul învățaseră să fie sceptici în privința unei celebrități, care jura să-şi schimbe stilul de viață. El nu avea cum să se convingă şi să-i convingă. Nu putea decât să încerce şi când dădea greş, să încerce din nou.

— Nu ne-ai răspuns la întrebare.

Angel se uită la reporterul aflat pe un rând din spate. Bărbatul părea obosit şi şifonat. Nu i se putea citi nicio emoție pe chip, doar o privire plictisită, de parcă ar fi vrut să spună: *scuipă mai repede ce ai de zis, DeMarco, nu avem toată ziua de pierdut.*

— Ei bine, băieți şi fete, iată bomba zilei: Angel DeMarco pleacă din lumea filmului.

Izbucni un râs general din mulțime. Mai auziseră asta şi nu crezuseră. Nimeni nu renunța la faimă cu adevărat.

— Ei, Angel, strigă cineva din spatele încăperii. E un mod de a scăpa de SIDA? Acea prostituată din Florida…

Angel izbucni în râs, auzind absurditatea întrebării. Brusc, se simți tânăr, fără griji, aproape optimist. *Abia am scăpat de asta,* se gândi. Nu

avusese intenția să procedeze aşa, să spună asta, dar acum că-i scăpase, se simțea mai liber decât se simțise vreodată. Aceşti oameni vor continua să-l urmărească câteva zile sau săptămâni, dar la un moment dat va descoperi că au dispărut, că nu le mai pasă de el. Ar putea trăi aşa cum doreşte, fără să-şi facă probleme că fiecare pietricică din drumul său va fi întoarsă pe dos şi examinată la microscop. Ar putea fi un Joe de rând. Ideea îl fermeca de astă dată.

— Vă asigur că nu am SIDA, le spuse. Singura problemă infecțioasă pe care am avut-o vreodată a fost celebritatea. Simți cum începe să zâmbească, un zâmbet natural, nu prea accentuat, care părea să vină din adâncul noii sale inimi. Iar acum mi-a trecut.

Le făcu un semn scurt cu mâna şi se surprinse sperând că nu va mai trebui să le facă față din nou.

— La revedere.

Chipul zâmbitor al lui Angel apăru din nou pe ecranul televizorului. Era încadrat de pereții acelei încăperi, care-l făceau incredibil de vibrant şi plin de viață. Chiar şi pe ecranul micului televizor portabil ochii lui erau de un verde incredibil, hipnotizant. Madelaine luă telecomanda şi trecu pe alte canale, dar chipul lui era pe fiecare repetând aceleaşi vorbe: *ei bine, băieți şi fete, iată adevărul zilei. DeMarco părăseşte cinematografia… părăseşte… părăseşte…*

Chiar şi acum, la câteva ore de la conferința de presă, declarația lui o surprindea. El nu spusese niciodată că are intenția de a părăsi lumea filmului.

Ce va face de acum?

Simți o uşoară teamă. Nu-i plăcea să recunoască,

dar ajunsese să se bazeze pe el în ultimele săptămâni. După operație, devenise cum dorise ea întotdeauna. Ştia că el credea că este aşa din cauza inimii lui Francis şi poate că era parțial adevărat, dar nu total. Cumva, ea credea că îl cunoaşte mai bine decât se cunoştea el. Şi asta pentru că reuşise să vadă dincolo de temperamentul lui iute şi firea schimbătoare. Credea în el, întotdeauna crezuse, chiar când nu voise s-o facă. El avusese întotdeauna un sâmbure de bunătate în el, de compasiune. Nu trebuia decât să creadă în el şi să ajungă la el.

Chipul lui apăru din nou pe ecran, la CNN de data asta. Inima ei începu să bată mai repede văzându-l: era atât de frumos. Şi oricât de frumos ar fi arătat pe ecran, era mai frumos în realitate. Televiziunea nu-i arăta niciunul din ridurile care
i se formau în colțul ochilor când zâmbea, nu arăta acea cicatrice subțire ca o lamă, care-i traversa sprânceana stângă. Camera surprindea totul, dar nu şi sufletul.

Acesta le aparținea ei şi Linei.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile. Lăsă deoparte telecomanda, se duse la bucătărie şi ridică receptorul la al doilea apel.

— Alo?

— Bună, mamă. Auzi vocea plină de entuziasm a Linei.

Madelaine nu-şi putu reține zâmbetul. Lina avea un glas mult prea fericit în ultima vreme, Angel şi Zachary o făcuseră să fie aşa. Cu toate că se simțea puțin geloasă, Madelaine era prea fericită că Lina începuse să-şi găsească drumul, aşa că nu-i mai păsa cine adusese această schimbare.

— Sunt acasă la Vicki Owen. Jucăm Trivial

Pursuit, apoi Zach m-a invitat la film. E în ordine?

Madelaine ar fi vrut să ceară să vorbească cu Vicki, dar ştia că Lina ar fi fost afectată de evidenta ei lipsă de încredere. Între ele se construia o nouă relație, destul de străvezie şi voia să o facă aşa cum trebuia, de data asta.

— Ajungi acasă pe la unsprezece?

— Mamă, nu mai sunt copil!

Madelaine începu să râdă la revolta obişnuită.

— Întotdeauna vei fi copila mea.

— Da. Mamă, ai văzut conferința de presă a tatei?

— Da, ți-am înregistrat-o.

O pauză, apoi Lina spuse cu reținere:

— N-a spus nimic despre mine.

Madelaine simți dezamăgirea din glasul fiicei sale şi se întrebă ce să facă. Ştia că Lina îşi adora nou-găsitul tată şi că asta era ceva periculos de simțit pentru oricine. Dacă Lina nu se maturiza, să-l vadă pe Angel ca pe un bărbat cu defecte şi calități – putea fi rănită. Cu fiecare zi, Lina descoperea imperfecțiuni în armura perfectului ei tată şi fiecare lovitură o durea, o percepea ca pe o dezamăgire.

Ce va face Lina când va realiza că tatăl ei nu era Angel DeMarco, actorul, prototipul băiatului rău, ci doar vechiul Angel, un om mult prea obişnuit?

Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Angel mi-a vorbit despre asta. Nu vrea ca presa să te hăituiască. Dar e foarte mândru de tine.

— Pe tine te-a menționat, spuse ea.

— Sunt unul din medicii care l-au tratat.

Urmă o pauză, apoi:

— Chiar ți-a spus că e mândru de mine? întrebarea ei trăda oarecare îndoială.

— Da, mi-a spus.

— Ei bine, am cheia cu mine. Dacă adormi, intru şi mă duc direct la culcare.

— O, bine, Lina. De parcă aş putea să dorm, ştiind că nu eşti acasă. O să te aştept.

Lina începu să râdă.

— Există întotdeauna o speranță. Ne vedem la unsprezece şi jumătate, mamă.

— Unsprezece. Fii atentă, dar distrează-te. Pune centura de siguranță.

— Mamă… Lina oftă dramatic. Haide…

Madelaine zâmbi la propria-i nervozitate.

— Ai noroc că nu-ți cer să porți casca de siguranță împotriva accidentelor. Salută-i pe Vicki şi pe Zach. Şi, Lina…

— Da?

— Te iubesc.

O altă pauză. Madelaine auzi respirația fiicei sale la celălalt capăt al firului.

— Da, mamă. Şi eu te iubesc.

Madelaine închise telefonul şi se întoarse.

Casa i se părea goală fără Lina. Era uimitor cum chiar şi o adolescentă tăcută şi posacă putea înveseli o cameră. Îşi pregăti un ibric de ceai Earl Grey, apoi luă cana în sufragerie, aprinzând lumina în trecere. Tocmai se pregătea să facă baie, când auzi soneria. Punând cana pe marginea de marmură roz a căzii, se grăbi să deschidă uşa.

Angel stătea în prag, arătând ca şi cum ar fi făcut parte dintotdeauna din casa ei.

— Bună, Mad, spuse zâmbindu-i ca un puştan, făcându-i inima să bată mai tare. Apoi scoase de la spate un buchet de margarete de seră.

Ea îl privi şocată, încercând, ce prostie, să-şi amintească cine îi dăruise ultima oară un buchet de

flori.

— Sunt frumoase, spuse ea, la fel de prosteşte, după cum realiză. Dar nu putea gândi corect. El era atât de chipeş, aşa cum sta în pragul casei ei, pe fondul cerului plin de stele.

El îşi coborî privirea spre buchetul lăsat în jos, apoi o privi din nou.

— Am vrut să-ți cumpăr o duzină de trandafiri roşii, chiar m-am dus la florărie, dar asta mi-a amintit de fosta mea viață. Aşa făceam pentru femei lipsite de importanță. Ridică din umeri. Oricum, am văzut margaretele astea şi mi-am amintit de cele care cresc în fața casei mele... şi mi s-au părut potrivite pentru tine.

Madelaine fu atât de impresionată, încât pentru o secundă nici nu-şi găsi cuvintele. Se simțea ridicolă şi imatură... şi minunată. Se strădui să spună ceva special, dar nu găsi nimic. Nervoasă, arătă cu degetul spre bucătărie.

— Le pun în apă.

El zâmbi.

— Chiar te rog s-o faci.

Ea luă florile şi le apropie de față, simțindu-le mirosul proaspăt. Întorcându-se, îl conduse la bucătărie, de unde scoase o vază ciobită de porțelan, singura pe care o avea. Observându-i privirea, spuse:

— Nu am avut prea des flori în casă.

El o privi lung.

— Ar fi trebuit, îi spuse cu o voce abia conturată, ca o atingere de pană. Iar acum, pune-le în apă ca să putem merge.

Ea le puse în vază, dorindu-şi să fi fost talentată în aranjamentele florale.

— Să mergem? îl întrebă absentă, mutând o floare mai mare în fața celorlalte. Aceasta se frânse în degetele ei şi ea tresări nervoasă.

— Am planuri mari pentru noi în seara asta.

Ea sprijini floarea ruptă pe marginea aurie, ciobită.

— Nu pot ieşi… Lina…

— Lina m-a sunat înainte de a ieşi din casă. Mi-a spus că se duce cu Zach la film.

Ea se întoarse.

— Vrei să spui că avem o întâlnire?

El începu să râdă.

— Observ că acei cincisprezece ani de colegiu n-au fost chiar risipiți.

Ea nu se putut abține să nu râdă. Ideea unei întâlniri cu Angel o făcea să amețească.

— Unde mergem?

Lui îi pieri zâmbetul şi pentru o secundă avu un aer atât de serios, încât ea se gândi că trebuie să fi fost o minciună. Apoi el îi zâmbi din nou.

— O să vezi.

Înainte ca ea să-i răspundă, scoase o bandană neagră din buzunarul pantalonilor şi i-o flutură prin fața ochilor. Ea se uită la bucata de bumbac alb cu negru.

— Ce este asta?

— Te voi lega la ochi.

Ea râse uimită.

— Aşadar, acea stripteuză din Florida spunea adevărul.

— Ia-ți mintea de la articolele ieftine din ziar, doamnă doctor. Am doar o mică surpriză pentru tine.

— Sper că nu vei folosi cătuşe sau lese de câini.

Angel veni spre ea.

— Întoarce-te.

Încet, ea se întoarse cu spatele. El se apropie atât de mult încât îi simți căldura respirației mângâindu-i spatele.

— Închide ochii.

Madelaine se execută. El îi legă bandana la spate. Fiind în întuneric complet, celelalte simțuri ale ei începură să lucreze. Auzi ticăitul liniştit al ceasului de pe şemineu, chiar şi ritmul respirației lor îngemănate, mirosul proaspăt al margaretelor şi căldura moscului de la aftershave-ul lui. Mâinile lui alunecară pe brațele ei şi o întoarseră încet spre el.

Ea îl simțea: stătea exact în fața ei. Căldura corpului lui ajungea în multe locuri. Ar fi vrut să-i vadă ochii, să ştie cum o privea el în acel moment.

Foarte încet, el îi trasă cu degetul conturul buzei de sus, iar ea se înfioră. Apoi îi luă mâna şi o conduse prin încăpere. Ea auzi cum se deschide uşa de la intrare şi îşi simți fața atinsă de aerul rece.

Ea îşi ridică mâna şi atinse bandana.

— Mi se pare ciudată.

— Ai încredere în mine, şopti el.

Ea vru să comenteze, dar dintr-odată i se păru important să n-o facă. Voia să aibă încredere în el, voia cu disperare:

— Bine.

— Stai aici. Mă duc să-ți aduc nişte pantofi comozi şi să sting luminile.

— Camera mea este prima la stânga. Pantofii sunt în dulap.

— Slavă Domnului că mi-ai spus, altfel i-aş fi căutat în frigider.

Ea îi auzi paşii pierzându-se pe hol. Cu atenție,

ieşi pe uşa de la intrare şi se duse pe verandă. Noaptea era plină de sunete. Auzi o uşă închizându-se şi deschizându-se undeva pe stradă. O briză anemică răvăşea ultimele frunze din mărul ei. Adierea rece îi înfioră obrajii şi i se încurcă în păr. Undeva aproape, leagănul de pe verandă scârțâi, iar lanțurile metalice zăngăniră. I se păru că aude un oftat, dar probabil era vântul. Apoi simți parcă mirosul caracteristic al coloniei lui Francis.

— Francis? şopti, simțindu-se ca o proastă.

Angel închise uşa în spatele ei şi o conduse spre leagănul de pe verandă, ajutând-o să se aşeze. Îngenunche în fața ei, îi scoase încet papucii şi o încălță cu pantofii.

Ea se simți ca Cenuşăreasa.

Apoi el o luă de mână şi o conduse pe trepte, şi prin curte, ajutând-o să urce pe scaunul, pasagerului din Mercedesul său. În tăcere, porni motorul şi demară.

Madelaine încercă să înregistreze locurile prin care treceau şi se descurcă destul de bine o vreme. Apoi, multele întoarceri şi cotituri se amestecară

— În mintea ei şi se rezemă de spătarul scaunului, bucurându-se de călătorie.

În cele din urmă se opriră şi el stinse motorul. Ea rămase locului, aşteptând ca el să-i deschidă portiera. Aşteptarea era dulce, în pieptul ei, ca un freamăt. O ajută să coboare din maşină. Îi simți mâinile pe nodul bandanei. După ce o desfăcu, el se aplecă asupra ei, murmurându-i la ureche:

— Bine ai venit în 1978.

Apoi îi scoase bandana, iar ei nu-i veni să-şi creadă ochilor. Se aflau în Parcul Carrington, dar acesta fusese transformat într-un carnaval, un

spectacol dramatic, în culori țipătoare de lumini în întunericul nopții. Erau stele peste tot, căzând

— Din cer, prinse în lumini gălbui, roz şi roşii pe mijloc. O imensă roată Ferris trona în mijlocul tuturor acestora, ca un rege mecanic, întorcându-se pe şina sa bine luminată.

Ea simțea magia carnavalului învăluind-o, trăgând-o undeva spre trecut, până când redeveni o tânără, aflată la marginea eternității, cu băiatul visurilor ei. Semăna atât de mult cu ceea ce fusese cândva. Mirosea a popcorn, a unsoare şi a multe altele. Sunete, conversații, strigături, şi muzică realizată mecanic pluteau în aerul liniştit al nopții.

Se întoarse spre el mută de uimire.

— Cum ai ştiut că toate astea vor fi aici?

El zâmbi, aşezându-i o şuviță după ureche.

— Eu le-am adus aici. Pentru tine… şi pentru mine…

Ea scutură din cap.

— Vrei să spui că…

— Fosta mea doctoriță este un tiran. Am ştiut că nu mă va lăsa să ies în public, aşa că i-am angajat pe aceşti indivizi, l-am promis că voi purta masca în preajma lor, că n-o voi scoate decât pentru tine.

— Nu mai ai nevoie de mască, ştii…

— Ai de gând să stai aici să analizezi întâlnirea noastră, sau să te bucuri de ea?

Ea se uită la aleea centrală, viu colorată, închizând ochii se bucură de tot. Trecutul şi prezentul se îngemănară în mintea ei, până când nu mai existară decât ea şi Angel şi magia carnavalului.

— Mă voi bucura.

— Slavă Domnului! El îi luă mâna în palmele sale şi o trase spre lumini. Râzând, ea îl urmă

atârnându-se de mâna lui, când el o duse înapoi în locul în care începuse totul.

25

Madelaine şi Angel porniră mână în mână pe aleea principală. În jurul lor, explozie de lumini, culori şi sunete. Vânzătorii strigau, râzând, îndemnându-l pe Angel să-şi încerce norocul la aruncarea inelului, să cumpere popcorn sau să se fotografieze cu Heloise, femeia grasă de la cabina cu numărul şase.

Madelaine era vrăjită de toate acestea. Cu fiecare pas se simțea mai tânără. Trădarea lui Angel nu mai avea aceeaşi semnificație, dădu uitării zilele şi nopțile în care aşteptase să se întoarcă. Nu mai putea purta acea greutate, nu acum, când se simțea mai uşoară decât aerul şi tânără... atât de tânără...

— Priveşte! Angel îi arătă o cabină aflată pe aleea principală şi o duse într-acolo. Ea se împleticea după el râzând, atârnându-se de mâna lui.

La cabină, îşi puse masca şi se aplecă peste marginea de lemn. Un vânzător, un bărbat cu chipul marcat de vreme, rânji la el.

— Vrei să câştigi un bibelou pentru fata ta, domnule?

Madelaine observă că se uita la el şi simți că nu mai poate respira. Era o pereche de cercei roşii de plastic care atârnau pe un suport din lemn.

Ştia că n-ar fi trebuit să se uite la el în acest moment. Dacă ar fi făcut-o, el i-ar citi totul în ochi. Ar fi ştiut ce înseamnă acest moment pentru ea, ce o face să simtă faptul că el îşi amintise. Dar nu se putea uita în altă parte.

Când li se întâlniră privirile, ea se înfioră.

— Cerceii, şopti.

El îi zâmbi şi îi atinse obrazul cu gingăşie.

— Ei bine, voi, îndrăgostiților, strigă omul cu voce foarte puternică, zăngănindu-şi centura. Vrei să cânți sau… ce?

Angel zâmbi.

— Sau ce…

Înainte ca Madelaine să întrebe ce voia să spună, el o luase de mână şi o trăgea pe aleea principală. Râzând, ea se prinse de el, lăsându-se condusă. Numai când ajunseră la marginea bâlciului, înțelese unde o ducea el. Îşi ținu respirația şi simți o uşoară durere de inimă.

O dusese la copac, copacul lor.

Amintirile reveniră năvalnic, strivindu-i pieptul, până când abia mai putu să respire.

El îngenunche în iarba veştejită, trăgând-o alături. Fără o vorbă, îi dădu drumul la mână şi începu să scobească pământul, săpând până ce la genunchii lui se formă o grămadă de pământ.

— I-am găsit, spuse el în cele din urmă, scoțând cerceii roşii, murdari, din pământul negru şi umed. Îşi scoase masca de pe față, lăsând-o să atârne în jurul gâtului, apoi se întoarse spre ea.

Madelaine se uită la cerceii aceia ieftini, din plastic, amintindu-şi ultima lor noapte împreună, când se întinseseră sub acest stejar bătrân şi-şi promiseseră să se iubească mereu.

O durea să-şi amintească toate astea: întotdeauna o duruse. Dar în noaptea asta, cu cerceii în mâinile lui, cu mirosul de popcorn, cu magia din aer, nimic nu mai putea s-o rănească.

— Ți-ai amintit, murmură ea, muşcându-şi buza

de jos. Când îl privi, lacrimile izvorâră şi îi curseră pe obraji. Nu putea să le oprească, nu voia.

El folosi unul din degetele pline de pământ ca să-i îndepărteze o şuviță căzută pe ochi.

— Ce ne-am spus atunci? Cuvinte nebuneşti de adolescenți, despre o dragoste care nu se va sfârşi, despre aceşti cercei care ne vor aminti întotdeauna de iubirea noastră…

Ea se forță să râdă şi vru să spună ceva banal, dar nu reuşi decât să zică cu un glas răguşit:

— Cuvinte prosteşti.

El nu zâmbi.

— N-au fost cuvinte prosteşti. Tu ai spus să-i lăsăm aici. În felul acesta, o parte din noi va trăi veşnic sub acest stejar bătrân. Când vom fi şi noi bătrâni, vom reveni aici cu nepoții noştri.

— O, Dumnezeule, şopti ea. Exact aşa am spus.

— Am încercat să uit, Mad. Am alergat, am alergat, până n-am mai avut unde să mă duc. În majoritatea timpului am uitat, dar vorbele au rămas permanent aici, îngropate în mine. Îi luă mâna în palmele sale şi-i puse bijuteriile acelea ieftine şi murdare în palmă: nu te-am uitat niciodată. Ştiu că asta nu face ca lucrurile să fie perfecte, dar n-am uitat niciodată…

Ea ar fi vrut să-i spună *te iubesc,* chiar acolo, voia atât de tare să-i spună, încât vorbele îi arseră gâtul.

— Nici eu nu te-am uitat.

Nu asta ar fi trebuit să-i spună, dar avea curaj doar pentru atât. Momentul acela însemnase prea mult: nu-l putea primejdui cu cuvinte pe care el nu era pregătit să le audă.

— Să mergem cu roata Ferris, spuse el.

Ea zâmbi, încuviințând. El o ridică în picioare şi o

ținu aproape. Împreună, sprijinindu-se unul de altul ca doi adolescenți îndrăgostiți, porniră pe aleea principală. Pe la jumătatea drumului, ea cumpără o vată de zahăr ars şi rupse o bucată din banda lipicioasă.

El se opri în fața roții Ferris, scuturând din cap.

— Nu-mi vine să cred că mănânci aşa ceva în fața unui bolnav de inimă.

— Nu ți-a plăcut niciodată.

În ochii lui se citi uimirea, apoi îi zâmbi.

— Am uitat cât de bine mă cunoşti.

Ea mai rupse o bucată şi o băgă în gură.

El scoase bandana şi-i şterse amestecul lipicios de pe nas.

— Ar fi trebuit să ai în copilărie chestii din astea, îi spuse el.

Ea încercă să râdă, dar nu era amuzant şi amândoi o ştiau.

— Haide. El o luă de mână şi o duse spre roata Ferris. Cea care o acționa, o fată cu părul vopsit şi cu piercing într-o nară, se uită evident impresionată la Angel.

— Domnul DeMarco… spuse ea. Dumneavoastră ne-ați închiriat pentru noaptea asta?

El încuviință.

— Ne vom da mult timp în roată, draga mea? O trase pe Madelaine pe scaunul lung şi lat, acoperit cu plastic negru şi îi puse bara de siguranță. Apoi îi făcu semn cu degetul fetei. Călătoria lor începu cu un geamăt mecanic şi imediat fură ridicați de pe rampă.

Madelaine se rezemă, privind cerul nopții. Scaunul se balansă, şi-i ridică vertiginos sus şi mai sus în întuneric, până când fură înconjurați doar de stele,

care erau destul de aproape ca să le poată atinge. Aleea din mijloc ajunse doar un amestec estompat de lumini galbene şi albe.

Angel o luă pe după umăr şi o trase spre el. La distanță auzeau flaşneta veselă a caruselului şi fâsâitul mecanic al cercului.

Dar acolo sus, sub pătura de stele şi atinşi de lumina semilunii, carnavalul li se părea la milioane de mile distanță.

Angel se întoarse spre ea:

— Mad…

O notă anume din glasul lui o sperie; părea atât de serios. Se temu brusc că asta era tot, că făcuse acest gest pentru a-şi lua rămas-bun. Poate că de data asta voise să facă totul cum se cuvenea. Acum avea o fiică la care să se gândească, nu mai dorea să părăsească oraşul pe o Harley-Davidson.

— Nu spune nimic, murmură ea, privind în ochii lui, ştiind chiar în momentul acela că nu va mai putea să-l uite. Dacă va pleca din nou, prefera ca el să facă acest lucru, să-şi ia ce-i aparținea şi să plece. Nu putea suporta despărțirea.

— Am vrut să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Ea răsuflă uşurată. Îi era recunoscătoare pentru ce nu-i spusese, astfel încât îi luă o secundă să realizeze ce auzise.

— Îmi mulțumeşti că ți-am salvat viața? înghiți cu greu. Asta a fost, Angel? îi mulțumeşti cardiologului? Cuvintele ei sunară amar.

El îi zâmbi blând.

— Nu. Nu-ți mulțumesc că mi-ai salvat trupul fizic, deşi apreciez asta. Se aplecă spre ea şi îi atinse obrazul, zâmbindu-i cu tandrețe. Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața. Fără tine în

ultimele săptămâni n-aş fi avut puterea să merg înainte. Probabil aş fi băut până n-aş mai fi putut şi aş fi dat bir cu fugiții. Dar tu… şi Lina, mi-ați dat alt sens.

Ea nu ştiu ce să-i spună.

— Acum eşti Mad a mea, spuse el râzând, ridicându-i o şuviță căzută pe față. O să te sărut chiar acum, Mad. Dacă ai ceva împotrivă… zâmbind se aplecă spre ea.

Ea îl privi vrăjită de dorința din ochii lui. Dorința de a săruta şi a fi sărutată de el era irezistibilă şi înainte de a-şi da seama, se şi aplecase spre el.

El îi luă fața în mâinile sale şi se jucă cu degetele prin părul ei încâlcit, ridicându-i fața spre el. Încet, o sărută.

Gura lui se potrivi perfect cu gura ei, aşa cum fusese cu mulți ani în urmă. Totul începu cu tandrețe, încet, după atâția ani pierduți, ani de singurătate. Ea se agăță de el, sărutându-l cu dăruire, de parcă putea atrage acea scânteie esențială chiar în sufletul ei, de parcă ar fi putut să ia o parte din el în această călătorie magică.

Sărutul se amplifică devenind periculos şi perfid. Limba lui alunecă în gura ei gustând, explorând, memorând, iar ea era tot agățată de el, gemând, mulându-şi trupul după al lui.

Roata Ferris se poticni, dar îi ridică înapoi, în sus, spre stele. Madelaine abia observă. Nu simțea decât o puternică nevoie de a fi atinsă, ținută în brațe şi mângâiată de acest bărbat.

Călătoria lor se opri brusc.

— A fost de-ajuns, Angel?

Madelaine se retrase din brațele lui, privind-o pe acea tânără, care acționase roata. Fata îi zâmbi.

— Cred că e de-ajuns, spuse Angel, punându-şi masca la loc. Haide, Mad.

Madelaine se simțea destul de uşoară, încât să zboare. El o luă de mână şi o conduse împleticindu-se spre aleea din mijloc. S-au plimbat ore întregi, vorbind, râzând, amintindu-şi vremurile bune, dând uitării tot ce fusese rău. Angel era ca de obicei mai darnic ca viața, întinzându-le bancnote angajaților când treceau pe lângă ei, dând autografe, stând să fie fotografiat.

În cele din urmă, se întoarseră la intrare. Acolo se opriră să discute cu un domn în vârstă cu o haină de lână veche, jerpelită.

— Primul grup de puşti va veni mâine la ora zece. Fă-i să se distreze şi vei fi bine răsplătit.

Madelaine se încruntă când plecară.

— Ce-a fost asta? Care copii?

El ridică din umeri.

— Am aranjat ca mâine un grup de copii de la Fundația „Pune-ți o dorință" să aibă doar pentru ei carnavalul. Ei şi copiii de la ortopedie. Nu e mare scofală.

Madelaine îl fixă cu privirea.

— Te-ai schimbat cu adevărat.

El îşi dădu jos masca şi îi zâmbi.

— Ai coborât din roata Ferris cu hainele pe tine. Asta e o schimbare.

Ea nu clipi.

— Ce te face să crezi că vreau să rămână aşa.

El înghiți cu greu şi încetă să zâmbească.

— Urcă în maşină.

— Unde…

El descuie portiera şi o deschise.

— Să mergem.

Angel nu-şi dorise niciodată cu atâta disperare să facă dragoste cu o femeie, ca acum. De fiecare dată când o privea pe Madelaine, simțea dorința crescându-i în piept. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine şi probabil mare parte din cea a lui Francis ca să coboare din roata Ferris fără să-i smulgă hainele de pe ea.

Numai la asta se gândise la bâlci dorind-o, tânjind după ea, şi cu toate astea, conştient că ea era chiar alături, se speria ca de moarte. Conduse încet pe străzile goale la acea oră, cu mâinile transpirându-i pe volan. Încercă să nu se gândească că va face dragoste cu ea, dar momentul acesta revenea obsesiv, chinuindu-l. Îl plănuise, visase la el, dar…

Putea s-o facă? Asta era întrebarea care-l paraliza, care făcea ca transpirația să-i curgă pe frunte. Nu ştia dacă putea face față din punct de vedere fizic. Înainte de operație? Nicio problemă, dar asta fusese cu foarte mult timp în urmă.

Când ajunseră la destinație, abia putea să rostească o frază coerentă. Opri Mercedesul în curbă şi stinse motorul. Ea respiră cu greutate şi se întoarse spre el. El nu mai trebui să aprindă lumina interioară ca să-i vadă chipul. Ochii ei erau larg deschişi, nu clipea şi-şi muşca nervoasă buza de jos.

— De ce ne aflăm aici? îl întrebă încet.

El deschise portiera, lăsând lumina să se reverse pe fața ei.

— O să vezi. Vino.

Simți că ea are rețineri şi se forță să le ignore. Se gândise mult la acest moment, dar era ceva care trebuia făcut. Unii demoni puteau fi ținuți sub control, alții trebuiau înfruntați. Vârî mâna sub scaun după o lanternă, apoi coboră din maşină şi

aşteptă răbdător.

După un minut care i se păru foarte lung, ea atinse mânerul şi deschise portiera. Coborî, trânti uşa şi se uită la casa unde oprise el. Casa tatălui ei.

Era acolo sus pe deal ca un castel, o siluetă neagră pe fondul cerului înstelat. Lumina lunii strălucea în geamuri, adunându-se pe barele de la dormitorul ei. Galeria cu piloni albi adăpostea treptele din față de ploaie şi arunca umbre asupra suporților. Patru coşuri din cărămidă se ridicau de pe acoperiş. O poartă de fier forjat, cu vârfuri ascuțite, împiedica pătrunderea intruşilor. Părea întunecată şi furioasă, acea casă în care crescuse ea. Copaci scheletici se aliniau de-a lungul gardului, cu ramuri în care se aflau ultimele frunze ale toamnei.

— Mai lipseşte semnul pe care scrie Bates Motel, zise Angel zâmbind forțat.

Madelaine nu-i întoarse zâmbetul.

— Haide, Mad, îi spuse el încet, întinzându-i mâna.

Ea veni încet spre el, strecurându-şi mâna mică, rece, în palmele lui. Fără o vorbă, el o conduse spre uşa de la intrare, apoi căută o piatră. Găsind una, se trase în spate pregătit s-o arunce în geamul de la fereastra camerei de zi.

Ea îl opri.

— Ce faci?

— Încerc să găsesc o modalitate de a intra.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

— Foloseşte cheia. Este sub cărămida detaşabilă, de sub treapta de sus.

El privi în jos şi văzu cărămida liberă.

— Nu este la fel de amuzant…

Ea nu zâmbi.

— Încearcă mai bine cu cheia.

El găsi cheia sub mortarul sfărâmat al ascunzătorii şi o introduse în broască. Uşa se deschise cu un scârțâit. Lumină încăperea întunecată cu lanterna şi se îndreptă spre holul şi mai întunecat, ținând-o strâns de mână. Trântind uşa în urma lor, o conduse prin hol, trecând de bucătăria aceea masivă, într-o încăpere întunecată care fusese cândva biroul tatălui ei. Chiar şi acum după atâția ani, mirosea a țigară şi degaja putere.

El găsi o cutie cu chibrituri în buzunar şi îngenunche în fața şemineului imens de marmură albă. Luând lemne din vasul de cupru de pe cămin, aprinse focul. Flăcările izbucniră şi cuprinseră lemnele lungi, uscate. Căldura izbucni în încăperea rece, dar ea continua să stea acolo tremurând, fără să se mişte. Se duse la ea şi-i luă mâinile în palmele sale. Când privirile li se întâlniră, el îi văzu neliniştea şi cuvintele pe care şi le pregătise îi rămaseră în gât.

— De ce ne aflăm aici? Ştiu ce sentimente ai pentru casa asta.

El îi simți teama din glas şi îl duru, aşa cum îl duruse de multe ori în trecut. Nu ştia detaliile celor petrecute în acea casă, cu acel om meschin şi nebun care fusese tatăl ei, dar ştia că fusese foarte afectată.

— Aici s-a întâmplat şi mi s-a părut normal să fie şi locul unde se termină… şi poate începe.

— Nu te înțeleg.

El privi în jur. Era aşa cum şi-o amintea, cu excepția acelui strat fin de praf de pe mobilă şi a mirosului slab de mucegai. Candelabrele de argint

înnegrite de fum, lipsite de strălucire mai aveau încă lumânări albe, groase. Două fotolii imense din piele de culoarea vinului de Burgundia se aflau într-un colț. Ferestrele lungi şi murdare încadrau şemineul ca între paranteze cu geamurile pe jumătate acoperite de draperii prăfuite. Acelaşi covor din blană de urs acoperea mare parte din podeaua groasă.

— Aici mi-am vândut sufletul pentru zece mii de dolari.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse ea şi el ştiu că aşa gândea. Dar erau prea multe între ei, era prea mult ca el să pretindă că nu-i făcuse ceea ce-i făcuse. Dacă voiau să aibă şansa unui viitor, el trebuia să-şi asume trecutul.

— Ştiu că nu trebuie să vorbim despre asta, dar trebuie să-mi cer iertare pentru ce am făcut. Ştiu că scuzele nu înseamă mare lucru, doar câteva cuvinte extrem de uzitate, dar îmi pare rău, Mad. Gâtul i se strânse. Dacă aş fi ştiut...

Ea continuă să tacă. O venă subțire pulsa la baza gâtului ei. Arăta ca o căprioară speriată, gata să fugă.

— Ce să fi ştiut?

— Aveam şaptesprezece ani. Ce ştiam eu despre viață? Tu ai fost prima fată de care m-am îndrăgostit şi ai făcut ca totul să pară al naibii de uşor, ca şi cum aş fi găsit o jucărie ucigaşă într-o cutie cu biscuiți Cracker Jack. El îi atinse obrazul, simțindu-i moliciunea catifelată şi zâmbi. N-am ştiut că nu voi mai simți asta niciodată, sau că imaginea ta mă va urmări. N-am ştiut că-mi voi petrece restul vieții visând la o fată pe care am părăsit-o.

Privirile li se întâlniră. Era atât de diferită de acea

adolescentă de care se îndrăgostise.

— Am înțeles întotdeauna ce ai făcut, ştii asta. Chiar te-am iertat un pic, sau am crezut c-am făcut-o, până ai apărut din nou. Tata era un om puternic, nu poți nega. Ea râse gutural. Ştiu asta mai bine ca oricine.

Madelaine îi oferea o ieşire uşoară, pe care el nu voia s-o accepte. Înainte de operație ar fi făcut-o, dar nu şi de data asta. Era prea important să fie cinstit de dragul amândurora.

— N-a fost din cauza tatălui tău. L-aş fi putut înfrunta. Eu am fost de vină. Mi-a fost teamă să jur că te voi iubi până la sfârşitul vieții. Scutură din cap. Însărcinată sau nu, ştiam că mă vei iubi întotdeauna, erai o fată față de care trebuia să mă angajez pe termen lung. Şi mai ştiam că dacă vei jura să mă iubeşti tot restul vieții, aşa va fi. M-ai fi iubit…

Ea avea lacrimi în ochi.

— Da.

— Asta m-a speriat, Mad. Nu mă puteam descurca, nu puteam face față dragostei tale, nu la şaptesprezece ani, nici măcar anul trecut. Ştiam că aş fi fost un ticălos, că m-aş fi învârtit în jurul tău bând prea mult, făcând lucruri pe care le-am făcut întotdeauna. Veni mai aproape şi-i cuprinse încet fața în palme. Nu mai sunt acel puşti speriat. Acum ştiu ce vreau.

— Nu mai spune nimic, Angel, te rog…

El ştia ce gândea ea. Se temea că el îi va spune c-o iubeşte, apoi îi va frânge inima din nou. El ar fi vrut s-o învinovățească, dar ea avea toate motivele să-şi protejeze inima de el. Nu-i rămânea de făcut decât să continue până când, într-o zi, ea va crede din nou

în el.

Se gândi la toate lucrurile pe care i le-ar putea spune, la toate cuvintele de care s-ar putea folosi ca să-şi exprime dragostea, dar în final acestea erau doar cuvinte şi ea le mai auzise de la el. Preferă să se aplece spre ea, să cuprindă chipul ei frumos şi fragil în palmele sale, s-o sărute încet, profund, aşa cum nici nu şi-ar fi imaginat când erau adolescenți. Nu ştiuse nimic despre dragoste. Nu ştiuse pe atunci cum îți răsucea sufletul şi te făcea să te simți ca şi cum ai fi de sticlă. Cum uneori, ca acum, te simțeai atât de fragil încât un vânt puternic putea să-ți distrugă sufletul.

— Spune ceva, zise el cu blândețe.

Ea strânse cerceii în pumn, apoi îi lăsă să cadă fără zgomot pe podea.

— Nu vreau să vorbesc. Vreau…

— Ce? o întrebă el. Ce vrei? Spune-mi şi voi muta munții din loc ca să-ți aduc.

— Pe tine, şopti ea. Un zâmbet destins, seducător îi apăru pe chip. Îşi aruncă un pantof care se lovi de scuipătoarea din colț. Celălalt lovi piciorul biroului sub formă de gheară. Pe tine te vreau, Angel DeMarco.

El începu să respire sacadat. Dacă inima lui ar fi fost conectată la sistemul său nervos central şi-ar fi pierdut controlul, bătând cu disperare. Dar inima lui îşi păstră ritmul constant, fără exagerări, înghiți, observând că i se uscase gâtul. Ea începu să-şi descheie puloverul, iar el o prinse de mână. În clipa în care o făcu, se simți ca un idiot. Încercă să o înşele cu un zâmbet, dar ea citise adevărul în ochii lui.

— Nu ştiu dacă o pot face, Mad, şopti el, simțind

umilința ca pe un nod rece în stomac.

Ea nici nu zâmbi, nici nu pretinse că nu înțelege.

— Medicul te-a sfătuit să reiei relațiile sexuale când te vei simți... dispus.

Un zâmbet înflori în colțul gurii lui.

— Trebuie să recunosc că m-a incitat, când mi-a spus asta.

— Şi acum? îl întrebă ea cu blândețe descheindu-i cămaşa.

El scutură din cap.

— Nu ştiu. Poate ar trebui să mai aşteptăm...

Ea zâmbi şi-i mai descheie un nasture. Palma ei i se răsfiră pe piept. Îi simțea fiecare deget fierbinte, ca un tăciune, pe carnea moale a pieptului lui.

— Oare ar trebui?

El nu se putea concentra când ea îi făcea toate astea. Îi simțea degetele lucrând agile la cămaşa lui, unghiile ei zgâriindu-i carnea de pe piept.

Îi scoase cămaşa, dând la iveală cicatricea roşie.

El avu un moment de ezitare, de nesiguranță, însemna atât de mult faptul c-o iubea, încât se temea că nu va putea face dragoste cu ea. Se temea că această nouă inimă va ceda.

Ea se ridică pe vârfuri şi-i sărută cicatricea. Buzele ei erau calde şi se lipeau de pielea cea nouă, iar el se înfioră ca răspuns. Nu mai putea sta departe de ea. Ar fi vrut s-o strivească la pieptul său, să se îngroape adânc, adânc în ea, să nu poată spune unde începea ea şi se termina el.

Cu un geamăt, o prinse în brațe şi o sărută cu o pasiune pe care n-o mai simțise până atunci. O sărută până se simți sufocat de atâta dorință. Încet, se lăsă pe covorul din blană de urs, iar ea îl urmă, cu degetele încă pe nasturii cămăşii lui. Când

atinseră covorul, ea îi scoase cămaşa şi o aruncă deoparte.

El îi scoase puloverul verde, moale şi-l aruncă peste cap, apoi îi desfăcu sutienul şi-l lăsă să cadă printre degetele sale tremurânde pe blana de urs. Ea îngenunche pe covor în faţa lui, cu sânii strălucind, perfecţi, în lumina flăcării. Îşi ridică mâinile ca să-i acopere.

— Copilul…

El îi îndepărtă mâinile, privind acele vergeturi mici, fine pe care încerca să le ascundă. Privind-o, înţelese că ea avea impresia că nu mai este la fel, că trupul ei de femeie nu se putea compara cu cel al fetei pe care o iubise odinioară.

Foarte încet, se aplecă spre ea, cuprinzându-i sânii mici şi rotunzi, cu palmele sale.

— Eşti foarte frumoasă, îi şopti, aplecându-se să sărute sfârcul moale al unui sân.

Ea se înfiora şi lăsă să-i scape un mic geamăt, apoi se arcui spre el. El îi prinse sfârcul cu gura, descheindu-i blugii şi o împinse în jos pe covor.

Îi scoase blugii, apoi lenjeria intimă, până când ea rămase în lumina focului, complet goală, în afară de o pereche diafană de ciorapi. El căută adânc în buzunar după un prezervativ şi-l scoase aruncând folia subţire pe podea.

Trăgându-se înapoi, îşi scoase restul hainelor şi le aruncă spre uşă, apoi veni lângă ea sărutând-o, mângâind-o, până ea se arcui, implorându-l încet, cu vorbe abia rostite care îi puseră la încercare controlul de sine.

El se retrase, respirând greu. Inima lui pompa într-un ritm iritant de calm, amintindu-i astfel că nimic nu era normal.

— Nu ştiu, Mad… şopti el.

— Nu-ți face probleme. Ea luă prezervativul şi-l desfăcu, lăsând să cadă pe podea bucățelele de folie. Zâmbind se lăsă în jos. Degetele ei se strânseră în jurul lui, mângâindu-l. Până acum totul pare bine.

Mâinile ei făceau o adevărată minune. El gemu, închizând ochii.

— Vrei să continuăm? îi şopti ea lingându-i lobul sensibil al urechii.

El se simțea ca drogat. Nu putea face altceva, decât să încuviințeze. Îşi simțea gâtul prea uscat ca să poată articula cuvinte. O simți cum îi pune prezervativul şi-l netezeşte.

Cu un geamăt profund el trecu deasupra, sărutând-o. Săruturi lungi, electrizante, care-l făcură să-şi piardă controlul. O simți cum preia din nou inițiativa, orientându-l în interiorul ei. Simți nevoia să termine chiar atunci, dar reuşi să se abțină, muşcându-şi tare buza de jos. Madelaine se atârnă de gâtul lui, şoptindu-i numele, şoldurile ei frecându-se de el, venindu-i în întâmpinare. Ajunseră într-un ritm numai al lor vechi precum timpul, dar lui Angel i se păru nou. Cu un efort incredibil el îşi ținu în frâu dorința, aducând-o pe ea aproape, tot mai aproape de limită…

Simți că ajunse la apogeu. Propria sa eliberare fu explozivă. După aceea, el a rămas întins pe covor lângă ea, respirând greu.

— N-a fost aşa când eram adolescenți, spuse el.

Ea zâmbi, strângându-se la pieptul lui.

— Nu chiar. A fost un fel de „Beat the Clock” pe atunci.

Râseră amândoi ținându-se în brațe, amintindu-şi alte şi alte lucruri. El îşi rezemă capul pe sânii ei şi

îi privi corpul în lumina gălbuie a focului, trasându-i cu degetul o urmă pe pântece. Era atât de frumoasă... Nu voia să întrerupă acest moment de intimitate. Voia ca acesta să continue la nesfârşit, cu sufletul legănat de căldura atingerilor ei, de zâmbetul ei. Dar cum să-i spună un bărbat ca el aceste vorbe unei femei ca ea? Care ar fi acele cuvinte magice care ar face-o să creadă că tocmai au făcut ceva special şi că în sfârşit el s-a maturizat suficient ca să înțeleagă?

Nu-i veneau în minte astfel de cuvinte, aşa că-şi folosi trupul ca să-i spună c-o iubeşte, că nu se mai sătura de ea. Mâinile, buzele, limba, le folosea pe toate ca s-o preaslăvească, până când ea țipă de plăcere, şi se prăbuşi la pieptul lui. Au rămas aşa încleştați vreme îndelungată. Apoi, cu un râs tremurat, ea încercă să se retragă.

— Ar fi bine să mergem...

— Nici vorbă. El o trase şi mai aproape, până când trupurile lor ajunseră un întreg, fără granițe. Cred că nici nu este miezul nopții încă.

Ea se rostogoli, zâmbindu-i. Părul ei se revărsă într-o cascadă de castaniu şi de miere mângâiat de lumina focului, iar buzele îi erau umflate şi bombate de sărutările lui. Sfârcurile îi mângâiară pieptul lui gol.

— Bine ai venit la întâlnirea cu un părinte unic.

Cuvintele au fost ca atingerea unei lame de cuțit. El clipi.

— Asta fac acum, am întâlnire cu tine?

Ea se încruntă brusc. Nervoasă, îşi aşează o şuviță în spatele urechii.

— Păi... cum i-ai spune altfel?

El ridică o mână şi îi atinse obrazul, trasând

conturul buzei superioare. Se întrebă brusc cum putea să supraviețuiască un bărbat care iubea atât de mult o femeie? Dacă ea voia putea să-i scoată sufletul şi să-l strivească sub picior. Exact aşa cum îi făcuse şi el.

Pentru prima oară el înțelese, cu adevărat, ce-i făcuse acelei adolescente frumoase şi încrezătoare de şaisprezece ani şi fu copleşit de ruşine. Şi mai mult decât ruşine era regretul profund şi dureros. O privi, iubind-o atât de mult încât îl durea.

— Eu aş spune că mă îndrăgostesc.

26

Eu aş spune că mă îndrăgostesc.

Timp de o secundă, Madelaine nu se putu mişca, nici respira. Stătea lângă el, încă goală pe blana de urs umedă. Îşi muşcă buzele, temându-se brusc că ar putea spune ceva ce n-ar trebui spus, că vorbele odată rostite nu mai pot fi retrase.

Acum, nu mai voia să se gândească la trecut, dar acesta revenea, insinuându-se abia şoptit în sufletul ei, cu paşi mici. Tot ce-şi spuseseră vreodată sălăşluia între ei, plutea în aerul pe care-l respirau. Atât de multe din visurile ei erau îngemănate cu ale acestui bărbat că i se făcu teamă, atât de teamă să-l lase să aibă din nou putere asupra ei. Şi totuşi o făcuse deja.

Se întoarse spre el. Buzele i se desfăcură într-o rugă, o invitație tăcută. El se ridică de pe podea şi-i întinse mâna. Ea ştiu că el se mişca încet, de parcă se temea că ea va dispărea. Ea nu se mişcă. Mâna lui trecu deasupra brațului ei gol, înfiorând-o.

— Angel…

Numele lui căzu de pe buzele ei într-un susur de dorință.

Ea privi în ochii lui verzi, vrăjită de posibilitățile văzute acolo. Observă cu foarte mare certitudine, aşa cum nu mai văzuse în viața ei, că el nu mai era băiatul acela de la şaptesprezece ani. În ochii lui era o durere nouă, profundă, teamă şi regret că ea înțelesese. Era şi el în felul său la fel de speriat de acest moment ca şi ea. Şi văzând asta, teama şi lipsa lui de siguranță au fost ca o atingere caldă, calmă, ca o boare peste propria ei nesiguranță.

El o sărută, o atingere uşoară ca o briză, ceea ce îi marcă într-un fel sufletul, mai profund ca orice gest de dragoste. Brațele ei se strânseră în jurul lui aducându-l mai aproape. Unul câte unul, anii de singurătate şi de pierderi păreau că o părăsesc. Când el se retrase, ea văzu aceeaşi mirare în ochii lui, care îi marca şi ei sufletul.

— Ah, Madelaine, spuse el. Doar atât, nimic mai mult, dar ea înțelese ca şi cum i-ar fi spus tot.

La ora douăsprezece şi patruzeci, Lina închise televizorul şi se ridică. Pentru a zecea oară în zece minute se uită la ceasul de pe cămin. Curcanul roşu cu maro din mucava, făcut de ea la grădiniță se afla alături, ca o aducere aminte că urma Ziua Recunoştinței.

Unde naiba era mama?

Îşi încrucişă brațele şi începu să străbată încăperea. Aprinsese toate luminile, dar tot i se părea întuneric şi se simțea un pic cam singură. Pentru prima oară se afla singură acasă la asemenea oră. Dacă mama avea vreo urgență la spital, Francis venea să stea cu ea. Asta îi aminti din nou ce mult îi lipsea Francis şi oftă din greu. Se

aşează în fotoliul mare din faţa uşii şi rămase acolo aşteptând, bătând neliniştită cu piciorul în podea. Mama nu avea dreptul să lipsească atât de mult, nu ştia că Lina va fi îngrijorată peste măsură? Când vorbise cu Angel mai devreme, el îi spusese că avea de discutat cu mama în seara asta... De discutat. Aşadar, unde erau?

Privi spre telefon şi se gândi să sune la spital. Dădu să se ridice, dar reuşi să se controleze. Era ridicol să-şi facă astfel de probleme. Mama avea treizeci şi trei de ani: putea să lipsească toată noaptea, dacă voia. Dar mama nu era aşa. Madelaine era prea responsabilă să facă aşa ceva. Era doar vina lui Angel.

Brusc, începu să-şi pună întrebări în privinţa lui. De fapt, ce ştiau despre el? Intrase brusc în viaţa lor, doar cu promisiuni, zâmbete şi distracţie. Dar avea o reputaţie oribilă. Dacă o merita, dacă se culcase cu oricine îi ieşise în cale şi uitase numele femeilor dimineaţa. Dacă era vreun ucigaş în serie, iar poliţia nu-l bănuia pentru că era Angel DeMarco, dacă...

— Controlează-te Lina, îşi spuse cu voce tare, încercând să-şi alunge supărarea. Mama e bine. Probabil l-a făcut să meargă cu douăzeci şi cinci la oră şi să poarte cascheta împotriva accidentelor.

Dar nu-i venea a crede că aşa era. În adâncul inimii simţea că era ceva în neregulă. Îşi aminti telefonul pe care-l primiseră la miezul nopţii legat de Francis şi inima ei începu să bată cu putere.

Se uită nervoasă la aparat. Un asemenea telefon putea veni în orice moment, putea răzbate în sufragerie ca fulgerul, şi să te lase arzând... avea nevoie de Zach chiar acum, cineva cu care să

vorbească. Cu coada ochiului văzu afară luminile unei maşini…

— Slavă Domnului!

Mercedesul intră pe alee şi opri. Farurile se stinseră.

Lina rămase cu brațele încrucişate, privind pe fereastră, aşteptând ca ei să între. Ei n-o făcură. În cele din urmă, au coborât din maşină şi au pornit pe alee, fără să se grăbească. S-a auzit un clic şi uşa s-a deschis. Mama şi Angel au intrat în casă, mână în mână, privindu-se pierduți, cu ochi strălucitori. Brusc, Lina se simți exclusă. Aşa ar fi vrut s-o privească Angel pe ea, numai pe ea. Ştia că se comportă prosteşte şi copilăreşte, dar era afectată. Dumnezeule, ce mult o durea! îşi dorise un tată care să fie al ei şi numai al ei. Cel mai bun prieten din lume. Felul în care se priveau, de parcă ar fi fost îndrăgostiți, o făcu pe Lina să se simtă furioasă.

— Mamă? şopti ea.

Ei se arătară uimiți de parcă nici nu observaseră că ea se afla în încăpere şi indiferența lor o răni şi mai mult. Mama clipi repede, trăgându-şi mâna din mâna lui Angel.

— Bună, fetițo, îi spuse cu o voce joasă. Credeam că dormi de acum. Nu trebuia să ne aştepți.

Cuvintele ei fură ca nişte săgeți, care o loviră în plin. Nici nu se gândiseră la ea, o uitaseră cu desăvârşire.

Ea râse cu amărăciune.

— Mda. Ca şi cum aş fi putut să adorm fără tine. Îi aruncă aceste cuvinte mamei şi simți un uşor tremur nervos, când aceasta tresări. Mama făcu un pas spre ea. Faptul că o privea cu înțelegere înrăutăți lucrurile.

— Nu aveai de ce să te temi, fetițo. Nimic nu poate schimba ceea ce simțim noi pentru tine.

Lina ştia că era o minciună. Dacă mama îl iubea pe Angel, se schimba totul, şi ea nu voia. Îşi voia vechea viață înapoi, îl voia pe Francis în leagănul vechi de pe verandă şi pe mama ocupată în grădina cu trandafiri.

Simțea că este gata să explodeze, fără să ştie din ce motiv. Ca şi cum visele ei de copil se năruiau. ÎI fixă pe Angel.

— Spuneai că eşti prietenul meu. Cuvintele o durură lăsând-o afectată şi furioasă. Brusc vru să-l rănească, să-i rănească aşa cum o răniseră şi ei., Nu eşti tatăl meu, spuse pe un ton rece. Ai inima lui, dar nu eşti el. Vocea i se întrerupse şi această manifestare de slăbiciune o înfurie. Nu meriți inima lui.

— Lina! exclamă mama cu duritate.

— Taci! şuieră Lina.

Angel se încruntă brusc şi felul în care i se modificară trăsăturile fu înspăimântător. Îşi aruncă haina spre sofa şi aceasta atinse un lampadar. Lampa de cristal se prăbuşi pe podea.

— Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel mamei tale, domnişoară.

Neaşteptata lui încercare de a se comporta ca un tată o făcu să râdă. Dar el nu era tatăl ei. Tatăl ei era în ceruri acum. El n-o privise niciodată astfel, niciodată n-o făcuse să se simtă ca o intrusă în propria-i casă.

— Nu eşti tatăl meu.

— Lina, spuse mama, cred că nu vorbeşti serios.

— Nu ştii ce vreau să spun. Nici nu mă cunoşti. Te urăsc... Te urăsc. Se auzi ridicând glasul, ştiu că

era o greşeală, dar nu se putu opri. Mânia şi durerea îi sfâşiară sufletul.

— Du-te în camera ta, îi spuse Angel pe un ton calm, care o făcu să tremure. Ieşi de aici. *Acum.*

Lacrimile se iviră, pişcându-i ochii. Se întoarse cu spatele spre cei doi şi se împletici orbecăind pe hol, fugind spre camera sa. Dar odată ajunsă acolo nu i se mai păru camera ei. O simți străină şi strâmtă. Deschise fereastra şi se strecură afară.

Scoțându-şi bicicleta aflată într-o parte a verandei, sări în şaua dură de plastic şi porni în grabă pe şosea. Furia o mâna să apese pedalele depărtându-se în grabă de casă.

Când ajunse la colț începu ploaia. Picăturile inegale, mici, se cerneau asupra ei căzând în boabe strălucitoare pe mânerele bicicletei ei. Vântul îi biciui părul şi-i pişcă ochii. Cu fiecare milă străbătută, simțea că visurile pe care le născocise despre tatăl ei erau tot mai îndepărtate. Fusese o naivă să creadă în el, să creadă că un străin putea să între în viața ei şi să-i devină *tată.* Ar fi trebuit să ştie…

Mi-e teamă că-ți va frânge inima.

Auzi din nou avertismentul mamei şi se simți mai prostuță şi mai naivă. Doar ştia că visele nu se împlinesc întotdeauna. De ce fusese atât de naivă?

Pe strada Laurel îşi aminti petrecerile de sâmbătă noaptea, organizate de o fundație din Quilcene Park. O luă la stânga şi merse cu viteză în josul dealului. Zece minute mai târziu, luă ultimul colț şi trecu zbârnâind pe stradă spre vechiul parc. Roțile subțiri ale bicicletei traversau canelurile drumului, iar degetele înghețate strângeau mânerele de cauciuc. Îşi opri bicicleta la marginea parcării asfaltate şi

privi în jur. Aşteptă tulburată ca cineva să-i strige numele, s-o bată pe spate, să-i spună că era binevenită la petrecere.

Dar nu veni nimeni. Copiii se aflau de-a lungul râului şi în jurul focului. Auzea râsete şi zgomotul de conversații. Dar cu cât se apropia mai mult de foc, cu atât observa că participanții nu erau aşa de mici cum credea. Se gândise că era o petrecere pentru cei din clasele medii, dar un grup de băieți aflați în jurul focului păreau a fi deja la colegiu sau aşa ar fi trebuit să fie.

— Zach, murmură ea dorindu-şi ca el să fie chiar acum cu ea. Dar era prea târziu să-l sune acasă, iar el nu avea ce căuta la o petrecere ca aceasta.

Vârându-şi mâinile adânc în buzunare, încercă să pară detaşată, ca şi cum ar fi fost de-a casei şi trecu pe lângă grupurile de elevi, căutând pe cineva cu care să discute.

În cele din urmă ajunse la malul râului şi rămase acolo urmărind curenții care se formau.

Mânia pe care o simțise mai devreme se disipase şi fără fierbințeala dată de ea începu să simtă frigul. Îşi aruncă capul pe spate când trecură un băiat şi o fată pe lângă ea. Lina şi fata, care era chiar Cara Milston se priviră în ochi. A fost un moment de recunoaştere, plin de uluire, din partea amândurora. Cu mult timp în urmă, prin clasa a şaptea fuseseră foarte bune prietene, dar cu timpul se îndepărtaseră. De obicei, majoreta şi fata cea rea nici nu se mai priveau.

Lina simți brusc că regretă ceea ce fusese odată. Se întrebă cum ar fi fost dacă nu şi-ar fi schimbat prietenele în clasa a opta, dacă n-ar fi început să fumeze la râu înainte de şcoală, dacă n-ar fi luat

prima înghițitură de whisky la paisprezece ani. Voia înapoi toate astea acum, o voia înapoi pe Cara, cea mai bună prietenă, cu care putea discuta.

Tresărind, Cara îi aruncă un zâmbet rapid, şi trecu mai departe.

Lina oftă din greu şi se lăsă în genunchi pe malul râului. Simți nisipul rece, umed, înfrigurând-o, dar nu-i păsa.

Nu-şi mai amintea de când nu se mai simțise aşa de singură. Totul în viața ei era o glumă. Nimeni nu se afla alături de ea când avea nevoie. Chiar şi acum, când se găsea în mijlocul celei mai grozave petreceri şcolare ea era singură. Uitată.

Brusc îşi dori ca lucrurile să fie altfel. Nu voia să fie supărată pe mama ei, nu voia să aibă accesele de furie care pentru ea erau la fel de normale ca şi respirația. Voia să discute cu mama şi cu tatăl ei, să le spună că-i iubeşte.

Dar se simțise exclusă când ei veniseră acasă. Şi, în loc să discute cu ei ca un adult, ea făcuse o scenă şi fugise.

Visul ei legat de dorința de a avea un tată părea la fel de îndepărtat, ca visul nocturn al unei fetițe. Acum nu mai voia decât să-l iubească şi să fie iubită pentru ceea ce reprezenta. Şi asta însemna că trebuia să-l iubească şi ea pentru ce era el.

El nu era Francis şi nici nu va fi vreodată. Francis o iubise în felul său calm, tandru. Angel era diferit. Era ca ea. Puternic şi cu temperament vulcanic. Lucrurile nu se puteau desfăşura cu Angel aşa cum voia ea… Dar ea ştia oare ce voia?

— Nu, murmură în noapte. Nu ştiuse până în acest minut. Voia ca ei să fie o familie, toți trei. Şi o familie nu apare peste noapte, nu apare fără isterii,

sentimente rănite şi scuze.

Lacrimi fierbinți îi apărură sub pleoape şi se scurseră pe obraji, amestecându-se cu stropii reci de ploaie şi căzându-i apoi pe pantalonii murdari de noroi. Se plictisise să alerge şi să fie furioasă tot timpul, se plictisise de sentimentul că nu aparținea nimănui. Se gândi acasă, la curtea perfectă gen Martha Stewart, la grădina de trandafiri a mamei şi la leagănul de pe verandă dăruit de Francis de Crăciun şi dorul îi strânse inima.

O familie, realiză ea, însemna să se ducă acasă.

Angel trânti uşa de la dormitor.

— Nu este acolo.

Se întoarse privind-o pe Madelaine. Deschise uşa vrând să zică ceva, dar cuvintele refuzau să se formeze. Ea stătea în camera de zi, fără să zâmbească, fără să se mişte, iar roşeața care-i marcase obrajii mai devreme fusese înlocuită de o paloare ca de ceară. Îşi muşcă buza de jos şi se uită îngrijorată la uşa de la intrare.

— M-ai auzit? Nu e acolo. Ar trebui să chemăm poliția, să facem ceva. Era evident că ridicase glasul, dar nu se putuse controla. Panica o simțea în sânge rece ca pe gheață. Alergă spre uşa de la intrare şi o dădu de perete.

Nu văzu decât întuneric. O ploaie molcomă începuse să cadă pe potecă, răpăind şi pe acoperişul de deasupra capului. Ea ieşise undeva, singură, în toată această întunecime, singură, nervoasă şi rănită.

Ce naiba se întâmplase? Cu ce greşise? Madelaine veni lângă el. Auzi paşii ei tăcuți care acopereau respirația lui inegală. Ea îi atinse încet brațul şi el simți că încerca să-l consoleze, dar nu voia să fie

consolat.

— N-am ştiut, şopti el. Simțea regretul ca pe un gust amar în gură. Realiză brusc cât de uşor luase totul până acum, cu câtă uşurință acceptase greutatea de a fi părinte.

— Ce n-ai ştiut?

Simți tandrețea întrebării ei şi asta îl făcu să se simtă mai rău. Se întoarse spre ea şi pentru o secundă, privindu-i ochii îngrijorați, nu putu să respire. Nu putea fi tatăl Linei sau iubitul lui Madelaine... dar mai ales nu putea fi ce fusese Francis pentru ele.

Francis.

Fratele lui ar fi ştiut ce să facă într-un moment ca acesta, ce să spună, cum să procedeze ca să fie bine. Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii de parcă s-ar fi rugat. *Ce să fac acum, Franco?*

Întrebarea îl descumpăni. Încet, se întoarse spre Madelaine şi ce văzu în ochii ei îl făcu să se ruşineze până în adâncul sufletului. Ei îi păsa de el chiar şi acum, vedea asta, simțea asta şi cu toate că ar fi vrut s-o prindă în brațe, să-i simtă căldura, nu o făcu.

— N-am ştiut ce înseamnă să fii tată. Am crezut că pot doar să fiu alături de ea, ca un prieten. Am crezut că mă va iubi necondiționat şi nu-mi va cere niciodată nimic din ce nu-i pot da. În clipa când rosti aceste cuvinte ştiu cât de egoiste şi de lipsite de semnificație erau. Închise ochii şi tăcu, dezgustat de sine însuşi. N-am ştiut că va fi aşa de greu. Cum te-ai descurcat singură toți anii aceştia?

Ea îl atinse; mâna ei caldă îi mângâie obrazul rece şi umed.

— Ar fi trebuit să-ți spun ce înseamnă să fii

părinte.

El deschise ochii şi furia reveni cu putere.

— Nu ține de tine, Madelaine. Nu te culpabiliza. Eu am greşit. Eu. N-ar fi trebuit să-i spun că voi fi tatăl ei, m-am angajat la asta de parcă ar fi fost vorba de alegerea unei haine. Nu m-am gândit.

Ea îşi retrase mâna.

— Ce vei face în această privință? Toată viața ai fugit de astfel de lucruri, Angel. Vrei să fugi din nou, să-ți alini teama cu o sticlă de tequila, să uiți ce tare doare?

Cuvintele ei îl loviră puternic. Tresări.

— Nu ştiu.

— Asta nu este de-ajuns. Ea se va întoarce, dacă procedează ca de obicei se va întoarce într-o oră şi va fi furioasă ca un bărzăun. Ce-i vei spune? Bine ai venit, sau rămas-bun?

El scutură din cap.

— Nu-mi pune greutatea asta pe umeri, Mad. Nu sunt destul de puternic…

Ea îl prinse de umeri şi îl scutură tare.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui asta, nu de data asta. Nimeni nu este de ajuns de puternic pentru a fi părinte. O facem orbeşte, cu credință, dragoste şi speranță. Asta-i tot, Angel. Ne temem, ne temem până în măduva oaselor, dar continuăm să fim părinți.

El se calmă. O scânteie de speranță apăru în inima lui.

— Tu te mai temi de ea?

Ea scoase un sunet exploziv care semănă aproape cu râsul.

— M-am temut încă din clipa în care mi-au pus-o în brațe. De fiecare dată când se duce la şcoală,

acasă la vreo prietenă, sau la vreo întâlnire mă tem. Mă tem pentru ce ar putea lumea să-i facă frumoasei mele fiice, mă tem pentru ce aş putea să-i fac eu. Asta nu dispare niciodată, niciodată. Trăieşti cu teama, o iubeşti şi asta este pentru totdeauna. Eşti aici pentru ea totdeauna.

El oftă lung, cutremurându-se.

— Nu ştiu dacă pot face asta.

Ea se retrase.

— Numai tu poți hotărî Angel. Numai tu.

27

Lina opri bicicleta la capătul drumului. Luminile erau aprinse în casa ei. Vedea umbre mişcându-se în dreptul ferestrei de la camera de zi. Un sentiment descurajant de ruşine o încerca, dar reuşi să-l alunge.

Duse bicicleta şi o rezemă de perete. Încet, urcă treptele de la verandă care scârțâiau şi se opri la uşa de la intrare. Făcându-şi curaj, apăsă pe clanță şi deschise uşa.

Mama şi tatăl ei se aflau în capetele opuse ale încăperii. Se întoarseră spre uşă ca unul şi înghețară.

Mama îi zâmbi, un zâmbet tandru, plin de înțelegere, care o făcu pe Lina să vrea să plângă din nou.

— Bună, fetițo.

Lina se uită la tatăl ei, dar el îi evită brusc privirea. Teama pe care reuşise s-o controleze o luă din nou în primire, lovind-o cu putere. Stricase totul, toanele ei stupide de puştoaică stricaseră tot. Fugi spre dormitor şi trânti uşa în urma ei. Deschise

casetofonul şi îl dădu la maximum. Se prăbuşi pe pat şi încercă să plângă, dar lacrimile care o ardeau atât de tare nu voiau să curgă. Umerii i se încovoiară şi lăsă capul în jos, uitându-se la picioare.

— O, Doamne, şopti.

Ea se gândi la felul în care arătase mama mai înainte…

Părul îi era răvăşit, iar puloverul îi era încheiat doar pe jumătate la nasturi, ochii îi erau cețoşi şi blânzi şi părea să nu se mai oprească din zâmbete.

Fericită. Mama arăta fericită. Iar ea îi luase asta, le luase tuturor fericirea.

Cineva bătu la uşă.

— Pleacă, şopti ea, aşteptând să audă zgomotul paşilor pe scări. Mama se oprea întotdeauna câteva minute, apoi pleca. Mâine vor pretinde amândouă că nu s-a întâmplat nimic.

Dar auzi din nou bătaia, mai tare, mai insistentă. Lina o ignoră, dar uşa se dădu brusc de perete. Un tablou înrămat al lui Brad Pitt, de opt pe zece, se prăbuşi pe podea, împrăştiind bucăți de sticlă pe covorul albastru.

Angel umplea tot cadrul uşii. Sprâncenele lui negre erau încruntate, iar zâmbetul permanent îi dispăruse. Părea şovăielnic şi bolnav. Abia aruncându-i o privire păşi în cameră şi închise încet uşa în urma lui. Traversă încăperea şi închise casetofonul, apoi se întoarse încet cu fața spre ea.

— Pleacă, îi spuse ea. În clipa în care rosti cuvântul, vru să nu-l fi rostit. Voise să spună de fapt, nu pleca.

El rămase pe loc, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Uite, cred că n-am procedat cum trebuie. Nu ştiu nimic despre cum ar trebui să fie un tată. Oftă şi se aşează lângă ea. Patul scârțâi. Dar ştiu un singur lucru: femeia de dincolo te iubeşte, iar tu i-ai rănit sentimentele în seara asta. Știi că ai făcut-o. Ea simți o undă de regret şi-i evită privirea. El o luă încet de bărbie forțând-o cu fermitate, dar şi cu blândețe să-l privească. Te-ai comportat ca un copil egoist şi mi-a fost ruşine cu tine. Ție ar fi trebuit să-ți fie ruşine.

Ea ştia că el spunea adevărul şi o duru. Simți ț cum lacrimile reapar şi încercă să le şteargă cu mâneca, dar ele continuau să curgă.

— Ştiu… ştiu… şopti.

Ea aşteptă ca el s-o aline, să-i spună că nu era vina ei, sau că era în ordine să fii răzgâiată uneori, sau că o înțelegea – toate lucrurile pe care i le-ar fi spus mama. Dar el tăcu, lăsând-o să simtă povara propriei ruşini.

În cele din urmă îi zâmbi, ridicându-i o şuviță de păr căzută pe față.

— Este greu să creşti, dar cel puțin nu trebuie să-ți tai inima ca să faci asta.

Astfel îi reaminti ce-i spusese ea.

— Eu… îmi pare rău de ce am spus… n-am vrut să… ştii despre inimă…

El oftă încet.

— Şi pe mine m-a speriat, Angelina. Francis poate că a fost cel mai bun om de pe lume, dar eu nu-l pot înlocui, nici măcar nu pot încerca. Dar… tăcu, privind-o.

Ea simți ca şi cum totul ar fi rămas suspendat între ei. Nici măcar nu putea respira.

— Dar ce?

— Am greşit afirmând că vreau să-ți fiu prieten. A fost răspunsul unui copil la întrebarea unui matur. Acum ştiu ce doresc cu adevărat.

— Ştii?

— Vreau să-ți fiu tată. Şi dacă mă laşi să încerc, voi da tot ce pot.

Ea se simți din nou podidită de lacrimi care ardeau şi usturau.

— Şi eu vreau asta, spuse ea cu un mic sughiț de plâns.

— Nu va fi uşor. Eu nu fac lucrurile aşa cum trebuie, ca de exemplu în seara asta. Ar fi trebuit să-ți spun că vreau să ies cu mama ta. Ar fi trebuit să-ți spun c-o iubesc, că vreau să fim o familie. Dar indiferent ce se întâmplă între noi doi, asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Eşti fiica mea şi te iubesc.

Lina se aruncă spre el, îmbrățişându-l.

— Şi eu te iubesc, tati.

El o mângâie pe păr. Atingerea lui fu moale şi tandră şi o făcu să se simtă în siguranță pentru prima oară.

— Acum cred că mai ai de discutat cu cineva, nu?

Ea privi în ochii lui verzi şi văzu că este acceptată. Asta îi dădu putere. Se ridică încet în picioare. La uşă se opri şi se uită înapoi, la el. El îi zâmbi.

— Poți face asta.

Şi ea putu, ştia asta acum. Se întoarse şi părăsi încăperea, pornind pe hol spre camera de zi.

Mama stătea lângă şemineu. Îşi muşca buza de jos, aşa cum făcea întotdeauna când era nervoasă şi Lina înțelese cât de mult şi de des o rănise.

Mama, care o iubea şi care o va iubi, indiferent ce…

— Îmi pare rău, mamă, spuse încet, dorindu-şi să poată retrage totul, toate vorbele lipsite de respect, cruzimile, răutățile. Madelaine îi aruncă un zâmbet tandru, de înțelegere.

— Te iubesc, fetițo.

Lina se aruncă în brațele deschise ale mamei, strângându-se la pieptul ei.

— Şi eu te iubesc, mamă.

Volumul de ornamente era uluitor. Peste tot unde se uita vedea curcani şi pelerini şi cornul abundenței, suporturi de lumânări, farfurioare de lumânare, piese de mijloc. Stând în fața şemineului, simțind căldura flăcărilor la picioare, privi setul de decorații de pe poliță. Un curcan de culoarea ruginei, pe jumătate pictat, din carton, trona în mijloc. Lina îşi mâzgălise numele pe una din aripile strânse.

Se duse spre ele, trecu de la o piesă la alta, atingându-le pe fiecare. Simțea ca şi cum s-ar fi întors în timp. Singurele decorații cumpărate de la magazin erau lumânările, restul fuseseră făcute de Lina la şcoală. Din perioada grădiniței data curcanul. Primul an de şcoală era reprezentat de pălăria pelerinului, confecționată dintr-o sacoşă de cumpărături; clasa a doua era reprezentată de un vas de argilă de forma şi culoarea unui bostan.

Zăbovi asupra vasului, trecând cu degetele peste suprafața alunecoasă. Cu fiecare an se vedeau progresele făcute în scrisul şi talentele ei artistice. Încercă să şi-o imagineze la cinci ani, cu codițe lungi, negre, zâmbind, ştirbă, dând buzna pe uşa de la intrare cu ultima ei comoară, dar nu şi-o putea imagina concret şi această incapacitate îl întrista. Lipsise atât de mult din viața ei… atât de mult… nu

avea cum să recupereze. Nu putea recupera anii pierduți.

Ziua Recunoştinței.

Se forță să nu se mai gândească la trecut, ci la viitor. Era adevărat, nu fusese aici s-o țină în brațe în prima ei zi de viață, sau s-o ducă de mână în prima zi de şcoală, dar acum era şi nu mai pleca nicăieri. Va fi aici la căsătoria ei şi-şi va duce primul nepot la şcoală.

Se întoarse, gândindu-se că acele emoții din pieptul său s-ar putea traduce cumva în vorbe perfecte de dragoste, dar nimic nu ieşi.

Preferă să le urmărească pe cele două femei din viața sa. Madelaine era ocupată cu o rețetă de sos fără grăsime şi, după chipul ei concentrat, înțelese că lucrurile nu mergeau bine. Lina aşeza masa. Nu văzuse niciodată atâtea desfăşurări de forțe pentru o masă. Mama niciodată nu se agita atât la Ziua Recunoştinței, asta era sigur. Dezgropă o amintire din copilăria sa.

— Cine vrea carne albă? Auzea vocea gravă a mamei, străbătând prin întunericul din rulotă. Nu-i răspundea nimeni. Un minut mai târziu, se împiedica venind din bucătărie cu două meniuri de curcan Hungry Man, şi le arunca pe masa maro. Al tău e pe tejghea, Angel, n-am putut să le car pe toate.

Nici nu adusese antreurile, că băutura îşi şi făcuse efectul. La mijlocul frazei, căzuse cu fața în piureul de cartofi cu sos. El şi Francis râseseră, apoi plânseseră, şi duseseră tăvile de cositor în cameră. Se aşezaseră împreună pe canapeaua lăsată, mâncând, privind la televizor şi vorbind.

Frați…

— Masa e gata. Vocea lui Madelaine îl aduse pe Angel la realitate. Amintirile înceţoşate ale trecutului păliră.

Clipi şi se uită la masă. Lungă şi ovală, acoperită cu o faţă de masă albă de olandă era punctată de lumânări aprinse şi acoperită cu farfurii cu mâncare. Plecă din faţa şemineului, îndreptându-se spre sufragerie. Pe la jumătatea drumului, se opri. Puncte de culoare pătaseră albul perfect al feţei de masă şi îi trebui o secundă să realizeze ce vede. Erau trei seturi multicolore pe material. La un capăt al mesei, pe fiecare parte a porţelanului de la masă, erau două monograme albastru-marin, iar pictat odată cu ele se afla un nume şi o dată: *Madelaine, 1985.* La stânga, un set mic, roşu, pe care sta scris *Lina.*

La capătul mesei se afla un set galben: *Francis.*

Peste masă privirea Linei o întâlni pe a lui.

— Noi… le-am făcut cu mult timp în urmă. N-am crezut că…

Angel îşi văzu propriul loc lângă al lui Madelaine. Fără monograme, desigur, doar şerveţele albe de fiecare parte a farfuriei sale. Asta îl făcu să se simtă ridicol de nepotrivit.

În cele din urmă, Madelaine ieşi din bucătărie, aducând un vas cu vopsea verde. Îi surprinse privirea şi se opri. El nu putu să nu observe paloarea obrajilor ei şi tremurai uşor al buzei de jos.

— Este o tradiţie de familie, spuse ea încet. Îi zâmbi tandru. E puţin cam încurcat.

El luă vopseaua şi pensula din mâinile ei şi fără o vorbă îşi vopsi palmele, apoi le lipi de fiecare parte a farfuriei sale. Când termină, se uită la ce făcuse, apoi la restul mesei şi simţi că a ajuns acasă.

— O să pictez 1996 deasupra mâinilor tale după-masă, îi spuse Lina.

Angel se duse să se spele pe mâini. Când se întoarse, Madelaine şi Lina şedeau deja la masă. Se uitau amândouă la amprentele lui Francis din capul mesei, la locul lui gol.

Nu-şi imaginase cât de grea va fi această primă sărbătoare fără Francis. Ar fi trebuit să-şi imagineze, dar n-o făcuse. Încet, se aşeză pe locul său. Tăcerea se instală între ei şi… aromele îl făcură să saliveze.

— Sunteți norocoase amândouă, începu el încet. Aveți atâtea amintiri cu el pe care nu le veți pierde niciodată. Tradiția voastră l-a adus la această masă cu noi şi va fi aici întotdeauna, spiritul lui dăinuind în acele amprente galbene.

O auzi pe Lina trăgându-şi nasul şi o văzu ştergându-şi ochii.

— Am atâtea să-i spun şi lui şi ție, dar va trebui să le facem pe toate deodată într-o zi de vacanță. Asta ar fi vrut Francis.

Madelaine îşi ridică privirea spre el şi îi zâmbi peste masă; întinse mâna spre el.

— Cred că tu trebuie să tai curcanul. Angel simți năluca fratelui său aplecându-se asupra lui, suflându-i în ureche, când întinse mâna după cuțit. O mie de lucruri i se aglomerară în minte, lucruri pe care voia să le spună, avea nevoie să le spună, dar rosti doar:

— Haide, frățioare, arată-mi cum să tai pasărea asta.

Tocmai se ridica în picioare, când auzi o voce cunoscută: *începe cu pieptul, Angel. Dumnezeu ştie că ar fi trebuit să te pricepi la asta.*

Angel se trezi râzând. Când îşi ridică privirea,

Madelaine şi Lina îi zâmbeau, şi nu mai aveau lacrimi în ochi.

Şi începu să taie curcanul.

Decembrie se instală în Seattle cu un strat scârțâitor de zăpadă. Norii groşi erau jos pe cer, estompând totul, în afară de câteva raze ale soarelui slab. Copacii goi tremurau pe marginea drumului, vântul era un vaiet continuu prin ramurile lor goale. Seara abia începuse să întunece orizontul.

Angel simți un uşor tremur nervos, în timp ce conducea spre casa lui Madelaine. Fusese acolo zeci de nopți şi dimineți de când făcuse dragoste prima oară cu ea, dar astăzi locul părea diferit. Gheața acoperise cărămizile de pe drum, strălucind şi pe şindrila acoperişului. Frigul făcea totul să pară fragil, sticlos.

Lăsă motorul să meargă şi coborî din maşină. Rotocoale de fum se ridicau din țevile de eşapament şi dispăreau în aerul înghețat.

Se îndreptă spre uşa de la intrare şi se opri, aranjându-şi costumul albastru-închis, apoi ciocăni.

Lina deschise uşa. Purta o rochie verde de catifea cu guler alb de dantelă şi o eşarfă mare albă. Era atât de frumoasă! Simți o bucurie imensă; după toți anii şi momentele pierdute, era aici întinzându-şi mâna spre tânăra frumoasă, care îi era fiică.

— Ce face fiica mea preferată? o întrebă.

Ea îi zâmbi.

— Bine. Totul e gata?

El ridică din umeri, simțind cum îi revine starea de nervozitate.

— Sper că da. Ieri am discutat cu părintele MacLaren de un milion de ori. A spus că felul în care am ales muzica este... neobişnuit, dar m-a lăsat să

fac aşa cum am vrut.

De data asta, zâmbetul ei fu destul de nesigur.

— Bine.

El îi luă mâna şi o privi în ochi.

— Eşti pregătită?

Ea încuviință, dar înainte să poată răspunde, Madelaine ajunse în spatele lor în camera de zi. Lina se dădu un pas în spate şi Angel intră în casă.

Nu-i venea să creadă cât de fermecătoare era Madelaine. Purta un costum elegant, albastru-marin şi un singur şirag de perle. Îşi netezi dungile materialului.

— De ce mă priveşti astfel?

— Nimic. Haide, să mergem, răspunse el.

Pentru o secundă, ea păru speriată şi el o înțelese. El îi întinse mâna şi zâmbi când ea i-o luă.

— Nu te teme, îi şopti el.

Au părăsit toți trei casa şi au urcat în Mercedesul încălzit. Fără o vorbă, fiecare cu gândurile şi amintirile sale s-au îndreptat spre biserică.

Angel a oprit maşina. Biserica mare de cărămidă strălucea sub ultimele raze ale soarelui. Gheața strălucea pe pervazurile ferestrelor şi pe acoperişul înclinat.

Împreună, mână în mână, s-au îndreptat spre aleea care ducea la uşile mari ale bisericii. Primul lucru pe care l-a observat Angel au fost lumânările; erau pretutindeni zeci şi zeci de lumânări albe în candelabre de argint şi de alamă, iar luminile lor dansau pe pereți. Crengi de brad erau prinse de-a lungul stranei, ținute laolaltă cu funde albe, imense. Altele erau aliniate pe peretele de apus, crengile verzi drapate cu funde aurii sclipitoare şi lumini mici, albe.

Iar la altar se afla o ghirlandă imensă în formă de inimă, făcută din trandafiri albi şi crenguțe de brad, cu panglici aurii. În mijlocul ghirlandei era o fotografie a lui Francis cu chipul său zâmbitor, cu mâna ridicată în semn de victorie.

Părea atât de tânăr, de naiv, şi plin de viață…

— O, Doamne, şopti Angel lovit de durere.

— N-am văzut fotografia asta de mult, spuse Madelaine încet. Am făcut-o la lacul Crescent, cu vreo trei veri în urmă…

El auzi acea nuanță guturală a glasului ei şi aproape cedă. I-a trebuit toată puterea să-şi controleze durerea. S-a întors spre ea şi văzând tristețea care se instalase profund în ochii ei încercă să-i zâmbească. Ar fi vrut să-i spună din nou ce mult însemna pentru el, dar nu-şi putea găsi cuvintele. Nu aici, nu acum, când Francis părea atât de aproape, iar durerea provocată de dispariția lui era atât de înspăimântător de reală…

Ea îi atinse obrazul şi el porni, realizând cât de mult stătuse acolo fără să spună ceva, uitându-se în ochii ei.

— Nu ştiu dacă o pot face. Se uită la lumea adunată în spatele lor.

Zâmbetul ei fu plin de încredere.

— Sigur că poți. Nu este înmormântare, ci doar o mesă care să-i celebreze viața.

El încuviință şi închise ochii o secundă, încercând să alunge durerea care continua să i se strecoare în suflet. Şi-ar fi dorit să fie ocazia de a sărbători viața lui Francis, dar Dumnezeule, era atât de greu! Cum puteai sărbători, când îți doreai doar să te strecori într-o gaură şi să nu mai ieşi de acolo?

Le urmă pe Madelaine şi pe Lina spre rândul din

față al stranei, şi se aşează în genunchi. Se gândi imediat la Francis, cum ar fi râs fratele lui mai mare văzându-l pe Angel îngenuncheat în casa Domnului…

Angel se atârnă de acea amintire. Acela era Francis pe care voia să şi-l amintească. Nu preotul, ci fratele mai mare, care încerca să-l protejeze… bărbatul care avusese grijă de Madelaine şi de Lina atâția ani şi nu ceruse nimic de la nimeni, ci îşi permise doar să le iubească.

După ce trecu ceva timp, părintele MacLaren se îndreptă spre altar cu roba sa albă radiind sub lumina lumânărilor.

— Ne-am adunat cu toții la această sărbătoare spre a ne aminti de unul dintre noi. Părintele Francis Xavier DeMarco a fost una din luminile strălucitoare ale acestei parohii. Toți vi-l amintiți ca pe un om blând, tandru, care se afla aici întotdeauna, pentru oricine avea nevoie de el, gata să vă zâmbească şi să-şi deschidă inima. I-am plâns dispariția dintre noi şi o vom face în continuare, chiar dacă acum sărbătorim plecarea lui la Dumnezeul pe care l-a iubit atât de mult în timpul vieții. Se întoarse ridicând o mână spre Angel. ÎI avem alături de noi pe fratele părintelui Francis, care n-a putut să ia parte la înmormântare şi doreşte acum să spună câteva cuvinte despre fratele său.

Madelaine îl strânse încet de mână.

Angel înghiți cu dificultate. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, acela de a se ridica în picioare. Nesigur pe picioarele sale se îndreptă spre altar şi se aşeză lângă părintele MacLaren.

Privi adunarea aceea şi brusc se simți nelalocul

lui. Toți oamenii aceştia străini îl cunoşteau pe Francis mai bine decât el; oricare din ei avea cuvinte mai bune, mai veridice de spus.

Tristețea care a urmat a fost copleşitoare. Angel şi-a plecat capul. După un timp, care a părut câteva ore, şi-a regăsit glasul.

— Cu toții cunoaşteți un alt Francis, diferit de ceea ce ştiu eu, începu cu blândețe găsindu-şi drumul prin întuneric, rostind cuvintele clar, cu pauze. Voi vorbiți de un Francis blând şi iubitor, un preot, dar eu nu l-am cunoscut aşa. Eu îmi amintesc un frate mai mare care mă aştepta mereu să mă conducă acasă după antrenamentele de fotbal, cu toate că avea mii de alte lucruri mai bune de făcut. Un puştan înalt şi slab cu un zâmbet şmecheresc, care întotdeauna credea tot ce era mai bine despre mine, chiar şi când l-am dezamăgit. Un băiat care fura prăjiturile cu mine cândva, apoi mă făcea să le mănânc pentru că a risipi hrana era un păcat mai mare decât a o fura. Cunoşteam un tânăr care mă ținea în brațe când plângeam şi mi-a promis că într-o zi va îndrepta lucrurile… dar nu i-am dat niciodată ocazia s-o facă. Cred că mă gândeam că mi-era teamă să cred în el: adevărul este că în mine mi-era teamă să cred. Dacă aş fi… oftă. Dacă aş fi făcut-o, nu m-aş afla aici vorbindu-vă despre un om pe care l-am iubit, dar nu l-am cunoscut…

El se întoarse şi privi fotografia lui Francis din ghirlandă şi brusc simți un dor cumplit de fratele său. Nu putea recurge la amintirile sale, nu putea găsi una despre care să vorbească. Voia să găsească ceva care să-i facă pe toți să râdă, să facă ceva diferit, ceva care să nu doară atât de tare.

Dar nu ştia ce să facă, să spună sau să gândească, în afară de: *îmi lipseşti, Francis, îmi pare rău…*

O văzu pe Madelaine ridicându-se în picioare din mijlocul mulțimii. Se întoarse spre conducătorul corului şi îi făcu un semn rapid din cap. Auzi cum acesta începu să scotocească după casete, apoi izbucni muzica: „That Old Time Rock and Roll" a lui Bob Seger şi Silver Bullet Band.

Versurile ajunseră la el ca un vechi prieten… *acea muzică făcută să-ți aline sufletul…*

Muzica izbucni în biserică într-un fel sălbatic, cam nepotrivit şi-l duse înapoi în zilele copilăriei, în acele zile nebuneşti când el şi Francis erau nedespărțiți, când se aveau doar unul pe altul. Dansau după o muzică chiar ca aceasta, râdeau şi o puneau iar şi iar la acel aparat vechi din sufragerie.

Se uită la Madelaine şi văzu că râdea printre lacrimi. Observă acea privire sticloasă, absentă şi ştiu că şi-l amintea pe Francis. Francis al lor. Nu acel preot liniştit, serios, ci blondul care ştia să adune oamenii la un loc, cu ochii albaştri şi zâmbetul care părea să însufleţească o încăpere, cu o inimă la fel de mare ca ziua de mâine.

Într-o tracțiune de secundă îşi aminti toate astea, vremurile bune şi pe cele rele, nopțile când râseseră şi dimineţile când plânseseră. De parcă nu-şi putea imagina de ce lăsase toate astea în urmă, sau de ce nu se mai întorsese acasă niciodată. La acest gând simți lacrimile cum îi inundă ochii şi câteva secunde nu se mai putu concentra. Biserica strălucitoare începu să plutească în fața lui, până când nu mai fu nimic, doar un amestec de flori albe şi lumânări care pâlpâiau. Ştia că-şi va aminti întotdeauna mirosul

din această biserică, iar de acum înainte, când va mirosi a brad şi a trandafiri se va gândi la fratele său mai mare.

Am revenit acasă, Franco… strânse din ochi, fără a se ruşina de lacrimile care-i curgeau pe obraji. *Sunt din nou acasă, frate, şi de data asta nu mai plec nicăieri.*

Gândurile i se aglomerară în minte şi încercă să le sorteze, să găsească cuvintele pe care să i le ofere omului pe care-l iubea atât de profund, dar în final realiză că nu conta. Nu era o chestiune de cuvinte, de scuze sau amintiri, ci de simplitatea dragostei.

Doar atât. Dragoste. Dragoste de frate, de tată, de familie. Şi dragostea nu era ca trupul material, nu pleca niciodată. Rămânea în interiorul tău, amestecată cu momente şi amintiri.

Deschise ochii încet şi le văzu pe Madelaine şi pe Lina printre lacrimile care-i ardeau ochii. *O să am grijă de ele, Francis. Jur pe Dumnezeu c-o voi face.*

Muzica se opri brusc şi tăcerea se instală din nou, învăluind biserica. Angel se uită la mulțime şi realiză că oamenii nu-i erau deloc străini. O văzu pe bătrâna doamnă Costanza de la florăria din colț şi pe domnul Tubbs de la garajul de pe Strada zece, pe domnul Fiorelli farmacistul…

Se concentră asupra lui Madelaine şi Linei şi le zâmbi din inimă, tremurând.

— Nu vă pot mulțumi de ajuns. Când mă uit în jur îmi văd fratele, văd frânturi din ceea ce a devenit. Pot să văd cum v-a influențat viețile şi ştiu cât de mult ați contat voi pentru el. Şi ceea ce este cel mai important, vă mulțumesc că l-ați iubit, că ați avut grijă de el, că l-ați lăsat să vă iubească. Lumea va fi ceva mai întunecată fără el, dar acum ştiu că el nu

va pieri niciodată cu adevărat... pentru că este în sufletele noastre, ale tuturor.

28

Lina se privi în oglindă şi simți nevoia să țipe. Părul îi arăta groaznic. Se uită la rochia cumpărată de mama: se afla pe patul ei nefăcut, o rochie elegantă, sofisticată, de catifea albastru-închis.

Dorul îi crispă pieptul. Nu conta că va purta acea rochie minunată, niciodată nu se va simți bine în ea. Toți acei tocilari snobi vor râde când Lina Hillyard, fata cea rea, va intra în sala de gimnaziu, cu rochia aceea cu bretele. Parcă le auzea adidaşii. *A obținut destul din întâlnirile cu Owen. De unde a scos-o şi pe asta...?*

Nu se va duce. Nu se putea duce. Auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse Lina întorcându-se.

Mama se afla în pragul uşii, ținând un coş mare de nuiele. Purta pantaloni negri de lână care o făceau să arate foarte suplă şi un pulover pufos de culoarea smaraldului, care-i punea în evidență ochii verzi-argintii. Niciun fir de păr nelalocul lui şi machiajul impecabil. Era atât de frumoasă, încât Lina simți că i se face rău. Mama îi aruncă un, zâmbet nesigur.

— M-am gândit că te pot ajuta să-ți aranjezi părul.

Instinctiv, Lina se zbârli. Sesizase critica subtilă din glasul mamei şi aproape că izbucni. Apoi îşi privi mama, o privi cu adevărat şi observă că nu era dezaprobare pe chipul ei, ci doar o dorință sinceră de a o ajuta. Şi poate puțină teamă că Lina nu va considera că este necesar şi o va refuza.

— Lina? spuse mama închizând uşa după ea.

Eşti bine?

La întrebare rostită calm, dar cu îngrijorare, Lina aproape cedă.

— Nu ştiu, mamă. Mă gândeam să renunț la tot. Oricum, cui îi pasă de un bal prostesc de la şcoală?

Mama aşează coşul pe măsuța de toaletă şi-şi trase un scaun.

— Îmi amintesc că eram aproape de vârsta ta, poate cu câteva luni mai mică, şi am citit în ziarul local de un bal. În colțul gurii îi înflori un zâmbet. Voiam să mă duc dar, desigur, nici nu se punea problema. Tata nu voia să audă şi oricum nu aveam cu cine să mă duc.

Lina îşi privi şocată mama. Suna atât de… uman ceea ce îi spunea. Nu mai era nici Domnişoara Perfecțiune, nici Cardiologul care ținea situația sub control. Lina dădu la o parte corsetul rochiei şi se aşează pe pat.

— Continuă.

Mama îi zâmbi conspirativ.

— I-am spus tatălui meu că trebuie să mă duc la biblioteca medicală UW, să fac o cercetare pentru unul din profesorii mei. El m-a condus până acolo şi am aşteptat la fereastră să plece. Când am fost sigură c-a plecat, m-am strecurat din bibliotecă şi am mers printr-o ploaie torențială până la liceul Ridgecrest High.

Lina se aplecă spre ea.

— Cum a fost?

Mama oftă cu nostalgie.

— A fost ca în poveşti. Au folosit cele mai obişnuite lucruri – sclipici, hârtie igienică, folie şi au transformat acel gimnaziu imens într-un castel cu

zăpadă ca acela din *Doctor Jivago.* Tema a fost *Nopți în satin alb.* Începu să râdă, aparent surprinsă că-şi amintise ceva atât de nesemnificativ. Oricum, am zăbovit în cadrul uşii, urmărind acele dansuri ale Cenuşăresei. Zâmbetul îi pieri şi vocea îi ajunse aproape o şoaptă. Atunci am înțeles cât de singură sunt, cât de diferită de celelalte fete. Mama m-ar fi lăsat să mă duc, sau cel puțin îmi place să cred că ar fi făcut-o.

Lina începu să-şi vadă mama când era doar o fată speriată şi singură în casa aceea mare de pe deal. Îşi aminti barele pe care le văzuse la fereastra mamei şi vorbele ei: *Vezi? Tu nu ai cei mai răi părinți din lume.* În clipa aceea se simți… aproape de mama ei. De parcă începuseră să aibă ceva în comun, de parcă mama ar fi înțeles-o cu adevărat.

— Dar poate nu te-ai fi integrat, nu te cunoştea nimeni. Poate s-ar fi distrat pe seama ta.

— Da, spuse mama, privind-o insistent pe Lina. Sunt momente în viață când nu te integrezi. Dar trebuie să mergi înainte, să-ți croieşti un drum al tău. Asta înseamnă maturizarea. Să fii puternică şi să crezi în tine, chiar când te temi cel mai tare.

Lina îşi muşcă buzele.

— Amicii lui Zach nu mă vor plăcea. Am o… reputație proastă, iar el este atât de… de curat.

Mama o privi interesată.

— Aş vrea să-ți pot da o pilulă magică, să te facă să te simți bine, dar se pare că am dat greş cu tine, pretinzând că viața e uşoară. Uneori este dură şi necinstită, iar oamenii sunt cruzi şi egoişti, îi luă Linei mâna în palmele sale. Dar eu ştiu că eşti inteligentă, frumoasă şi ai un tânăr minunat, care doreşte să-şi petreacă seara dansând cu tine. Dacă

nu te duci pentru că-ți este teamă, o vei apuca pe un drum lung plin de singurătate.

Crede-mă, ştiu cum poate teama să pună stăpânire pe tine şi odată ce o face, strică totul. Nu lăsa să ți se întâmple asta, fetițo.

Lina ştia că mama are dreptate. Nu lăsase niciodată teama să-i strice viața şi nu voia s-o lase nici acum. Îi aruncă mamei un zâmbet scurt, încrezător.

— M-ai putea face frumoasă din nou?

Madelaine îi zâmbi:

— O, fetițo, asta este partea cea mai uşoară.

Soneria sună exact la şapte şi patruzeci şi cinci de minute. Madelaine tresări auzind sunetul şi scăpă ibricul pe aragaz. Acesta se lovi cu zgomot şi alunecă într-o parte împroşcând apa pe suprafața de oțel. Râse de propria-i nervozitate, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. Luă aparatul de fotografiat şi se grăbi să deschidă uşa, aşteptându-se să-l vadă pe Zachary în fracul său închiriat.

Dar pe veranda ei se afla Angel. Purta o salopetă largă de mecanic, cu fermoarul închis până la gât. Ea îi zâmbi.

— Ai venit cumva să-mi repari țevile de la baie?

El îi răspunse cu un zâmbet atât de sexy, încât îi tăie respirația şi scoase un buchet de trandafiri de la spate.

Ea îşi reținu un zâmbet.

— Sunt pentru mine?

El scutură din cap.

— Nu eşti singura femeie din viața mea, ştii bine.

În clipa aceea Madelaine îl iubi mai mult decât k şi-ar fi imaginat vreodată. Zâmbind, se dădu la o parte ca el să între. El aşează florile pe masă.

— E gata?

Madelaine observă că era nerăbdător, când, văzu că priveşte spre camera Linei şi îşi înăbuşi un zâmbet.

— Aproape. Dar tu?

El păru uimit de întrebare, de parcă ar fi fost convins că nu i se observa îngrijorarea. O privi zâmbindu-i:

— Nu cred, Mad. Eşti sigură că e destul de mare pentru întâlniri?

— Eu aveam vârsta ei când te-am cunoscut... iar noi...

— Nu-mi aminti ce s-a întâmplat atunci.

Încercă să-i zâmbească din nou, dar păru slăbit şi puțin bolnav. Se întoarse de la masă şi începu să străbată încăperea. Nu scăpa din ochi camera Linei, apoi uşa de la intrare şi cu fiecare privire buzele i se strângeau.

Ea se aşeză pe canapea şi bătu cu mâna perna de lângă ea.

— Vino încoace.

Se apropie, se aşeză lângă ea şi prinzând-o după umeri o trase spre el.

— Dumnezeule, sunt nervos ca o pisică pe un acoperiş încins. Nu ştiu să mă comport ca un tată.

Nu cred c-o să mă descurc.

Ea se rezemă de el, bucurându-se de căldura trupului lui.

— Bine ai venit în rândul părinților. Nu e o meserie, ci o aventură.

Focul din şemineu se auzi trosnind în tăcerea care se instalase. Ea se ghemui mai bine. Încă mai era nervoasă şi încordată din cauza balului, dar faptul că-l avea alături pe Angel, că putea să-i

împărtăşească neliniştile ei, făcea lucrurile mai uşoare, chiar uşor amuzante.

— Cred că aşa simt toți părinții când fiica lor merge la primul bal al şcolii.

El se întoarse abordând o figură serioasă.

— Mă sperie ideea de a fi părinte.

Ea îi atinse fața, privindu-l.

— Te sperie pentru că este un angajament pentru totdeauna, iar tu nu eşti tipul căruia îi place să se angajeze. Chiar când rosti aceste vorbe şi le recunoscu adevărul, simți tristețea care se răspândea în sufletul ei. Dar oricum, te descurci grozav.

Înainte ca Angel să-i poată răspunde, soneria se auzi din nou. Instinctiv, se despărțiră brusc ca un cuplu de îndrăgostiți surprins de părinți. Apoi se priviră şi izbucniră în râs. Cu un oftat, Angel se ridică şi se duse la uşă, invitându-l pe Zach să între.

— Zachary Owen, spuse Angel, examinând băiatul dezaprobator printre gene.

— Bună ziua din nou, domnule DeMarco.

Angel nu-i zâmbi. Se întoarse spre Madelaine.

— Dă-mi aparatul de fotografiat. Vreau să-i fac o poză, ca să-l pot identifica la nevoie.

— Eu… eu…

— Angel! exclamă Madelaine izbucnind în râs şi ridicându-se în picioare.

Angel râse şi el stânjenit, bătându-l pe Zach pe spate.

— Puțin umor părintesc.

Zach se relaxă şi tuşi zâmbind uşor.

— Oh!

— O vei aduce acasă până la miezul nopții, îi spuse Angel autoritar.

Zach încuviință şi le arătă ceasul.

— O voi face.

— Are baterii? Dacă nu… Angel vru să-şi scoată Rolexul de la mână.

Madelaine îl apucă de braț, strângându-l atât de tare încât gemu.

— Nu-ți face probleme, Zach, spuse ea aruncându-i o privire critică. Avem încredere în tine.

Angel se întoarse spre ea şi nu se văzu nici urmă de încredere pe chipul lui. Sprâncenele lui negre erau adunate la rădăcina nasului, iar buzele strânse într-o linie subțire. Când deschise gura să vorbească, ea scutură cu putere din cap.

El îl privi pe Zach, apoi din nou pe Madelaine.

— Mă duc s-o aduc pe Lina, spuse.

Madelaine aproape pufni în râs sesizând tristețea din glasul lui.

— Te rog, chiar.

Angel luă buchetul de trandafiri şi porni pe hol spre camera Linei.

Madelaine îi zâmbi lui Zach.

— Nu face decât să învețe cum să fie tată.

Zach îşi ridică gulerul.

— Se descurcă foarte bine.

Tăcerea se aşternu între ei. Madelaine îl studie pe furiş pe tânăr. Era subțirel şi nefiresc de înalt în acel frac închiriat, şi cu părul său nisipiu. Obrajii lui arătau ca şi cum ar fi fost frecați de curând cu glaspapir. Înainte să-l poată întreba cum merge şcoala, auzi cum se deschide uşa Linei şi-şi ridică privirea ca să-şi vadă fiica ieşind din camera ei.

Madelaine simți cum i se taie respirația. Lina era pe hol, cu fața spre tatăl ei. Rochia cu bretele avea nuanțe de un albastru electric în unele locuri şi

negre în altele. Părul ei negru ca smoala era pieptănat spre spate şi prins cu o diademă strălucitoare, asortată cu pantofii şi poşeta.

Părea atât de matură. Madelaine simți emoție, regret, teamă, mândrie. Înțelese brusc că fetița ei va deveni curând femeie şi că apoi va pleca, şi asta îi aduse lacrimile în ochi.

Şi le şterse, continuând să-i urmărească pe Lina şi pe Angel, care-i oferea fiicei sale duzina de trandafiri. Chiar şi de la această distanță, Madelaine văzu lacrimile din ochii Linei.

O, Doamne, se gândi. Voia să păstreze acest moment în inima ei ca pe o fotografie prețioasă. Când va fi bătrână, şi va avea părul alb, o va scoate, o va mângâia, amintindu-şi…

Instinctiv, se întoarse să-l caute cu privirea pe Francis. Dar el nu era acolo.

Ştergându-şi lacrimile, îşi ridică privirea spre tavan, încercând să-şi imagineze stelele sclipind pe cerul negru. *Sper că vezi şi tu asta, Francis… primul ei bal…*

Lina veni şi se opri în fața şemineului. Zach rămase fără suflare văzând-o.

— Oh, Dumnezeule, murmură el.

Lina păli. Îşi netezi părul cu mâinile.

— Nu-ți place?

— Arăți teribil, spuse Zach zâmbind cu gura până la urechi.

Un zâmbet apăru pe chipul Linei luminându-i ochii, până ajunseră ca două flăcări albastre dansând între genele ei dese şi negre. Obrajii i se colorară.

— Mulțumesc.

Zach se apropie de ea, scoțând o cutie mică de

plastic.

— E o decorațiune pentru încheietura mâinii. Florarul mi-a spus că e de cea mai bună calitate.

— Dumnezeule, oftă Lina, e superb! îşi puse banda elastică la mână şi o ridică în sus s-o vadă toți.

— Veniți, dragii mei, le spuse Madelaine, luând aparatul de fotografiat. Aşezați-vă în fața pomului de Crăciun. Vreau să vă fac nişte fotografii.

Lina îşi dădu ochii peste cap.

— O, mamă…

Madelaine făcu un gest evaziv cu mâna, râzând.

— Haideți.

Lina şi Zach se apropiară stânjeniți. El o luă de mijlocul subțire şi ea ridică brățara de la încheietura mâinii pentru fotografie. În spatele lor, pomul de Crăciun strălucea cu sute de becuri multicolore. Râzând, Madelaine le făcu câteva fotografii..

— OK, acum una cu tatăl tău.

Zach dispăru la stânga, iar Angel îi luă locul. O prinse cu brațul de mijloc şi o trase aproape, zâmbind. Madelaine îi văzu prin cătarea aparatului şi se încruntă.

— Nu zâmbi ca pentru un poster, Angel. Vreau să-l văd pe tatăl ei. Nu o celebritate de la Hollywood.

Angel păru depăşit de situație pentru un moment, apoi un zâmbet larg admirativ îi apăru pe chip.

— Dumnezeule, ce femeie pretențioasă, spuse fără a se adresa cuiva în special.

— Cardiolog, fu replica pe care i-o dădu Lina, râzând. Toți sunt aşa.

Madelaine începu să râdă şi îi fotografie. Dumnezeule, cât îi plăcea acest moment, acest sentiment. Era antiteza fiecărei clipe din copilăria ei,

realizarea tuturor viselor pe care le avusese. Se întreba cât va dura de data asta, cât îi era permisă fericirea aceasta. Ar fi vrut să se ducă la el, să-l cuprindă cu brațul şi să ştie că va fi aici întotdeauna, ca şi cum ar fi aparținut locului, zâmbindu-i cu nesăbuința acelor ochi verzi.

— Doamnă Hillyard, spuse Zach, întrerupându-i gândurile. Lăsați-mă să fac fotografia întregii familii.

Întreaga familie! Dumnezeule, îşi dorea asta atât de mult, încât o durea. Lăsă aparatul şi se duse la şemineu. Văzu cei trei ciorăpei atârnați de polița decorată cu ramuri de brad şi zâmbi. Se strecură lângă Angel şi simți mâna lui aşezată posesiv pe şoldul ei. I se părea incredibil să se afle aici, toți trei legați prin mai mult decât prin brațele care să-i țină la un loc. Numai dacă ar dura. Ştiu că zâmbetul ei din fotografie a fost trist şi ceva mai mult decât nostalgic.

— Zâmbiți, doctore Hillyard, ordonă Zach.

Ea se forță să-şi alunge melancolia, să se concentreze pe bucuria momentului. La acel mic clic al aparatului şi al flaşului orbitor, Madelaine ştiu că acel moment a fost imortalizat pentru totdeauna.

Clădirea liceului fusese ridicată pe un teren mare, într-un colț, iar părțile laterale erau construite din cărămidă aparentă, luminate ici şi colo de spoturi implantate în iarba maronie din cauza iernii. Pe un panou sta scris „Casa Panterelor”. Când îl văzu, nervozitatea Linei spori brusc, gura i se uscă.

Zach parcă maşina în parcarea studenților şi opri motorul. Ocoli apoi maşina şi-i deschise portiera. Ea ieşi afară în aerul rece al nopții, strângându-şi mâinile ca să le împiedice să-i mai tremure.

În jurul lor, elevii ieşeau din maşini, adunându-se

în grupuri vesele, discutând. Băieții dădeau noroc, iar fetele exclamau entuziasmate la vederea rochiilor celorlalte.

Lina recunoscu o duzină de fețe când ea şi Zach ajunseră la un grup de elevi. Urmă un moment de uimire şi de surprindere, când toți se întoarseră cu gura căscată spre ea. Un singur chip îi reținu însă atenția, o pereche de ochi pe care n-o putea evita.

Cara Milston se afla în centrul acelui grup şi se holba la Lina.

Zach îi înconjură umerii cu brațul şi o strânse uşor:

— O cunoaşteți toți pe Lina?

Încet, Cara dădu drumul mâinii prietenului ei şi veni spre Lina, într-un nor de satin alb, strălucitor.

— Grozavă rochie, Lina.

Vocea îi era calmă, dar un pic nesigură.

Lina nici nu realiză că-şi ținuse răsuflarea, până nu dădu aerul afară cu putere, oftând. Un zâmbet nesigur îi înflori în colțul gurii. Brusc, îşi aminti o mie de lucruri despre ea şi Cara, de câte ori împărțiseră mâncarea pe terenul de sport şi petrecuseră nopțile una în casa celeilalte. Realiză că-şi dorea înapoi toate acestea.

— Mulțumesc. Încercă să se gândească ce să-i spună Cărei, dar nu-i veni nicio idee.

Cara îi zâmbi.

— Mi-ai lipsit, Lina.

Lina realiză atunci cât de simplu era. Nu trebuia decât să spună ce simțea şi acesta a fost începutul.

— Şi eu ți-am dus dorul, Cara. Îi zâmbi.

După aceea, seara căpătă un aer magic, cu o încărcătură specială. Cerul părea mai înalt şi mai întunecat, o draperie de catifea pătată cu stele.

Frunzele căzute pe drumul spre şcoală se prindeau în tocurile fetelor, lipindu-se de ciorapii lor strălucitori.

Cu toții intrară în gimnaziu vorbind, râzând. Lina era singura fată care nu se oferise voluntar pentru comitetul de decorare şi când văzu ce făcuseră, se opri uluită.

— Doamne, arată grozav!

Voaluri fuseseră drapate în falduri bogate pe pereții de culoarea vaniliei. Hârtia albă de ambalaj fusese întinsă pe terenul sălii de baschet, şi pudrată cu auriu şi argintiu. Un uriaş pom de Crăciun domina încăperea, iar ramurile erau pline de lumini albe şi steluțe din folie de aluminiu. Într-un colț, un fotograf imortaliza noaptea aceasta pentru fiecare cuplu pe fondul peisajului de iarnă. Orchestra răpăia o muzică aspră, hârâită, pe o scenă octogonală, aflată într-un capăt al sălii.

Cara veni lângă ea.

— Avem nevoie de ajutor la decorarea pentru balul Sadie Hawkins, din primăvară.

Lina ezită.

— Nu prea am talent.

Cara începu să râdă, un râs ca un clinchet de clopoțel de argint.

— Ştii să foloseşti şervețele de demachiat?

Imediat, Lina se simți penibil. Roşi, gata să se înfurie. Se controlă când realiză că prietena ei, Cara, nu râdea de ea, ci o invita să i se alăture.

— Sigur că ştiu să folosesc hârtia de demachiat.

Înainte de a primi răspuns de la Cara, Zach o luă de mână pe Lina şi o duse pe ringul de dans. Prin microfoanele imense aflate în colț, se revărsa o variantă a cântecului Hootie and the Blowfish. Lina

nu-şi putu reține râsul, când el o introduse între cei care dansau. Era începutul celei mai grozave nopți din viața ei.

Madelaine străbătea livingul în sus şi-n jos adunând bibelourile, ducându-le de la o masă la alta, analizând denumirea producătorului pe fiecare din farfurioarele chinezeşti, de parcă le vedea pentru prima oară. La fiecare Crăciun, decorațiile se bucurau de toată atenția ei. Pentru a cincisprezecea oară în câteva minute, aruncă o privire la ceasul de pe polița căminului. Pomul de Crăciun strălucea într-un colț.

— Treizeci de minute, spuse mai mult pentru ea, decât pentru Angel. Probabil acum dansează.

Angel se întoarse de la fereastra unde stătuse nemişcat şi tăcut în ultimele treizeci de minute.

— Gata, e de-ajuns!

Madelaine se opri şi-l privi.

— Ce vrei să spui?

— Este la bal şi se distrează. N-a fost răpită de teroriști. Încerc că uit visele mele urâte, cum că s-ar urca într-o maşină cu puştiul ăla roşu la față, ca apoi să dispară, atâta cât să rămână însărcinată şi să spargă un magazin de băuturi.

Madelaine pufni în râs.

— Ai dreptate. Trebuie să ne relaxăm.

El trase draperiile din living şi se întoarse spre ea cu un zâmbet seducător.

— Acum te am doar pentru mine.

Ea se înfioră.

— Aşa să fie.

— Bine, atunci, să vorbim.

Madelaine era conştientă că părea ridicol de dezamăgită, dar nu se putea abține.

— Suntem în sfârşit singuri şi tu vrei să vorbim?

El o luă de mână şi o conduse spre canapea. Se aşezară unul lângă altul, iar el se întoarse spre ea.

— Mai devreme spuneai că n-am fost niciodată un om bun.

Inima ei păru să se oprească pentru câteva secunde, apoi prinse viteză din nou. Încercă să transforme totul în glumă.

— Uită, n-am vrut să…

— Ce-ai vrut să spui?

Nu era niciun fel de amuzament în ochii lui, doar o încordare care-i tăie respirația. Ştia că pentru el contează ce-i spusese, dar nu-şi dădu seama cum era mai bine. Voia să afirme că se temea, se temea de atât de multe lucruri, să-l iubească, să nu-l iubească, de orice.

— Voiam să spun că te cunosc, Angel. Te înțeleg aşa cum eşti. Ridică privirea spre el, încercând să-i zâmbească. Nu mai am şaisprezece ani, aşa că nu-mi mai poți frânge inima, aşa cum ai făcut atunci. Putem doar să fim… ca acum. Fără promisiuni, fără garanții. Pentru mine este de-ajuns.

El o privi cu tristețe.

— Pentru mine nu este, Mad.

— Ce vrei să spui?

El n-o mai privea, ci cerceta încăperea, de parcă ar fi căutat ceva. După o tăcere îndelungată, el îi luă mâna şi o duse la pieptul său. Ea simți ritmul inimii lui, dincolo de materialul de bumbac al salopetei.

— Vreau atât de multe pentru noi, Mad. Vreau să fiu aici pentru tine, cu tine, pentru totdeauna. Vreau să țin copiii noştri şi nepoții pe genunchi. Vreau să merg în fiecare noapte cu tine la culcare şi să mă trezesc cu tine tot restul vieții… dar nu ştiu

cât va dura.

Vorbele lui pătrunseră adânc în sufletul ei şi-i aduseră lacrimi în ochi.

— Nimeni nu ştie asta, Angel.

— Am lipsit atât de mult din viața Linei… privi din nou în altă parte. Aş vrea să pot aduce înapoi anii aceia. I-am irosit atât de uşor… nu voi mai repeta greşeala. Te iubesc, Madelaine Hillyard. Ştiu c-am mai spus-o, dar îmi vei mai da şi a doua ocazie.

Era totul în cuvintele lui, în ochii lui, tot ce-şi dorise ea vreodată – iubire, familie, dedicare, tot. Îl voia lângă ea pe această canapea şi în patul ei, pentru cât le mai era dat să trăiască.

Ea vru să-i răspundă, dar vorbele nu se lăsară rostite. Şi apoi el o prinse în brațe, sărutând-o cu atâta pasiune, încât totul începu să se învârtă. Se strânse la pieptul lui iubindu-l atât de mult, încât emoția fu ca o durere acută. El se retrase încet. Avea respirația neregulată şi superficială, când îşi apropie buzele de obrazul ei.

— Spune-mi, Mad, înainte să distrug toată casa.

Ea se depărtă râzând. Realiză că întotdeauna va fi aşa cu el. Întotdeauna el va putea să-i tulbure simțurile, s-o arunce într-o stare de confuzie şi să-i ceară ceva în felul său arogant, egoist, de parcă lumea îi datora totul. Dar el va fi singura persoană din lume cu care ea va dori să stea pe sofa.

— Te iubesc, Angel DeMarco. Iar dacă iei totul la fel de uşuratic din nou, voi…

El îi acoperi gura, murmurând:

— Niciodată.

O sărută până nu mai putu *să* respire. Apoi, cu o reacție bruscă, menită să-o surprindă, se ridică brusc în picioare şi o trase în mijlocul încăperii.

— Stai aici, ordonă el.

Ea protestă, dar el îi ignoră protestele şi stinse toate luminile. Încăperea rămase în întuneric, cu excepția luminii roşiatice a focului şi a celor aurii şi albe ale pomului de Crăciun.

— Închide ochii.

Ea nu putu să nu râdă.

— E puțin cam lipsit de sens, nu crezi? încăperea este deja în întuneric.

— Voi, doctorii, spuse el simulând dezgustul, închide ochii şi gata.

Râzând, ea se conformă.

— Simt că nu eşti obişnuit să te întâlneşti cu femei de carieră.

Ea îl auzi chicotind.

— Majoritatea femeilor mele au avut coeficientul de inteligență al şoarecilor de câmp. Acum, ține ochii închişi.

— Şi corpurile iepuraşilor Playboy, murmură Madelaine abia auzit.

Ea stătu acolo cu ochii închişi, cu brațele încrucişate, încercând să-şi imagineze ce făcea el. Auzi cum se deschide apoi se închide uşa de la intrare. Ascultă şi ştiu că el nu mai era în casă. Se gândi să tragă cu coada ochiului, dar îşi spuse că nu avea rost.

La distanță auzi cum se deschide portiera maşinii, apoi cum se închide: după câteva secunde se deschise din nou uşa de la intrare. El trăgea ceva, un scaun, pe podea. Lemnul scârțâi şi geniu, iar ea crezu că se urcase pe scaun.

— OK, nu te uita, îi spuse el din nou, şi-l auzi venind spre ea.

Îl simți că se apropie, atât de mult, încât sesiză

mirosul de mosc al aftershave-ului lui şi căldura umedă a respirației lui pe frunte. Începu să-i descheie nasturii puloverului. Ea se forță să-şi păstreze ochii închişi. El nu spuse nimic, n-o atinse decât pe pulover descheindu-i fiecare nasture. Apoi i-l scoase, palmele lui mişcându-se cu senzualitate pe umerii ei.

Aerul rece îi atinse pielea.

Auzi cum îi scârțâie genunchii când îngenunche în fața ei. Îi desfăcu centura şi o lăsă să atârne, apoi îi desfăcu betelia pantalonilor şi încet, încet, coborî fermoarul. Simți cum degetele lui îi ating pielea pântecelui.

Pantalonii căzură la pământ. Mâinile lui se ridicară spre coapsele ei, apoi spre mijloc şi urcară spre sâni. În ultima secundă, îi desfăcu sutienul care căzu pe podea alături de pantaloni.

Încercă să-şi imagineze cum o vedea el acum, stând acolo în mijlocul livingului, luminată doar de strălucirea blândă a focului, îmbrăcată doar în lenjeria intimă, şi nişte ciorapi negri până la genunchi. Era teribil de erotic să-şi imagineze cum arăta, cum o vedea el.

Aşteptă fără suflare ca el s-o atingă. Pielea ei părea să anticipeze acest moment, inima îşi amplificase bătăile. Dar el n-o atinse, ci doar strecură ceva mătăsos şi alunecos peste capul ei. Ea simți că era o cămaşă, o cămaşă de noapte poate, care urma să i se lipească de trup şi să cadă până la podea. Mătasea foşnea şi o simți plăcut pe pielea ei goală.

El se depărtă, iar ea începu să simtă frustrarea.

— Angel, rosti ea dorindu-l înapoi, tânjind după atingerea lui.

Se auzi un clic şi începu muzica. Vocea guturală, romantică, a lui Dan Fogelberg pluti prin încăpere.

— Mai târziu. Ea recunoscu imediat cântecul şi zâmbi la romantismul lui delicat.

— Deschide ochii, spuse Angel şi ea realiză că se afla chiar în fața ei. Zâmbind, deschise ochii.

El purta un frac negru, superb şi era uluitor de frumos. Pe ea o îmbrăcase într-o rochie neagră de mătase, atât de sexy şi de îndrăzneață încât ea n-ar fi îndrăznit să şi-o cumpere. Întinse mâinile spre el, vru să-l cuprindă în brațe şi să-l sărute, apoi observă tot ce făcuse el şi simți că nu mai poate respira.

Văzu o oglindă imensă, atârnată de candelabrul de deasupra mesei din sufragerie. Fiecare suprafață a sticlei capta lumina candelabrului şi arunca mărgele luminoase pe pereți, tavan şi podea.

Crease un cadru de liceu în livingul ei.

— O, exclamă ea, şi asta a fost tot ce a putut. Spune. A fost un moment romantic, sălbatic şi nebunesc, caracteristic lui Angel.

El întine palma pe care se afla o cutie neagră, de catifea.

— Deschide-o, îi spuse calm.

Ea îl privi. Încet, cu mâinile tremurându-i, luă cutia şi o deschise. Un diamant strălucea în ea.

— Oh, Angel…

El scoase inelul din cutie şi i-l strecură pe deget.

— Mărită-te cu mine, Madelaine.

Ea se uită la inel râzând şi plângând în acelaşi timp. Era un diamant absurd de mare, care atrăgea atenția, uluitor, strălucitor, exact ca bărbatul care-l cumpărase. Dintr-odată ştiu că viața ei va fi diferită alături de Angel, diferită de cum îşi imaginase. Era

deosebit de alți bărbați, era ca o flacără fierbinte, unduitoare, capabilă de mari distrugeri. Dar ea ştia, o Doamne, ştiuse încă de la şaisprezece ani că nu va mai exista alt bărbat pentru ea.

— Diamantul este atât de mare... n-ar fi trebuit... oh, Angel...

El începu să râdă.

— Sunt de la Hollywood, ținutul bijuteriilor mari. Vreau ca lumea să afle că eşti a mea. El se apropie şi zâmbetul îi pieri. O privi cu o seriozitate care-i făcu inima să se simtă dureros de plină. Eşti a mea, nu, Mad?

— Întotdeauna.

Lui îi reveni zâmbetul, mai strălucitor ca diamantul.

— Bine. Acum dansează cu mine, doamnă DeMarco.

Râsul ei izbucni, plin de bucurie pură.

— Ştii, domnule DeMarco? N-am crezut că mă vei cere vreodată.

Epilog

El stă în leagănul din verandă, încercând să se balanseze. Aude râsul sonor, clar, al Linei plutind în aer. În curtea aflată chiar în fața lui, Madelaine, Lina şi Angel desfac pomul de Crăciun. Într-un colț, mai jos, un tânăr stă în umbra unui stejar bătrân de o sută de ani, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. Nimeni din curte nu l-a văzut încă, dar el ştie că o vor face curând. Curând, Lina îşi va ridica privirea, îl va vedea şi va alerga pe alee spre el.

Începe să zâmbească. Se simte bine în această

arcuire înceată a buzelor şi realizează pe la jumătatea drumului că zâmbeşte. Observă că vântul îi mângâie obrajii, răvăşindu-i părul şi că simte fulgii groşi, pufoşi, care acoperă iarba. Mai observă şi că s-au întors păsările, aşa că aude ciocănitoarea. Se uită în jos şi, pentru prima oară, se simte el însuşi din nou. Îşi aşază picioarele ferm pe pământ şi împinge încet. Leagănul din verandă începe încet, foarte încet să se legene cu el.

În curte, Madelaine se opreşte cu braţele pline de becuri, ochii ei, frumoşii ei ochi verzi înceţoşaţi, fixează leagănul de pe verandă. El simte căldura privirii crescând tot mai mult până când devine incandescentă. Lumina soarelui pare să ajungă la el din toate unghiurile, strălucind pe zăpada proaspăt căzută, printre stâlpii albi ai gardului căzând dintr-o breşă albastră din nori. De parcă el ar sta în calea soarelui care-l încălzeşte, o, şi cum îl încălzeşte!

— Priveşte, spune Angel încet strecurându-şi braţul după mijlocul lui Madelaine şi trăgând-o spre el.

— Leagănul de pe verandă, spune Lina venind spre părinţii ei.

Împreună se îndreptă spre el. Le simte privirile asupra lui şi vrea să cânte cu voce tare triumfător. Se concentrează cu toată puterea şi se ridică în picioare, se tot ridică.

Simte cum râsul se formează în interiorul său, revărsându-se când pluteşte deasupra pământului, liber şi uşor. Îşi aude râsul multiplicat într-o mulţime de sunete, în ciripitul păsărilor, scârţâitul leagănului, căderea zăpezii din crengile supraîncărcate. La distanţă o maşină de curăţat zăpada se trezeşte la viaţă, şi îşi aude râsul şi în

asta.

Şi prin toate acele sunete îşi aude inima bătând în pieptul lui Angel, bătând şi bătând, ca freamăt permanent al vântului care îşi croieşte drum printre frunze. Pentru prima oară nu simte că ar avea o gaură. Se simte mai uşor ca aerul, amețit de promisiune şi descoperire. Îşi ridică privirea spre cer, vede cenuşiul şi albastrul la distanță şi albul care se amestecă într-o lucire imposibilă.

Se uită la Madelaine, la Maddy a lui şi într-o clipire îi vede toată viața evoluând în fața lui ca scenele dintr-un film vechi alb negru. Ea nu va încărunți niciodată, părul ei va fi alb şi strălucitor, ca zăpada, va trăi în această casă şi va sorbi limonada pe leagănul lui din verandă până în ziua când va muri.

Va purta pulovere largi ca o femeie bătrână şi nu va nevoie de ochelari, iar ea şi Angel îşi vor numi fiul Francis şi-i vor spune Frank.

Pentru că deja a existat un Francis.

El ştie că ea îi va duce lipsa întotdeauna, tot restul vieții, aşa cum şi el îi va duce dorul. Dar ea îl va avea pe Angel, un Angel pe care el n-a ajuns să-l cunoască niciodată, dar în care a crezut întotdeauna, şi pe Lina. Draga lui, Lina.

Şi astfel, ştie brusc ce l-a ținut în leagănul de pe verandă, urmărind zilele cum trec una după alta, transformându-se în nopți întunecoase. El face încă parte din familia de pe pajiştea acoperită de nea, şi va face întotdeauna. El poate înțelege că aşa e viața, greşeşti şi continui şi crezi, continui să crezi, întotdeauna.

Se simte ridicându-se sus şi mai sus, până când ei devin nişte punctulețe întunecate pe o lume albă.

După câteva momente, leagănul din verandă se opreşte, iar familia se întoarce la montarea becurilor de Crăciun.

El îi priveşte pe cei trei pe care-i iubeşte atât de mult şi ştie că vor vorbi despre asta în anii care vor veni.

Vor vorbi despre acea după-amiază când leagănul a început să scârțâie singur, iar soarele iernii era atât de fierbinte, încât putea fierbe un ou. Îşi vor oferi unul altuia alinarea credinței, promisiunea magiei, şi îşi vor duce viețile urmărind leagănul din veranda veche gândindu-se la cel pe care-l iubiseră.

Francis zâmbeşte acestui gând. Şi în şoapta vântului le aude râsul pentru ultima oară.

Sfârşit

Îndrăgita scriitoare KRISTIN HANNAH revine cu o carte emoționantă și plină de miracole.

Personajul principal este Madelaine – un cardiolog strălucit, o mamă iubitoare, o prietenă devotată, însă o femeie cu multe îndoieli. Este, de asemenea, și povestea fiicei sale, o tânără confuză și rebelă, și a celor doi bărbați atât de diferiți pe care-i iubește Madelaine: Francis, un preot dedicat credinței sale și Angel, un actor talentat, cu o inimă gata să cedeze. Când o întâmplare tragică îi reunește, ei vor trebui să învețe să uite trădările din trecut și să găsească curajul de a iubi din nou.

Un roman captivant despre iertare, sacrificiu, moarte și destin care demonstrează că niciodată nu este prea târziu pentru fericire

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-227-9
5 948390 005142